

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

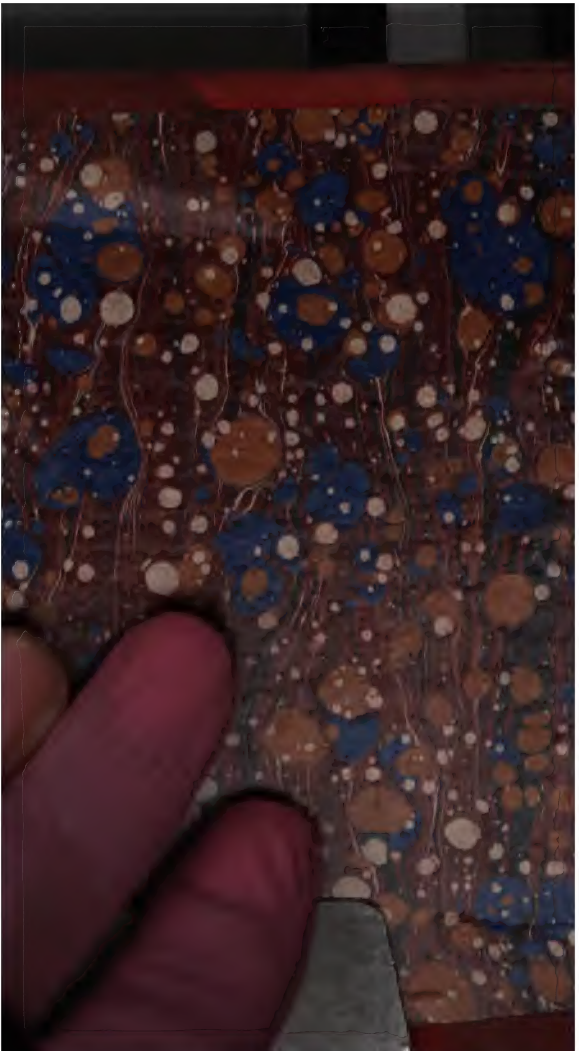
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

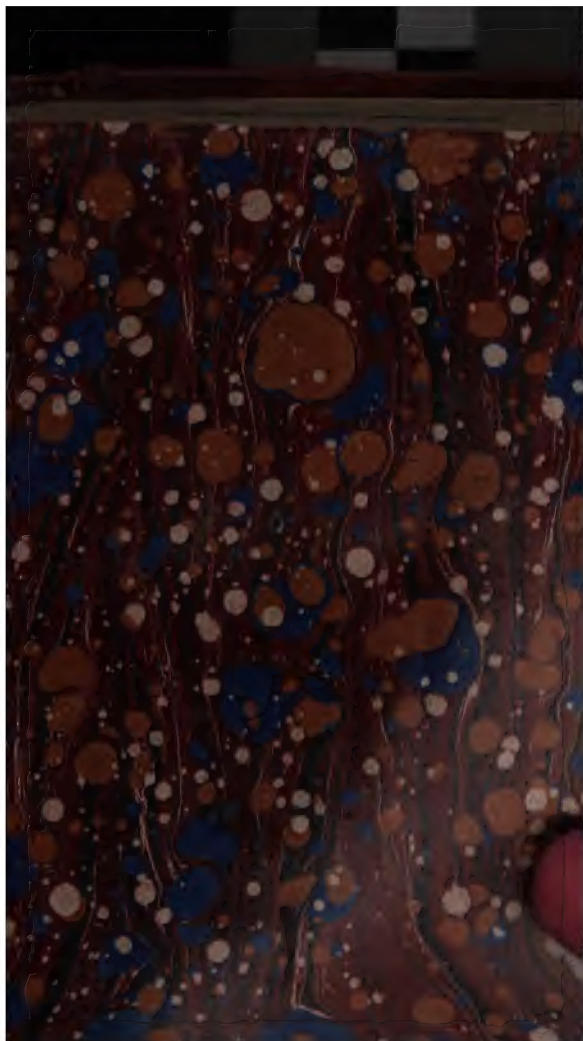
We also ask that you:

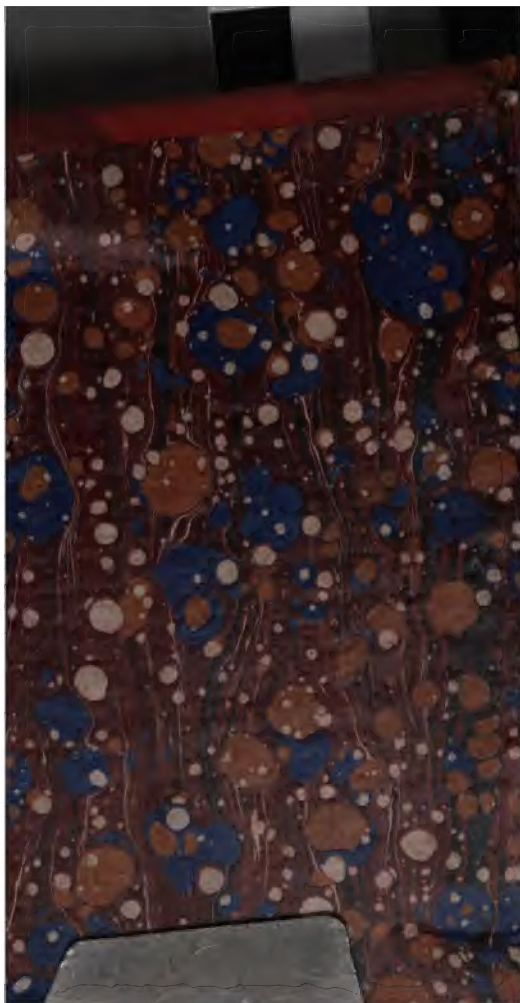
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

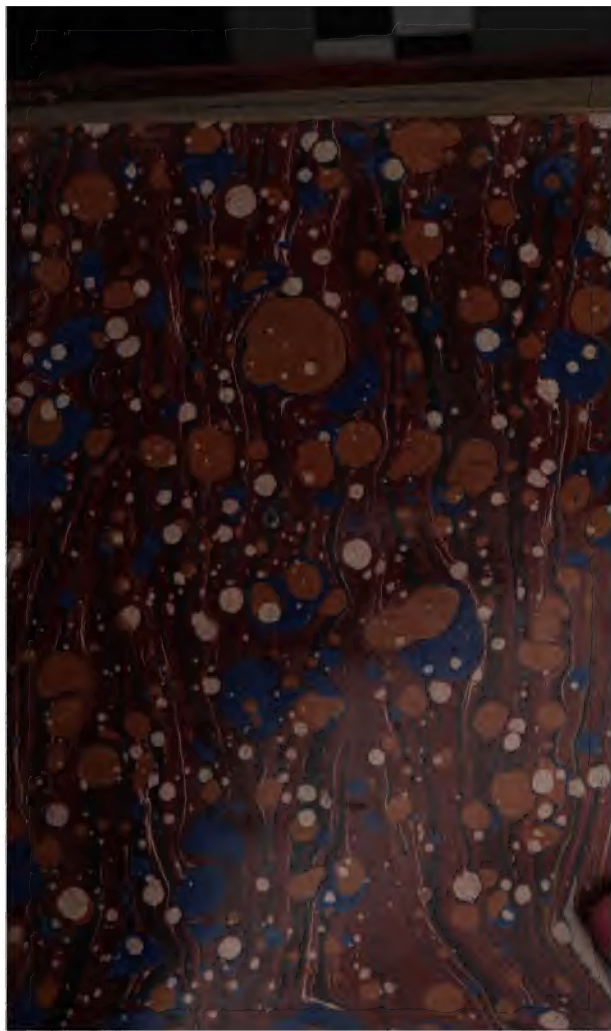
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

11/22/88
888.4 J
061

PLATONIS
38652
OPERA.

CUM SCHOLIIS A RUHNKENIO
COLLECTIS
AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

TOMUS III.

Insunt: Gorgias, Ion, Philebus, Menon.

LIPSIAE

SUMTIUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1829.

3

Tabularpreis 8 Groschen.

Platonis Gorgias graece, ad fidem codd. mss. August et Meermann. versionisque Ficini recensuit emendavit explicavit, indicemque verborum graecorum copiosissimum adiecit Christi. Godofr. Findeisenius, A. A. M. Gothae et Amst. 1796. 8. Lectiones duorum codd. cum eo communicaverat I. F. Fischerus, qui de eorum indole exposuerat in Notitia codd. Plat. editioni tertiae quatuor priorum Plat. Diall. praemissa p. 199. et 201. Meermannianus fuit cod. chartac. form. mai. circiter 14. saec. scriptus, praeter Gorgiam continens orat. Aristidis; Augustanus chart. saec. 14. aut 15. Gorgiam et Phaedonem atque scholia in plures diall. Platt. habet. Absoluto suo labore editor accepit Routhii editionem, unde enotatam scripturae differentiam et codd. a R. adhibitorum lectionem subiici editioni suae iussit, cui, mortuo interea Findeisenio, praefatus est b. Io. Gottlob. Haasius, Medic. Prof. Ord. Lips.

Πλατωνος Γοργίας η περι ρητορικης. Platons Gorgias oder von der Redekunst, worin Plato zeigt, dass Sokrates das Sittengesetz gegen die Volksführer bis zum Tode behauptet und geübt hat, mit einem Commentar nebst Anhang, worin die Vorrede des Olympiodorus zu den Scholien über den Gorgias und die brauchbarsten Anmerkungen aus Routh mitgetheilt sind; herausgegeben von Ludw. Hörstel d. Weltw. Doct. und ord. Lehrer am Kathar. zu Braunschweig. Göttingen 1797. 8. Non erat, cur hanc editionem (uec ab Heindorfio memoratam) conferrem diligenter, in qua oratio Plat. e Steph. edit. descripta, interpretum pleraeque adnotationes repetitae et auctae nonnullis ab editore in usum iuniorum lectorum sunt.

L. T. Heindorfii Editiones Gorgiae cum aliis diall. duae memoratae sunt T. I. p. XV.

Io nis una ad manus fuit editio, sola varietate cod. Ven. memorabilis: Platonis Dialogus Io, sive de furore poëtarum ad fidem codicis Venetiani veterumque editionum revocatus una cum Serrani interpretatione latina editus et animadversionibus illustratus a Marco Guiliemo Müller, ill. Gymnasii Altonani Subrect. Hamburgi (1792.) 8. Venetus codex olim Bessarionis fuit, n. CLXXXIX. saec. XII. circiter exaratus eumque cum ed. Steph. Mülleri gratia contulit Morellius, bibliothecae S. Marci praefectus eruditissimus et humanissimus. Adhibuit editor etiam anglicam Sydenhamii versionem cum adnott. — Wolfii editio huius dial. promissa, de qua T. II. p. VII. I. 1. non prodiit.

Philebus. Platonis Dialogi duo, **Philebus** et **Symposium** graecè, ex recens. Henr. Stephani varietate lectionis animadversionibusque criticis illustrati a Io. Frid. Fischero. L. 1776. 8. Ueber das Wahre, Gute und Schöne; drey Dialogen des Plato. **Theaetetus.** **Philebos.** Hippias d. gr. Insbesondere für iunge Theologen, nach einem berichtigten Texte übersetzt und mit Einleitungen, nebst erläuternden Anmerkungen, welche besonders die Sachen betreffen, versehen, von Fr. Hülsemann, D. d. Philos. u. Direct. d. Stadtsch. in Osterode am Harz. (Leipzig. 1807. II. 8.) Erster Theil. **Theaetetus** und (p. 209.) **Philebos.** Ea editione me tum, quum **Theaetetus** tractarem, non usum esse, (v. T. I. p. XVI.) non magnopere dolui. **Commentarius** in **Philebum** legitur T. II. p. 554. ss. unde, quorum aliquis esset usus, excerpti, et maxime, quae e **Cel. Schützii Lectt. Platonica. part. II. — IV.** attulit.

Partem huius dialogi critice et subtiliter tractavit eruditiss. et amiciss. **Ludov. Frid. Otto Baumgarten-Crusius** (Prof. nunc Ienensis acad.) in **Lissert. I. de Philebo Platónico** L. 1809. 4.

De Menoni, editione tertia Biesteri dictum est T. I. p. XV. Prima prodierat Berol. 1780. secunda 1790. Plura sunt in tertia editione, Buttmani imprimis ope, emendata. Neque tamen adhibita est editio haec:

Platonis dialogi IV., Meno, Alcibiades primus, Phaedo, Phaedrus, graece ad editionem Henrici Stephani expressi. Viennae typis I. Th. Nob. de Trattnern, 1784. 8. Alterus subiunxit codd. Vindobb. lectiones varias et ad Menonem quidem e cod. bibl. Caes. Vindob. qui est inter codd. philosophh. graecos n. XXI. quam varietatem, quia liber rarior est, integram repetii.

Praeterea scholia nova e cod. Clarkiano, quum nuper Gaisfordi Catalogus codd. Clark. (de quo T. II. p. X.), in manus meas venerit, et alia ex aliis codd. addidi Rhunkenianis, ita tamen, ut quum in Clark. cod. copiosiora essent scholia in Gorgiam, in his non pauca parum utilia, seligerem probabiliora. Nolui autem iis; quae Bründtstedius e cod. Paris. in Bredowii Epistt. Pariss. p. 149. s. et quae ex aliis codd. ill. Creuzerus in Lectj. Platt. subiunctis Plotino de pulcrit. p. 469. ss. attulerunt, scholiis in Gorgiam augeri hanc collectionem. Ab eodem quem postremum laudavi, Viro doct. etiam Scholia pauca nova ad Phileb. et Ion. ibid. p. 532. et 534. prolata sunt.

Γ Ο Ρ Γ Ι Α Σ

Η

Π Ε Ρ Ι Ρ Η Τ Ο Ρ Ι Κ Η Σ. ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΥ ΠΡΟΞΗΠΔ,

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ,

ΓΟΡΓΙΑΣ, ΠΡΩΔΟΣ.

Πολέμον καὶ μάχης φασὶ χρῆναι, ὧ³ Σώκρατες, οὕτω μεταλαγχάνειν. ΣΩ. Ἄλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; ΚΑΛ. Καὶ μάλιστα γὰρ ἀστείας ἐορτῆς· πολλὰ γὰρ καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν ὀλίγον πρότερον ἐπιδείξατο. ΣΩ. Τούτων μέντοι, ὧ³ Καλλίκλεις, αἴτιος Χαίρεφῶν ὄδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι. ΧΑΙ. Οὐδὲν πρῶγμα, ὧ³ Σώκρατες· ἐγὼ γὰρ καὶ ἰάσομαι. φίλος γὰρ μοι Γοργίας· ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν, εἰ

ἢ ἀλλογεσθαι. ΠΩΛ. Τί δὴ, ὦ Σώκρατι
 ὅτι, ὦ Πῶλε, ἐρομένου Χαιρεφῶντος, τί
 γίας ἐπιστήμων τέχνης, ἐγκωμιάζεις μὲν α
 τέχνην, ὥσπερ τινὸς ψέγοντος, ἥτις δέ ἐσ
 ἀπεκρίνω. ΠΩΛ. Οὐ γὰρ ἀπεκρινάμην, ὅτι
 λίστη; ΣΩ. Καὶ μάλα· ἀλλ' οὐδεὶς ἐρωτᾷ
 εἴη ἡ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς, καὶ ὄντινα
 λεῖν τὸν Γοργίαν. ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σε
 νατο Χαιρεφῶν, καὶ αὐτῶ καλῶς καὶ διὰ
 ἀπεκρίνω· καὶ νῦν οὖν οὕτως εἶπέ, τίς
 καὶ τίνα Γοργίαν καλεῖν χρή ἡμᾶς· μᾶλλον δ
 γία, αὐτὸς ἡμῖν εἶπέ, τίνα σε χρή καλεῖν,
 ἐπιστήμονα τέχνης. ΓΟΡ. Τῆς ῥητορικῆς
 κρατες. ΣΩ. Ῥήτορα ἄρα χρή σε καλεῖν
 Ἄγαθόν γε, ὦ Σώκρατες, εἰ δὴ, ὅ γε εὐχοί
 ὡς ἔφη Ὀμηρος, βούλει με καλεῖν. ΣΩ. Ἄ
 λομαι. ΓΟΡ. Κάλει δὴ. ΣΩ. Οὐκοῦν κα
 σε φῶμεν δυνατόν εἶναι ποιεῖν; ΓΟΡ. Ἐπι
 μαί γε δὴ ταῦτα οὐ μόνον ἐνθάδε, ἀλλὰ κα
 ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐθελήσεις ἄν, ὦ Γοργία, ἀ
 διαλεγόμεθα, διατελέσαι τὸ μὲν ἐρωτῶν, τί
 κρινόμενος, τὸ δὲ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο,
 Πῶλος ἤρξατο, εἰσαῦθις ἀποθέσθαι; ΓΟ
 ΣΩ. ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνῆ, μὴ ψεύση, ἀλλὰ
 κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι. Ι
 μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔναι τῶν ἀποκρίσεων ἀ
 διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιῆσθαι· οὐ
 πειράσομαι γε ὡς διὰ βραχυτάτων. καὶ γε

τοῦτο ἐν ἑστίν ὡν φημί, μηδένα ἂν ἐν βραχυτέροις ἐμοῦ τὰ αὐτὰ εἰπέιν. ΣΩ. Τοῦτου μὴν δεῖ, ὡς ἔργα, καὶ μοι ἐπίδειξιν αὐτοῦ τούτου ποιήσαι, τῆς βραχυλογίας, μακρολογίας δὲ εἰσαυθίς. ΓΟΡ. Ἀλλὰ ποιήσω, καὶ οὐδενὸς φήσεις βραχυλογωτέρου ἀκοῦσαι. IV. ΣΩ. Φέρε δὴ—φητορικῆς γὰρ φῆς ἐπιστήμων τέχνης εἶναι, καὶ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον φητορα—ἢ φητορικῆ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει εὔσα; ὡς περὶ ἢ ὑφαντικῆ περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν· ἢ γάρ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικῆ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποιῆσιν; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Νῆ τὴν Ἥραν, ὡς Γοργία, ἄγαμαί σου τὰς ἀποκρίσεις, ὅτι ἀποκρίνη ὡς οἶόν τε διὰ βραχυτάτων. ΓΟΡ. Πάνυ γὰρ οἶμαι, ὡς Σώκρατες, ἐπιεικῶς τοῦτο ποιεῖν. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δὴ μοι ἀπόκρισαι οὕτω καὶ περὶ τῆς φητορικῆς, περὶ τί τῶν ὄντων ἐστὶν ἐπιστήμη; ΓΟΡ. Περὶ λόγους. ΣΩ. Ποίους τούτους, ὡς Γοργία; ἄρα, οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνουσιν; ΓΟΡ. Οὐ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ πάντα γε τοὺς λόγους ἢ φητορικῆ ἐστίν. ΓΟΡ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν λέγειν γε ποιεῖ δυνατοῖς. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ὧν περὶ λέγειν, καὶ φρονεῖν; ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικὴν, περὶ τῶν καμνόντων ποιεῖ δυνατοῖς εἶναι φρονεῖν καὶ λέγειν; ΓΟΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ ἡ ἰατρικὴ ἄρα, ὡς ἔοικε, περὶ λόγους ἐστί. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Τοὺς γε περὶ τὰ νοσήματα; ΓΟΡ. Μάλιστα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ γυμναστικὴ περὶ

λόγους ἐστὶ τοὺς περὶ εὐεξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ κακοξίαν; ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι, ὧς Γοργία, οὕτως ἔχουσιν· ἐκάστη αὐτῶν περὶ λόγους ἐστὶ τούτους, εἰ τυγχάνουσιν ὄντες περὶ τὸ πρῶγμα, οὗ ἐκάστη ἐστὶν ἡ τέχνη. ΓΟΡ. Φαίνεται. ΣΩ. Τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ φηγορικὰς καλεῖς, οὐσας περὶ λόγους, εἴτερ ταύτην φηγορικὴν καλεῖς, ἢ ἂν ἢ περὶ λόγους; ΓΟΡ. Ὅτι, ὧς Σώκρατες, τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πᾶσα ἐστὶ ἡ ἐπιστήμη, τῆς δὲ φηγορικῆς οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον χειρουργήμα, ἀλλὰ πᾶσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστὶ· διὰ ταῦτ' ἐγὼ τὴν φηγορικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους, ὀρθῶς λέγων, ὡς ἐγὼ φημι. V. ΣΩ. Ἄρ' οὖν μανθάνω οἷαν αὐτὴν βούλει καλεῖν· τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον· ἀλλ' ἀποκρίναι. εἰσὶν ἡμῖν τέχναι· ἢ γάρ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Πασῶν δὴ οἶμαι τῶν τεχνῶν, τῶν μὲν ἐργασία τὸ πολὺ ἐστὶ καὶ λόγου βραχέος δέονται, ἔναι δὲ οὐδενός, ἀλλὰ τὸ τῆς τέχνης περιμένοντο ἂν καὶ διὰ σιγῆς, οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία, καὶ ἄλλαι πολλαί. τὰς τοιαύτας μοι δοκεῖς λέγειν, περὶ ἃς οὐ φηῖς τὴν φηγορικὴν εἶναι· ἢ οὐ; ΓΟΡ. Πάνυ μὲν οὖν καλῶς ὑπολαμβάνεις, ὧς Σώκρατες. ΣΩ. Ἐτεροι δὲ γέ εἰσι τῶν τεχνῶν αἱ διὰ λόγου πᾶν περιέουσιν, καὶ ἔργου, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ οὐδενός προσδέονται, ἢ βραχέος πάνυ, οἷον ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ λογιστικὴ καὶ ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἡ πεπτευτικὴ

γε, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι· ὧν ἔνιαι σχεδόν τι ἴσους τοὺς λόγους ἔχουσι ταῖς πράξεσιν, αἱ δὲ πολλὰι πλείους· καὶ τοπαράπαν πᾶσα ἢ πράξις καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. τῶν τοιούτων τινά μοι δοκεῖς λέγειν καὶ τὴν φητορικὴν. ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἀλλ' οὔτι τούτων γε οὐδεμίαν οἶμαι σε βούλεσθαι φητορικὴν καλεῖν· οὐχ ὅτι τῷ φήματι οὕτως εἶπες, ὅτι ἢ διὰ λόγου τὸ κῦρος ἔχουσα; φητορικὴ ἐστὶ, καὶ ὑπολάβοι ἄν τις, εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις, τὴν ἀριθμητικὴν ἄρα φητορικὴν, ὧ Γοργία, λέγεις; ἀλλ' οὐκ οἶμαι σε οὔτε τὴν ἀριθμητικὴν, οὔτε τὴν γεωμετρικὴν, φητορικὴν λέγειν. ΓΟΡ. Ὁρθῶς γὰρ οἶει, ὧ Σώκρατες, καὶ δικαίως ὑπολαμβάνεις. ΒΙ. ΣΩ. Ἴθι νῦν, καὶ σὺ τὴν ἀπόκρισιν ἣν ἠρόμην, διαπέρανον. ἐπεὶ γὰρ ἢ φητορικὴ τυγχάνει μὲν οὔσα τούτων τις τῶν τεχνῶν τῶν τὸ πολὺ λόγῳ χρωμένων, τυγχάνουσι δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται οὔσαι, πειρῶ εἰπεῖν, ἢ περὶ τί ἐν λόγοις τὸ κῦρος ἔχουσα, φητορικὴ ἐστίν· ὥσπερ ἂν εἴ τις με ἔροιτο ὧν νῦν δὴ ἔλεγον περὶ ἡστινοσοῦν τῶν τεχνῶν, ὧ Σώκρατες, τίς ἐστὶν ἢ ἀριθμητικὴ τέχνη, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ, ὥσπερ σὺ ἄρτι, ὅτι τῶν διὰ λόγου τις τὸ κῦρος ἔχουσῶν· καὶ εἴ με ἐπανεῖροιο, τῶν περὶ τί, εἴποιμ' ἂν, ὅτι τῶν περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττόν γινῶσις, ὅσα ἂν ἐκάτερα τυγχάνη ὄντα. εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν, ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων· καὶ εἰ ἐπανεῖροιο, ἢ περὶ τί, εἴποιμ' ἂν,

ὡςπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, [καὶ] ἡ λογιστικὴ ἔχει· (περὶ τὸ αὐτὸ γὰρ ἐστὶ τὸ τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν.) διαφέρει δὲ τοσούτον, ὅτι καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους, ἐπισκοπεῖ τὸ περιττόν. καὶ τὸ ἄρτιον ἢ λογιστικὴ. καὶ εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο, ἐμοῦ λέγοντος, ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα, οἱ δὲ λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας, εἰ φαίη, περὶ τί εἰσιν, ὃ Σώκρατες, εἶποιμ' ἄν, ὅτι περὶ τὴν τῶν ἀστρῶν φοράν καὶ ἡλίου καὶ σελήνης, πῶς πρὸς ἄλληλα εἶχοντες ἔχει. ΓΟΡ. Ὁρθῶς γε λέγων σὺ, ὃ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ σὺ, ὃ Γοργία· τυγχάνει μὲν γὰρ δὴ οὐσα ἢ φητορικὴ τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων τε καὶ κυρουμένων τις· ἢ γὰρ; ΓΟΡ. Ἔσσι ταῦτα. ΣΩ. Λέγε δὴ τῶν περὶ τί; τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὗτοι οἱ λόγοι εἰσίν, οἷς ἡ φητορικὴ χρῆται; ΓΟΡ. Τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων, ὃ Σώκρατες, καὶ ἄριστα. VII. ΣΩ. Ἀλλ', ὃ Γοργία, ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις, καὶ οὐδέν πω σαφές. οἶμαι γὰρ σε ἀκησέναι ἐν τοῖς ξυμποσίοις ἄδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ἄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. ΓΟΡ. Ἀκήκοα γὰρ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις τοῦτο; ΣΩ. Ὅτι σοι ἀντίκα ἄν παρασταίεν οἱ δημιουργοὶ τούτων, ἄν ἐπήγεσεν ὃ τὸ σκολιὸν ποιή-

σας, ἰατρός τε καὶ παιδοτρίβης καὶ χρηματιστής,
 καὶ εἶποι πρῶτον μὲν ὁ ἰατρός, „ὅτι, ὦ Σώκρατες,
 ἔξαπατᾷ σε Γοργίας· οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦτου τέχνη
 περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἡ
 ἐμῆ.“ εἰ οὖν αὐτὸν ἐγὼ ἐροίμην, „σὺ δὲ τίς ὢν ταῦτα
 λέγεις; εἶποι ἂν ἴσως,“ ὅτι ἰατρός. „τί οὖν λέγεις; ἢ
 τὸ τῆς σῆς τέχνης ἔργον μέγιστόν ἐστιν ἀγαθόν;“ Πῶς
 γὰρ οὐ, φαλή ἂν ἴσως, ὦ Σώκρατες, ὑγίεια; τί
 δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγείας; εἰ δ' αὖ
 μετὰ τοῦτον ὁ παιδοτρίβης εἶποι, „ὅτι θαυμάζοιμι
 τ' ἂν, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτός, εἰ σοὶ ἔχει Γορ-
 γίας μείζον ἀγαθὸν ἐπιδείξαι τῆς αὐτοῦ τέχνης, ἢ
 ἐγὼ τῆς ἐμῆς.“ εἶποίμ' ἂν αὖ καὶ πρὸς τοῦτον, „σὺ
 δὲ δὴ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε; καὶ τί τὸ σὸν ἔργον;“
 „παιδοτρίβης, φαλή ἂν, τὸ δὲ ἔργον μου ἐστὶ, κα-
 λούς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώ-
 ματα.“ Μετὰ δὲ τὸν παιδοτρίβην εἶποι ἂν ὁ χρημα-
 τιστής, ὡς ἐγὼμαι, πάνυ καταφρονῶν ἀπάντων,
 „σκόπει δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἐάν σοι πλοῦτου φανῇ
 τι μείζον ἀγαθὸν ὄν, ἢ παρὰ Γοργίᾳ, ἢ παρ' ἄλλω
 δτωοῦν.“ φαίμεν ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν, τί δὲ δὴ; ἢ σὺ
 τοῦτου δημιουργός; φαλή ἂν. Τίς ὢν; χρηματιστής.
 τί οὖν; κρίνεις σὺ μέγιστον ἀνθρώποις ἀγαθὸν
 [εἶναι] πλοῦτον; φήσομεν· πῶς γὰρ οὔκ; ἐρεῖ. Καὶ
 μὴν ἀμφισβητεῖ γε Γοργίας· ὅδε τὴν παρ' αὐτοῦ τέ-
 χνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ τὴν σὴν, φαί-
 μεν ἂν ἡμεῖς. δῆλον οὖν ὅτι τὸ μετὰ τοῦτο ἔροίτ'
 ἂν, „καὶ τί ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀγαθόν; ἀποκρινάσθω

Γοργίας· ἴθι σὺν νομίσας, ὦ Γοργία, ἐρωτήσθαι
 καὶ ὑπ' ἐκείνων καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπόκριναι, τί ἐστι
 τοῦτο ὃ φῆς σὺ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ. ΓΟΡ. Ὅπερ
 ἐστίν, ὦ Σώκρατες, τῇ ἀληθείᾳ μέγιστον ἀγαθόν,
 καὶ αἴτιον ἅμα μὲν ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, ἅμα δὲ τοῦ ἄλλων ἄρχειν ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει
 ἐκάστω. ΣΩ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγεις; ΓΟΡ. Τὸ
 πείθειν ἕγωγ' οἶδόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις καὶ ἐν δικα-
 στηρίῳ δικαστάς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτῆς,
 καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστής, καὶ ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ
 παντί, ὅστις ἂν πολιτικὸς ξύλλογος γένηται. καί-
 τοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἕξεις τὸν ἰατρόν,
 δοῦλον δὲ τὸν παιδοτρίβην· ὁ δὲ χρηματιστὴς οὗτος
 ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὐτῷ,
 ἀλλὰ σοὶ τῷ δυναμένῳ λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλήθη.
 VIII. ΣΩ. Νῦν μοι δοκεῖς δηλῶσαι, ὦ Γοργία, ἐγ-
 γύτατα, τὴν ῥητορικὴν ἢ τινα τέχνην ἢ γῆ εἶναι, καί,
 εἴ τι ἐγὼ ξυνήμι, λέγεις ὅτι πειθοῦς δημιουργός
 ἐστίν ἡ ῥητορικὴ, καὶ ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα
 καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ· ἢ ἔχεις τι λέ-
 γειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι, ἢ πειθῶ
 τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν; ΓΟΡ. Οὐδαμῶς,
 ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ὀρίζεσθαι. ἔστι
 γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. ΣΩ. Ἄκουσον δὴ,
 ὦ Γοργία. ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς ἐμαντὸν πείθω,
 εἴπερ τις ἄλλος ἄλλῳ δαλέγεται, βουλούμενος εἰδέ-
 ναι αὐτὸ τοῦτο περὶ οὗτου ὁ λόγος ἐστί, καὶ ἐμὲ εἴ-

ναι τούτων ἕνα· ἀξιῶ δὲ καὶ σὲ. ΓΟΡ. Τί-οὖν δὴ,
 ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐρῶ νῦν. ἐγὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥη-
 τορικῆς πειθῶ, ἣτις ποτ' ἐστὶν ἢν σὺ λέγεις, καὶ
 περὶ ὠντινων πραγμάτων ἐστὶ πειθῶ, σαφῶς μὲν εὖ
 ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα· οὐ μὴν ἀλλ' ὑποπτεύω γε ἢν
 οἶμαί σε λέγειν, καὶ περὶ ὧν· οὐδὲν μέντοι ἤττω
 ἐρήσομαι σε, τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθῶ τὴν ἀπὸ
 τῆς ῥητορικῆς, καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι. τοῦ οὖν
 ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων· σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ
 αὐτὸς λέγω; οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα
 οὕτω προῆ, ὡς μάλιστα ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ
 περὶ ὅτου λέγεται. σκόπει γάρ, εἴ σοι δοκῶ δικαίως
 ἀνερωτᾶν σε· ὡςπερ ἂν εἰ ἐτύχχανόν· σε ἐρωτῶν, τίς
 ἐστὶ τῶν ζωγράφων Ζεῦξις, εἴ μοι εἶπες, ὅτι ὁ τὰ
 ζῶα γράφων, ἄρ' οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρύμην, ὁ τὰ
 ποῖα τῶν ζῶων γράφων, καὶ ποῦ; ΓΟΡ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἄρα διὰ τοῦτο ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶ ζωγράφοι
 γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Εἰ
 δέ γε μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεῦξις ἔγραφε, καλῶς ἂν σοι
 ἀπεκρίετο. ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ
 περὶ τῆς ῥητορικῆς εἶπέ, πότερόν σοι δοκεῖ πειθῶ
 ποιεῖν ἢ ῥητορικὴ μύνη, ἢ καὶ ἄλλαι τέχναι; λέγω
 δὲ τὸ τοιόνδε· ὅστις διδάσκει ἑτιοῦν πρῶγμα, πότε-
 ρον, ὃ διδάσκει, πείθει, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Οὐ δῆτα, ὦ
 Σώκρατες, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει. ΣΩ. Πά-
 λιν δ' εἰ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν, ὡςπερ νῦν
 δὴ, ἢ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς ὅσα ἐστὶ τὰ
 τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ ὁ ἀριθμητικὸς ἀνθρώπος; ΓΟΡ.

πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ὄντιναοῦν ἀγωνίζοιτο,
 πείσειεν ἂν αὐτὸν ἐλῆσθαι ὁ ρητορικὸς μᾶλλον ἢ
 ἄλλος ὄστισοῦν. οὐ γὰρ ἔστι περὶ ὅτου οὐκ ἂν πρῶ-
 θανώτερον εἴποι ὁ ρητορικὸς ἢ ἄλλος ὄστισοῦν τῶν
 δημιουργῶν ἐν πλήθει. ἢ μὲν οὖν δύναμις τοσαύτη
 ἔστι καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. δεῖ μέντοι, ὡς Σώ-
 κρατες, τῇ ρητορικῇ χρῆσθαι, ὡςπερ καὶ τῇ ἄλλῃ
 πάσῃ ἀγωνίᾳ. καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου
 ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους, ὅτι
 ἔμαθῆ τις πυκτεύειν τε καὶ παγκρατιάζειν, καὶ ἐν
 ὄπλοις μάχεσθαι, ὥστε κρείττων εἶναι καὶ φίλων
 καὶ ἐχθρῶν, οὐ τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύ-
 πτειν, οὐδὲ κεντεῖν τε καὶ ἀποκτιννῖναι. οὐδὲ γε μὰ
 Δία, ἂν τις εἰς παλαιστραν φοιτήσας, εὐ ἔχων τὸ
 σῶμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα τὸν πατέρα
 τύπτῃ καὶ τὴν μητέρα, ἢ ἄλλον τινα τῶν οἰκείων ἢ
 τῶν φίλων, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παιδοτρίβας
 καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὄπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι μι-
 σεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκεῖνοι μὲν
 γὰρ παρέδοσαν, ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι τούτοις
 πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀμυνομέ-
 νους, μὴ ὑπάρχοντας· οἱ δὲ, μεταστρέψαντες, χρῶν-
 ται τῇ ἰσχυί καὶ τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς. οὐκ οὖν οἱ
 διδάξαντες, πονηροί, οὐδὲ ἢ τέχνῃ οὔτε αἰτία
 οὔτε πονηρὰ τούτου ἕνεκα ἐστίν, ἀλλ' οἱ μὴ χρώμε-
 νοι, οἴμαι, ὀρθῶς. ὁ αὐτὸς δὴ λόγος καὶ περὶ τῆς
 ρητορικῆς. δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντας ἐστίν ὁ
 ῥήτωρ καὶ περὶ παντός λέγειν, ὥστε πιθανώτερος

εἶναι ἐν τοῖς πλήθεισιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται· ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα δεῖ οὔτε τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι, ὅτι δύναιντο ἂν τοῦτο ποιῆσαι, οὔτε τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς, ἀλλὰ δικαίως καὶ τῇ φητορικῇ χρῆσθαι, ὡς περ καὶ τῇ ἀγωνίᾳ. ἐὰν δέ, οἶμαι, φητορικὸς γενόμενός τις, κατὰ ταύτη τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ, οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκείνος μὲν γὰρ ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖα παρέδωκεν, ὃ δ' ἐναντίως χρῆται. τὸν οὖν οὐκ ὀρθῶς χρώμενον μισεῖν δίκαιον καὶ ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτινύναι, ἀλλ' οὐ τὸν διδάξαντα. XII. ΣΩ. Οἶμαι, ὦ Γοργία, καὶ σέ ἔμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων, καὶ καθεωρακέναι ἐν αὐτοῖς τὸ τοιόνδε, ὅτι οὐ ῥαδίως δύνανται οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες ἑαυτοὺς, οὕτω διαλύεσθαι τὰς συνουσίας· ἀλλ' ἐὰν περὶ τοῦ ἀμφισβητήσωσι, καὶ μὴ φῆ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν, ἢ μὴ σαφῶς, χαλεπαίνουσί τε καὶ κατὰ φθόρον οἶονται τὸν ἑαυτῶν λέγειν, φιλονεικούντας ἀλλ' οὐ ζητούντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ· καὶ ἐνίοι γε τελευτῶντες αἰσχιστα ἀπαλλάττονται, λαιδορηθέντες τε καὶ εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες περὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα, ὅλα καὶ τοὺς παρόντας ἄχουσθαι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, ὅτι τοιούτων ἀνθρώπων ἠξίωσαν ἀκροαταὶ γενέσθαι. τοῦ δὲ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ οὐ πάνυ ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ ξύμφωνα οἷς τοπρῶτον ἔλεγες

πιθανώτερος ἢ τοῦτο ξυμβαίνει, ἢ ἄλλο τι; ΓΟΡ. Τοῦτο ἐναυθά γε ξυμβαίνει. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἀπάσας τέχνας ὡσαύτως ἔχει ὁ ῥήτωρ καὶ ἢ ῥητορικῆς; αὐτὰ μὲν τὰ πράγματα οὐδὲν δεῖ αὐτὴν εἰδέναι ὅπως ἔχει, μηχανὴν δὲ τινα πειθοῦς εὐρηκῆναι, ὥστε φαίνεσθαι τοῖς οὐκ εἰδόσι μᾶλλον εἰδέναι τῶν εἰδόντων. XIV. ΓΟΡ. Οὐκοῦν πολλὴ ἑμιστήνη, ὡς Σώκρατες, γίνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἔλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν; ΣΩ. Εἰ μὲν ἔλαττοῦται ἢ μὴ ἔλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ οὕτως ἔχειν, αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα, εἴαν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ἢ· νῦν δὲ τόδε πρότερον σκεψόμεθα· ἄρα τυγχάνει περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλόν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν, οὕτως ἔχων ὁ ῥητορικὸς ὡς περὶ τὸ ὑγιεινὸν καὶ περὶ τὰ ἄλλα, ὧν αἱ ἄλλαι τέχναι· αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδώς, τί ἀγαθὸν ἢ τί κακόν ἐστιν, ἢ τί καλόν ἢ τί αἰσχρὸν, ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, πειθῶ δὲ περὶ αὐτῶν μεμηχανημένος, ὥστε δοκεῖν εἰδέναι, οὐκ εἰδώς, ἐν οὐκ εἰδόσι, μᾶλλον τοῦ εἰδότος; ἢ ἀνάγκη εἰδέναι, καὶ δεῖ προσπιστάμενον ταῦτα ἀφικέσθαι παρὰ σέ τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικὴν; εἰ δὲ μή, σὺ ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος, τούτων μὲν οὐδὲν διδάξεις τὸν ἀφικνούμενον, — οὐ γὰρ σὸν ἔργον, — ποιήσεις δ' ἐν τοῖς πολλοῖς δοκεῖν εἰδέναι αὐτὸν τὰ τοιαῦτα, οὐκ εἰδόντα, καὶ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι, οὐκ ὄντα; ἢ τοπαράπαν οὐχ οἶός τε ἔσθαι αὐτὸν διδάξαι

τὴν ῥητορικὴν, εἰάν μὴ προειδῆ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν; ἢ πῶς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὦ Γοργία; καὶ πρὸς Διός, ὡςπερ ἄρτι εἶπες, ἀποκαλύψας τῆς ῥητορικῆς εἰπέ τίς ποθ' ἡ δύναμις ἐστίν. ΓΟΡ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὦ Σώκρατες, εἰάν τύχη μὴ εἰδώς, καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεσθαι. ΣΩ. Ἐχε δὲ καλῶς γὰρ λέγεις· εἰάν περ ῥητορικὸν σὺ τινα ποιήσης, ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἥτοι πρότερόν γε ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ὃ τὰ τεκτονικὰ μεμαθηκώς, τεκτονικός, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὃ τὰ μουσικὰ, μουσικός; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὃ τὰ ἰατρικὰ, ἰατρικός; καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὃ μεμαθηκώς ἕκαστα τοιοῦτός ἐστιν, οἷον ἕκαστον ἢ ἐπιστήμη ἀπεργάζεται; ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ὃ τὰ δίκαια μεμαθηκώς δίκαιος; ΓΟΡ. Πάντως δὴ πού. ΣΩ. Ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά που πράττει; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν δὲ δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν; ΓΟΡ. Φαίνεται γε. ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὃ γε δίκαιος ἀδικεῖν. ΓΟΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τὸν δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὃ ῥητορικός ἀδικεῖν. ΓΟΡ. Οὐ φαίνεται γε. XV. ΣΩ. Μέμνησαι οὖν λέγων ὀλλῶ πρότερον ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν, οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, εἰάν ὃ πύκτις τῆ πυκτικῆ

μη καλῶς χρῆται καὶ ἀδικῆ; ὡσαύτως δὲ οὕτω καὶ εἰάν ὁ φήτωρ τῆ φητορικῆ ἀδίκως χρῆται, μη τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν, μηδὲ ἐξελαίνειν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ τῆ φητορικῆ; ἐρρήθη ταῦτα ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ἐρρήθη. ΣΩ. Νῦν δὲ γε ὁ αὐτός οὗτος φαίνεται ὁ φητορικὸς οὐκ ἂν ποτε ἀδικήσας, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ ἐν τοῖς πρώτοις γε, ὡ Γοργία, λόγοις ἐλέγετο, ὅτι ἡ φητορικὴ περὶ λόγους εἶη, οὐ τοὺς τοῦ ἀρτίου καὶ περιττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου· ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Ἐγὼ τοίνυν σοῦ τότε ταῦτα λέγοντος ὑπέλαβον, ὡς οὐδέποτε ἂν εἶη ἡ φητορικὴ ἀδικὸν πρᾶγμα, ὃ γ' αἰεὶ περὶ δικαιοσύνης τοὺς λόγους ποιεῖται· ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον ὕστερον ἐλέγες, ὅτι ὁ φήτωρ τῆ φητορικῆ καὶ ἀδίκως χρῆτο, οὕτω θαυμάσας καὶ ἠγησάμενος οὐ ξυνάδειν τὰ λεγόμενα, ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους, ὅτι εἰ μὲν κέρδος ἡγοῖο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι, ὡς περ ἐγώ, ἄξιον εἶη διαλέγεσθαι, εἰ δὲ μὴ, εἰς χαίρειν. ὕστερον δὲ ἡμῶν ἐπισκοπουμένων, ὀρθῶς δὴ καὶ αὐτός, ὅτι αὐτὸν ὁμολογεῖται, τὸν φητορικὸν ἀδύνατον εἶναι ἀδίκως χρῆσθαι τῆ φητορικῆ καὶ ἐθέλειν ἀδικεῖν. ταῦτα οὖν ὅπη ποτὲ ἔχει, μὰ τὸν κύνα, ὡ Γοργία, οὐκ ὀλίγης ξυνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέπασθαι. XVI. ΠΩ. Τί δέ, ὡ Σώκρατες; οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς φητορικῆς δοξάζεις ὡς περ νῦν λέγεις; ἢ οἶει, ὅτι Γοργίας ἠσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι, τὸν φητορικὸν ἄνδρα μὴ οὐχὲ καὶ τὰ δίκαια εἰδέναι καὶ

τιὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ εἰ μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰ-
 δὼς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξειν ἔπειτα; ἐκ ταύτης;
 ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι ξυνέβη ἐν τοῖς λό-
 γοις· τοῦθ' ὃ δὴ ἀγαπᾷς, αὐτὸς ἀγαγὼν ἐπὶ τοιαῦτα
 ἐρωτήματα. ἐπεὶ τίνα οἶει ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχὶ
 καὶ αὐτόν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια καὶ ἄλλους διδά-
 ξειν; ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία
 ἐστὶ τοὺς λόγους. ΣΩ. Ὡς κἀλλιστε Πῶλε, ἀλλὰ τοὶ
 ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἐταίρους καὶ υἱεῖς, ἵνα, ἐπειδὴν
 αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα, παρόν-
 τες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθώτε ἡμῶν τὸν βίον καὶ
 ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. καὶ νῦν εἴ τι ἐγὼ καὶ Γορ-
 γίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ παρὼν ἐπανόρ-
 θου· δίκαιος δ' εἶ· καὶ ἐγὼ ἐθέλω, τῶν ὁμολο-
 γημένων εἴ τι σοὶ δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογήσθαι, ἀνα-
 θεῖσθαι ὃ, τι ἂν σὺ βούλῃ, εἰάν μοι ἐν μόνον φυ-
 λάτῃς. ΠΩΛ. Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Τὴν μακρο-
 λογίαν, ὣς Πῶλε, ἣν καθέξις, ἢ τοπρῶτον ἐπεχεί-
 ρησας χρῆσθαι. ΠΩΛ. Τί δέ; οὐκ ἐξέσται μοι λέ-
 γειν, ὅπως ἂν βούλωμαι; ΣΩ. Δεινὰ μὲντ' ἂν πά-
 θοις, ὡς βέλτιστε, εἰ Ἀθήναζε ἀφικόμενος, οὐ τῆς
 Ἑλλάδος πλείστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν, ἔπειτα
 σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσῃς. ἀλλὰ ἀντίθε-
 τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος καὶ μὴ ἐθέλοντος τὸ ἐρω-
 τώμενον ἀποκρίνεσθαι, οὐ δεινὰ αὖ ἂν ἐγὼ πάθοιμι
 εἰ μὴ ἐξέσται μοὶ ἀπιέναι καὶ μὴ ἀκούειν σου; ἀλλ'
 εἴ τι κήδει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, καὶ ἐπανορθώ-
 σασθαι αὐτόν βούλει, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ἀναθέ-

μινος ὁ, τι σοι δοκεῖ, ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶν τε καὶ
 ἐρωτώμενος, ὡς περ ἐγὼ τε καὶ Γοργίας, ἐλεγχέ τε
 καὶ ἐλέγχου. φῆς γὰρ δὴ που καὶ σὺ ἐπίστασθαι,
 ἅπερ Γοργίας, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν
 καὶ σὺ κελεύεις σεαυτὸν ἐρωτᾶν ἐκάστοτε ὅ τι ἄν
 τις βούληται, ὡς ἐπιστάμενος ἀποκρίνεσθαι; ΠΩΛ.
 Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ νῦν δὴ τούτων ὀπίτερον
 βούλει ποιεῖν, ἐρώτα, ἢ ἀποκρίνου. XVII. ΠΩΛ.
 Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα, καὶ μοι ἀποκρίναι, ὡς Σώκρα-
 τες. ἐπειδὴ Γοργίας ἀπορεῖν σοι δοκεῖ περὶ τῆς φητο-
 ρικῆς, σὺ αὐτὴν τίνα φῆς εἶναι; ΣΩ. Ἄρα ἐρωτῆς,
 ἦντινα τέχνην φημὶ εἶναι; ΠΩΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐ-
 δεμία ἔμοιγε δοκεῖ, ὡς Πῶλε, ὡς γε πρὸς σὲ τάληθῆ
 εἰρησθαι. ΠΩΛ. Ἀλλὰ τί σοι δοκεῖ ἡ φητορικὴ εἶ-
 ναι; ΣΩ. Πρῶγμα, ὃ φῆς σὺ ποιῆσαι τέχνην ἐν
 τῷ ξυγγράμματι, ὃ ἐγὼ ἔναγχος ἀνέγνων. ΠΩΛ.
 Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ἐμπειρίαν ἔγωγέ τινα. ΠΩΛ.
 Ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἡ φητορικὴ εἶναι; ΣΩ.
 Ἐμοιγε, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις. ΠΩΛ. Τίνος
 ἐμπειρία; ΣΩ. Χάριτός τινος καὶ ἡδονῆς ἀπειργα-
 σίας. ΠΩΛ. Οὐκοῦν καλὸν σοι δοκεῖ ἡ φητορικὴ
 εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; ΣΩ.
 Τί δέ, ὡς Πῶλε; πέπυσαι ἤδη παρ' ἐμοῦ ὅ, τι φημὶ
 αὐτὴν εἶναι, ὥστε τὸ μετὰ τοῦτο ἐρωτῆς, εἰ οὐ καλὴ
 μοι δοκεῖ εἶναι; ΠΩΛ. Οὐ γὰρ πέπυσμαι, ὅτι ἐμ-
 πειρίαν τινὰ αὐτὴν φῆς εἶναι; ΣΩ. Βούλει οὖν,
 ἐπειδὴ τιμᾶς τὸ χαρίζεσθαι, σμικρὸν τί μοι χαρί-
 σασθαι; ΠΩΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἐροῦ νῦν με, ὄψο-

ποιῖα ἦτις μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δὴ, τίς τέχνη ὀψοποιῖα. ΣΩ. Οὐδεμία, ὦ Πῶλε. ΠΩΛ. Ἄλλα τί, φάθι. ΣΩ. Φημὶ δὴ, ἐμπειρία τις. ΠΩΛ. Τίς, φάθι. ΣΩ. Φημὶ δὴ, χάριτος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας, ὦ Πῶλε. ΠΩΛ. Ταυτόν δ' ἐστὶν ὀψοποιῖα καὶ ῥητορικὴ; ΣΩ. Οὐδαμῶς γε, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως μῦριον. ΠΩΛ. Τίνος λέγεις ταύτης; ΣΩ. Μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν, ὅκνῳ Γοργίου ἔνεκα λέγειν, μὴ οἴηται με διακωμῶδειν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τοῦτό ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, ἣν Γοργίας ἐπιτηδεύει, οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ ἄρτι ἐκ τοῦ λόγου οὐδὲν ἡμῖν καταφανές ἐγένετο, τί ποτε οὗτος ἠγεῖται· ὃ δ' ἐγὼ καλῶ τὴν ῥητορικὴν, πράγματός τινός ἐστι μῦριον οὐδενὸς τῶν καλῶν. ΓΟΡ. Τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς. ΣΩ. XVIII. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Γοργία, εἶναι τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν οὐ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀνδρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις. καλῶ δὲ αὐτοῦ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον κολακίαν. ταύτης μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα μύρια εἶναι, ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιικὴ, ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, ὡς δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή. ταύτης μῦριον καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐγὼ καλῶ, καὶ τὴν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν· τέτταρα ταῦτα μύρια ἐπὶ τέτταρσι πράγμασιν. εἰ οὖν βούλεται Πῶλος πυνθάνεσθαι, πυνθάνεσθω. οὐ γὰρ πω πέπυσται, ὅποῖον φημὶ ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν

κολακείας μόριον εἶναι, ἀλλ' αὐτὸν λείηθα οὐπω ἀποκεκριμένος· ὁ δὲ ἐπανερωτῆ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον, εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ῥητορικὴν, πρὶν ἂν πρῶτον ἀποκρίνωμαι, ὃ μὲ ἐστίν. οὐ γὰρ δίκαιον, ὡς Πῶλε. ἀλλ' εἴπερ βούλει πευθέσθαι, ἐρώτα, ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημί εἶναι τὴν ῥητορικὴν. ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δὴ, καὶ ἀποκρίναι, ὁποῖον μόριον. ΣΩ. Ἀρ' οὖν ἂν μάθους ἀποκριναμένου; ἔστι γὰρ ἡ ῥητορικὴ, κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον, πολιτικῆς μορίου εἶδωλον. ΠΩΛ. Τί οὖν; καλὸν ἢ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶναι; ΣΩ. Αἰσχρὸν ἔγωγε. τὰ γὰρ κακὰ αἰσχρὰ ἐγὼ καλῶ· ἐπειδὴ δὲ ἴσοι ἀποκρίνασθαι ὡς ἤδη εἶδότε ἂ ἐγὼ λέγω. ΓΟΡ. Μὰ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς ξυνίημι ὃ, τι λέγεις. ΣΩ. Εἰκότως γε, ὡς Γοργία, οὐδὲν γὰρ πω σαφές λέγω· Πῶλος δὲ ὅδε νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς. ΓΟΡ. Ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἔα· ἐμοὶ δ' εἰπέ, πῶς λέγεις πολιτικῆς μορίου εἶδωλον εἶναι τὴν ῥητορικὴν. ΣΩ. Ἀλλὰ ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ ῥητορικὴ· εἰ δὲ μὴ τυγχάνει ὄν τοῦτο, Πῶλος ὅδε ἐλέγξει. σῶμά που καλεῖς τι καὶ ψυχὴν; ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τούτων οἶε τινὰ εἶναι ἑκατέρου εὐεξίαν; ΓΟΡ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δέ; δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὔσαν δ' οὐ; οἷον τοιόνδε τι λέγω· πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα, οὓς οὐκ ἂν ῥαδίως αἰσθοίτο τις, ὅτι οὐκ εὖ ἔχουσιν, ἄλλος ἢ ἰατρός τε καὶ τῶν

γυμναστικῶν τις. ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τὸ
 τοιοῦτον λέγω καὶ ἐν σώματι εἶναι καὶ ἐν ψυχῇ, ὃ τι
 ποιῆ μὲν δοκεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν,
 ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον. ΓΟΡ. Ἔστι ταῦτα. XIX. ΣΩ.
 Φέρε δὴ σοι, εἰν δύνωμαι, σαφέστερον ἐπιδείξω ὃ
 λέγω. δυεῖν ὄντιον πραγμάτων, δύο λέγω τέχνας,
 καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῇ ψυχῇ, πολιτικὴν καλῶ, τὴν δὲ
 ἐπὶ τῷ σώματι, μίαν μὲν οὕτως ὀνομάσαι οὐκ ἔχω
 σοι· μιᾶς δὲ οὐσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας, δύο
 μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἰατρικὴν·
 τῆς δὲ πολιτικῆς, ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ
 τὴν νομοθετικὴν, ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ τὴν
 δικαιοσύνην. ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλαις, ἅτε
 περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι, ἐκάτεραι τούτων, ἢ τε ἰατρικῇ
 τῇ γυμναστικῇ καὶ ἢ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ·
 ὅμως δὲ διαφέρουσι τι ἀλλήλων. τετάρων δὲ τού-
 των οὐσῶν, καὶ αἰεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευου-
 σῶν, τῶν μὲν τὸ σῶμα, τῶν δὲ τὴν ψυχὴν, ἢ
 κολακευτικὴ αἰσθημένη, οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ
 στοχασαμένη, τέτραχα ἑαυτὴν διανείμεσα, ὑποδύσα
 ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦτο
 ὅπερ ὑπέδν· καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φροντίζει,
 τῷ δὲ αἰεὶ ἡδίστω φηρεύεται τὴν ἄνοιαν καὶ ἐξα-
 πατᾶ· ὥστε δοκεῖ πλείστου ἀξία εἶναι. ὑπὸ μὲν
 οὖν τὴν ἰατρικὴν ἢ ὀψοποιικὴ ὑποδέδυκε, καὶ
 προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία τῷ σώματι εἰδέναι,
 ὡστ' εἰ δεοὶ ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι ὀψοποιὸν τε
 καὶ ἰατρόν, ἢ ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοήτοις, ὥσπερ

οἱ παῖδες, πότερος ἰπαῖοι περὶ τῶν χρηστῶν αι-
τιῶν ἢ πονηρῶν, ὁ ἰατρός ἢ ὁ ὄψοποιός, λιμῶ
ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν. κολακίαν μὲν οὖν αὐτὸ
καλῶ, καὶ αἰσχρὸν φημί, ὡς Πῶλε, τὸ τοιοῦτον.
τοῦτο γὰρ πρὸς σέ λέγω, ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται
ἄνευ τοῦ βελτίστου, τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι,
ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὡς προς-
φέρει, ὅποια ἄτια τὴν φύσιν ἰστίη, ὥστε τὴν
αἰτίαν ἐκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν. ἐγὼ δὲ τέχνην οὐ
καλῶ, ὃ ἂν ἢ ἄλογον πρᾶγμα. τούτων δὲ περὶ εἰ
ἀμφισβητεῖς, ἐθέλω ὑποσχεῖν λόγον. **XX.** Τῇ
μὲν οὖν ἰατρικῇ, ὡς περ λέγω, ἡ ὄψοποικὴ κολα-
κία ὑπόκειται, τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε οὖσα καὶ
ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννής καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε
καὶ χρώμασι καὶ λιτότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατωσα,
ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ
οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. ἴν' οὖν μὴ
μακρολογῶ, ἐθέλω σοι εἰπεῖν, ὡς περ οἱ γιωμέτραι,
(ἤδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσειας) ὅτι, ὃ κομμωτικὴ
πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο ὄψοποικὴ πρὸς ἰατρι-
κὴν· μᾶλλον δὲ ὡδε, ὅτι, ὃ κομμωτικὴ πρὸς γυμνα-
στικὴν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικὴν, καὶ ὅτι,
ὃ ὄψοποικὴ πρὸς ἰατρικὴν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς
δικαιοσύνην. ὅπερ μέντοι λέγω, διέστηκεν οὕτω φύ-
σει· ἅτε δ' ἐγγύς ὄντων, φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ
περὶ ταυτὰ σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, καὶ οὐκ ἔχουσιν
ὃ, τι χρήσονται οὔτε αὐτοὶ ἑαυτοῖς, οὔτε οἱ ἄλλοι

ἄνθρωποι τούτοις. καὶ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστιάται, ἀλλ' αὐτὸ αὐτῷ, καὶ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἢ τε ὀψοποιϊκὴ καὶ ἡ ἰατρικὴ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτὸ, τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, ὡ φίλε Πῶλε (σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος). ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρτετο ἐν τῷ αὐτῷ, ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ὑγιεινῶν καὶ ἰατρικῶν καὶ ὀψοποιϊκῶν. ὁ μὲν οὖν ἐγὼ φημι τὴν φηγορικὴν εἶναι, ἀκήκυσ· ἀντίτροφον ὀψοποιϊκῆς ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκεῖνο ἐν σώματι. ἴσως μὲν οὖν ἄτοπον πεποιθήκα, ὅτι σε οὐκ ἔων μακροῦς λόγους λέγειν, αὐτὸς συχνὸν λόγον ἀποτέτακα. ἄξιον μὲν οὖν ἐμοὶ συγγνώμην ἔχειν ἐστί. λέγοντος γὰρ μου βραχέα, οὐκ ἐμάνθανες, οὐδὲ χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει, ἢν σοι ἀπεκρινάμην, οὐδὲν οἶδός τ' ἦν ἡμεῖς, ἀλλὰ ἐδέου διηγήσεως. εἰάν μὲν οὖν καὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ, τι χρῆσθαι, ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον· εἰάν δὲ ἔχω, εἰ με χρῆσθαι· δίκαιον γάρ. καὶ νῦν ταύτη τῇ ἀποκρίσει εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ. XXI. ΠΩΛ. Τί οὖν φῆς; κολακεία δοκεῖ σοι εἶναι ἡ φηγορικὴ; ΣΩ. Κολακείας μὲν οὖν ἔγωγε εἶπον μόριον· ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τηλικούτος ἂν, ὡ Πῶλε; τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος; ΠΩΛ. Ἀφ' οὖν δοκοῦσά σοι ὡς κολακῆς ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομιζέσθαι οἱ ἀγαθοὶ φηγορῆς; ΣΩ. Ἐρώτημα τοῦτ' ἐρωτῆς, ἢ λόγου τινὸς ἀρχὴν λέγεις; ΠΩΛ. Ἐρωτῶ ἔγωγε. ΣΩ. Οὐδὲ νομιζέσθαι ἔμοιγε δοκοῦσι. ΠΩΛ. Πῶς

πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν; ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσι; ΠΩΔ. Δῆλον ὅτι τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσιν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ πλείοντες τε καὶ τὸν ἄλλον χρηματισμὸν χρηματιζόμενοι οὗ τοῦτό ἐστιν, ὃ βούλονται, ὃ ποιοῦσιν ἐκαστοτε—τίς γὰρ βούλεται πλεῖν τε καὶ κινδυνεύειν καὶ πράγματι ἔχειν; — ἀλλ' ἐκεῖνο, οἶμαι, οὗ ἕνεκα πλέουσι, πλουτεῖν· πλοῦτου γὰρ ἕνεκα πλέουσι. ΠΩΔ. Πάνυ γι. ΣΩ. Ἄλλοτε οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων, ἐάν τις τι πράττη ἕνεκά του, οὗ τοῦτο βούλεται ὃ πράττει, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὗ ἕνεκα πράττει; ΠΩΔ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων, ὃ οὐχὶ ἦτοι ἀγαθὸν γ' ἐστὶν ἢ κακόν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν; ΠΩΔ. Πολλὴ ἀνάγκη, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν λέγεις εἶναι ἀγαθὸν μὲν σοφίαν τε καὶ ὑγίειαν καὶ πλοῦτον καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, κακὰ δὲ τὰναντία τούτων; ΠΩΔ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τὰ δὲ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ ἄρα τοιαῦδε λέγεις, ἃ ἐνίοτε μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίοτε δὲ τοῦ κακοῦ, ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου; οἷον, καθῆσθαι καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν καὶ πλεῖν, καὶ οἷον αὐτὸ λίθους καὶ ξύλα καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα; οὐ ταῦτα λέγεις; ἢ ἀλλ' ἅττα καλεῖς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ; ΠΩΔ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΣΩ. Πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τὰγαθὰ τῶν μεταξὺ; ΠΩΔ. Τὰ μεταξὺ δῆπου τῶν ἀγαθῶν. ΣΩ. Τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζομεν, οἰόμενοι

βέλτιον εἶναι, καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν, ὅταν ἐστώμεν, τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ ἔστιν καὶ ἀποκρίννυμεν, εἴ τινα καὶ ἀποκρίννυμεν, καὶ ἐκβάλλομεν καὶ ἀφαιρούμεθα χρήματα, οἰόμενοι ἄμεινον εἶναι ἡμῖν ταῦτα ποιεῖν, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐνεκ' ἄρα τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ταῦτα ποιοῦσιν οἱ ποιοῦντες. ΠΩΛ. Φημί. XXIV. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμολογήσαμεν, ἃ ἕνεκά του ποιοῦμεν, μὴ ἐκεῖνα βούλεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὗ ἕνεκα ταῦτα ποιοῦμεν. ΠΩΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα, οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἀπλῶς οὕτως· ἀλλ' ἐὰν μὲν ὠφέλιμα ἢ ταῦτα, βουλόμεθα πράττειν αὐτά, βλαβερὰ δὲ ὄντα οὐ βουλόμεθα. τὰ γὰρ ἀγαθὰ βουλόμεθα, ὡς φῆς σύ, τὰ δὲ μῆτε ἀγαθὰ μῆτε κακὰ οὐ βουλόμεθα, οὐδὲ τὰ κακὰ· ἢ γάρ; ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγειν, ὦ Πῶλε, ἢ οὐ; — τί οὐκ ἀποκρίνη; ΠΩΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ ταῦτα ὁμολογοῦμεν, ἢν τις ἀποκτείνει τινα ἢ ἐκβάλλῃ ἐκ πόλεως ἢ ἀφαιρῆται χρήματα, εἴτε τύραννος ὢν εἴτε ῥήτωρ, οἰόμενος εἶναι αὐτῷ ἄμεινον, τυγχάνῃ δὲ ὄν κίκιον, οὗτος δήπου ποιεῖ ἃ δοκεῖ αὐτῷ; ἢ γάρ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ ἃ βούλεται, εἴπερ τυγχάνει ταῦτα κακὰ ὄντα; — τί οὐκ ἀποκρίνη; ΠΩΛ. Ἄλλ' οὐ μοι δοκεῖ ποιεῖν ἃ βούλεται. ΣΩ. Ἔστι μὲν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος μέγα δύναται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, εἴπερ ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἀγαθόν τι, κατὰ τὴν σὴν ὁμολογίαν; ΠΩΛ. Οὐκ ἔστιν. ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον λέ-

γων, ὅτι ἔστιν ἄνθρωπον ποιοῦντα ἐν πόλει
αὐτοῖ, μὴ μέγα δύνασθαι, μηδὲ ποιεῖν ἄ
ΠΩΛ. Ὡς δὴ σὺ, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἂν δέξ
ναί σοι ποιεῖν ὅ, τι δοκεῖ σοι ἐν τῇ πόλει
μῆ, οὐδὲ ζηλοῖς ὅταν ἴδῃς τινὰ ἢ ἀποκτείνε
ἔδοξεν αὐτοῖ, ἢ ἀφελόμενον χρήματα, ἢ δῆσαι
δικαίως λέγεις, ἢ ἀδίκως; ΠΩΛ. Ὅπουτι
οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτὸν ἔστιν; ΣΩ. Εὐὐ
Πῶλε. ΠΩΛ. Τί δὴ; ΣΩ. Ὅτι οὐ ζηρῶ
ἀζηλώτους ζηλοῦν, οὔτε τοὺς ἀθλίους, ἀλλ
ΠΩΛ. Τί δέ; οὔτω σοι δοκεῖ ἔχειν περὶ ὧν
ἀνθρώπων; ΣΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΠΩΛ.
οὐκ ἀποκτείνουσιν, ὅν ἂν δόξῃ αὐτοῖ, δικαί
κτιννύς, ἀθλιος δοκεῖ σοι καὶ ἔλεινός; Σ
ἔμοιγε, οὐδὲ μέντοι ζηλωτός. ΠΩΛ. Ὁ
ἀθλιον ἔφησθα εἶναι; ΣΩ. Τὸν ἀδίκως γε
ρε, ἀποκτείναντα, καὶ ἔλεινόν γε πρὸς τ
καίως, ἀζηλώτον. ΠΩΛ. Ἡ που ὄγε ἀπό
ἀδίκως ἔλεινός τε καὶ ἀθλιός ἐστιν. ΣΩ.
ἢ ὁ ἀποκτιννύς, ὦ Πῶλε, καὶ ἦτον ἢ
ἀποθνήσκων. ΠΩΛ. Πῶς δῆτα, ὦ Σώκρατι
Οὕτως ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὁ
κεῖν. ΠΩΛ. Ἡ γὰρ τοῦτο μέγιστον; οὐ τ
σθαι μῖζον; ΣΩ. Ἡμιστά γε. ΠΩΛ. Σὺ
λοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ.
μην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερον· εἰ δ' ἀναγ
ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἔλοιμην ἂν μᾶλλο
σθαι ἢ ἀδικεῖν. ΠΩΛ. Σὺ ἄρα τυραννεί

δέξαιο; ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ τυραννεῖν γε λέγεις ὅπερ ἐγώ. ΠΩΛ. Ἄλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο, καὶ ἀποκτινύντι καὶ ἐκβάλλοντι καὶ πάντα πράττοντι κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν. XXV. ΣΩ. Ὡ μακάριε, ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ, λαβὼν ὑπὸ μάλῃς ἐγχειρίδιον, λέγοιμι πρὸς σέ, ὅτι, „ὦ Πῶλε, ἐμοὶ δύνάμις τις καὶ τυραννὶς θαυμασία ἄρτι προσγένονεν· ἐὰν γὰρ ἄρα ἐμοὶ δόξη τινὰ τουτωνῶν τῶν ἀνθρώπων, ὧν οὐ ὄρεῖς, αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι, τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξη, κἂν τινὰ δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα, κἂν θοιμάτιον διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται· οὕτω μέγα ἐγὼ δύναμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει.“ εἰ οὖν ἀπιστοῦντι σοι δείξαιμι τὸ ἐγχειρίδιον, ἴσως ἂν εἴποις ἰδὼν, ὅτι, „ὦ Σώκρατες, οὕτω μὲν πάντες ἂν μέγα δύναιτο· ἐπεὶ κἂν ἐμπρησθεῖη οἰκία τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἤντινα ἂν σοι δοκῇ, καὶ τὰ γε Ἀθηναίων νεώρια, καὶ τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἴδια.“ ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι, τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ· ἢ δοκεῖ σοι; ΠΩΛ. Οὐ δῆτα οὕτω γε. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, διότι μέμφῃ τὴν τοιαύτην δύναμιν; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δῆ, λέγε. ΠΩΛ. Ὅτι ἀναγκαῖον τὸν οὕτω πράττοντα ζημιοῦσθαι ἔστι. ΣΩ. Τὸ δὲ ζημιοῦσθαι οὐ κακόν; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ θαυμάσιε, τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὐ σοι φαίνεται, ἐὰν μὲν πράττοντι ἂ

δοκεῖ, ἔπεται τὸ ὠφελίμως πράττειν, εἶναι, καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ μέγα εἰ δὲ μὴ, κακόν, καὶ μικρόν δύνασθαι. **Θα** δὲ καὶ τόδε· ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν, ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν, ἢ νῦν δὴ ἐλέγχκινῆναι τε καὶ ἐξιλαύνειν ἀνθρώπους καὶ σθαι χρήματα, ἐπίστε δὲ οὐ; **ΠΩΑ.** Πάντοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, καὶ παρὰ σοῦ ἐμοῦ ὁμολογεῖται. **ΠΩΑ.** Ναί. **ΣΩ.** Ἰφῆς ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν; εἶπέ, τίνα; **ΠΩΑ.** Σὺ μὲν οὖν, ὦ Σόκρατες, ἀπόδειξέ τοῦτο. **ΣΩ.** Ἐγὼ μὲν τοίνυν φημί, ὦ Πλάτων, παρ' ἐμοῦ ἡδιόν ἐστιν ἀκοῦειν, ὅταν μὲν τις ταῦτα ποιῇ, ἄμεινον εἶναι, ὅταν δὲ ἀκούειν. **XXVI. ΠΩΑ.** Χαλεπόν γε σὲ ἐλέγχκινῆναι, ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν, ὅταν φῆ λέγεις. **ΣΩ.** Πολλὴν ἄρα ἐγὼ τῆς πᾶσι ξῶν, ἴσην δὲ καὶ σοί, εἰάν με ἐξιλέγξῃς, λέξῃς φλυαρίας. ἀλλὰ μὴ κίμης φίλον ἀκούειν, ἀλλ' ἐλέγχε. **ΠΩΑ.** Ἀλλὰ μήν, ὦ Πλάτων, οὐδὲν γέ σε δεῖ παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγχκινῆναι ἐχθρὸς καὶ πρόην γεγονότα, ταῦτα ἐκάνειν, ἵνα ξοῖ καὶ ἀποδειξῆι ὡς πολλοὶ ἀδικοῦσιν ἄνθρωποι εὐδαιμόνες εἰσι. **ΣΩ.** Τὰ πάλαι; **ΠΩΑ.** Ἀρχέλαον δὴ πον τοῦτον τὸν Περδίκκιν ἄρχοντα Μακεδονίας; **ΣΩ.** Εἰ δὲ μὴ, τί γέ; **ΠΩΑ.** Εὐδαιμόνων οὖν σοι δοκεῖ εἶναι; **ΣΩ.** Οὐκ οἶδα, ὦ Πῶλε. οὐ γάρ πω ξυν

ἀνδρὶ. ΠΩΛ. Τί δαί; Ξυγγενόμενος ἂν γνοίης, ἀλ-
 λως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; ΣΩ.
 Μὰ Δί' οὐ δῆτα. ΠΩΛ. Ἀῖνον δῆ, ὧ Σώκρατες, ὅτι
 οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκεις φήσεις εὐδαιμονα
 ὄντα. ΣΩ. Καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ. οὐ γὰρ οἶδα, παι-
 δείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. ΠΩΛ. Τί δέ; ἐν
 τοῦτω πᾶσα ἡ εὐδαιμονία ἐστίν; ΣΩ. Ὡς γε ἐγὼ
 λέγω, ὧ Πῶλε. τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄν-
 δρα καὶ γυναῖκα εὐδαιμονα εἶναι φημι, τὸν δὲ
 ἄδικον καὶ πονηρόν, ἄθλιον. ΠΩΛ. Ἄθλιος ἄρα
 οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος, κατὰ τὸν σὸν λόγον; ΣΩ.
 Εἴπερ γε, ὧ φίλε, ἄδικος. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ πῶς
 οὐκ ἄδικος; ὧ γε προσῆκε μὲν τῆς ἀρχῆς οὐδέν, ἦν
 νῦν ἔχει, ὄντι ἐκ γυναικός, ἢ ἦν δούλη Ἀλκέτου τοῦ
 Περδίκκου ἀδελφοῦ καὶ κατὰ μὲν τὸ δίκαιον, δούλος
 ἦν Ἀλκέτου, καί, εἰ ἐβούλετο τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐδού-
 λευσεν ἂν Ἀλκίτην, καὶ ἦν ἂν εὐδαίμων, κατὰ γε τὸν
 σὸν λόγον· νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν,
 ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκηκεν· ὅς γε πρῶτον μὲν τοῦτον
 αὐτὸν τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ θεῖον μεταπεμψάμενος,
 ὡς ἀποδώσω τὴν ἀρχήν, ἦν Περδίκκας αὐτὸν ἀφείλε-
 το, ξενίσας καὶ καταμεθύσας αὐτόν τε καὶ τὸν υἱὸν
 αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ἀνεψιὸν αὐτοῦ, σχεδὸν ἡλικιώ-
 την, ἐμβυλιὸν εἰς ἅμαξαν, νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέ-
 φραξέ τε καὶ ἠφάνισεν ἀμφοτέρους· καὶ ταῦτα ἀδι-
 ῆσας, ἔλαθεν ἑαυτὸν ἀθλιώτατος γενόμενος, καὶ
 ἠμετεμέλησεν αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον, τὸν ἀδελ-
 ῶν, τὸν γνήσιον τοῦ Περδίκκου υἱόν, παῖδα ὡς

ἑπταετῆ, οὐ ἢ ἀρχὴ ἐγίνετο κατὰ τὸ δίκαιον, οὐκ
 ἐβουλήθη εὐδαιμόνων γενέσθαι δικαίως ἐκθρόφας καὶ
 ἀποδοὺς τὴν ἀρχὴν ἐκείνη, ἀλλ' εἰς φρέσιν ἐμβυλιῶν
 καὶ ἀποπνίξας, πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλεοπάτραν
 χῆνα ἔφη διώκοντα ἐμπεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. τοιγάρ-
 τοι νῦν, ἦτε μέγιστα ἡδίκηκώς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ,
 ἀθλιώτατός ἐστι πάντων τῶν Μακεδόνων, ἀλλ' οὐκ
 εὐδαιμονέστατος· καὶ ἴσως ἐστὶν ὅστις Ἀθηναίων
 ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστισιν Μα-
 κεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. XXVII. ΣΩ.
 Καὶ κατ' ἀρχὰς τῶν λόγων, ὦ Πῶλε, ἔγωγέ σε ἐπή-
 νεσα, ὅτι μοι δοκεῖς εὖ πρὸς τὴν ῥητορικὴν πεπαι-
 δεῦσθαι, τοῦ δὲ διαλέγεσθαι ἡμεληκέναι· καὶ νῦν
 ἄλλοτι οὗτός ἐστιν ὁ λόγος, ὃ με καὶ ἂν παῖς ἐξε-
 λέγξειε, καὶ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ νῦν, ὡς σὺ οἶε, ἐξελή-
 λεγμαι τούτῳ τῷ λόγῳ, φάσκων τὸν ἀδικοῦντα οὐκ
 εὐδαιμόνα εἶναι; πόθεν, ὦ γαθέ; καὶ μὴν οὐδὲν
 γε σοι τούτων ὁμολογῶ, ὧν σὺ φῆς. ΠΩΛ. Οὐ γὰρ
 ἐθέλεις· ἐπεὶ δοκεῖ γε σοί, ὡς ἐγὼ λέγω. ΣΩ. Ὡ μα-
 κάριε, ῥητορικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥσπερ
 οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ
 ἐκεῖ οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπει-
 δὴ τῶν λόγων, ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς
 παρέχωνται καὶ εὐδοκίμους, ὃ δὲ τὰναντία λέγων
 εἶνα τινὰ παρέχεται ἢ μηδένα. οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος
 οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἐνίοτε γὰρ
 ἂν καὶ καταψευδομαρτυρηθεῖ τις ὑπὸ πολλῶν καὶ
 δοκούντων εἶναι τι. καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις ὀλίγον

σι πάντες ξυμφήσουσι ταυτὰ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξέ-
 ροι. καὶ ἐὰν βούλη κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρέχεσθαι,
 ὡς οὐκ ἄληθῆ λέγω, μαρτυρήσουσί σοι, ἐὰν μὲν
 βούλη, Νικίας ὁ Νικηράτου, καὶ οἱ ἀδελφοὶ μετ'
 αὐτοῦ, ὧν οἱ τρίποδες οἱ ἐφεξῆς ἐσιτώτες εἰσιν ἐν τῷ
 Διονυσίῳ, ἐὰν δὲ βούλη, Ἀριστοκράτης ὁ Σκελλίου,
 οὗ αὐτὸς ἐστὶν ἐν Πυθίῳ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα,
 ἐὰν δὲ βούλη, ἡ Περικλέους ὅλη οἰκία, ἢ ἄλλη ξυγγέ-
 νεια ἤτινα ἂν βούλη τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι· ἀλλ'
 ἐγὼ σοι εἰς ὧν οὐχ ὁμολογῶ. οὐ γάρ με σὺ ἀναγκά-
 ζεις, ἀλλὰ, ψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρα-
 σχόμενος, ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ
 τοῦ ἀληθοῦς. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ σέ αὐτὸν ἕνα ὄντα μάρ-
 τυρα παράσχωμαι ὁμολογοῦντα περὶ ὧν λέγω, οὐδὲν
 οἶμαι ἄξιον λόγου μοι πεπεράνθαι, περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ
 λόγος ἦ, οἶμαι δὲ οὐδὲ σοί, ἐὰν μὴ ἐγὼ σοι μαρτυρῶ
 εἰς ὧν μόνος, τοὺς δ' ἄλλους πάντας τούτους χαί-
 ρειν ἔα. ἔστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου, ὡς
 σὺ τε οἶε καὶ ἄλλοι πολλοί, ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὃν
 ἐγὼ αὐτοῖμαι. παραβάλλοντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκε-
 πώμεθα, εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ καὶ τυγ-
 χάνει, περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν, οὐ πάνυ σμικρὰ ὄντα,
 ἀλλὰ σχεδόν τι ταῦτα, περὶ ὧν εἰδέναι τε κύλλιστον,
 μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον. τὸ γὰρ κεφάλαιον αὐτῶν
 ἐστὶν, ἢ γινώσκειν ἢ ἀγνοεῖν, ὅστις τε εὐδαίμων ἐστί
 καὶ ὅστις μὴ. αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος
 ἐστί, σὺ ἢ γῆ οἶόν τε, εἶναι μακάριον ἄνδρα ἀδικούν-
 τά τε καὶ ἀδικον ὄντα, εἴπερ Ἀρχέλαον ἀδικον μὲν

ἡγῆ εἶναι, εὐδαιμόνα δέ. ἄλλοτι ὡς οὕτω σου νομίζοντος διανοώμεθα; ΠΩΛ. Πάνυ γε. XXVIII. ΣΩ. Ἐγὼ δὲ φημι ἀδύνατον. Ἐν μὲν τουτὶ ἀμφισβητούμεν· εἰεν· ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαιμόνων ἔσται, ἅς ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας; ΠΩΛ. Ἥκιστα γε· ἐπεὶ οὕτω γ' ἂν ἀθλιώτατος εἴη. ΣΩ. Ἀλλ' εἴαν ἄρα μὴ τυγχάνῃ δίκης ὁ ἀδικῶν, κατὰ τὸν σὺν λόγον, εὐδαιμόνων ἔσται; ΠΩΛ. Φημί. ΣΩ. Κατὰ δε γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὧ Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε καὶ ὁ ἀδικὸς πάντως μὲν ἀθλιός, ἀθλιώτερος μέντοι εἴαν μὴ διδῶ δίκην, μῆδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ἀδικῶν· ἥτιον δὲ ἀθλιός, εἴαν διδῶ δίκην καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. ΠΩΛ. Ἄτοπά γε, ὧ Σώκρατες, ἐπιχειρεῖς λέγειν. ΣΩ. Πειράσομαι δὲ γε καὶ σὲ ποιῆσαι, ὧ ἐταῖρε, ταυτὰ ἐμοὶ λέγειν· φίλον γάρ σε ἡγοῦμαι. νῦν μὲν οὖν, ἃ διαφερόμεθα, ταῦτ' ἐστὶ· σκόπει δὲ καὶ σύ. εἶπον ἐγὼ που ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον εἶναι; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Σὺ δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τοὺς ἀδικούντας ἀθλίους ἔφην εἶναι ἐγὼ, καὶ ἐξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ; ΠΩΛ. Ναὶ μὰ Δία. ΣΩ. Ὡς σύ γε οἶε, ὧ Πῶλε. ΠΩΛ. Ἀληθῆ γε οἰόμενος ἴσως. ΣΩ. Σὺ δὲ γε εὐδαιμόνας ἀντὶ τοὺς ἀδικούντας, εἴαν μὴ διδῶσι δίκην. ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτοὺς ἀθλιοτάτους φημί, τοὺς δὲ διδόντας δίκην, ἥτιον. βούλει καὶ τοῦτο ἐλέγχειν; ΠΩΛ. Ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν, ὧ Σώκρατες, ἐξελέγξαι. ΣΩ. Οὐ δῆτα, ὧ Πῶλε, ἀλλ'

ἀδύνατον. τὸ γὰρ ἀληθές οὐδέποτε ἐλέγχεται. ΠΩ. 1.
 Πῶς λέγεις; ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῆ τυραν-
 νίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται, καὶ ἐκ-
 τέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκῆται, καὶ ἄλ-
 λας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λύβας αὐ-
 τὸς τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῦδάς τε
 καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῆ, ἢ καταπιτ-
 τωθῆ, οὗτος εὐδαιμονέστερος ἔσται, ἢ ἐὰν διαφυ-
 γὼν τύραννος καταστῆ, καὶ ἄρχων ἐν τῇ πόλει δια-
 βιωῶ, ποιῶν ὅ, τι ἂν βούληται, ζηλωτὸς ὢν καὶ εὐ-
 δαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξέ-
 νων; ταῦτα λέγεις ἀδύνατον εἶναι ἐξελέγχειν; XXIX.
 ΣΩ. Μορμολύττη αὖ, ὡς γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ
 ἐλέγχεις, ἄρτι δὲ ἔμαρτύρου. ὅμως δὲ ὑπόμνησόν με
 σμικρόν· ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι, εἴπεις.
 ΠΩ. Εἴωγε. ΣΩ. Εὐδαιμονέστερος μὲν τίνων
 οὐδέποτε ἔσται οὐδέτερος αὐτῶν, οὔτε ὁ κατειργα-
 σμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως, οὔτε ὁ δίκην διδοὺς·
 δυοῖν γὰρ ἀθλίων εὐδαιμονέστερος μὲν οὐκ ἂν εἴη,
 ἀθλιώτερος μόντοι ὁ διαφυγὼν καὶ τυραννεύσας. τί
 τοῦτο, ὡς Πῶλε, γελᾷς; ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγ-
 χου ἐστίν, ἐπειδὴν τίς τι εἶπη, καταγελάξῃ, ἐλέγχειν
 δὲ μή; ΠΩ. Οὐκ οἶμι ἐξεληλέγχθαι, ὡς Σώκρατες,
 ὅταν τοιαῦτα λέγῃς, ἃ οὐδεὶς ἀνφήσειεν ἀνθρώπων;
 ἐπεὶ ἔρου τινὰ τουτωνί. ΣΩ. Ὁ Πῶλε, οὐκ εἰμὶ
 τῶν πολιτικῶν, καὶ πέρουσι βουλευεῖν λαχὼν, ἐπειδὴ
 ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε, καὶ ἔδει με ἐπισηφίζειν, γέλω-
 τα παρεῖχον, καὶ οὐκ ἠπιστάμην ἐπισηφίζειν. μή

οὐν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπισηφίζειν τοὺς παρόντας,
 ἀλλ' εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἔλεγχον, ὅπερ νῦν δὴ
 ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος, καὶ πείρασαι
 τοῦ ἐλέγχου, οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι. ἐγὼ γάρ, ὡς
 ἂν λέγω, ἔνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπίσταμαι,
 αὐτὸν πρὸς ὃν ἂν μοι ὁ λόγος ᾗ, τοὺς δὲ πολλοὺς
 ἐὼ χαίρειν, καὶ ἔνα ἐπισηφίζειν ἐπίσταμαι, τοῖς δὲ
 πολλοῖς οὐδὲ διαλέγομαι. ὄρα οὖν, εἰ ἐθελήσεις ἐν τῷ
 μέρει διδόναι ἔλεγχον, ἀποκρινόμενος τὰ ἐρωτώμενα.
 ἐγὼ γάρ δὴ οἶμαι καὶ ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους
 ἀνθρώπους τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον ἡγεῖ-
 σθαι, καὶ τὸ μὴ διδόναι δίκην τοῦ διδόναι. ΠΩΛ.
 Ἐγὼ δὲ γε οὐτ' ἐμὲ οὐτ' ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα·
 ἐπεὶ σὺ δεῖξαι ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν;
 ΣΩ. Καὶ σὺ γ' ἂν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. ΠΩΛ.
 Πολλοῦ γε δεῖ, ἀλλ' οὐτ' ἐγὼ, οὔτε σὺ, οὐτ' ἄλλος
 οὐδεὶς. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινῆ; ΠΩΛ. Πάνυ μὲν
 οὖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμῶ εἰδέναι ὅ, τι ποτ' ἔρεῖς. ΣΩ.
 Λέγε δὴ μοι, ἔν' εἰδῆς, ὥσπερ ἂν εἰ ἐξαρχῆς σε ἠρώ-
 των· πότερον δοκεῖ σοι, ὡς Πῶλε, κάκιον εἶναι τὸ
 ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Τὸ ἀδικεῖσθαι,
 ἔμοιγε. ΣΩ. Τί δαὶ δὴ αἴσχιον; πότερον τὸ ἀδικεῖν
 ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; ἀποκρίνου. ΠΩΛ. Τὸ ἀδικεῖν.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ κάκιον, εἴπερ αἴσχιον; ΠΩΛ.
 ἤμιστά γε. XXX. ΣΩ. Μανθάνω. οὐ ταυτὸν ἡγή-
 σὺ, ὡς ἔοικας, καλὸν τε καὶ ἀγαθόν, καὶ κακὸν καὶ
 αἴσχρον. ΠΩΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τί δαὶ τύδε; τὰ
 καλὰ πάντα, οἷον καὶ σώματα καὶ χρώματα καὶ

σχήματα καὶ φωνὰς καὶ ἐπιτηδεύματα, εἰς οὐδὲν ἀπο-
 βλέπων καλεῖς ἐκάσις τε καλὰ; οἷον πρῶτον τὰ σώ-
 ματα τὰ καλὰ οὐχὶ ἦτοι κατὰ τὴν χρεῖαν λέγεις καλὰ
 εἶναι, πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ᾖ, πρὸς τοῦτο,
 ἢ κατὰ ἡδονὴν τινα, εἴαν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν
 ποιῇ τοὺς θεωροῦντας; ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν
 περὶ σώματος κάλλους; ΠΩΛ. Οὐκ ἔχω. ΣΩ. Οὐκ-
 οῦν καὶ τὰλλα πάντα οὕτω καὶ σχήματα καὶ χρώ-
 ματα, ἢ διὰ ἡδονὴν τινα, ἢ διὰ ὠφελίαν, ἢ δι'
 ἀμφοτέρα, καλὰ προσαγορεύεις; ΠΩΛ. Ἐγωγε.
 ΣΩ. Οὐ καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσι-
 κὴν πάντα ὡσαύτως; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν
 τί γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὐ
 δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ καλὰ, τοῦ ἢ ὠφελίμα
 εἶναι, ἢ ἡδέα, ἢ ἀμφοτέρα. ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε
 δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος
 ὡσαύτως; ΠΩΛ. Πάνυ γε, καὶ καλῶς γε νῦν ὀρί-
 ζει, ὡς Σώκρατες, ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὀριζόμενος
 τὸ καλόν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ αἰσχρόν τῷ ἐναντίῳ,
 λύπη τε καὶ κακῷ; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ὅταν
 ἄρα δυοῖν καλοῖν θάτερον κάλλιον ᾖ, ἢ τῷ ἑτέρῳ
 τούτοις ἢ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον, κάλλιον ἐστίν,
 ἦτοι ἡδονῇ ἢ ὠφελείᾳ ἢ ἀμφοτέροις. ΠΩΛ.
 Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ὅταν δὲ δὴ δυοῖν αἰσχροῖν τὸ
 ἕτερον αἰσχίον ᾖ, ἦτοι λύπη ἢ κακῷ ὑπερβάλλον,
 αἰσχίον ἔσται. ἢ οὐκ ἀνάγκη; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ.
 Φέρε δὴ, πῶς ἐλέγετο νῦν δὴ περὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ
 ἀδικεῖσθαι; οὐκ ἔλεγες τὸ μὲν ἀδικεῖσθαι, κάκιον

εἶναι, τὸ δὲ ἀδικεῖν, αἴσχιον; ΠΩΛ. Ἐλεγον. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ἥτοι λυπηρότερόν ἐστι, καὶ λύπη ὑπερβάλλον, αἴσχιον ἂν εἴη, ἢ κακῶ, ἢ ἄμφοτέροις. οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; XXXI. ΣΩ. Πρωτον μὲν δὴ σκεψώμεθα, ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ ἀλογοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι; ΠΩΛ. Οὐδαμῶς, ὡς Σώκρατες, τοῦτό γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα λύπη γε ὑπερέχει. ΠΩΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ λύπη, ἄμφοτέροις μὲν οὐκ ἂν ἔτι ὑπερβάλλοι; ΠΩΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ ἐτέρῳ λείπεται; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τῷ κακῶ; ΠΩΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ κακῶ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. ΠΩΛ. Δῆλον δὴ ὅτι. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ σοῦ ὡμολογεῖτο ἡμῖν ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ αἴσχιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη; ΠΩΛ. Ἐοικε. ΣΩ. Δέξαι οὖν ἂν σὺ μᾶλλον τὸ κάκιον καὶ τὸ αἴσχιον ἀντὶ τοῦ ἥττον; — μὴ ὄκνει ἀποκρίνασθαι, ὡς Πῶλε, — οὐδὲν γὰρ βλαβήση — ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ, ὡς περ ἰατρῶ, παρέχων ἀποκρίνου, καὶ ἢ φάθι ἢ μὴ, ἃ ἐρωτῶ. ΠΩΛ. Ἄλλ' οὐκ ἂν δεξαίμην, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλος δέ τις ἀνθρώπων; ΠΩΛ. Οὐ μοι δοκεῖ, κατὰ γε τοῦτον τὸν λόγον. ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι οὐτ' ἂν ἐγώ, οὐτ' ἂν σὺ, οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων δέξαιτ' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖν

ἢ ἀδικεῖσθαι· κάκιον γὰρ τυγχάνει ὄν. ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὅρῃς οὖν, ὦ Πῶλε, ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος ὅτι οὐδὲν ἔοικεν, ἀλλὰ σοὶ μὲν οἱ ἄλλοι πάντες ὁμολογοῦσι πλὴν ἐμοῦ, ἐμοὶ δὲ σὺ ἑξαρκεῖς εἰς ἂν μόνος καὶ ὁμολογῶν καὶ μαρτυρῶν, καὶ ἐγὼ σὲ μόνον ἐπισηφίζων τοὺς ἄλλους ἐὼ χαίρειν. Καὶ τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτως ἐχέτω. μετὰ τοῦτο δέ, περὶ οὗ τὸ δεύτερον ἠμφισβητήσαμεν, σκεψώμεθα· τὸ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην ἄρα μέγιστον τῶν κακῶν ἐστίν, ὡς σὺ ᾧου, ἢ μεῖζον τὸ μὴ διδόναι, ὡς αὐτὸ ἐγὼ ᾧμην; σκοπώμεθα δὲ τῆδε· τὸ διδόναι δίκην, καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως ἀδικοῦντα, ἄρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐχεις οὖν λέγειν, ὡς οὐχὶ τὰ γε δίκαια πάντα καλὰ ἐστί, καθόσον δίκαια; καὶ διασκεψάμενος εἶπέ. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. XXXII. ΣΩ. Σκόπει δὲ καὶ τύδε· ἄρα εἴ τις τι ποιεῖ, ἀνάγκη τι εἶναι καὶ πάσχον ὑπὸ τούτου τοῦ ποιοῦντος; ΠΩΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρα τοῦτο πάσχον, ὃ τὸ φοιοῦν ποιεῖ, καὶ τοιοῦτον, οἷον ποιεῖ τὸ ποιοῦν; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· εἴ τις τύπτει, ἀνάγκη τι τύπτεσθαι; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα τύπτει ταχὺ ὃ τύπτων, καὶ τὸ τυπτόμενον οὕτω τύπτεσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ τοιοῦτον ἄρα πάθος τῶ τυπτομένῳ ἐστίν, οἷον ἂν τὸ τύπτον ποιῆ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ κάει τις, ἀνάγκη τι κάεσθαι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα γε κάει ἢ ἀλγεινῶς, οὕτω κάεσθαι τὸ

καθήμενον ὡς ἂν τὸ κῆρον κάρη; ΠΩΛ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τις, ὃ αὐτὸς λόγος; τέμ-
 νεται γὰρ τι. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἰ μέγα γε ἢ
 βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλγεινόν, τοιοῦτον τμήμα τέμ-
 νεται τὸ τεινόμενον, οἷον τὸ τέμνον τέμνει; ΠΩΛ.
 Φαίνεται. ΣΩ. Ξυλλήβδην δὴ ὄρα, εἰ ὁμολογεῖς, ὃ
 ἄρτι ἔλεγον περὶ πάντων, οἷον ἂν τι ποιῇ τὸ ποιοῦν,
 τοιοῦτον τὸ πάσχον πάσχειν. ΠΩΛ. Ἄλλ' ὁμολογῶ.
 ΣΩ. Τούτων δὴ ὁμολογουμένων, τὸ δίκην δίδουσι
 πότερον πάσχειν τί ἐστιν, ἢ ποιεῖν; ΠΩΛ. Ἀνάγκη,
 ὃ Σώκρατες, πάσχειν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπὸ τινος ποι-
 οῦντος; ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ὑπὸ γε τοῦ κολά-
 ζοντος. ΣΩ. Ὁ δὲ ὀρθῶς κολάζων δικαίως κολά-
 ζει; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Δίκαια ποιῶν ἢ οὐ; ΠΩΛ.
 Δικαία. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ κολαζόμενος, δίκην δίδους,
 δίκαια πάσχει; ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὰ δὲ δίκαιά
 που καλὰ ὁμολόγηται; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τού-
 των ἄρα ὁ μὲν ποιεῖ καλὰ, ὁ δὲ πάσχει, ὁ κολαζό-
 μενος; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ καλὰ, ἀγα-
 θά; ἢ γὰρ ἠδέα, ἢ ὠφέλιμα. ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ.
 Ἀγαθὰ ἄρα πάσχει ὁ δίκην δίδους. ΠΩΛ. Κοι-
 κεν. ΣΩ. Ὤφελεῖται ἄρα. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα,
 ἢνπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν, βελτίων τὴν
 ψυχὴν γίγνεται, εἴπερ δικαίως κολάζεται; ΠΩΛ.
 Εἰκός γε. ΣΩ. Κακίας ἄρα ψυχῆς ἀπαλλάττεται ὁ
 δίκην δίδους. ΠΩΛ. Ναί. XXXIII. ΣΩ. Ἄρα οὖν
 τοῦ μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ. ὧδε δὲ σκόπει
 ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλης

τινα ἐνορᾶς ἢ πενίαν; ΠΩΛ. Οὐκ, ἀλλὰ πενίαν.
 ΣΩ. Τί δ'; ἐν σώματος κατασκευῇ κακίαν ἂν φή-
 σαις ἀσθένειαν εἶναι, καὶ νόσον, καὶ αἰσχος, καὶ
 τὰ τοιαῦτα; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν
 ψυχῇ πονηρίαν ἢ γῆ τινα εἶναι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ;
 ΣΩ. Ταύτην οὖν οὐκ ἀδικίαν καλεῖς, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ δειλίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα; ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΣΩ. Οὐκοῦν χρημάτων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς,
 τριῶν ὄντων, τριττὰς εἴρηκας πονηρίας, πενίαν,
 νόσον, ἀδικίαν; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν τούτων
 τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; οὐχ ἢ ἀδικία καὶ ξυλλή-
 βδην ἢ τῆς ψυχῆς πονηρία; ΠΩΛ. Πολύ γε. ΣΩ.
 Εἰ δὲ αἰσχίστη, καὶ καλίστη; ΠΩΛ. Πῶς, ὦ Σώ-
 κρατες, λέγεις; ΣΩ. Ὡς δὲ αἰσχιστόν, ἤτοι
 λύπην μεγίστην παρέχον ἢ βλάβην ἢ ἀμφοτέρα,
 αἰσχιστόν ἐστιν, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐν τῷ ἔμπρο-
 σθεν. ΠΩΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Αἰσχιστόν δὲ ἀδικία
 καὶ ξύμπασα ψυχῆς πονηρία νῦν δὴ ὁμολόγηται
 ἡμῖν. ΠΩΛ. Ὡμολόγηται γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ
 ἀνιαρώτατόν ἐστι, καὶ ἀνία ὑπερβάλλον, αἰσχι-
 στον τοῦτ' ἐστίν, ἢ βλάβη, ἢ ἀμφοτέρα; ΠΩΛ.
 Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἀλγεινότερόν ἐστι τοῦ πένε-
 σθαι καὶ κάμνειν τὸ ἄδικον εἶναι καὶ ἀκόλαστον
 καὶ δειλὸν καὶ ἀμαθῆ; ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ,
 ὦ Σώκρατες, ἀπὸ τούτων γε. ΣΩ. Ὑπερφυεῖ τι
 ἄρα ὡς μεγάλη βλάβη καὶ κακῶ θυμασίῳ ὑπερ-
 βάλλουσα τᾶλλα ἢ τῆς ψυχῆς πονηρία αἰσχιστόν
 ἐστι πάντων, ἐπειδὴ οὐκ ἀλγηδόνι γε, ὡς δὲ σὺ

λόγος. ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἄλλὰ μήν που το
γε μέγιστη βλάβη ὑπερβῆλλον, μέγιστον ἂν κακὸν
εἴη τῶν ὄντων. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ ἀδικία ἄρα
καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη τῆς ψυχῆς πονηρία
μέγιστον τῶν ὄντων κακὸν ἐστι. ΠΩΛ. Φαίνεται.
XXXIV. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη πενίας ἀπαλλάττει;
οὐ χρηματιστικὴ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς δὲ νόσου;
οὐκ ἰατρικὴ; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τίς δὲ πονη-
ρίας καὶ ἀδικίας; — εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὥδε σκό-
πει· ποῖ ἄγομεν καὶ παρὰ τίνας τοὺς κάμνοντας τὰ
σώματα; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς ἰατροὺς, ὧ Σώκρατες.
ΣΩ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικούντας καὶ τοὺς ἀκολασταί-
νοντας; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστάς λέγεις; ΣΩ.
Οὐκοῦν δίκην δώσουσας; ΠΩΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ'
οὖν οὐ δικαιοσύνη τινὲ χρώμενοι κολάζουσιν οἱ ὀρ-
θῶς κολάζοντες; ΠΩΛ. Δῆλον δῆ. ΣΩ. Χρημα-
τιστικὴ μὲν ἄρα πενίας ἀπαλλάττει, ἰατρικὴ δὲ νό-
σου, δίκη δὲ ἀκολασίας καὶ ἀδικίας. ΠΩΛ. Φαι-
νεται. ΣΩ. Τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν [ὧν λέ-
γεις]; ΠΩΛ. Τίνων λέγεις; ΣΩ. Χρηματιστικῆς,
ἰατρικῆς, δίκης. ΠΩΛ. Πολὺ διαφέρει, ὧ Σώ-
κρατες, ἢ δίκη. ΣΩ. Οὐκοῦν αὐ ἦτοι ἡδονὴν πλεί-
στην ποιεῖ, ἢ ὠφέλειαν, ἢ ἀμρότερα, εἴτερ κάλ-
λιστόν ἐστι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τὸ ἰατρευθε-
σθαι ἡδὺ ἐστι, καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρευόμενοι; ΠΩΛ.
Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἄλλ' ὠφέλιμόν γε· ἢ γάρ;
ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Μεγάλου γάρ κακοῦ ἀπαλλάττε-
ται, ὥστε λυσιτελεῖ ὑπομεῖναι τὴν ἀλγηδόνα καὶ

ἵγια εἶναι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ-
 πως ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη ὁ
 ἰατρευόμενος, ἢ ὁ μηδὲ κίμων τὴν ἀρχὴν; ΠΩΛ.
 Δῆλον ὅτι ὁ μηδὲ κίμων. ΣΩ. Οὐ γὰρ τοῦτ' ἦν
 εὐδαιμονία, ὡς ἔοικε, κακοῦ ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ τὴν
 ἀρχὴν μηδὲ κτῆσις. ΠΩΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Τί
 δέ; ἀθλιώτερος πότερος δυοῖν ἐχόντων κακὸν εἴτ'
 ἐν σώματι, εἴτ' ἐν ψυχῇ; ὁ ἰατρευόμενος καὶ
 ἀπαλλαττόμενος τοῦ κακοῦ, ἢ ὁ μὴ ἰατρευόμενος,
 ἔχων δέ; ΠΩΛ. Φαίνεται μοι ὁ μὴ ἰατρευόμενος.
 ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δίκην δίδοναι, μεγίστου κακοῦ
 ἀπαλλαγὴ ἦν, πονηρίας; ΠΩΛ. Ἦν γάρ. ΣΩ.
 Σωφρονίζει γάρ που καὶ δικαιότερους ποιεῖ, καὶ
 ἰατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἢ δίκη. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ.
 Εὐδαιμονέστατος μὲν ἄρα ὁ μὴ ἔχων κακίαν ἐν τῇ
 ψυχῇ, ἐπειδὴ τοῦτο μέγιστον τῶν κακῶν ἐφάνη.
 ΠΩΛ. Δῆλον δῆ. ΣΩ. Δεύτερος δὲ δήπου, ὁ
 ἀπαλλαττόμενος. ΠΩΛ. Ἔνικεν. ΣΩ. Οὗτος δ' ἦν
 ὁ νοθετούμενός τε καὶ ἐπιπληττόμενος καὶ δίκην
 δίδούς. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Κάκιστα ἄρα ζῆ ὁ ἔχων
 ἰδικίαν, καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενος. ΠΩΛ. Φαίνεται.
 ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτος τυγχάνει ὧν, ὅς ἂν τὰ μέγιστα
 ἰδικῶν καὶ χρώμενος μεγίστη ἀδικία διαπραΐξη-
 ται, ὥστε μῆτε νοθετεῖσθαι, μῆτε κολάζεσθαι, μῆτε
 δίκην δίδοναι· ὡς περ σὺ φῆς Ἀρχέλαον παρεσκευά-
 τθαι, καὶ τοὺς ἄλλους τυράννους, καὶ ῥήτορας,
 καὶ δυναστας; ΠΩΛ. Ἔοικε. XXXV. ΣΩ. Σχε-
 λὸν γάρ που οὔτοι, ὧ ἄριστε, τὸ αὐτὸ διαπεπρα-

γμένοι εἰσὶν, ὥσπερ ἂν ἕ τις τοῖς μεγίστοις νοσή-
μασι ξυνησόμενος, διαπράξαιτό μὴ δίδοναι δίκην
τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων τοῖς ἰατροῖς, μηδὲ
ἰατρεύεσθαι, φοβούμενος, ὥσπερ ἀνὲ παῖς, τὸ
κάεσθαι καὶ τὸ τέμνεσθαι, ὅτι ἀλγεινόν· ἢ οὐ δο-
κεῖ καὶ σοὶ οὕτως; ΠΩΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἄγνοῶν
γε, ὡς ἕοικεν, οἷόν ἐστιν ἢ ὑγίεια καὶ ἀρετὴ σῶ-
ματος. κινδυνεύουσι γάρ, ἐκ τῶν νῦν ἡμῖν ὁμολο-
γημένων, τοιοῦτόν τι ποιεῖν καὶ οἱ τὴν δίκην φε-
ρόντες, ὃ Πῶλε, τὸ ἀλγεινόν αὐτοῦ καθορᾶν, πρὸς
δὲ τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν, καὶ ἄγνοεῖν, ὅση ἀθλιώ-
τερόν ἐστι μὴ ὑγιῶς σώματος, μὴ ὑγιᾶ ψυχῆ ξυ-
οικεῖν, ἀλλὰ σαθρῆ καὶ ἀδίκῃ καὶ ἀνοσίω· ὅθεν
καὶ πᾶν ποιοῦσιν ὥστε δίκην μὴ δίδοναι, μηδ' ἀπαλ-
λάττεσθαι τοῦ μεγίστου κακοῦ, καὶ χρήματα πα-
ρασκευαζόμενοι καὶ φίλους, καὶ ὅπως ἂν ὧσιν ὡς
πιθανώτατοι λέγειν. εἰ δὲ ἡμεῖς ἀληθῆ ὁμολογήκα-
μεν, ὃ Πῶλε, ἃ ὁ αἰσθάνη τὰ ξυμβαίνοντα ἐκ τοῦ
λόγου; ἢ βούλει ξυλλογισώμεθα αὐτά; ΠΩΛ. Εἰ
μὴ σοὶ γε ἄλλως δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ξυμβαίνει μέ-
γιστον κακὸν ἢ ἀδικία, καὶ τὸ ἀδικεῖν; ΠΩΛ. Φαί-
νεται γε. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀπαλλαγὴ γε ἐφάνη τοῦτου
τοῦ κακοῦ τὸ δίκην δίδοναι. ΠΩΛ. Κινδυνεύει.
ΣΩ. Τὸ δὲ γε μὴ δίδοναι, ἐμμογή τοῦ κακοῦ;
ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀντίτερον ἄρα ἐστὶ τῶν κακῶν με-
γέθει τὸ ἀδικεῖν· τὸ δὲ ἀδικοῦντα μὴ δίδοναι δι-
κην, πάντων μεγίστόν τε καὶ πρῶτον κακῶν πέφυ-
κεν. ΠΩΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ περὶ τοῦτου

.
εἰ
δὲ
οἱ
Δ
δὲ
ε
αὐ
δὲ
μ
α
ε
γ
κ
λ
οἱ
ἢ
εἰ
δὲ
μ
φ
ε
αὐ
δὲ
ε
δὲ
ε
κ

ὦ φίλε, ἠμφισβητήσαμεν· σὺ μὲν τὸν Ἀρχέλαον εὐ-
 δαιμονίζων, τὸν τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα καὶ δίκην
 οὐδεμίαν διδόντα, ἐγὼ δὲ τοῦναντίον οἰόμενος, εἴτ'
 Ἀρχέλαος, εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων δετισοῦν μὴ δίδωσι
 δίκην, ἀδικῶν, τοῦτω προσήκειν ἀθλίω εἶναι διαφε-
 ρόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; καὶ αἰεὶ τὸν ἀδικοῦντα
 ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι, καὶ τὸν μὴ διδόντα
 δίκην τοῦ διδόντος; οὐ ταῦτ' ἦν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμε-
 να; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποδεδεικται ὅτι
 ἀληθῆ ἔλεγετο; ΠΩΛ. Φαίνεται. XXXVI. ΣΩ.
 Εἶεν. εἰ οὖν δὴ ταῦτα ἀληθῆ, ὦ Πῶλε, τίς ἡ με-
 γάλῃ χρεία ἐστὶ τῆς ρητορικῆς; δεῖ μὲν γὰρ δὴ, ἐκ
 τῶν νῦν ὁμολογημένων, αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυ-
 λάττειν ὅπως μὴ ἀδικήσῃ, ὡς ἱκανὸν κακὸν ἔξοντα·
 σὺ γάρ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐὰν δέ γε ἀδικήσῃ
 ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις ὧν ἂν κήθηται, αὐτὸν ἐκόντα
 εἶναι ἐκεῖσε, ὅπου ὡς τάχιστα δώσει δίκην, παρὰ τὸν
 δικαστήν, ὡς περ παρὰ τὸν ἰατρὸν, σπεύδοντα, ὅπως
 μὴ ἐγχρομισθῆν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὑπουλον τὴν
 φυγὴν ποιήσῃ καὶ ἀνίατον· ἢ πῶς λέγομεν, ὦ Πῶλε,
 εἴτερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα, οὐκ
 ἀνάγκη ταῦτα ἐκείνοις οὕτω μὲν συμφωνεῖν, ἄλλως
 δὲ μή; ΠΩΛ. Τί γάρ δὴ φῶμεν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ.
 Ἐπὶ μὲν ἄρα τὸ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῆς ἀδικίας τῆς
 αὐτοῦ, ἢ γονέων, ἢ ἐταίρων, ἢ παιδῶν, ἢ πατρί-
 δος ἀδικούσης, οὐ χρήσιμος οὐδὲν ἢ ρητορικὴ ἡμῖν,
 ὦ Πῶλε· εἰ μὴ, εἴ τις ὑπολάβῃ ἐπὶ τοῦναντίον, κατ-
 ηγορεῖν δεῖν, μάλιστα μὲν ἑαυτοῦ, ἔπειτα δὲ καὶ

τῶν οἰκείων καὶ τῶν ἄλλων, ὅς ἂν αἰετῶν φίλων
 τυγχάνῃ ἀδικῶν, καὶ μὴ ἀποκρίπτεσθαι, ἀλλ' εἰς
 τὸ φανερόν ἄγειν τὸ ἀδικήμα, ἵνα δοῖ δίκην, καὶ
 ὑγιῆς γένηται, ἀναγκάζειν τε καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς
 ἄλλους μὴ ἀποδειλιάσῃν, ἀλλὰ παρέχειν μίσαντα καὶ
 ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κίειν ἰατροῖ, τὸ ἀγα-
 θὸν καὶ καλὸν διώκοντα, μὴ ὑπολογιζόμενον τὸ ἀλ-
 γεινόν· ἐὰν μὲν γε πληγῶν ἄξια ἡδίκηκώς ᾖ, τύ-
 πτειν παρέχοντα, ἐὰν δὲ δεσμοῦ, δεῖν, ἐὰν δὲ ζη-
 μίας, ἀποτίνοντα, ἐὰν δὲ φυγῆς, φεύγοντα, ἐὰν
 δὲ θανάτου, ἀποθνήσκοντα, αὐτὸν πρῶτον ὄντα
 κατήγορον καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων, καὶ
 μὴ φειδόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ χρώμενον τῇ φητο-
 ρικῇ, ὅπως ἂν, καταδῆλων γιγνομένων τῶν ἀδι-
 κημάτων, ἀπαλλάττονται τοῦ μεγίστου κακοῦ, ἀδι-
 κίας. φῶμεν οὕτως, ἢ μὴ φῶμεν, ὡς Πῶλα; ΠΩΛ.
 Ἄτοπα μὲν, ὡς Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ· τοῖς μὲν-
 ται πρόσθεν ἴσως σοι δμολογεῖται. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ
 κίεϊνα λυτέον, ἢ τὰδε ἀνάγκη ξυμβαίνειν; ΠΩΛ.
 Ναί, τοῦτό γε οὕτως ἔχει. ΣΩ. Τούναντίον δὲ γε αὐ-
 μεταβαλόντα, εἰ ἄρα δεῖ τινα κακῶς ποιεῖν, εἴτ'
 ἐχθρὸν εἶτε ὄντινον, ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆ-
 ται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· τοῦτο μὲν γὰρ εὐλαβητέον·
 ἐὰν δὲ ἄλλον ἀδικῆ ὁ ἐχθρός, παντὶ τρόπῳ παρα-
 κενουαστέον, καὶ πρᾶττοντα καὶ λέγοντα, ὅπως μὴ
 δοῖ δίκην, μηδὲ ἔλθῃ παρὰ τὸν δικαστήν· ἐὰν δὲ
 ἔλθῃ, μηχανητέον, ὅπως ἂν διαφύγοι καὶ μὴ δοῖ
 δίκην ὁ ἐχθρός, ἀλλ' ἐὰν τε χρυσίον ἤρπακῶς ἢ

πολύ, μὴ ἀποδιδῶν τούτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλλοκῆται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἑαυτοῦ, ἀδίκως καὶ ἀδείως· εἰάν τε αὖ θανάτου ἄξια ἠδικηκῶς ᾗ, ὅπως μὴ ἀποθανεῖται, μάλιστα μὲν μηδέποτε, ἀλλ' ὑπόθαντος ἔσται, πονηρός ὢν, εἰ δὲ μή, ὅπως ὡς πλείστον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὢν. ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Πῶλε, ἢ ῥητορικὴ χρήσιμος εἶναι· ἐπεὶ τῶ γε μὴ μέλλοντι ἀδικεῖν οὐ μεγάλη τις μοι δοκεῖ ἢ χρεῖα αὐτῆς εἶναι, εἰ δὴ καὶ ἔστι τις χρεῖα· ὡς ἔν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῆ ἐφάνη οὕσα. XXXVII.

ΚΑΑ. Εἰπέ μοι, ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; ΧΑΙ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Καλλίκλεις, ὑπερφυῶς σπουδάζειν· οὐδὲν μέντοι οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. ΚΑΑ. Νῆ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐπιθυμῶ. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, πότερόν σε φῶμεν νυνὶ σπουδάζοντα, ἢ παίζοντα; εἰ μὲν γὰρ σπουδάζεις τε καὶ τυγχάνει ταῦτα ἀληθῆ ὄντα, ἃ λέγεις, ἄλλο τι ἢ ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη τῶν ἀνθρώπων, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πράττομεν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἂν διᾶ; ΣΩ. ὦ Καλλίκλεις, εἰ μὴ τι ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάθος, τοῖς μὲν ἄλλο τι, τοῖς δὲ ἄλλο τι, τὸ αὐτό, ἀλλά τις ἡμῶν ἰδίον τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι, οὐκ ἂν ἦν ῥᾶδιον ἐνδείξασθαι τῷ ἑτέρῳ τὸ αὐτοῦ πάθημα. λέγω δ' ἐννοήσας, ὅτι ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταυτὸν τι πεπονθότες, ἐρῶντε δύο ὄντε δυοῖν ἐκάτερος, ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου το τοῦ κλεινῶν καὶ φιλοσοφίας, σὺ δὲ δυοῖν, τοῦ τε Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους. αἰσθάνομαι οὖν σοῦ ἐκά-

στοτε, καίπερ ὄντος δεινοῦ, ὅτι, ὅπως ἂν ἀντιφ
 παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῆ ἔχειν, οὐ δυναμένου
 γιν, ἀλλ' ἄνω καὶ κίτω μεταβυλλομένου. ἐν τ
 ἐκκλησίᾳ, ἐάν τι σοῦ λέγοντος ὁ δῆμος ὁ Ἀθη
 φῆ οὕτως ἔχειν, μεταβυλλόμενος λέγεις ἅ ἐκείνο
 ται, καὶ πρὸς τὸν Πυριλάμπους νεανίαν τὸν κα
 τον τοιαῦτα ἔτερα πέπονθας. τοῖς γὰρ τῶν π
 βουλευμάσι τε καὶ λόγοις οὐχ οἶός τ' εἶ ἵνα τι
 ὥστε εἴ τις σοῦ λέγοντος ἐκάστοτε, ἅ διὰ τοῦ
 γεις, θαυμάζοι ὡς ἄισοπά ἐστιν, ἴσως εἴποις ἅ
 εἰ βούλοιο τάληθῆ λέγειν, ὅτι, εἰ μὴ τις πα
 σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων, οὐδὲ σὺ παι
 ταῦτα λέγων. νόμιζε τοίνυν καὶ παρ' ἐμοῦ
 ἔτερα τοιαῦτα ἀκούειν, καὶ μὴ θαύμαζε,
 ταῦτα λέγω, ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ τ
 παῦσον ταῦτα λέγουσαν. λέγει γάρ, ὦ φίλε
 αἰί, ἅ νῦν ἐμοῦ ἀκούεις, καὶ μοί ἐστι τῶν ἐτέρ
 δικῶν πολὺ ἦπτον ἐμπληκτος. ὁ μὲν γὰρ Κ
 οὔτος ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων, ἡ δὲ φι
 αἰί τῶν αὐτῶν λέγει δὲ ἅ σὺ νῦν θαυμάζεις
 θα δὲ καὶ αὐτὰς λεγομένοις. ἡ οὖν ἐκείνην
 ζον, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐσ
 ἀδικοῦντα δίκην μὴ διδόναι, ἀπάντων ἔσχα
 κῶν, ἢ, εἰ τοῦτο ἐάσεις ἀνέλεγκτον, μὰ τὸ
 τὸν Αἰγυπτίων Θεόν, οὐ σοὶ ὁμολογήσει Κα
 ὦ Καλλικλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι
 καίτοι ἔγωγε, οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τῆ
 μοι κριττον εἶναι ἀνίρροστον τε καὶ διαφω

χορόν ἢ γορηγοίην, καὶ πλείστους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι, ἀλλ' ἐναντία λέγειν, μᾶλλον ἢ ἓνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀξύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν. XXXVIII. ΚΑΛ. Ὡς Σώκρατες, δοκεῖς μοι νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν, καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς, ταυτὸν παθόντος Πῶλου πάθος, ὅπερ Γοργίου κατηγορεῖ πρὸς σὲ παθεῖν. ἔφη γάρ ποσ Γοργίαν, ἐρωτώμενον ὑπὸ σοῦ, εἰ ἀφίκτηται παρ' αὐτὸν μὴ ἐπιστάμενος τὰ δίκαια ὁ τὴν ρητορικὴν βουλούμενος μαθεῖν, εἰ διδάξει αὐτὸν ὁ Γοργίας, αἰσχυνθῆναι αὐτὸν καὶ φάναι διδάξειν, διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀγαπητοῖεν ἄν, εἴ τις μὴ φαίη· διὰ δὴ ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ εἰπεῖν, σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν, καὶ σοῦ καταγελαῖν, ὡς γε μοι δοκεῖν, ὀρθῶς τότε· νῦν δὲ πάλιν αὐτὸς ταυτὸν τοῦτο ἔπαθε. καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἀγαμαι Πῶλον, ὅτι σοι ξυνεχώρησε τὸ ἀδικεῖν αἰσχίον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι. ἐκ ταύτης γάρ αὐτῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ ξυμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπιστομάσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν. σὺ γὰρ τῷ ὄντι, ὦ Σώκρατες, εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά, φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώκειν, ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλά, νόμῳ δέ· ὡς τὰ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἔστιν, ἢ τε φύσις καὶ ὁ νόμος. εἰάν οὖν τις αἰσχύνηται καὶ μὴ τολμᾷ λέγειν ἄπερ νοεῖ, ἀναγκάζεται ἐναντία λέγειν. ὁ δὴ καὶ σὺ τοῦτο τὸ σοφὸν καταγενοηκῶς κακουργεῖς ἐν τοῖς λο-

γοις, εἰν μὲν τις κατὰ νόμον λέγη, τὰ κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν, εἰν δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου. ὡςπερ αὐτίκα ἐν τούτοις, τῷ ἀδικεῖν τε καὶ τῷ ἀδικεῖσθαι, Πῶλον τὸ κατὰ νόμον αἰσχίον λέγοντος, σὺ εὖν νόμον ἐδιώκαθες κατὰ φύσιν. φύσει μὲν γὰρ πᾶν αἰσχίον ἐστίν, ὅπερ καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ, τὸ ἀδικεῖν. οὐδὲ γὰρ ἄνδρὸς τοῦτό γ' ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ ἀνδραπόδον τινός, ἢ κρεῖττον τεθνάναι ἐστὶν ἢ ζῆν, ὅστις ἀδικούμενος καὶ προπηλακιζόμενος μὴ οἶός τε ἐστὶν αὐτὸς αὐτῷ βοηθεῖν, μηδὲ ἄλλῳ, οὐ ἂν κήδηται. ἀλλ', οἶμαι, οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους, οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρώποι εἰσι καὶ οἱ πολλοί. πρὸς αὐτοὺς οὖν καὶ τὸ αὐτοῖς συμφέρον τοὺς τε νόμους τίθενται, καὶ τοὺς ἐπαινοῦσι, καὶ τοὺς ψόγους μέγουσιν, ἐκφοβοῦντές τε τοὺς ἐφθώμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων, καὶ δυνατοὺς ὄντας πλεον ἔχειν, ἵνα μὴ αὐτῶν πλεον ἔχωσι, λέγουσιν, ὡς αἰσχρὸν καὶ ἀδικὸν τὸ πλεονεκτεῖν, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἀδικεῖν, τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν ἔχειν. ἀγαπῶσι γάρ, οἶμαι, αὐτοί, ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι, φαυλότεροι ὄντες. **XXXIX.** Διὰ ταῦτα δὴ νόμῳ μὲν τρυτὸ ἀδικὸν καὶ αἰσχρὸν λέγεται, τὸ πλεον ζητεῖν ἔχειν τῶν πολλῶν, καὶ ἀδικεῖν αὐτὸ καλοῦσιν· ἢ δὲ γε, οἶμαι, φύσις αὐτῇ ἀποφαίνοι ἂν, ὅτι δίκαιόν ἐστι τὸν ἀμείνω τοῦ χείρονος πλεον ἔχειν, καὶ τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου. δηλοῖ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχει, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ὅλαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς

γένεσιν, ὅτι οὕτω τὸ δίκαιον κέκριται, τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλεόν ἔχειν. ἐπεὶ ποῶς δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν; ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ [τούς] Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. ἀλλ', οἶμαι, οὗτοι κατὰ φύσιν τὴν τοῦ δικαίου ταῦτα πράττουσι, καὶ, ναὶ μὰ Δία, κατὰ νόμον γε τὸν τῆς φύσεως· οὐ μέντοι ἴσως κατὰ τοῦτον, ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα πλάττοντες τοὺς βελτίστους καὶ ἐρρωμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν, ἐκ νέων λαμβάνοντες, ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπαύδοντες τε καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα, λέγοντες ὡς τὸ ἴσον χρῆ ἔχειν, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον. ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ, πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαφρήξας καὶ διαφυγὼν καὶ καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπωδάς καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας, ἐπαναστάς ἀνεφάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἄπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι, ἐν τῷ ἄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγχι βιαίως τὸ δικαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει οὕτω πως, τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι, λέγει δ' ὅτι οὔτε προάμενος, οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἄλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτιονός τε καὶ

κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡτιόνων. —**XI.**
 τὸ μὲν οὖν ἀληθές οὕτως ἔχει· γνώση δὲ, ἂν ἐπὶ
 τὰ μείζω ἔλθῃς, ἐάσας ἤδη φιλοσοφίαν. φιλοσοφία
 γὰρ τοι ἐστίν, ὦ Σώκρατες, χάρις, ἂν τις αὐτοῦ
 μέτριως ἄσῃται ἐν τῇ ἡλικίᾳ· ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ
 δεοντος ἐνδιατρίβῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. ἐὰν
 γὰρ καὶ πάνυ εὐφυῆς ᾖ, καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας
 φιλοσοφῇ, ἀνάγκη πάντων ἄπειρον γεγονέναι ἐσθίῃ,
 ὧν χρὴ ἔμπειρον εἶναι τὸν μέλλοντα καλὸν καγαθὸν
 καὶ εὐδόκιμον εἶσθαι ἄνδρα. καὶ γὰρ τῶν νόμων
 ἄπειροι γίνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τῶν λό-
 γων, οἷς διὲ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς ξυμβολαίοις
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῶν
 ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων, καὶ ζο-
 λήβδην τῶν ἡθῶν παντάπασιν ἄπειροι γίνονται.
 ἐπειδὴν οὖν ἔλθωσιν εἰς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν προ-
 ξίν, καταγέλαστοι γίνονται, ὥσπερ γε, οἶμαι, οἱ
 πολιτικοί, ἐπειδὴν αὐτοὶ εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς
 ἔλθωσι καὶ τοὺς λόγους, καταγέλαστοί εἰσι. ξυμ-
 βαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τε ἐστὶν
 ἕκαστος ἐν τούτῳ, καὶ πρὸς τοῦτ' ἐπιέγεται, νέμων τὸ
 πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, ἐν αὐτὸς αὐτοῦ τυ-
 χάνει βέλτιστος ὧν ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν
 φεύγει, καὶ λοιδορεῖ τοῦτο· τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ,
 εὐνοία τῇ ἑαυτοῦ, ἡγούμενος οὕτως αὐτὸς ἑαυτὸν
 ἐπαινεῖν. ἀλλ' οἶμαι, τὸ ὀρθότατόν ἐστιν, ἀμφο-
 τέρων μετασχεῖν. φιλοσοφίας μὲν, ὅσον παιδείας
 χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μειρακίᾳ

ὅτι φιλοσοφεῖν ἐπειδὴν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἄν-
 θρωπος ἔτι φιλοσοφῆ, καταγέλαστον, ὡς Σώκρατες,
 τὸ χρῆμα γίγνεται. καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς
 τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὡς περ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους
 καὶ παίζοντας. ὅταν μὲν γὰρ παιδίον ἴδω, ἢ ἔτι προς-
 ἦκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον καὶ παίζον,
 χαίρω τε, καὶ χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἑλευθέριον,
 καὶ πρόπον τῇ τοῦ παιδίου ἡλικίᾳ· ὅταν δὲ σαφῶς
 διαλεγόμενον παιδαρίου ἀκούσω, πικρὸν τί μοι δο-
 κεῖ χρῆμα εἶναι, καὶ ἀντιᾶ μου τὰ ὦτα, καὶ μοι δο-
 κεῖ δουλοπρεπὲς τι εἶναι· ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις
 ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὄρα, καταγέλαστον φαί-
 νεται καὶ ἄνανδρον καὶ πληγῶν ἄξιον. ταυτὸν οὖν
 ἔγωγε τοῦτο πάσχω καὶ πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας.
 παρὰ νέω μὲν γὰρ μειρακίῳ ὄρων φιλοσοφίαν ἄγα-
 μαι, καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ, καὶ ἠγοῦμαι ἐλεύθε-
 ρὸν τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ
 φιλοσοφοῦντα, ἀνελεύθερον, καὶ οὐδέποτε οὐδενὸς
 ἀξιόσποντα ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πρά-
 γματος. ὅταν δὲ δὴ πρεσβύτερον ἴδω ἔτι φιλοσοφοῦντα
 καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενον, πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖ-
 σθαι, ὡς Σώκρατες, οὗτος ὁ ἀνὴρ. ὃ γὰρ νῦν δὴ
 ἔλεγον, ὑπάρχει τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ, κἂν πάνυ
 εὐφυῆς ἦ, ἀνάνθρωγ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα
 τῆς πύλεως καὶ τὰς ἀγοράς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς
 τοὺς ἀνδρας ἀριπρεπεῖς γίγνεσθαι, καταδεδυνκότε δὲ
 τὸν λοιπὸν βίον βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίαι
 τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα, ἐλεύθερον δὲ καὶ

μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθίγγασθαι. XII. Ἐγὼ
 δέ, ὦ Σώκρατες, πρὸς σέ ἐπιεικῶς ἔχω καὶ φιλικῶς.
 κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι νῦν, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς
 τὸν Ἀμφίωνα ὁ Εὐριπίδου, οὐπερ ἐμνήσθην. καὶ
 γὰρ ἐμοὶ τοιαυτὴ ἄττι ἐπέρχεται πρὸς σέ λέγειν, οἷα-
 περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώ-
 κρατες, τῶν δὲ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς
 ὡς γενναίαν μετράκιώδει τινὶ διαπρέπει μορφώματι,
 καὶ οὐτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προθῆῖο ἂν ὀρθῶς λό-
 γον, οὐτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβεις, οὐδ' ἐπὶ
 ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. καίτοι, ὦ
 φίλε Σώκρατες, — καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς· ἐνταῖθα
 γὰρ ἐρῶ τῇ σῆ — οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι οὕτως
 ἔχειν, ὡς ἐγὼ σέ οἶμαι ἔχειν, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς
 πόρρω ἀεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας; νῦν γὰρ εἴ τις σοῦ
 λαβόμενος, ἢ ἄλλου ὄτουοῦν τῶν τοιοῦτων, εἰς τὸ δε-
 σμωτήριον ἀπάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἐδικοῦν-
 τα, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὃ τι χρεῖσαιο σαυτῷ, ἀλλ'
 ἄλλοιός τις ἂν καὶ χασμῶ, οὐκ ἔχων ὃ τι εἶποις,
 καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβῆς, κατηγόρου τυχῶν
 πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ, ἀποθάνοις ἂν, εἰ
 βούλοιτό σοι θανάτου τιμᾶσθαι. καίτοι πῶς σο-
 φὸν τοῦτο ἐστίν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυῶ λαβοῦ-
 σα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὐτῷ
 δυνάμενον βοηθεῖν, μηδ' ἐκσωσαι ἐκ τῶν μεγίστων
 κινδύνων μήτε ἑαυτὸν, μήτε ἄλλον μηδένα, ἕπο-
 θε τῶν ἐχθρῶν περισυλῆσθαι πῦσαν τῆν υδρίαν,
 ἕτεχνῶς δὲ ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει; τὸν δὲ τοιοῦ-

εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησθαι, ἔξεστιν, ἐπὶ κόρ-
 τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. ἀλλ', ὧ γὰρ θεέ, ἐμοί
 ου, παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμου-
 ᾶσκει, καὶ ἄσκει ὀπύθειν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις
 μὴ τὰ ταῦτ' ἀφείς, εἴτε ληρήματα χρηφάναι εἶναι,
 φλυαρίας, ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις,
 οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας τὰ μικρὰ ταῦτα, ἀλλ'
 ἔστι καὶ βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ.

II. ΣΩ. Εἰ χρυσὴν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχὴν,
 ἀλλήκλεις, οὐκ ἂν οἶε με εὐρεῖν ἄσμενον τούτων
 τῶν λίθων, ἧ βασανίζουσι τὸν χρυσόν, τὴν ἀρ-
 , πρὸς ἧντινα ἐμελλον προσαγαγὼν αὐτήν, εἴ
 ὁμολογήσειεν ἐκείνη καλῶς τεθεραπεῦσθαι τὴν
 ἦν, ἥδη εὖ εἴσεσθαι, ὅτι ἰκανῶς ἔχω καὶ οὐδὲν
 εἴτι δεῖ ἄλλης βασάνου; ΚΑΛ. Πρὸς τί δή τοῦτ'
 ᾶς, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ νῦν. οἶμαι
 σοὶ ἐντετυχηκῶς, τοιοῦτω ἐρμαίῳ ἐντετυχηκέναι.
 Α. Τί δή; ΣΩ. Εὖ οἶδ' ὅτι ἂν μοι σὺ ὁμολογή-
 περιὸ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει, ταῦτ' ἥδη ἐστὶν
 ἐ τάληθῆ. ἐγνοῦ γὰρ ὅτι τὸν μέλλοντα βασανιεῖν
 ὧς ψυχῆς πέρι, ὀρθῶς τε ζώσης καὶ μὴ, τρία
 δεῖ ἔχειν, ἃ σὺ πάντα ἔχεις, ἐπιστήμην τε, καὶ
 ιαν, καὶ παρῶρησίαν. ἐγὼ γὰρ πολλοῖς ἐντυγχα-
 οῦ ἐμὲ οὐχ οἷοί τε εἰσὶ βασανίζειν, διὰ τὸ μὴ
 γὲ εἶναι ὡς περ σὺ. ἕτεροι δὲ σοφοὶ μὲν εἰσιν,
 ἐθέλουσι δὲ μοι λέγειν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ
 ἠῆδεσθαι μου, ὡς περ σὺ. τῷ δὲ ξένῳ τῷδε, Γορ-
 τε καὶ Πῶλος, σοφῶ μὲν καὶ φίλῳ ἐστὸν ἐμῷ,

ἐνδεστέρω δὲ παρήρησίας, καὶ αἰσχυνηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος· πῶς γὰρ οὐ; ὧς γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνῃς ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, τολμηκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὐτῷ ἐναντία λέγειν ἐναντία πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. σὺ δὲ ταῦτα πάντα ἔχεις, ἃ οἱ ἄλλοι οὐκ ἔχουσι· πεπαί δευσαί τε γὰρ ἱκανῶς, ὡς πολλοὶ ἂν φήσαιεν Ἀθηναίων, καὶ ἐμοὶ εἶ εὖνους. τίμη τεκμηρίω χρῶμαι, ἐγί σοι ἐρῶ. οἶδα ὑμᾶς ἐγὼ, ὧς Καλλίκλεις, τέτταρας ὄντας κοινωνοὺς γεγονότας σοφίας, σέ τε καὶ Τίσαν δρον τὸν Ἀφιδναῖον, καὶ Ἄνδρωνα τὸν Ἀνδροτίωνα, καὶ Ναυσικύδην τὸν Χολαργέα. καὶ ποτε ὑμῶν ἐγὼ ὑπήκουσα βουλευομένων, μέχρις ὅποι τὴν σοφίαν ὑσκητέον εἶη, καὶ οἶδα ὅτι ἐνίκα ἐν ὑμῖν τοιαύδε τις δόξο μὴ προθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις, ὅπως μὴ πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γεγόμενοι λήσετε διαφθαρέντες. ἐπειδὴ οὖν σου ἀκούω ταυτὰ ἐμοὶ ξυμβουλευόντος, ἅπερ τοῖς σαντοῦ ἐταιροτάτοις, ἱκανὸς μοι τεκμηρίον ἐστίν, ὅτι ὡς ἀληθῶς μοι εὖνους εἶ. κο μὴν ὅτι γε οἷος παρήρησιάζεσθαι καὶ μὴ αἰσχύνεσθαι αὐτὸς τε φῆς καὶ ὁ λόγος, ὃν ὀλίγον πρότερον ἔλεγχο δμολογεῖ σοι. ἔχει δὴ οὕτωςι δηλονότι τούτων πέφυκνυ· ἐάν τι σὺ ἐν τοῖς λόγοις δμολογήσῃς μοι, βεβασανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς ὑπὲρ ἐμοῦ τε κο σοῦ, καὶ οὐκέτι αὐτὸ δεήσει ἐπὶ ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτὸ ξυνεχώρησας σὺ, οὐ σοφίας ἐνδεία, οὐτ' αἰσχύνῃς περιουσία, οὐδ' α

ἄπατων ἐμὲ ξυγχωρήσῃς ἄν. φίλος γὰρ μοι εἶ, ὡς καὶ αὐτὸς φῆς. τῷ ὄντι οὖν ἢ ἐμῆ καὶ σὴ ὁμολογία τέλος ἦδη ἔξει τῆς ἀληθείας. πάντων δὲ καλλίστη ἐστὶν ἢ σκέψις, ὧς Καλλίκλεις, περὶ τούτων, ὧν σὺ δὴ μοι ἐπετίμησας, ποῖόν τινα χρῆ εἶναι τὸν ἄνδρα, καὶ τί ἐπιτηδεύειν, καὶ μέχρι τοῦ, καὶ πρῆβύτερον καὶ νεώτερον ὄντα. ἐγὼ γὰρ εἶ τι μὴ ὀρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαυτοῦ, εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι οὐχ ἐκὼν ἔξαμαρτάνω, ἀλλ' ἀμαθία τῇ ἐμῇ. σὺ οὖν, ὡςπερ ἤρξω νουθετεῖν με, μὴ ἀποστῆς, ἀλλ' ἱκανῶς μοι ἔνδειξαι, τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ ἐπιτηδευτέον μοι, καὶ τινα τρόπον ἐργασαίμην ἄν αὐτό· καὶ εὖν με λάβης νῦν μὲν σοι ὁμολογήσαντα, ἐν δὲ τῷ ὑστέρω χρόνῳ μὴ ταῦτα πράττοντα, ἅπερ ὠμολόγησα, πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι, καὶ μηκέτι ποτέ με νουθετίσης ὕστερον, ὡς μηδεὶν ἄξιον ὄντα. ἐξ ἀρχῆς δὲ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν βία τὸν κρείττω· τὰ τῶν ἡττόνων, καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρόνων, καὶ πλέον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ὀρθῶς μέμνημαι; XLIII. ΚΑΔ. Ἄλλὰ ταῦτα ἔλεγον καὶ τότε, καὶ νῦν λέγω. ΣΩ. Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν βελτίω καλεῖς σὺ καὶ κρείττω; οὐδὲ γὰρ τοι τότε οἶός τ' ἦν μαθεῖν σου, τί ποτε λέγεις. πότερον τοὺς ἰσχυροτέρους κρείττους καλεῖς, καὶ δεῖ ἀκροῖσθαι τοῦ ἰσχυροτέρου τοὺς ἀσθενεστέρους, οἷόν μοι δοκεῖς καὶ τότε ἐνδείκνυσθαι, ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς μικράς κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται,

σὺ αὐτὸς ὀνόματα λέγεις, δηλοῖς δὲ οὐδέν; οὐκ ἐρ-
 τοὺς βελτίους καὶ κρείττους πάτερον τοὺς φρονιμι-
 ρους λέγεις ἢ ἄλλους τινάς; *ΚΑΑ.* Ἀλλά, καὶ
Δία, τούτους λέγω, καὶ σφόδρα γε. *ΣΩ.* Πολλοὶ
 ἄρα εἰς φρονῶν μυρίων μὴ φρονούντων κρείττων ἰ-
 κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ τοῦτον ἄρχειν δεῖ, τοὺς
 ἄρχεσθαι, καὶ πλεόν ἔχειν τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρ-
 μένων, τοῦτο γάρ μοι δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν· (*οὐ φήματα θηρεύω*) εἰ δ' εἰς τῶν μυρίων κρείττι
ΚΑΑ. Ἀλλά ταῦτ' ἔστιν, ἃ λέγω. τοῦτο γάρ οἱ
 ἐγὼ τὸ δίκαιον εἶναι φύσει, τὸ βελτίω ὄντα καὶ φ-
 νιμώτερον καὶ ἄρχειν καὶ πλεόν ἔχειν τῶν φανλα-
 ρων. *XLV. ΣΩ.* Ἐχε δὴ αὐτοῦ. τί ποτε αὐτῶν
 γεις; ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦμεν, ὥσπερ νῦν, πολλοὶ ἀθρ-
 ἄνθρωποι, καὶ ἡμῖν ἢ ἐν κοινῷ πολλὰ σιτία καὶ
 τὰ, ὡμεν δὲ παντοδαποί, οἱ μὲν ἰσχυροὶ, οἱ δὲ ἀσ-
 νεῖς, εἰς δὲ ἡμῶν ἢ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα, ἰα-
 ῶν, ἢ δέ, οἷον εἰκός, τῶν μὲν ἰσχυρότερος, τῶν
 ἀσθενέστερος, ἄλλο τι ἢ οὗτος φρονιμώτερος ἡμῶν
 βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα; *ΚΑΑ.* Πι-
 γε. *ΣΩ.* Ἡ οὖν τούτων τῶν σιτίων πλεόν ἡμῶν ἐπι-
 αὐτῷ, ὅτι βελτίων ἔστιν, ἢ τῷ μὲν ἄρχειν πάντα ἐ-
 νον δεῖ νέμειν, ἐν δὲ τῷ ἀναλίσκειν τε αὐτὰ καὶ
 ταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, οὐ πλεονεκτεῖτον
 μὴ μέλλει ζημιοῦσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν πλεόν, ἰ-
 δ' ἔλαττον ἐκτέον, ἐὰν δὲ τύχη πάντων ἀσθενέστα-
 ῶν, πάντων ἐλάχιστον τῷ βελτίστῳ, ὡς *Καλλίκλεις*; ἰ-
 οὔτως, ὡς γὰρ; *ΚΑΑ.* Περὶ σιτία σὺ λέγεις καὶ ἰ-

τὰ καὶ ἰατροὺς καὶ φλυαρίας, ἐγὼ δὲ οὐ ταῦτα λέγω.
 ΣΩ. Πότερον οὖν τὸν φρονιμώτερον βελτίω λέγεις;
 φάθῃ, ἢ μὴ. ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄλλ' οὐ τὸν βελ-
 τίω πλέον δεῖν ἔχειν; ΚΑΛ. Οὐ σιτίων γε, οὐδὲ ποτῶν.
 ΣΩ. Μανθάνω· ἀλλ' ἴσως ἱματίων· καὶ δεῖ τὸν ὑφαν-
 τικώτατον μέγιστον ἱμάτιον ἔχειν, καὶ πλεῖστα καὶ
 κάλλιστα ἀμπεσχόμενον περιϋέναι. ΚΑΛ. Ποίων ἱμα-
 τίων; ΣΩ. Ἄλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονε-
 κτεῖν τὸν φρονιμώτερον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον. τὸν
 σκυτοτόμον ἴσως μέγιστα δεῖ ὑποδήματα καὶ πλεῖστα
 ὑποδεδεμένον περιπατεῖν. ΚΑΛ. Ποῖα ὑποδήματα
 φλυαρεῖς ἔχων; ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα, λέγεις,
 ἴσως τὰ τοιαῦτα· οἶον, γεωργικὸν ἄνδρα περὶ γῆν φρό-
 νιμὸν τε καὶ καλὸν καὶ ἀγαθόν, τοῦτον δὴ ἴσως δεῖ
 πλεονεκτεῖν τῶν σπερμάτων, καὶ ὡς πλείστῳ σπέρ-
 ματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ γῆν. ΚΑΛ. Ὡς αἰεὶ ταυ-
 τὰ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ μόνον γε, ὦ Καλ-
 κίκλεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἀντῶν. ΚΑΛ. Νῆ τοὺς
 θεοὺς, ἀτεχνῶς γε αἰεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ
 μαγείρους λέγων καὶ ἰατροὺς οὐδὲν παύῃ, ὡς περὶ
 τούτων ἡμῖν ὄντα τὸν λόγον. ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ ἐρεῖς
 περὶ τίνων ὁ κρείττων τε καὶ φρονιμώτερος πλέον
 ἔχων δικαίως πλεονεκτεῖ; ἢ οὔτε ἐμοῦ ὑποβάλλον-
 τος ἀνέξῃ, οὔτ' αὐτὸς ἐρεῖς; ΚΑΛ. Ἄλλ' ἔγωγε καὶ
 πάσαι λέγω· πρῶτον μὲν, τοὺς κρείττους οἳ εἰσιν, οὐ
 σκυτοτόμους λέγω, οὐδὲ μαγείρους, ἀλλ' οἳ ἂν εἰς τὰ
 τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ᾖσιν, ὅντινα ἂν τρό-
 πον εὖ οἰκοῖτο, καὶ μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀν-

ὄρειοι, ἱκανοὶ ὄντες ἂν ἄν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν, καὶ μὴ
 ἀποκάνωσι διὰ μαλακίαν τῆς ψυχῆς. **XLVI. ΣΩ.**
 Ὅρας, ὦ βέλτιστε Καλλίκλειε, ὡς οὐ ταυτὰ σὺ τ' ἐμοῦ
 κατηγορεῖς καὶ ἐγὼ σοῦ. σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ φῆς αἰ
 ταυτὰ λέγειν καὶ μέμνη μοι, ἐγὼ δὲ σοῦ τούναν-
 τίον, ὅτι οὐδέποτε ταυτὰ λέγεις περὶ τῶν αὐτῶν,
 ἀλλὰ τότε μὲν τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους τοὺς
 ἰσχυροτέρους ὀρίζου, αὐτίς δὲ τοὺς φρονιμωτέρους·
 νῦν δ' αὖ ἑτερόν τι ἤκεις ἔχων· ἀνδρειότεροί τινες
 ὑπὸ σοῦ λέγονται οἱ κρείττους καὶ οἱ βελτίους. ἀλλ',
 ὦ γαθέ, εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, τίνας ποτὲ λέγεις τοὺς
 βελτίους τε καὶ κρείττους, καὶ εἰς ὅ τι. **ΚΑΑ.** Ἄλλ'
 εἴρηκά γε ἔγωγε τοὺς φρονίμους εἰς τὰ τῆς πόλεως
 πράγματα καὶ ἀνδρείους. τούτοις γὰρ προσήκει τῶν
 πόλεων ἄρχειν, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτ' ἐστὶ, πλέον ἔχειν
 τούτους τῶν ἄλλων, τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων.
ΣΩ. Τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἱταῖρε; **ΚΑΑ.** Τί, ἢ τί ἄρχον-
 τας, ἢ ἀρχομένους; πῶς λέγεις; **ΣΩ.** Ἐνα ἕκαστον λέ-
 γω αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχοντα· ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ,
 αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν, τῶν δὲ ἄλλων; **ΚΑΑ.** Πῶς ἑαν-
 τοῦ ἄρχοντα λέγεις; **ΣΩ.** Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥσ-
 περ οἱ πολλοί, σώφρονα ὄντα καὶ ἐγκρατῆ αὐτὸν
 ἑαυτοῦ, τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα τῶν ἐν
 ἑαυτῷ. **ΚΑΑ.** Ὡς ἡδὺς εἰ. τοὺς ἡλιθίους λέγεις ταῦς
 σώφρονας; **ΣΩ.** Πῶς γάρ; οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν
 γνοῖη ὅτι οὐ τοῦτο λέγω. **ΚΑΑ.** Πάνυ γε σφόδρα, ὦ
 Σώκρατες· ἐπεὶ πῶς ἂν εὐδαιμόνων γένοιτο ἄνθρωπος
 δουλεύων ὀψοῦν; ἀλλὰ τοῦτ' ἐστὶ τὸ κατὰ φύσιν κα-

λὺν καὶ δίκαιον, ὃ ἐγὼ σοι νῦν παρῴησιαζόμενος λέ-
 γω, ὅτι δεῖ τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον τὰς μὲν ἐπι-
 θυμίας τὰς ἑαυτοῦ ἔαν ὡς μεγίστας εἶναι, καὶ μὴ
 κολάζειν, ταύταις δὲ ὡς μεγίσταις οὐσαις ἱκανὸν εἶ-
 ναι ὑπηρετεῖν δι' ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἀπο-
 πιμπλάναι, ὧν ἂν αἰεὶ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. ἀλλὰ
 τοῦτ' οἶμαι τοῖς πολλοῖς οὐ δυνατόν· ὅθεν ψέγουσι
 τοὺς τοιούτους, δι' αἰσχύνην ἀποκρυπτόμενοι τὴν
 αὐτῶν ἀδυναμίαν, καὶ αἰσχροὺς δὴ φασὶν εἶναι τὴν
 ἀκολασίαν, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐγὼ ἔλεγον, δου-
 λούμενοι τοὺς βελτίους τὴν φύσιν ἀνθρώπους, καὶ
 αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλή-
 ρωσιν, ἐπαινοῦσι τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιο-
 σύνην, διὰ τὴν αὐτῶν ἀνανδρίαν. ἐπεὶ γε οἷς ἐξ ἀρχῆς
 ὑπῆρξεν ἡ βασιλείων νέεσιν εἶναι, ἢ αὐτοὺς τῇ φύσει
 ἱκανοὺς ἐκπορίσασθαι ἀρχὴν τινα ἢ τυραννίδα ἢ
 δυναστείαν, τί τῇ ἀληθείᾳ αἰσχίον καὶ κάκιον εἶη
 σωφροσύνης τούτοις τοῖς ἀνθρώποις; οἷς ἐξόν ἀπο-
 λαύειν τῶν ἀγαθῶν, μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντος, αὐτοὶ
 ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο, τὸν τῶν πολλῶν ἀν-
 θρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον; ἢ πῶς οὐκ
 ἂν ἄθλιοι γεγονότες εἶησαν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς
 δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης, μηδὲν πλέον νέμον-
 τες τοῖς φίλοις τοῖς αὐτῶν, ἢ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦ-
 τα, ἄρχοντες ἐν τῇ ἑαυτῶν πόλει; ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ,
 ὧ Σώκρατες, ἢν σὺ φῆς διώκειν, ὧδ' ἔχει· τρυφὴ
 κατ' ἀκολασία καὶ ἐλευθερία, ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχη,
 τοῦτ' ἐστὶν ἀρετὴ τε καὶ εὐδαιμονία, τὰ δὲ ἄλλα ταῦτ'

ἐστὶ τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν ξυνοθήματα,
 ἀνθρώπων φλυαρία, καὶ οὐδενὸς ἄξια. **XLVII. ΣΩ.**
 Οὐκ ἀγεννῶς γε, ὦ Καλλίκλεις, ἐπεξέρχη τῷ λόγῳ
 παρῶρησιαζόμενος. σαφῶς γὰρ σὺ νῦν λέγεις, ἃ οἱ ἄλ-
 λοι διαανοῦνται μὲν, λέγειν δὲ οὐκ ἐθέλουσι. θεό-
 μαι οὖν ἐγὼ σου μηδενὶ τρόπῳ ἀνεῖναι, ἵνα τῇ ὄντι
 κατάδηλον γένηται, πῶς βιωτέον. καὶ μοι λέγε· τὰς μὲν
 ἐπιθυμίας φῆς οὐ κολαστέον, εἰ μὲλλει τις οἶον δι-
 εῖναι, ἴδωντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας, πλήρωσιν αὐταῖς
 ἄλλοθεν γε ποθὲν ἐτοιμάζειν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν
 ἀρετήν; **ΚΑΛ.** Φημι ταῦτα ἐγώ. **ΣΩ.** Οὐκ ἄρα ὀφ-
 θῶς λέγονται οἱ μηδενὸς θεόμενοι εὐδαιμόνες εἶναι.
ΚΑΛ. Οἱ λίθοι γὰρ ἂν αὐτοὶ γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαι-
 μονέστατοι εἴεν. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ ὡς γε σὺ λέγεις,
 δεινὸς ὁ βίος. οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμ' ἂν, εἰ Εὐρι-
 πίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων· Τίς δ' οἶδεν, εἰ
 τὸ ζῆν μὲν ἴστί καταθανεῖν, τὸ καταθανεῖν δὲ ζῆν;
 καὶ ἡμεῖς τῇ ὄντι ἴσως τέθναμεν· ὅπερ ἤδη του ἔγω-
 γε καὶ ἤκουσα τῶν σοφῶν, ὡς νῦν ἡμεῖς τέθναμεν,
 καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔστιν ἡμῶν σῆμα, τῆς δὲ ψυχῆς
 τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τυγχάνει ὄν οἶον ἀνα-
 πείθεσθαι καὶ μεταπίπτειν ἄνω καὶ κάτω· καὶ τοῦτο
 ἄρα τις μυθολογῶν κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελὸς τις ἢ
 Ἰταλικὸς, παράγων τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ πιθανόν π
 καὶ πειστικόν, ὠνόμασε πιθανόν, τοὺς δὲ ἀνοήτους,
 ἀμνήτους, τῶν δ' ἀμνήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπι-
 θυμίαι εἰσὶ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς
 τετρημένος εἶη πίθος, διὰ τὴν ἀπλησίαν ἀπεικάζουσι.

τῶναντίον δὴ οὗτός σοι, ὦ Καλλίκλεις, ἐνδείκνυται
 ὡς τῶν ἐν ἄθλου — τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων — οὗτοι ἀθλιώ-
 ταιτοί ἄν εἴεν, οἱ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν τετρα-
 μένον πίθον ὕδωρ ἐτέρῳ τοιοῦτῳ τετραμένῳ κοσκίνῳ.
 τὸ δὲ κόσκινον ἄρα λέγει, ὡς ἔφη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων,
 τὴν ψυχὴν εἶναι· τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπέεικασε τὴν
 τῶν ἀνοήτων, ὡς τετραμένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέ-
 γειν, δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. ταῦτ' ἐπιεικῶς μὲν
 ἔστιν ὑπὸ τι ἄτοπα· δηλοῖ μὲν, ὃ ἐγὼ βούλομαι σοι
 ἐνδειξάμενος, εἴαν πως οἶόν τε ὦ πείσαι μεταθέσθαι,
 ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου τὸν
 κοσμῶς καὶ τοῖς αἰεὶ παροῦσιν ἰκανῶς καὶ ἔξαρκούν-
 τως ἔχοντα βίον ἔλεσθαι. ἀλλὰ πότερον πείθω τί σε
 καὶ μετατίθεσαι, εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμῶ-
 οὺς τῶν ἀκολάστων, ἢ οὐδέν; ἀλλ', ἄν καὶ πολλὰ
 τοιαῦτα μυθολογῶ, οὐδέν τι μᾶλλον μεταθήσῃ; ΚΑΛ.
 Τοῦτ' ἀληθέστερον εἴρηκας, ὦ Σώκρατες. XLVIII.
 ΣΩ. Φέρε δὴ, ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 γυμνασίου τῆ νῦν. σκόπει γάρ, εἰ τοιόνδε λέγεις περὶ
 τοῦ βίου ἑκατέρου τοῦ τε σώφρονος καὶ τοῦ ἀκολάστου,
 οἶον εἰ δυοῖν ἀνδροῖν ἑκατέρῳ πίθοι πολλοὶ εἴεν, καὶ
 τῶ μὲν ἐτέρῳ ὑγιᾶς καὶ πλήρεις, ὁ μὲν οἶνον, ὁ
 δὲ μέλιτος, ὁ δὲ γάλακτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολ-
 λῶν, γάματα δὲ σπάνια καὶ χαλεπὰ ἐκάστου τούτων
 εἶη, καὶ μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποριζό-
 μενα· ὁ μὲν οὖν ἕτερος πληρωσάμενος, μὴτ' ἐποχε-
 τεύοι, μῆτε τι φροντίζοι, ἀλλ' ἔνεκα τούτων ἡσυχίαν
 ἔχοι· τῶ δ' ἐτέρῳ τὰ μὲν γάματα, ὡς περὶ καὶ ἐκεῖνον,

δυνατὰ μὲν πορίζεσθαι, εἴη, χαλεπὰ δέ, τὰ δ' ἀγγαῖς
 τετραμμένα καὶ σαθρα, καὶ ἀναγράφουσι αἶε καὶ νύκτα
 καὶ ἡμέραν πιμπλάνει αὐτὰ, ἢ τὰς ἐσχάτας λυποῖτο
 ἀλύπας· ὅρα, τοιοῦτου ἑκατέρου ὄντος τοῦ βίου, λέγεις
 τὸν τοῦ ἀκολάστου εὐδαιμονιέστερον εἶναι ἢ τὸν τοῦ
 κοσμίου; πείθω τί σε ταῦτα λέγων συγχωρῆσαι, τὸν
 κόσμιον βίον τοῦ ἀκολάστου ἀμείνω εἶναι, ἢ οὐ πεί-
 θω; ΚΑΛ. Οὐ πείθεις, ὦ Σώκρατες. τῷ μὲν γὰρ
 πληρωσαμένῳ ἐκείνῳ οὐκ ἔστιν ἡδονὴ οὐδεμία, ἀλλὰ
 τοῦτ' ἔστιν, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τὸ, ὡς περὶ λίθου
 ζῆν, ἐπειδὴν πληρώσῃται, μήτε χαίροντα ἔτι μήτε
 λυπούμενον· ἀλλ' ἐν τούτῳ ἔστι τὸ ἡδέως ζῆν, ἐν τῷ
 ὡς πλείστον ἐπιθόρεῖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη γ', ἂν πο-
 λὺ ἐπιθόρεῃ, πολὺ καὶ τὸ ἀπίον εἶναι, καὶ μεγάλ' ἄρ-
 τα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς; ΚΑΛ. Πάνυ μὲν
 οὖν. ΣΩ. Χαριδριοῦ τίνα αὐτὸν βίον λέγεις, ἀλλ'
 οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου. καὶ μοι λέγε, τὸ τοιόνδε λέ-
 γεις, οἷον πεινῆν καὶ πεινῶντα ἐσθίειν; ΚΑΛ. Ἐγω-
 γε. ΣΩ. Καὶ διψῆν γε καὶ διψῶντα πίνειν; ΚΑΛ.
 Λέγω, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἀπάσας ἔχοντα, καὶ
 δυνάμενον πληροῦν, χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. XLIX.
 ΣΩ. Εὖγε, ὦ βέλτιστε· διατέλει γὰρ ὡς περὶ ἥρξου,
 καὶ ὅπως μὴ ἀπαισχυνῆ. δεῖ δέ, ὡς ἔοικε, μηδ' ἐμὲ
 ἀπαισχυνθῆναι. καὶ πρῶτον μὲν εἶπέ, εἰ καὶ ψωριῶν-
 τα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνησθαι, κνώ-
 μενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἔστι ζῆν.
 ΚΑΛ. Ὡς ἄτοπος εἶ, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀτεχνῶς δη-
 μηγόρος. ΣΩ. Τοιγάρτοι, ὦ Καλλίκλεις, Πόilon μὲν

καὶ Γοργίαν καὶ ἐξέπληξα καὶ αἰσχύνεσθαι ἐποίησα. σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς, οὐδὲ μὴ αἰσχυνθῆς, — ἀνδρεῖος γὰρ εἶ — ἀλλ' ἀποκρίνου μόνον. ΚΑΛ. Φημὶ τοίνυν καὶ τὸν κνώμενον ἠδέως ἂν βιῶναι. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἴπερ ἠδέως, καὶ εὐδαιμόνως; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πότερον εἰ τὴν κεφαλὴν μόνον κνησιοῦ, ἢ ἔτι τί σε ἐρωτῶ; ὄρα, ὦ Καλλίκλεις, τί ἀποκρινῆ, εἴαν τις σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτῆ. καί, τούτων τοιούτων ὄντων, κεφάλαιον, ὃ τῶν κιναιδῶν βίος οὐκ οὐδὲ δεινός καὶ αἰσχρὸς καὶ ἄθλιος; ἢ καὶ τούτους τολμήσεις λέγειν εὐδαιμόνας εἶναι, εἴαν ἀφθόρως ἔχωσιν ὧν δέονται; ΚΑΛ. Οὐκ αἰσχύνῃ εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἡ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἰνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῆ ἀνέδην οὕτω, τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐδαιμόνας εἶναι, καὶ μὴ διορίζεται, τῶν ἠδονῶν ὅποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαί; ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν λέγε, πότερον φῆς εἶναι τὸ αὐτὸ ἠδὺ καὶ ἀγαθόν, ἢ εἶναι τι τῶν ἠδέων, ὃ οὐκ ἔστιν ἀγαθόν; ΚΑΛ. Ἴνα δὴ μοι μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος, εἴαν ἕτερον φήσω εἶναι, τὸ αὐτὸ φημὶ εἶναι. ΣΩ. Διαφθείρεις, ὦ Καλλίκλεις, τοὺς πρώτους λόγους, καὶ οὐκ ἂν ἔτι μετ' ἐμοῦ ἰκανῶς τὰ ὄντα ἐξετάζεις, εἴπερ παρὰ τί δοκοῦντα σαυτοῖ ἐρεῖς. ΚΑΛ. Καὶ γὰρ σὺ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ τοίνυν ὀρθῶς ποιῶ οὔτ' ἐγὼ, εἴπερ ποιῶ τοῦτο, οὔτε σὺ· ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄθρει, μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν, τὸ πάντως χαίρειν ταῦτά τε γὰρ τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα, πολλὰ καὶ αἰσχρὰ φαί

νται ξυμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ ἄλλα
πολλά. ΚΑΛ. Ὡς σὺ γε οἶμι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλικλεις, ταῦτα ἰσχυρίζῃ; ΚΑΛ. Ἐγώ γε. Ι. ΣΩ. Ἐπιχειροῦμεν ἄρα τῷ λόγῳ ὡς σοὶ
σπουδάζοντος; ΚΑΛ. Πάνυ γε σφόδρα. ΣΩ. Ἴδι
δήμοι, ἐπειδὴ σοι οὕτω δοκεῖ, διελού ταῦτα· ἐπιστή-
μην ποῦ καλεῖς τι. ΚΑΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ἀν-
δρίαν οὖν δὴ ἔλεγες τινα εἶναι μετὰ ἐπιστήμης; ΚΑΛ. Ἐλεγον γάρ. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὡς ἕτερον τῆν ἀν-
δρίαν τῆς ἐπιστήμης δύο ταῦτα ἔλεγες; ΚΑΛ. Σφό-
δρα γε. ΣΩ. Τί δὲ ἡδονὴν καὶ ἐπιστήμην; τα-
τὸν ἢ ἕτερον; ΚΑΛ. Ἐτερον δήπου, ὡς σοφώταται
σὺ. ΣΩ. Ἡ καὶ ἀνδρίαν εἰέραν ἡδονῆς; ΚΑΛ. Πῶς
γάρ οὔ; ΣΩ. Φέρε δὴ ὅπως μεμνησόμεθα ταῦτα ὅτι
Καλλικλῆς ἔφη ὁ Ἀχαρνεύς, ἡδὺ μὲν καὶ ἀγαθὸν
ταυτὸν εἶναι, ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀνδρίαν καὶ ἀλλή-
λων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἕτερον. Σωκράτης δὲ γε ἡμῖν ὁ
Ἀλωπεκῆθεν οὐχ ὁμολογεῖ ταῦτα· ἢ ὁμολογεῖ; ΚΑΛ. Οὐχ ὁμολογεῖ. ΣΩ. Οἶμαι δὲ γε οὐδὲ Καλλικλῆς,
ὅταν αὐτὸς αὐτὸν θεώσῃται ὀρθῶς. εἰπέ γάρ μοι,
τοὺς εὖ πράττοντας τοῖς κακῶς πράττουσιν οὐ τοῦ-
ναντίον ἢ γῆ πάθος πεπονθέναι; ΚΑΛ. Ἐγώ γε.
ΣΩ. Ἄρ' οὖν, εἴπερ ἑναντία ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις,
ἀνάγκη περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὥσπερ περὶ ὑγείας ἔχει καὶ
νόσου; οὐ γάρ ἅμα δὴπου ὑγιαίνει τι καὶ νοσεῖ ὁ
ἄνθρωπος, οὐδὲ ἅμα ἀπαλλάττεται ὑγείας τι καὶ
νόσου. ΚΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Οἷον περὶ ὄτον
βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. νοσεῖ πο

ἄλλος ὀφθαλμούς, ἢ ὄνομα ὀφθαλμία; ΚΑΛ. γὰρ οὐ, ΣΩ. Οὐ δῆπου καὶ ὑγιαίνει γε ἅμα κῦτους; ΚΑΛ. Οὐδ' ὀπωσιτοῦν. ΣΩ. Τί δέ; τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττεται, ἄρα τότε καὶ τῆς κς ἀπαλλάττεται τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τελευτῶν ἀμφοτέρων ἀπήλλακται; ΚΑΛ. Ἡμιστά γε. Θανμάσιον γίγρ, οἶμαι, καὶ ἄλογον γίγνεται. ; ΚΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Ἄλλ' ἐν μέρει, οἰ- ἐκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολύει; ΚΑΛ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν ὡσαύ- ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τάχος καὶ βραδυτητα; !. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἡ καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐ- νίαν, καὶ τὰναντία τούτων, κακὰ τε καὶ ἀθλιό- ἐν μέρει λαμβάνει, καὶ ἐν μέρει ἀπαλλάττε- κατέρου; ΚΑΛ. Πάντως δῆπου. ΣΩ. Ἐὰν μὲν ἄρα ἅττα, ὧν ἅμα τε ἀπαλλάττεται ἄνθρω- αὶ ἅμα ἔχει, δῆλον ὅτι ταῦτά γε οὐκ ἂν εἶη τό αθόν καὶ τὸ κακόν. ὁμολογοῦμεν ταῦτα; καὶ λα σκεψάμενος ἀποκρίνου. ΚΑΛ. Ἄλλ' ὑπερ- ὁμολογῶ. ΛΙ. ΣΩ. Ἴθι δὴ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ρημένα. τὸ πεινῆν ἔλεγεσ πρότερον ἠδὺ ἢ ἀνια- ρῆναι; αὐτὸ λέγω τὸ πεινῆν. ΚΑΛ. Ἄνιαρόν !. ΣΩ. Τὸ μέντοι πεινῶντα ἰσθίειν, ἠδὺ; !. Ἐγωγε. ΣΩ. Μανθάνω· ἀλλ' οὐν τό γε πει- ὑτὸ ἀνιαρόν, ἢ οὐχί; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκ- αὶ τὸ διψῆν; ΚΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Πότε- ῶν ἔτι πλείω ἔρωτῶ, ἢ ὁμολογεῖς ἅπασαν ἔν- καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρόν εἶναι; ΚΑΛ. Ὁμολο-

γῶ, ἀλλὰ μὴ ἐρώτα. ΣΩ. Εἰεν. διψῶντα δὲ δ
 νειν, ἄλλο τι ἢ ἡδὺ φησὶ εἶναι; ΚΑΛ. Ἐγώ γε.
 Οὐκοῦν τούτου, οὗ λέγεις, τὸ μὲν διψῶντα λα
 μενον δῆπου ἐστί; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ π
 πλήρωσάς τε τῆς ἐνδύας καὶ ἡδονή; ΚΑΛ. Ναί.
 Οὐκοῦν κατὰ τὸ πίνειν χαίρειν λέγεις; ΚΑΛ.
 λιστα. ΣΩ. Διψῶντα δὲ λυπούμενον; 1
 Ναί. ΣΩ. Αἰσθάνη οὖν τὸ ξυμβαίνειν, ὅτι λα
 μενον χαίρειν λέγεις ἅμα, ὅταν διψῶντα πίνει
 γης; ἢ οὐχ ἅμα τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸ
 πον καὶ χρόνον εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος βούλει
 δὲν γὰρ, οἶμαι, διαφέρει. ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ; 1
 ἔστιν. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εὖ γε πράττοντα κακῶς τ
 τειν ἅμα ἀδύνατον ἔφησιν εἶναι. ΚΑΛ. Φημί
 ΣΩ. Ἀνιώμενον δὲ γε χαίρειν δυνατὸν ὠμολόγ
 ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἐπι
 κράτειν· οὐδὲ τὸ ἀνιάσθαι, κακῶς· ὥστε ἔ
 γίγνεται τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ. ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ'
 σοφίῃ, ὡς Σωκράτης. ΣΩ. Οἶσθα, ἀλλὰ ἄκλι
 Καλλίκλεις· καὶ προδίθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθε
 ἔχων ληρεῖς, ἵνα εἰδῆς, ὡς σοφὸς ὢν με νοουθετεῖς
 ἅμα διψῶν τε ἕκαστος ἡμῶν πέπανται καὶ ἅμα
 μενος διὰ τοῦ πίνειν; ΚΑΛ. Οὐκ οἶδα ἔ, τι λ
 ΓΟΡ. Μηδαμῶς, ὡς Καλλίκλεις· ἀλλ' ἀποκρίνο
 ἡμῶν ἕνεκα, ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι. ΚΑΛ.
 ἀεὶ τοιοῦτός ἐστι Σωκράτης, ὡς Γοργία· ἀμικρο
 ὀλλγόν ἄξια ἀνερωτῆ καὶ ἐξελέγχει. ΓΟΡ. Ἄλ
 σοι διαφέρει; πάντως οὐ σὴ αὐτῆ ἢ τιμῆ, ὡς .

ἐκλείς, ἀλλ' ὑπόσχεσ, Σωκράτη ἐξελέγξαι ὅπως ἂν
 οὐλήται. ΚΑΛ. Ἐρώτα δὴ σὺ τὰ σμικρὰ τε καὶ στε-
 ρὰ ταῦτα, ἐπεὶ περ Γοργία δοκεῖ οὕτως. ΛΙΙ. ΣΩ.
 Εὐδαίμων εἶ, ὦ Καλλίκλεις, ὅτι τὰ μεγάλα γε με-
 εῖησαι πρὶν τὰ σμικρὰ· ἐγὼ δ' οὐκ ἔμην θειμιτόν
 ἶναι. ὅθεν οὖν ἀπέλειπες, ἀποκρίνου, εἰ οὐχ ἅμα
 ταύεται διψῶν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἠδόμενος. ΚΑΛ. Φη-
 σί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πεινῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθυ-
 μιῶν καὶ ἠδονῶν ἅμα παύεται; ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἠδονῶν ἅμα παύε-
 ται; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν
 κακῶν οὐχ ἅμα παύεται, ὡς σὺ ὡμολόγησ· νῦν δὲ οὐχ
 ὡμολογεῖς; ΚΑΛ. Ἐγωγε· τί οὖν δὴ; ΣΩ. Ὅτι οὐ ταυ-
 τὰ γίγνεται, ὦ φίλε, τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἠδέσιν, οὐδὲ τὰ κακὰ
 τοῖς ἀνιαροῖς· τῶν μὲν γὰρ ἅμα παύεται, τῶν δὲ οὐ, ὡς
 ἰτέρων ὄντων· πῶς οὖν ταυτὰ ἂν εἶη τὰ ἠδέα τοῖς
 ἀγαθοῖς, ἢ τὰ ἀνιαρὰ τοῖς κακοῖσιν; ἐὰν δὲ βούλη,
 καὶ τῆδε ἐπίσκεψαι· οἶμαι γάρ σοι οὐδὲ ταύτη ὡμολο-
 γεῖσθαι· ἄθρει δὴ· τοὺς ἀγαθοὺς οὐχὶ ἀγαθῶν
 παρουσίᾳ ἀγαθοὺς καλεῖς, ὥσπερ τοὺς καλοὺς, οἷς
 ἂν κάλλος παρῆ; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δέ; ἀγα-
 θοὺς ἀνδρας καλεῖς ἀφρονας καὶ δειλοὺς; οὐ γὰρ ἄρ-
 τι γε· ἀλλὰ τοὺς ἀνδρείους καὶ φρονίμους ἔλεγεσ· ἢ
 οὐ τοῦτους ἀγαθοὺς καλεῖς; ΚΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΣΩ. Τί δέ; παῖδα ἀνόητον χαίροντα ἤδη εἶδες;
 ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄνδρα δὲ οὐπω εἶδες ἀνόητον
 χαίροντα; ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε· ἀλλὰ τί τοῦτο; ΣΩ.
 Οὐδέν, ἀλλ' ἀποκρίνου. ΚΑΛ. Εἶδον. ΣΩ. Τί δέ;

νοῦν ἔχοντα λυπούμενον καὶ χαίροντα; ΚΑΛ. Φη
 ΣΩ. Πότεροι δὲ μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται,
 φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες; ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε οὐ
 λὺ τι διαφέρειν. ΣΩ. Ἄλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. ἐν
 λέμῳ δὲ ἤδη εἶδες ἄνδρα δειλόν; ΚΑΛ. Πῶς γάρ
 ΣΩ. Τί οὖν; ἀπιόντων τῶν πολεμίων πότεροί σοι ἐ
 κουν μᾶλλον χαίρειν, οἱ δειλοὶ ἢ οἱ ἀνδρεῖοι; ΚΑ
 Ἄμφοτεροὶ ἔμοιγε μᾶλλον· εἰ δὲ μή, παραπλησίως
 ΣΩ. Οὐδὲν διαφέρει. χαίρουσι δ' οὖν καὶ οἱ δει
 ΚΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ οἱ ἄφρονες, ὡς ἔει
 ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Προσιόντων δέ, οἱ δειλοὶ μὲ
 λυποῦνται, ἢ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι; ΚΑΛ. Ἄμφοτε
 ΣΩ. Ἄρα ὁμοίως; ΚΑΛ. Μᾶλλον ἴσως οἱ δει
 ΣΩ. Ἀπιόντων δ' οὐ μᾶλλον χαίρουσιν; ΚΑΛ. Ἰσ
 ΣΩ. Οὐκοῦν λυποῦνται μὲν καὶ χαίρουσι καὶ οἱ ἄφ
 ρνες καὶ οἱ φρόνιμοι, καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ ἀνδρ
 παραπλησίως, ὡς σὺ φῆς, μᾶλλον δὲ οἱ δειλοὶ ἢ
 ἀνδρείων; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν οἷ γε φ
 νιμοὶ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγαθοί, οἱ δὲ δειλοὶ καὶ ἄφ
 ρνες κακοί; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Παραπλησίως ἄ
 χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ κακ
 ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν παραπλησίως εἰσὶν ἀγ
 θοὶ καὶ κακοὶ οἱ ἀγαθοὶ τε καὶ κακοί, ἢ καὶ
 μᾶλλον ἀγαθοὶ [οἱ ἀγαθοί,] καὶ κακοὶ εἰσιν οἱ
 κοί; LIII. ΚΑΛ. Ἄλλὰ μὰ Δι' οὐκ οἶδ' ὅ τι
 γεις. ΣΩ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοὺς ἀγαθοὺς, ἀγαθ
 φῆς παρουσία εἶναι ἀγαθοὺς, κακοὺς δὲ κακῶν,
 δὲ ἀγαθὰ εἶναι τὰς ἡδονάς, κακὰ δὲ τὰς ἀνί

Α. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῖς χαίρουσι πάρεστι
 γαθά, αἰ ἡδοναί, εἴπερ χαίρουσι; ΚΑΛ. Πῶς
 οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθῶν παρόντων ἀγαθοί
 οἱ χαίροντες; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; τοῖς
 μένοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἰ λύπαι; ΚΑΛ.
 εστι. ΣΩ. Κακῶν δέ γε παρουσία φῆς σὺ εἶναι
 νὺς τοὺς κακοὺς· ἢ οὐκέτι φῆς; ΚΑΛ. Ἐγωγε.
 Ἀγαθοὶ ἄρα, οἱ ἂν χαίρωσι, κακοὶ δέ, οἱ ἂν
 ἴπται; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οἱ μὲν γε μᾶλλον,
 λον, οἱ δ' ἦπτον, ἦπτον, οἱ δέ παραπλησίως,
 απλησίως. ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν φῆς παρα-
 πῶς χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι τοὺς φρονίμους καὶ
 ἄφρονας; καὶ τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀνδρείους;
 ἢ μᾶλλον ἔτι τοὺς δειλοὺς; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ.
 λόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν ξυμβαίνει ἐκ
 ὁμολογημένων. καὶ δις γάρ τοι καὶ τρίς φασι
 ν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι.
 θὸν μὲν εἶναι τὸν φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖόν φαμεν·
 ῖρ; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸν δέ τὸν ἄφρονα καὶ
 ἴν; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀγαθὸν δέ αὖ τὸν
 οντα; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸν δέ, τὸν ἀνιώμε-
 ΚΑΛ Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀνιῶσθαι δέ καὶ χαίρειν
 ἀγαθὸν καὶ κακὸν ὁμοίως, ἴσως δέ καὶ μᾶλλον
 τικόν; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμοίως γίννε-
 κακός καὶ ἀγαθός τῷ ἀγαθῷ, ἢ καὶ μᾶλλον ἀγα-
 δ κακός; οὐ ταῦτα ξυμβαίνει καὶ τὰ πρότερα
 ια, ἰάν τις ταῦτα φῆ ἡδέα τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι;
 αὔτα ἀνάγκη, ὧ Καλλίκλεις; LIV. ΚΑΛ. Πά-

λαι τοι σοῦ ἀκροῦμαι, ὦ Σώκρατες, καθ' ὁμολογίαν
 ἐνθουμούμενος ὅτι, κἄν παίζων τίς σοι ἐκδοῖ ὅτιόν
 τούτου ἄσμενος ἔχη, ὥσπερ τὰ μειράκια. ὡς δὲ σὺ
 οἶε ἐμέ, ἢ καὶ ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων, οὐκ
 ἠγείσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς, τὰς δὲ χείρονας
 ΣΩ. Ἰοῦ ἰοῦ, ὦ Καλλίκλεις, ὡς πανούργος εἶ, καὶ
 μοι ὥσπερ παιδί χρεῖ, τοτὲ μὲν ταῦτα φάσκων οὕτως
 ἔχειν, τοτὲ δὲ ἐτέρωσ, ἔξαπατῶν με. καίτοι οὐκ ὄμνη
 γε κατ' ἀρχάς ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι ἔξαπατηθῆναι
 σθαι, ὡς ὄντος φίλου· νῦν δὲ ἐφεύσθην, καὶ, ὡς
 ἔοικεν, ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ πο-
 ρὸν εὐ ποιῆν, καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον πο-
 ρὰ σοῦ. ἔστι δὲ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ σὺ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδο-
 ναὶ τινες εἰσὶν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. ἢ γάρ;
 ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἀγαθαὶ μὲν αἱ ὠφέλιμα,
 κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραί; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁφέ-
 λιμοὶ δὲ γε αἱ ἀγαθὸν τι ποιοῦσαι, κακαὶ δὲ αἱ
 κακόν τι; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τὰς τοιαύτας
 λέγεις; οἷον κατὰ τὸ σῶμα, ἅς νῦν δὴ ἐλέγομεν ἐν
 τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἡδονάς, εἰ ἄρα τούτων αἱ μὲν
 ὑγίειαν ποιοῦσιν ἐν τῷ σώματι, ἢ ἰσχύον, ἢ ἄλλῃ
 τινὰ ἀρετὴν τοῦ σώματος, αὗται μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ
 πᾶναντία τούτων, κακαί; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ
 οὖν καὶ λύπαι ὡσαύτως αἱ μὲν χρησταὶ εἰσιν, αἱ δὲ
 τονηραί; ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν
 χρηστὰς καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ αἰρετῶν ἐστὶ καὶ
 πρακτέον; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τὰς δὲ πονηρὰς
 οὔ; ΚΑΛ. Ἀπῆλον δὴ. ΣΩ. Ἐνεκα γάρ που τῶν ἀγα-

ὄν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι, εἰ μνημο-
 ύεις, ἐμοί τε καὶ Πῶλῳ. ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ
 τῷ, τέλος εἶναι ἅπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθόν,
 καὶ ἐκείνου ἕνεκα δεῖν πάντα τᾶλλα πράττεσθαι,
 καὶ οὐκ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων; ξύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ
 καὶ τρίτων; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τῶν ἀγαθῶν
 καὶ ἕνεκα δεῖ καὶ τᾶλλα καὶ τὰ ἡδέα πράττειν, ἀλλ'
 τὰ ἀγαθὰ τῶν ἡδέων. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ'
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστίν, ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ
 καὶ ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακὰ, ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς
 ἀστον; ΚΑΛ. Τεχνικοῦ. LV. ΣΩ. Ἀναμνησθῶ-
 ν δὴ ὧν αὐτὸς ἐγὼ πρὸς Πῶλον καὶ Γοργίαν ἐτύγ-
 χον λέγων. ἔλεγον γάρ, εἰ μνημονεύεις, ὅτι εἴαν
 ιρασκευαί, αἱ μὲν μέχρι ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μό-
 νον παρασκευάζουσαι, ἀγνοοῦσαι δὲ τὸ βέλτιον καὶ
 χεῖρον, αἱ δὲ γινώσκουσαι ὅ τι τε ἀγαθόν
 καὶ ὅ τι κακόν· καὶ ἐτίθουν τῶν μὲν περὶ τὰς ἡδο-
 νῶν τὴν μαγειρικὴν [κατὰ τὸ σῶμα] ἐμπειρίαν, ἀλλ'
 τὴν τέχνην, τῶν δὲ περὶ τὸ ἀγαθόν τὴν ἰατρικὴν
 τέχνην. καὶ πρὸς Φιλλίου, ὃν Καλλίκλεις, μήτε αὐ-
 τοῦ οἴου δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν, μηδ' ὅ τι ἂν τύ-
 χῃ παρά τὰ δοκοῦντα ἀποκρίνου, μήτ' αὐτὸς τὰ παρ'
 αὐτοῦ οὕτως ἀποδέχου ὡς παίζοντος. ὁρᾷς γάρ, ὅτι
 περὶ τούτου ἡμῖν εἰσὶν οἱ λόγοι, οὗ τί ἂν μᾶλλον
 τοιούταί τις καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχων ἀνθρώπος, ἢ
 οὗτο, ὅντινα χρὴ τρόπον ζῆν; πότερον, ἐπὶ ὃν σὺ
 κρακαλεῖς ἐμέ, τὰ τοῦ ἀνδρὸς δὴ ταῦτα πράττον-
 ται, λέγοντά τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ φηγορικὴν ἀσκοῦν-

τα, καὶ πολιτευόμενον τοῦτον τὸν τρόπον, ὃν ἡμῖς
 νῦν πολιτεύεσθε, ἢ ἐπὶ τούτῳ τὸν βίον τὸν ἐν φι-
 λοσοφίᾳ; καὶ τί ποτ' ἐστὶν οὗτος ἐκείνου διαφέρων;
 ἴσως οὖν βέλτεσιόν ἐστιν, ὡς ἄρτι ἐγὼ ἐπεχείρησα,
 διαιρεῖσθαι, διελομένους δὲ καὶ ὁμολογήσαντας
 ἀλλήλοις, εἰ ἔστι τούτῳ διττῷ τῷ βίῳ, σκέψασθαι, τί
 τε διαφέρετον ἀλλήλοιν, καὶ ὑπότερον βιωτέον αὐ-
 τοῖν. ἴσως οὖν οὐπω οἶσθα, τί λέγω. ΚΑΛ. Οὐ
 δῆτα. ΣΩ. Ἄλλ' ἐγὼ σοι σαφέστερον ἔρω. ἐπιτιθῆ
 ὁμολογήκαμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ, εἶναι μὲν τι ἀγα-
 θόν, εἶναι δὲ τι ἡδύ, ἕτερον δὲ τὸ ἡδύ τοῦ ἀγα-
 θοῦ, ἑκατέρου δὲ αὐτοῖν μηλέτην τινα εἶναι καὶ παρα-
 σκευὴν τῆς κτήσεως, τὴν μὲν τοῦ ἡδέος θήραν, τὴν
 δὲ τοῦ ἀγαθοῦ· αὐτὸ δὲ μοι τοῦτο πρῶτον ἢ ξυμ-
 φαθι, ἢ μὴ· ξυμφῆς; ΚΑΛ. Οὕτω φημί. LVL
 ΣΩ. Ἴθι δὴ, ἢ καὶ πρὸς τούτους ἐγὼ ἔλεγον, διομο-
 λόγησαί μοι, εἰ ἄρα σοι ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν.
 ἔλεγον δὲ πού ὅτι, ἢ μὲν ὀφιοποιητικὴ οὐ μοι δοκῆ
 τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρία, ἢ δ' ἰατρικὴ, λέγων, ὅτι
 ἢ μὲν τοῦτου, οὐ θεραπεύει, καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται,
 καὶ τὴν αἰτίαν ὣν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τοῦτων
 ἐκάστου δοῦναι, ἢ ἰατρικὴ· ἢ δ' ἕτερα τῆς ἡδο-
 νῆς, πρὸς ἣν ἢ θεραπεία αὐτῇ ἐστὶν ἅπασα, κομ-
 δῆ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, οὔτε τι τὴν φύσιν
 σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἀλογός τε
 παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη
 τριβῆ καὶ ἐμπειρία, μνήμη μόνον σωζομένη τοῦ ἐ-
 ωθότος γίγνεσθαι, ᾧ δὴ καὶ πορίζεται τὰς ἡδονὰς.

ὅτ' οὖν πρῶτον σκόπει εἰ δοκεῖ σοι ἰκανῶς λέγε-
 αι, καὶ εἶναι τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιαῦται ἄλ-
 λ' πραγματεῖαι, αἱ μὲν τεχνικαί, προμήθειάν τινα
 νουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχὴν, αἱ δὲ τοῦ-
 μὲν ὀλιγοροῦσαι, ἐσκεμμένα δ' αὖ, ὡς περ ἐκεῖ,
 ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς, τένα ἂν αὕτη τρόπον
 τοῦτο· ἥτις δὲ ἢ βελτίων ἢ χείρων τῶν ἡδονῶν,
 τε σκοπούμεναι, οὔτε μέλον αὐταῖς ἄλλο ἢ χαρί-
 θαι μόνον, εἴτε βέλτιον εἴτε χείρον. ἐμοὶ μὲν
 ρ, ὧ Καλλίκλεις, δοκοῦσί τε εἶναι, καὶ ἔγωγε
 μὲ τὸ τοιοῦτον κολακείαν εἶναι καὶ περὶ σῶμα καὶ
 ρὲ ψυχὴν καὶ περὶ ἄλλο; ὅτου ἂν τις τὴν ἡδονὴν
 ραπεύη, ἀσκέπτως ἔχων τοῦ ἀμείνονός τε καὶ τοῦ
 ρονος. σὺ δὲ δὴ πότερον ξυγκατατίθεσαι ἡμῖν
 ρὲ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῆς; ΚΑΛ.
 κ ἔγωγε, ἀλλὰ ξυγχωρῶ, ἵνα σοι καὶ περανθῇ ὁ
 ρος, καὶ Γοργία τῷδε χαρίσωμαι. ΣΩ. Πότερον
 περὶ μὲν μίαν ψυχὴν ἐστὶ τοῦτο, περὶ δὲ δύο καὶ
 ἑλίας οὐκ ἐστὶν; ΚΑΛ. Οὐκ, ἀλλὰ καὶ περὶ δύο
 ἢ πολλὰς. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀθρόαις ἅμα χαρί-
 θαί ἐστι μηδὲν σκοπούμενον τὸ βέλτιστον; ΚΑΛ.
 και ἔγωγε. LVII. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, αἰτινὴς
 ιν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιοῦσαι; μᾶλ-
 δέ, εἰ βούλει, ἐμοῦ ἐρωτῶντος, ἢ μὲν ἂν σοι
 ἢ τούτων εἶναι, φάθι, ἢ δ' ἂν μὴ, μὴ φάθι.
 ἵπτον δὲ σκεπώμεθα τὴν ἀλήθειαν. οὐ δοκεῖ σοι
 αὕτη τις εἶναι, ὧ Καλλίκλεις; τὴν ἡδονὴν ἡμῶν
 ρον διώκειν, ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν; ΚΑΛ.

Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αἱ τοιαῦται αἰ
οῖον ἢ καθαριστικὴ ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι; ΚΑΛ.
ΣΩ. Τί δέ; ἢ τῶν χορῶν διδασκαλία, καὶ
διθυράμβων ποιήσεις, οὐ τοιαύτη τις σοι κα
νται; ἢ ἡγῆ τι φροντίζειν Κινησίαν τὸν Μ
ᾧπως ἐρεῖ τι τοιοῦτον ὄθεν ἂν οἱ ἀκαίοντες β
γίγνοιτο; ἢ ὅ τι μίλλει χαριῖσθαι τῷ ὄχ
θεατῶν; ΚΑΛ. Ἄηλον δὴ τοῦτό γε, ὡς Σώ
Κινησίαν γε πείρι. ΣΩ. Τὸ δὲ ὁ πατήρ αὐτῆ
λης; ἢ πρὸς τὸ βέλτιστον βλέπων ἐδόκει σοι
ροδεῖν; ἢ ἐκείνος μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἥδιστον;
γὰρ ᾄδων τοὺς θεαταῖς. ἀλλὰ δὴ σκόπει· οἱ
καθαροδικὴ δοκεῖ σοι πᾶσα καὶ ἡ τῶν διθυ
ποιήσεις ἡδονῆς χάριν εὐρησθαι; ΚΑΛ. Ἦ
ΣΩ. Τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὐτὴ καὶ θαυμαστὴ ἢ τ
γραφίας ποιήσεις; ἐφ' ᾧ ἔσπουδασε; πότερό
αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ, ὡς σο
χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον, ἢ καὶ διαμῶ
εἰν τι αὐτοῖς ἡδὺν μὲν ἢ καὶ κεχαρισμένον, π
δέ, ᾧπως τοῦτο μὲν μὴ ἐρεῖ· εἰ δὲ τι τυγχά
δεις καὶ ὠφέλιμον, τοῦτο δὲ καὶ λέξει καὶ
εἰν τι χαίρωσιν εἰν τι μὴ; ποτέρως σοι δο
ροσκευασθαι ἢ τῶν τραγωδιῶν ποιήσεις;
Ἄηλον δὴ τοῦτό γε, ὡς Σώκρατες, ὅτι πρὸς τ
νὴν μᾶλλον ὠρμηται, καὶ τὸ χαρίζεσθαι τοῖ
ταῖς. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ τοιοῦτον, ὡς Καλλίκλει
μεν νῦν δὴ κολακείαν εἶναι. ΚΑΛ. Πάνυ γε.
Φίρε δὴ, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πι

μέλος καὶ τὸν θυθμόν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι λόγοι γίνονται τὸ λειπόμενον; ΚΑΛ. Ἀνάγκη. Ω. Οὐκοῦν πρὸς πολλὸν ὄχλον καὶ δῆμον οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Δημηγορία ῥα τίς ἐστὶν ἢ ποιητικὴ. ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὀκοῦν ἢ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη, ἢ οὐ ῥητορικὴν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; ΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Νῦν ἄρα ἡμεῖς εὐρήκαμεν ῥητορικὴν τινα πρὸς δῆμον, τοιοῦτον, οἷον παίδων τε μου καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ λευθέρων, ἢν οὐ πάνυ ἀγάμεθα· κολακικὴν γὰρ ὑτὴν φαμεν εἶναι. ΚΑΛ. Πάνυ γε. LVIII. ΣΩ. Ἴεν· τί δὲ ἢ πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δήμους τοὺς τῶν λευθέρων ἀνδρῶν; τί ποτε ἡμῖν αὕτη ἐστί; πότε-
 ὦν σοι δοκοῦσι πρὸς τὸ βέλτιστον αἰεὶ λέγειν οἱ ἥτορες, τοῦτου στοχαζόμενοι, ὅπως οἱ πολῖται ὡς ἐλτίστοι ἔσονται διὰ τοὺς αὐτῶν λόγους; ἢ καὶ ἴτοι πρὸς τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πολέταις ὠρημένοι, ἀ ἔνεκα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγορῶντες τοῦ νοῦ ὡσπερ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δήμοις, χα-
 λζεσθαι αὐτοῖς πειρώμενοι μόνον, εἰ δὲ γε βελ-
 λους ἔσονται ἢ χείρους διὰ ταῦτα, οὐδὲν φροντίζου-
 ω; ΚΑΛ. Οὐχ ἄπλοῦν ἔτι τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς. εἰσὶ
 ἐν γὰρ, οἱ κηδόμενοι τῶν πολιτῶν λέγουσιν ἂ λέ-
 ουσιν, εἰσὶ δὲ καὶ οἷους σὺ λέγεις. ΣΩ. Ἐξαρκεῖ.
 γὰρ καὶ τοῦτό ἐστι διπλοῦν, τὸ μὲν ἕτερόν που
 ὑτοῦ κολακεία ἂν εἴη καὶ αἰσχρὰ δημηγορία,

τὸ δ' ἕτερον καλόν, τὸ παρασκευάζειν ὅπως
 τισαὶ ἔσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί, καὶ ἡ
 μίχασθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα, εἴτε ἠδῶ
 δέστερα ἔσται τοῖς ἀκούουσιν. ἀλλ' οὐ πῶς
 αὐτὴν εἶδες τὴν ῥητορικὴν· ἢ εἴ τινα ἔχεις τ
 ὄρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τί οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸ
 σας τίς ἐστιν; **ΚΑΛ.** Ἀλλὰ μὰ Δία οὐκ ἔχο
 σοι εἰπεῖν τῶν γε νῦν ῥητόρων οὐδένα. **ΣΩ.**
 τῶν παλαιῶν ἔχεις τινα εἰπεῖν, δι' ὄντινα αἰτί
 σιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἐπειδὴ
 ἤρξατο δημηγορεῖν, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ
 ὄντες; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδα, τίς ἐστιν οὗτος.
 Τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγα
 γονότα, καὶ Κίμωνα, καὶ Μιλτιάδην, καὶ Π
 τουτοῖν τὸν νεωστὶ τετελευτηκότα, οὗ καὶ ε
 κοας; **ΣΩ.** Εἰ ἔστι γε, ὦ Καλλίκλεις, ἦν π
 σὺ ἔλεγες ἀρετὴν, ἀληθῆς, τὸ τὰς ἐπιθυμίας
 πιμπλάναι καὶ τὰς αὐτοῦ καὶ τὰς τῶν ἄλλων·
 τοῦτο, ἀλλ' ὅπερ ἐν τῷ ὑστέρω λόγῳ ἠναγκά
 ἡμεῖς ὁμολογεῖν, ὅτι, αἱ μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν πλι
 ναι βελτίω ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον, ταύτας μὲν
 λείν, αἱ δὲ χείρω, μὴ· τούτου δὲ τέχνη τις
 τοιοῦτον ἄνδρα τούτων τινα γεγονέναι ἔχεις
ΚΑΛ. Οὐκ ἔχω ἔγωγε πῶς εἶπω. **LIX. ΣΩ.**
 εἰάν ζητῆς καλῶς, εὐρήσεις. ἴδωμεν δὴ οὕτως
 μα σκοπούμενοι, εἴ τις τούτων τοιοῦτος γέγον
 γάρ, ὃ ἀγαθὸς ἄνηρ καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἰ
 ἂν λέγη, ἄλλο τι ἢ οὐκ εἰκῆ ἔρεῖ, ἀλλ' ἀπο

πρὸς τι; ὡςπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοί, βλέποντες πρὸς τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκῆ ἐκλεγόμενος προσφέρειν ἢ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἂν εἰδὸς τι αὐτῷ σχῆ τοῦτο ὃ ἐργάζεται. οἶον, εἰ βούλει ἰδεῖν τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους, τοὺς ναυπηγούς, τοὺς ἄλλους πάντας δημιουργούς, ὅτινα βούλει αὐτῶν, ὡς εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον τίθησιν, ὃ ἂν τιθῆ, καὶ προσαναγκάζει τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν, ἕως ἂν τὸ ἅπαν ξυστήσῃται τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα· καὶ οἱ τε δὴ ἄλλοι δημιουργοί, καὶ οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν, οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἰατροί, κοσμοῦσί που τὸ σῶμα καὶ ξυντάσσουσιν· ὁμολογοῦμεν οὕτω τοῦτ' ἔχειν, ἢ οὐ; ΚΑΛ. Ἐστω τοῦτο οὕτω. ΣΩ. Τάξεως ἄρα καὶ κόσμου τυχοῦσα οἰκία χρηστὴ ἂν εἴη, ἀταξίας δέ, μοχθηρὰ; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκ οὖν καὶ πλοῖον ὡσαύτως; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰ σώματά φαμεν τὰ ἡμέτερα; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ' ἢ ψυχὴ; ἀταξίας τυχοῦσα ἔσται χρηστὴ, ἢ τάξεώς τε καὶ κόσμου τινός; ΚΑΛ. Ἀνάγκη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν καὶ τοῦτο ξυνομολογεῖν. ΣΩ. Τί οὖν ὄνομά ἐστιν ἐν τῷ σώματι τῷ ἐκ τῆς τάξεώς τε καὶ τοῦ κόσμου γιγνομένῳ; ΚΑΛ. Τρίειαν καὶ ἰσχὺν ἴσως λέγεις. ΣΩ. Ἐγωγε. Τί δὲ αὖ τῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένῳ ἐκ τῆς τάξεως καὶ τοῦ κόσμου; πειρῶ εὐρεῖν καὶ εἰπεῖν ὡςπερ ἐκείνῳ τὸ ὄνομα. ΚΑΛ. Τί δὲ οὐκ αὐτὸς λέγεις, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἄλλ' εἴ σοι ἡδιδόν ἐστιν, ἐγὼ ἱρῶ· σὺ δέ, ἢ μὲν σοι δοκῶ ἐγὼ καλῶς λέγειν, φάθι· εἰ δὲ μὴ ἔλεγχε καὶ μὴ ἐπίτρεπε. ἔμοιγε δοκεῖ ταῖς μὲν τοῦ σώματος τάξεσιν ὄνομα εἶναι ὑγιεινόν, ἐξ οὗ ἐν αὐτῷ ἡ ὑγίεια γίγνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ τοῦ σώματος· ἔστι ταῦτα, ἢ οὐκ ἔστιν; **ΚΑΛ.** Ἔστι. **ΣΩ.** Ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς τάξεσσι τε καὶ κοσμήσεσσι νόμιμον τε καὶ νόμος, ὅθεν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμοι· ταῦτα δ' ἔστι δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη· φῆς ἢ οὐ; **ΚΑΛ.** Ἔστω. **ΙΧ.** **ΣΩ.** Οὐκοῦν πρὸς ταῦτα αὐτὸ βλέπων ὁ φῆτωρ ἐκεῖνος ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθός καὶ τοὺς λόγους προσοίσει ταῖς ψυχαῖς, οὓς ἂν λέγῃ, καὶ τὰς πράξεις ἀπάσας· καὶ δῶρον ἴαν τι διδοῖ, δώσει, καὶ ἴαν τι ἀφαιρῆται, ἀφαιρήσεται, πρὸς τοῦτο αἰετὸν τὸν νοῦν ἔχων, ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πόλιταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται, ἀδικία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνηται, ἀκολασία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγγίγνηται, κακία δὲ ἀπλή; ξυγχωρεῖς ἢ οὐ; **ΚΑΛ.** Ξυγχωρῶ. **ΣΩ.** Τί γὰρ ὄφελος, ὦ Καλλίκευς, σώματι γε κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ σιτία πολλὰ διδοῖναι καὶ τὰ ἥδιστα, ἢ ποτά, ἢ ἄλλ' ὅτι οὖν, ὁ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἔσθ' ὅτε πλεόν, ἢ τούναντιόν, κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον, καὶ ἔλαττον; ἔστι ταῦτα ἢ οὐ; **ΚΑΛ.** Ἔστω. **ΣΩ.** Οὐ γὰρ δέμαί, λυσitelεῖ μετὰ μοχθηρίας σώματος ζῆν ἄνθρωπον. ἀνάγκη γὰρ οὕτω καὶ ζῆν μοχθηρῶς· ἢ οὐχ οὕτω; **ΚΑΛ.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀποσιμπελάει, οἷον

πεινώντα φαγεῖν ὅσον βούλεται, ἢ διψῶντα πιεῖν, ὑγιαίνοντα μὲν ἰῶσιν οἱ ἰατροὶ ὡς τὰ πολλά· κάμνοντα δέ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδέποτε ἰῶσιν ἐμπίπλασθαι ὧν ἐπιθυμεῖ; ἔυγχωρεῖς τοῦτό γε καὶ σὺ; **ΚΑΛ.** Ἐγὼ γε. **ΣΩ.** Περὶ δὲ ψυχὴν, ὃ ἄριστον, οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; ἕως μὲν ἂν πονηρὰ ἦ, ἀνόητός τε οὖσα καὶ ἀκόλαστος καὶ ἄδικος καὶ ἀνόσιος, εἰργεῖν αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν ἄλλ' ἅττα ποιεῖν, ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται; φῆς ἢ οὐ; **ΚΑΛ.** Φημί. **ΣΩ.** Οὕτω γὰρ πον αὐτῇ ἄμεινον τῇ ψυχῇ. **ΚΑΛ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν τὸ εἰργεῖν ἔστιν ἀφ' ὧν ἐπιθυμεῖ κολάζειν; **ΚΑΛ.** Ναί. **ΣΩ.** Τὸ κολάζεσθαι ἄρα τῇ ψυχῇ ἄμεινόν ἐστιν ἢ ἡ ἀκολασία, ὡς περ σὺ νῦν δὴ ὦου. **ΚΑΛ.** Οὐκ οἶδ' ἅττα λέγεις, ὃ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινα ἐρώτα. **ΣΩ.** Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχων, περὶ οὗ ὁ λόγος ἔστι, κολαζόμενος. **ΚΑΛ.** Οὐδὲ γέ μοι μέλει οὐδὲν ὧν σὺ λέγεις, καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην. **ΣΩ.** Εἶεν· τί οὖν δὴ ποιήσομεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλείβομεν; **ΚΑΛ.** Αὐτὸς γνώση. **ΣΩ.** Ἄλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέοντας κεφαλῆν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιή. ἀπόκρημι οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ὑμῖν ὁ λόγος κεφαλῆν ἴδῃ. **LXI. ΚΑΛ.** Ὡς βίαιος εἶ, ὃ Σώκρατες· εἰν δὲ ἐμοὶ κείθῃ, εἴσεις χαίρειν τὸν λόγον τοῦτον, ἢ καὶ ἄλλω τῷ διαλέξῃ. **ΣΩ.** Τίς οὖν ἄλλος ἐθελήσει; μὴ γὰρ τοι ἀτελῆ γε τὸν λόγον κα-

ταλίπωμεν. ΚΑΛ. Αὐτός δὲ οὐκ ἂν δύνα
 θεῖν τὸν λόγον, ἢ λέγων κατὰ σαυτὸν, ἢ ε
 νόμενος σαυτῷ; ΣΩ. Ἴνα μοι τὸ τοῦ Ἐπι
 γένηται, ἃ προτιοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, εἰς ε
 πὸς γίνωμαι; ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγκαιότατα
 οὕτως. εἰ μὲνται ποιήσομεν, οἶμαι ἔγωγε
 πάντας ἡμᾶς φιλονεικῶς ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι
 θές τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν, καὶ τί ψεύδος·
 γὰρ ἀγαθὸν ἀπάσι, φανερὸν γενέσθαι αὐτό.
 μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγώ, οἷς ἂν μοι δοκῆ ἔχειν.
 τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἑμαυτι
 ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. οὐδὲ γὰρ το
 εἰδὼς λέγω, ἃ λέγω, ἀλλὰ ζητῶ κοινῇ μεθ'
 ὅστε, ἂν τι φαίνεται λέγων ὁ ἀμφισβητῶν ἐμ
 πρώτος συγχωρήσομαι. λέγω μὲντοι ταῦτα, ε
 χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον· εἰ δὲ μὴ
 σθε, ἔωμεν δὴ χαίρειν, καὶ ἀπίωμεν. ΓΟΓ
 ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, ὡ Σώκρατες, χρῆναι πι
 ναι, ἀλλὰ διεξελθεῖν σε τὸν λόγον· φαίνεται
 καὶ τοῖς ἄλλοις δοκεῖν. βούλομαι γὰρ ἔγω
 αὐτὸς ἀκοῦσαι σοῦ αὐτοῦ διόντος τὰ ἐπίλοιπα
 Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὡ Γοργία, καὶ αὐτὸς ἠδέως
 Καλλικλεί τούτῳ ἔτι διελεγόμεν, ἕως αὐτῶ
 Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆθιν ἀντὶ τῆς Ζήθου
 δὴ δὲ σύ, ὡ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλεις συνδιαπ
 τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμ
 βάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· καὶ με εἰάν
 ξης, οὐκ ἀχθεσθήσομαι σοί, ὡς περὶ σὺ ἐμοί

μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγραψή. ΚΑΛ.
 Λέγε, ὦ γαθῆ, αὐτὸς καὶ πέραινε. LXII. ΣΩ.
 Ἀκουε δὴ ἐξ ἀρχῆς ἐμοῦ ἀναλαβόντος τὸν λόγον.
 Ἄρα τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀγαθὸν τὴ αὐτὸ ἐστίν; Οὐ
 ταυτὸν, ὡς ἐγὼ καὶ Καλλικλῆς ὁμολογήσαμεν. Πό-
 τερον δὲ τὸ ἡδὺ ἔνεκα τοῦ ἀγαθοῦ πρακτέον, ἢ τὸ
 ἀγαθὸν ἔνεκα τοῦ ἡδέος; Τὸ ἡδὺ ἔνεκα τοῦ ἀγα-
 θοῦ. Ἡδὺ δὲ ἐστὶ τοῦτο, οὗ παραγενομένου ἡδέ-
 μεθα, ἀγαθὸν δέ, οὗ παρόντος ἀγαθοὶ ἐσμέν;
 Πάνυ γε. Ἄλλὰ μὴν ἀγαθοὶ γε ἐσμέν καὶ ἡμεῖς,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα ἀγαθὰ ἐστίν, ἀρετῆς τινος
 παραγενομένης; ἔμοιγε δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι, ὦ Καλ-
 λικλεις. Ἄλλὰ μὲν δὴ ἢ γε ἀρετὴ ἐκάστου καὶ σκεύους
 καὶ σώματος, καὶ ψυχῆς αὐ καὶ ζώου παντός οὐχ οὐ-
 τως εἰκῆ κάλλιστα παραγίγνεται, ἀλλὰ τάξει καὶ
 ὀρθότητι καὶ τέχνῃ, ἣτις ἐκάστω ἀποδίδονται αὐ-
 τῶν. Ἄρα ἐστὶ ταῦτα; Ἐγὼ μὲν γάρ δὴ φημι. Τά-
 ξει ἄρα τεταγμένον καὶ κεκοσμημένον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ
 ἐκάστου. Φαίην ἂν ἔγωγε. Κόσμος τις ἄρα ἐγγε-
 νόμενος ἐν ἐκάστω ὁ ἐκάστου οἰκεῖος ἀγαθὸν παρ-
 ἔχει ἕκαστον τῶν ὄντων. Ἐμοιγε δοκεῖ. Καὶ
 ψυχὴ ἄρα κόσμον ἔχουσα τὸν ἑαυτῆς ἀμείνων τῆς
 ἀκοσμήτου; Ἀνάγκη. Ἄλλὰ μὴν ἢ γε κόσμον ἔχου-
 σα, κοσμία; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Ἡ δὲ γε κοσμία,
 σάφρων; Πολύτῃ ἀνάγκη. Ἡ ἄρα σάφρων ψυχὴ
 ἀγαθὴ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι,
 ὦ φίλε Καλλικλεις· σὺ δ' εἰ ἔχεις, δίδασκε. ΚΑΛ.
 Λέγ', ὦ γαθῆ. ΣΩ. Λέγω δὴ, ὅτι, εἰ ἡ σάφρων ἀγα-

θῆ ἔστιν, ἢ τοῦναντίον τῇ σώφροσι καὶ
 κακῇ ἔστιν· ἣν δὲ αὕτη ἢ ἄφρων τε καὶ
 λαστος. Πάνυ γε. Καὶ μὴν ὄγε οὐ
 προσήκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ
 θρώπους; οὐ γὰρ ἂν σωφρονοῖ τὰ μὴ π
 πράττων. Ἀνάγκη ταῦτ' εἶναι οὕτω. Κα
 μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων,
 πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς, ὅσια· τὸν δὲ τὰ
 ὅσια πράττοντα ἀνάγκη δίκαιον καὶ ἄ
 ἔστι ταῦτα. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἀνδρείον,
 οὐ γὰρ δὴ σώφρονος ἀνδρός ἔστιν οὔτε δι
 φεύγειν ἢ μὴ προσήκει, ἀλλ' ἢ δεῖ, καὶ
 καὶ ἀνθρώπους καὶ ἡδονάς καὶ λύπας, ἣ
 διώκειν καὶ ὑπομέροντα καρτερεῖν, ὅπου
 πολλή ἀνάγκη, ὡς Καλλίκλεις, τὸν σώφρο
 διήλθομεν, δίκαιον ὄντα καὶ ἀνδρείον
 ἀγαθὸν ἀνδρα εἶναι τελείως, τὸν δὲ ἀγ
 καὶ καλῶς πράττειν, ἢ ἂν πράττη· τὸν δ
 τοντα, μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶ
 πονηρὸν καὶ κακῶς πράττοντα, ἀθλιόν
 ἂν εἶη δ' ἐναντίως ἔχον τῇ σώφροσι, ὃ
 ὄν σὺ ἐπήρεις. LXIII. Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω
 θεμαι, καὶ φημι ταῦτα ἀληθῆ εἶναι.
 ἀληθῆ, τὸν βουλόμενον, ὡς ἔοικεν, εὐδαί
 σωφροσύνην μὲν διωκτέον καὶ ἀσκητέον, ἄ
 φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, καὶ
 ἀστέον ἑαυτὸν μάλιστα μὲν, μηδὲν δεῖσθ
 λάξεσθαι, ἐὰν δὲ δεηθῆ ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλ

είων, ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις, ἐπιθετέον δίκην καὶ
λαστέον, εἰ μέλλει εὐδαίμων εἶναι. οὗτος ἔμοιγε
εἰ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ
ντα εἰς τοῦτο τὰ αὐτοῦ ξυντιέοντα καὶ τὰ τῆς
λεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη
μακαρίῳ μέλλοντι ἔσσεσθαι, οὕτω πράττειν, οὐκ
θυμίας εἶοντα ἀκολάστους εἶναι, καὶ ταύτας ἐπι-
ροῦντα πληροῦν, ἀνήνυτον κακόν, ληστοῦ βίον
ντα. οὔτε γὰρ ἂν ἄλλω ἀνθρώπῳ προσφιλέης ἂν
ὁ τοιοῦτος, οὔτε θεῷ· κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος·
ρ δὲ μὴ ἐνι κοινωνία, φίλια οὐκ ἂν εἴη. φασὶ δ'
σοφοί, ὡς Καλλίκλεις, καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν, καὶ
οὐς καὶ ἀνθρώπους, τὴν κοινωνίαν ξυμέχειν καὶ
μίαν καὶ κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιο-
σια, (καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦ-
σι, ὡς ἑταῖρε,) οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκολασίαν. σὺ
μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τοῦτοισι, καὶ ταῦ-
σοφὸς ὦν, ἀλλὰ λέληθές σε ὅτι ἡ ἰσότης ἢ γεω-
μετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύνα-
μις· σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶε δεῖν ἀσκεῖν· γεωμετρίας
ρ ἀμελεῖς. εἶπεν ἢ ἐξελεγκτέος δὴ οὗτος ὁ λόγος
ἐν ἐστίν, ὡς οὐ δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης κτήσει
λαίμονες οἱ εὐδαίμονες, κακίας δὲ οἱ ἄθλιοι ἄθλιοι.
εἰ οὗτος ἀληθής ἐστι, σκεπτέον, τί τὰ ξυμβαί-
ντα. τὰ πρόσθεν ἐκέῖνα, ὡς Καλλίκλεις, ξυμβαί-
πάντα, ἐφ' οἷς σὺ με ἤρου, εἰ σπουδαίων λέγοι-
, λέγοντα, ὅτι κατηγορητέον εἴη καὶ αὐτοῦ καὶ
ος καὶ ἑταίρου, εἰάν τι ἡδίκη, καὶ τῇ ἡγορικῇ

ἐπὶ τοῦτο χρηστέον· καὶ ἂ Πῶλον αἰσχύνῃ ᾧον ξυχωρεῖν, ἀληθῆ ἄρα ἦν, τὸ εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ὅσῳπερ αἰσχίον, τοσοῦτω κάκιον· καὶ τὸ μέλλοντα ὀρθῶς ῥητορικὸν εἶσθαι, δίκαιον ἄρα ἔδει εἶναι καὶ ἐπιστήμονα τῶν δικαίων, ὃ αὖ Γοργίαν ἔφη Πῶλος δι' αἰσχύνῃν ὁμολογήσαι. LXIV. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, σκεψάμεθα, τί ποτ' ἐστίν, ἂ σὺ ἐμοὶ ὀνειδίξεις, ἄρα καλῶς λέγεται ἢ οὐ, ὡς ἄρα ἐγὼ οὐχ οἷός τ' εἰμὶ βοηθῆσαι οὔτε ἑμαυτῷ, οὔτε τῶν φίλων οὐδενὶ οὐδὲ τῶν οἰκείων, οὐδ' ἐκπεῖσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῇ βουλομένῳ, ὡςπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος, ἄν τι τύπτειν βούληται — τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τὸ τοῦ σοῦ λόγου — ἐπὶ κόρῃς, ἐάν τε χρήματα ἀφαιρεῖσθαι, ἐάν τε ἐκβαλλεῖν ἐκ τῆς πόλεως, ἐάν τε, τὸ ἔσχατον, ἀποκτεῖναι. καὶ οὕτω διακεῖσθαι, πάντων δὴ αἰσχιστόν ἐστιν, ὡς ὁ σὸς λόγος· ὃ δὲ δὴ ἐμός, ὅστις πολλάκις μὲν ἤδη εἴρηται, οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ ἔτι λέγεσθαι· οὐ φημι, ὦ Καλλίκλεις, τὸ τύπτεσθαι ἐπὶ κόρῃς ἀδίκως αἰσχιστόν εἶναι, οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶμα τὸ ἐμέν, οὔτε τὸ βαλλάντιον· ἀλλὰ τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τέμνειν, καὶ αἰσχίον καὶ κάκιον, καὶ κλέπτειν γε ἅμα καὶ ἀνθραποδίξασθαι, καὶ τοιχωσχηεῖν, καὶ ξυλλήβδην ὀτιοῦν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ, τῇ ἀδικοῦντι καὶ κάκιον καὶ αἰσχίον εἶναι, ἢ ἐμοὶ τῷ ἀδικουμένῳ. ταῦτα ἡμῖν ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις οὕτω φανέντα, ὡς ἐγὼ λέγω, κατέχεται

καὶ δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἔστι, σι-
 δηροῖς καὶ ἀδαμαντινοῖς λόγοις, ὡς γοῦν ἂν δόξειεν
 οὕτως· οὓς σὺ εἰ μὴ λύσεις, ἢ σοῦ τις νεανικώτε-
 ρος, οὐχ οἷόν τε, ἄλλως λέγοντα, ἢ ὡς ἐγὼ νῦν λέγω,
 καλῶς λέγειν. ἐπεὶ ἔμοιγε ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν ἀεὶ,
 ὅτι ἐγὼ ταῦτα οὐκ οἶδα ὅπως ἔχει· ὅτι μέντοι, ἂν
 ἐγὼ ἐντετύχηκα, ὡσπερ νῦν, οὐδεὶς οἷός τ' ἐστὶν ἄλ-
 λως λέγων μὴ οὐ καταγέλαστος εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν
 αὐτὸ τίθημι ταῦτα οὕτως ἔχειν. εἰ δὲ οὕτως ἔχει, καὶ
 μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ ἀδικία τῷ ἀδικοῦντι,
 καὶ ἔτι τούτου μείζον μεγίστου ὄντος, εἰ οἶδ' ἔτε, τὸ
 ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην· τίνα ἂν βοήθειαν μὴ
 δυνάμενος ἄνθρωπος βοηθεῖν ἑαυτῷ καταγέλαστος
 ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἶη; ἄρα οὐ ταύτην, ἣτις ἀποτρέψει
 τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην; ἀλλὰ πολλὴ ἀνάγκη
 ταύτην εἶναι τὴν αἰσχίστην βοήθειαν μὴ δύνασθαι
 βοηθεῖν μήτε ἑαυτῷ μήτε τοῖς αὐτοῦ φίλοις τε καὶ
 οἰκείοις· δευτέραν δὲ, τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ, καὶ
 τρίτην, τὴν τοῦ τρίτου· καὶ τᾶλλα οὕτως, ὡς ἐκάστου
 κακοῦ μέγεθος πέφυκεν. οὕτω καὶ κάλλος τοῦ δυνα-
 τὸν εἶναι ἐφ' ἕκαστα βοηθεῖν· καὶ αἰσχύνῃ τοῦ μὴ.
 ἄρα ἄλλως ἢ οὕτως ἔχει, ὧς Καλλικλείς; ΚΑΛ. Οὐκ
 ἄλλως. LXV. ΣΩ. Δυσοῖν οὖν ὄντων, τοῦ ἀδικεῖν
 τε καὶ ἀδικεῖσθαι, μείζον μὲν κακὸν φαμεν τὸ ἀδι-
 κεῖν, ἔλαττον δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι. τί οὖν ἂν παρα-
 σκευασάμενος ἄνθρωπος βοηθήσειεν αὐτῷ, ὥστε ἀμ-
 φοτέρας τὰς ὠφελείας ταύτας ἔχειν, τὴν τε ἀπὸ τοῦ
 μὴ ἀδικεῖν καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι; πότερα

δύναμιν ἢ βούλησιν; ὣδε δὲ λέγω· πότερον, εἰάν μὴ
 βούληται ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδικήσεται, ἢ, εἰάν δύ-
 ναμιν παρασκευάσῃται τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδι-
 κήσεται; ΚΑΛ. Ἄηλον δὴ τοῦτό γε, ὅτι εἰάν δύνα-
 μιν. ΣΩ. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον, εἰάν μὴ
 βούληται ἀδικεῖν, ἰκανόν τοῦτ' ἐστίν; οὐ γὰρ ἀδι-
 κήσει· ἢ καὶ ἐπὶ τοῦτο δεῖ δύναμιν τινα καὶ τέχνην
 παρασκευάσασθαι, ὡς, εἰάν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκή-
 σῃ, ἀδικήσει; τί οὐκ αὐτό γε μοι τοῦτω ἀπεκρίνω, ὦ
 Καλλίπλες; πότερόν σοι δοκοῦμεν ὀρθῶς ἀναγκασθῆ-
 ναι ὀμολογεῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις ἐγὼ τε καὶ
 Πῶλος, ἢ οὐ, ἤνικα ὀμολογήσαμεν μηδένα βουλόμενον
 ἀδικεῖν, ἀλλ' ἄκοντας τοὺς ἀδικούντας πάντας ἀδικεῖν;
 ΚΑΛ. Ἔστω σοι τοῦτο, ὦ Σώκρατες, οὕτως, ἵνα δια-
 περάνῃς τὸν λόγον. ΣΩ. Καὶ ἐπὶ τοῦτο ἄρα, ὡς ἔοικε,
 παρασκευαστέον ἐστὶ δύναμιν τινα καὶ τέχνην, ὅπως
 μὴ ἀδικήσομεν. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τίς οὖν ποτ'
 ἐστὶ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἢ
 ὡς ὀλίγιστα; σκέψαι, εἰ σοὶ δοκεῖ ἤπερ ἐμοί. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκεῖ τῆδε· ἢ αὐτὸν ἄρχειν δεῖν ἐν τῇ πόλει, ἢ τυ-
 ραννεῖν, ἢ τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι.
 ΚΑΛ. Ὅρας, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι ἐπαι-
 νεῖν, ἂν τι καλῶς λέγῃς; τοῦτό μοι δοκεῖς πάνυ καλῶς
 εἰρηκέναι. LXVI. ΣΩ. Σκόπει δὴ καὶ τόδε εἰάν σοι δο-
 κῶ εὖ λέγειν. φίλος μοι δοκεῖ ἕκαστος ἐκάστῳ εἶναι ὡς
 οἶόν τε μάλιστα, ὅνπερ οἱ παλαιοὶ τε καὶ σοφοὶ λέγου-
 σιν, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. οὐ καὶ σοί; ΚΑΛ. Ἐμοιγε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄρχιος καὶ

ἀπαιδευτος, εἴ τις τούτου ἐν τῇ πόλει πολὺ βελτίων εἶη, φοβοῖτο δήπου ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος, καὶ τούτω ἐξ ἀπαντος τοῦ νοῦ οὐκ ἂν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι; ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐδέ γε, εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἶη, οὐδ' ἂν οὗτος καταφρονοῖ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος, καὶ οὐκ ἂν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειε. ΚΑΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ. ΣΩ. Λείπεται δὴ ἐκείνος μόνος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοιοῦτω, ὃς ἂν ὑμοιόθης ὦν, ταυτὰ φέγων καὶ ἐπαινοῶν, ἐθέλη ἄρχεσθαι καὶ ὑπακείσθαι τῷ ἄρχοντι. οὗτος μέγα ἐν ταύτῃ τῇ πόλει δυνήσεται· τοῦτον οὐδεὶς χαίρει ἀδικήσει. οὐχ οὕτως ἔχει; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ ἄρα τις ἐννοήσειεν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῶν νέων, τίνα ἂν τρόπον ἐγὼ μέγα δυναίμην, καὶ μηδεὶς με ἀδικοίη, αὕτη, ὡς ἔοικεν, ὁδὸς αὐτῷ ἐστίν, εὐθύς ἐκ νέου ἐθίζειν αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι τῷ δεσπότη, καὶ παρασκευάζειν, ὅπως ὀτιμάλιστα ὅμοιος ἔσται ἐκείνῳ· οὐχ οὕτω; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτω τὸ μὲν μὴ ἀδικεῖσθαι καὶ μέγα δύνασθαι, ὡς ὁ ὑμέτερος λόγος, ἐν τῇ πόλει διαπεπράξεται. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν; ἢ πολλοῦ δεῖ, εἴπερ ὅμοιος ἔσται τῷ ἄρχοντι ὄντι ἀδίκῳ, καὶ παρὰ τούτω μέγα δυνήσεται; ἀλλ', οἶμαι ἔγωγε, πᾶν τούναντίον οὕτως ἢ παρασκευὴ ἔσται αὐτῷ, ἐπὶ τὸ οἶω τε εἶναι ὡς πλεονεχὲς ἀδικεῖν, καὶ ἀδικοῦντα μὴ δίδόναι δίκην· ἢ γάρ, ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μέγιστον κακὸν αὐτῷ ὑπάρξει, μοχθηροῦ ὄντι τὴν ψυχὴν καὶ λελωβημένῳ, διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπό-

δυναμὸν ἢ ἰσχυρόν; ἀλλὰ δὲ λέγω· πότερον, ἴσῳ μὴ
 δυναμῶσι ἀδικήσονται, οὐκ ἀδικήσονται, ἢ, ἴσῳ δὲ
 δυναμῶσι παρασκευάσονται τοῦ μὴ ἀδικήσονται, οὐκ ἀδι-
 κήσονται; **Κ.Α.Α.** Ἰσῶν δὲ τοῦτο γινώσκω, ὅτι ἴσῳ δύνανται
 μὴ. **Σ.Ω.** Τί δὲ δὴ τῷ ἀδικῶσι; πότερον, ἴσῳ μὴ
 δυναμῶσι ἀδικῶσι, ἴσῳ τῷ ἴσῳ; οὐ γὰρ ἀδι-
 κήσονται ἢ καὶ ἐπὶ τοῦτο δὲ δύνανται τῶν καὶ τέχνη
 παρασκευάσονται, ὡς, ἴσῳ μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἴσῳ
 οὐκ ἀδικῶσι; τί οὐκ αὐτὸ γέ μοι τοῦτο ἀπεκρίθη, ἢ
 Καὶ ἴσῳ; πότερῳ σκεδασάμεν ὁρθῶς ἀναγκασθή-
 ναι ἀναγκάσειν ἐν ταῖς ἐμπροσθεν λόγοις ἐγὼ τε καὶ
 Πύθαγ, ἢ οὐ, ἵνα ἀπελογησάμεν μηδὲν βουλόμενοι
 ἀδικῶν, ἀλλ' ἀποστῆται τοῖς ἀδικοῦντις πάντες ἀδικῶν;
Κ.Α.Α. Ἔστε σκεπτόμενοι, ὦ Σώκρατες, οὕτως, ἵνα δια-
 κρινῆτε τὸν λόγον. **Σ.Ω.** Καὶ ἐπὶ τοῦτο κρινῶ, ὡς ἴσῳ
 παρασκευάσονται ἴσῳ δύνανται τῶν καὶ τέχνην, ὅσοι
 μὴ ἀδικήσονται. **Κ.Α.Α.** Ἰσῶν γινώσκω. **Σ.Ω.** Τίς οὖν καὶ
 ἐπὶ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μὴ ἀδικήσονται ἢ
 ὡς οὐκ ἴσῳ; αἰετοί, εἰ οὐκ ἀδικῶσι ἅπαντες ἰσῶν. ἵνα
 γὰρ δεσπὶ τῆδε ἢ αὐτὸν ἀδικῶσι δὲ ἐν τῷ αἰετοῖ, ἢ
 φωνῆς, ἢ τῆς ἐπαγγελίας ἀδικῶσι ἴσῳ τῶν
Κ.Α.Α. Ὅπως, ὦ Σώκρατες, εἰς τὴν ἀδικίαν ἴσῳ
 πάντες οὐκ ἀδικῶσι ἴσῳ τῶν ἀδικῶν
 ἀδικῶσι. **ΛΝ. Α.** **Σ.Ω.** **Σ.**
 οὐκ ἀδικῶσι ἴσῳ
 οὐκ ἀδικῶσι

πτος, εἴ τις τοῖτο ἐν τῇ πόλει πολε θείτω εἶτ,
 ἢ δήπου ἂν αὐτῶν ὁ τύραννος, καὶ τοῖτο ἐξ
 ε τοῦ τοῖ οὐκ ἂν ποτε διέλθε φίλος γητέ-
 ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐδέ γη, ἢ τις πολε
 ερος εἶη, οὐδ' ἂν εἶτος· καταφρονεῖ γὰρ ἂν
 τύραννος, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐς πρὸς φίλον
 σσει. ΚΑΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ. ΣΩ. Αἰτίτε-
 κήτος μοῖος ἄξιος λόγου φίλος τῷ το. οὐτε,
 μοίθης ὢν, τακτιέ γέγων καὶ ἐκασθε, ἐδίαχ
 αι καὶ ἐποκῆσθαι τῷ ἄρχορτι. οἶτος μάγα ἐν
 ἧ πόλει δεινῆσαι· τοῖτον οἶδεῖς χαίρων ἄδι-
 νῶχ οὔτως ἔχει; ΚΑΛ. Ναι. ΣΩ. Εἴ ἤρα τις
 ιεν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῶν τέων, τίνα ἂν τρέ-
 ὶ μάγα διναιμένη, καὶ μηδεῖς με ἄδικοίρ,
 ὡς ἔοικεν, ὁδὸς αὐτῶ ἔστιν, εἰθίς ἐκ τίσω
 αὐτῶν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι τῷ

γ, καὶ παρασκευάζειν, ὅπως ὑπερμάιστα ἔσονται
 εἶνω· οὐχ οὔτω; ΚΑΛ. Ναι. ΣΩ. Οὐκ
 ὁ μὲν μὴ ἀδικεῖσθαι· διναισθε· ἂν

εος ἀθγος, ἐν τῇ· ἔστιν ΚΑΛ

ΣΩ. Αἴ σι

ἄπειρ ὁρμῆος

οἴτερ μάγα

ἴσο οἴτε

ἴσι εἰς

ἢ γη

καὶ

οἴτε

του και δύναμιν; ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἔστι
 σιτοτε τοὺς λόγους ἄνω και κάτω, ὡς Σώκρατες
 οἶσθα, ὅτι οὗτος ὁ βροχούμενος τὸν μὴ μμούμει
 νον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται, και ἀφαιρή
 ὄντα; ΣΩ. Οἶδα, ὡς γὰρ Καλλίκλεις, εἰ μ
 γ' εἰμι, και σοῦ ἀκούων και Πώλου ἄρτι π
 και τῶν ἄλλων ὀλίγου πάντων τῶν ἐν τῇ πόλ
 λα και σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μὲν,
 ληται, ἀλλὰ πονηρός ὢν καλὸν καγαθὸν ὄντα
 Οὐκ ἔστιν τοῦτο δὴ και τὸ ἀγανακτητόν; ΣΩ.
 γε ἔστιν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει· ἢ οἶε δέ
 παρασκευάζεσθαι ἄνθρωπον, ὡς πλείστον χρ
 και μελετᾶν τὰς τέχνας ταύτας, αἱ ἡμᾶς αἰε
 κινδύνων σώζουσιν, ὡσπερ και ἦν σὺ κελε
 μελετᾶν τὴν ῥητορικὴν τὴν ἐν τοῖς δικαστηρί
 σώζουσαν; ΚΑΛ. Ναὶ μὰ Δία ὀρθῶς γέ
 βουλεύω. LXVII. ΣΩ. Τί δέ, ὡς βέλτιστε;
 τοῦ νεῖν ἐπιστήμη σεμνή τίς σοι δοκεῖ εἶναι;
 Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Και μὴν σώζει
 αὕτη ἐκ θανάτου τοὺς ἄνθρώπους, ὅταν εἰ
 τον ἐμπέσωσιν, οὐ δεῖ ταύτης τῆς ἐπιστήμης. ε
 τη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγὼ σοι μελζονα
 ἐρῶ, τὴν κυβερνητικὴν, ἢ οὐ μόνον τὰς ψυχὰ
 ἀλλὰ και τὰ σώματα και τὰ χρήματα ἐκ τῶ
 των κινδύνων, ὡσπερ ἡ ῥητορικὴ· και αὕτη μέ
 εσταλμένη ἐστὶ και κοσμία, και οὐ σεμνύνετι
 ματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη
 ταυτὰ διαπραττομένη τῇ δικανικῇ, ἐὰν μὲν

νης δὲ αὐτῆς αἴσθη, οἶμαι, δὴ ὀβολοὺς ἐπράξατο· εἰν δὲ ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ Πόντου, ἐάν πάμπολυ, ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας, σώσασα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναικίας, ἀποβιβάσασα εἰς τὸν λιμένα δύο δραχμαῖς ἐπράξατο· καὶ αὐτὸς δ' ἔχων τὴν τέχνην καὶ ταῦτα διαπραξάμενος, - ἐκβῆς, παρὰ τὴν Θύλατταν καὶ τὴν ναῦν περιπατεῖ ἐν μετρίῳ σχήματι. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ἐπίσταται, ὅτι ἀδηλόν ἐστιν, οὐστίνως τε ὠφέληκε τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἐύσας καταποντωθῆναι, καὶ οὐστίνως ἔβλαπεν, εἰδώς, ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βαλτιοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἶοι ἐνέβησαν, οὔτε τὰ σώματα οὔτε τὰς ψυχάς. λογίζεται οὖν, ὅτι οὐκ, εἰ μὲν τις μεγάλως καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι κατὰ τὸ σῶμα ξυνεχόμενος μὴ ἀπεπνίγη, οὗτος μὲν ἄθλιός ἐστιν, ὅτι οὐκ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ὠφέληται· εἰ δὲ τις ἄρα ἐν τῇ τοῦ σώματος τιμιωτέρῳ τῇ ψυχῇ πολλὰ νοσήματα ἔχει καὶ ἀνιάτα, τούτῳ δὲ βιωτέον ἐστὶ, καὶ τούτον ὀνίσιεν, ἢν τε ἐκ θαλάττης, ἢν τε ἐκ δικαστηρίου, ἐάν τε ἄλλοθεν ὀποθενοῦν σώξῃ· ἀλλ' οἶδεν ὅτι οὐκ ἄμεινόν ἐστι ζῆν τῷ μοχθηρῷ ἀνθρώπῳ· κακῶς γὰρ ἀνάγκη ἐστὶ ζῆν. LXVIII. Διὰ ταῦτα οὐ νόμος ἐστὶ σεμνύνεσθαι τὸν κυβερνήτην, καίπερ σώζοντα ἡμῶς· οὐδε γὰρ, ὡς θαυμάσιε, τὸν μηχανοποιόν, ὅς οὔτε στρατηγού, μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν· πόλλεις γὰρ ἔστιν ὅτε ὅλας σώζει· μὴ σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; καίτοι εἰ βούλοιο λέγειν, ὡς Καλλίκλεις, ἄπερ ὑμεῖς,

σεμνύνων τὸ πρῶγμα, καταχώσειεν ἂν ἑμὸς τοῖς λόγοις, λόγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίνεσθαι μηχανοποιούς, ὡς οὐδὲν ἄλλα ἐστίν· ἱκανὸς γὰρ αὐτῷ ὁ λόγος. ἀλλὰ σὺ οὐδὲν ἤτιον αὐτοῦ καταφρονεῖς καὶ τῆς τέχνης τῆς ἐκείνου, καὶ ὡς ἐν ὄνειδρι ἀποκαλέσαις ἂν μηχανοποιόν, καὶ τῷ νυῖ αὐτοῦ οὐτ' ὠδαῦναι θυγατέρα ἐθέλοις, οὐτ' ἂν αὐτὸς λαβεῖν τῆν ἐκείνου. καίτοι, ἐξ ὧν τὰ σαυταῦ ἐπαινεῖς, τίμη δικάϊω λόγῳ τοῦ μηχανοποιῦ καταφρονεῖς καὶ τῶν ἄλλων, ὧν νῦν δὴ ἔλεγον; οἶδ' ὅτι φαίης ἂν βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων. τὸ δὲ βέλτιον εἰ μὴ ἐστίν ὁ ἐγὼ λέγω, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐστὶν ἀρετὴ, τὸ σώζειν αὐτόν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὄντα ὁποῖός τις ἔτυχε, καταγέλαστός σοι ὁ φόγος γίγνεται καὶ μηχανοποιῦ καὶ ἰατροῦ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι τοῦ σώζειν ἔνεκα πεποίηται. ἀλλ', ὦ μακάριε, ὄρα μὴ ἄλλο τι τὸ γυναιὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ τοῦ σώζειν τε καὶ σώζεσθαι μὴ γὰρ τοῦτο μὲν, τὸ ζῆν ὅποσονδὴ χρόνον, τὸν γε ὡς ἀληθῶς ἀνδρα εὐκτιέον ἐστί, καὶ οὐ φιλομαχητέον, ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ καὶ πιστεύσαντα ταῖς γυναῖξιν, ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί, τὸ ἐπὶ τούτῳ σκεπτεόν, τίν' ἂν τρέπον τοῦτον, ὃν μέλλει χρόνον βιῶναι, ὡς ἄριστα βίωῃ· ἄρα ἰσομοιῶν αὐτόν τῇ παλιτεῖα ταύτῃ, ἐν ᾗ ἂν οἰκῇ; καὶ νῦν δὲ ἄρα δεῖ σε ὡς ὁμοιότατον γίνεσθαι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, εἰ μέλλεις τούτῳ προσφιλέης εἶναι καὶ μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦθ' ὄρα εἰ σοὶ λησιτελεῖ καὶ ἔμοι, ὅπως μὴ, ὦ δαιμόνιε,

πεισόμεθα ὅπερ φασὶ τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας· ἕν τοῖς φιλιτάτοις ἢ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως ἐν τῇ πόλει. εἰ δὲ σὺ οἶε ὄντινοῦν ἀνθρώπων παραδώσειν τέχνην τινα τοιαύτην, ἣτις σε ποιήσει μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει τῆδε, ὀνόμοιον ὄντα τῇ πολιτείᾳ, εἴτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς βουλεύη, ὡς Καλλίκλεις. οὐ γὰρ μιμητὴν δεῖ εἶναι, ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον τούτοις, εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, καὶ, ναὶ μὰ Δία, τῷ Πυριλάμπους γε πρὸς. ὅστις οὖν σε τούτοις ὁμοιότατον ἀπεργάσεται, οὗτός σε ποιήσει, ὡς ἐπιθυμεῖς πολιτικός εἶναι, πολιτικὸν καὶ ἠητορικόν· τῶν αὐτῶν γὰρ ἦθει λεγομένων τῶν λόγων ἕκαστοι χαίρουσι; τῷ δὲ ἄλλοτρίῳ, ἄχθονται, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις, ὡς φίλη κεφαλή. λέγομέν τι πρὸς ταῦτα, ὡς Καλλίκλεις; **LXIX. ΚΑΛ.** Οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι τρόπον δοκεῖς εὖ λέγειν, ὡς Σώκρατες, πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος· οὐ πάνυ σοὶ πείθομαι. **ΣΩ.** Ὁ δήμου γὰρ ἔρωσ ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ σῆ, ὡς Καλλίκλεις, ἀντισταεῖ μοι· ἀλλ' ἐὰν πολλάκις ἴσως καὶ βέλτιον ταυτὰ ταῦτα διασκοπώμεθα, πεισθήσῃ. ἀναμνήσθητι δ' οὖν, ὅτι δύο ἔφαμεν εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν· μίαν μὲν, πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν, τὴν ἑτέραν δέ, πρὸς τὸ βέλτιστον, μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον. οὐ ταῦτα ἦν, ἃ τότε ὠριζόμεθα; **ΚΑΛ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἢ μὲν ἑτέρα, ἢ πρὸς ἡδονὴν, ἀγεν-

νης, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ κολακίαι τυγχάνει οὕτω; ἢ γὰρ; ΚΑΛ. Ἔστι, εἰ βούλει, σοι, οὕτως. ΣΩ. Ἡ δὲ γε ἑτέρα, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο, εἴτε σῶμα τυγχάνει ὄν, εἴτε ψυχή, οὐ θεραπεύομεν; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις, θεραπεύειν ὡς βέλτιστοις αὐτούς τοὺς πολίτας ποιοῦντας; ἄνευ γὰρ δὴ τούτου, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εὐρίσκομεν, οὐδὲν ὄφελος ἄλλην εὐεργεσίαν οὐδεμίαν προσφέρειν, εἰ μὴ καλὴ κάγαθὴ ἢ διάνοια ἢ τῶν μελλόντων ἢ χρήματα πολλὰ λαμβάνειν, ἢ ἐσχίην τινων, ἢ ἄλλην δυνάμιν ἠντιοῦν. Θῶμεν οὕτως ἔχειν; ΚΑΛ. Πάνυ γε, εἴ σοι ἤδιον. ΣΩ. Εἰ οὖν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς Καλλίκλει, δημοσίᾳ πράζοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ τὰ οἰκοδομικὰ, ἢ τειχῶν ἢ νεωρίων ἢ ἱερῶν ἐπὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομήματα, πότερον ἔδει ἂν ἡμᾶς σκέψασθαι ἡμᾶς αὐτούς καὶ ἐξετάσαι, πρῶτον μὲν, εἰ ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην ἢ οὐκ ἐπιστάμεθα τὴν οἰκοδομικὴν καὶ παρὰ τοῦ ἐμάθομεν; ἔδει ἂν, ἢ οὐ; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν δεύτερον αὐτὸ τόδε, εἴ τι πώποτε οἰκοδόμημα ἠποδομήκαμεν ἰδίᾳ ἢ τῶν φίλων τινὲ ἢ ἡμέτερον αὐτῶν, καὶ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἐστὶ· καὶ εἰ μὲν εὐρίσκομεν σκοπούμενοι, διδασκάλους τε ἡμῶν ἀγαθοὺς καὶ ἔλλογίμους γεγενητάς, καὶ οἰκοδομήματα πολλὰ μὲν καὶ καλὰ μετὰ τῶν διδασκάλων ἠποδομημένα ἡμῖν, πολλὰ δὲ καὶ ἰδία ἡμῶν, ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν, οὕτω μὲν διακειμένων, νοῦν ἐχόντων ἢ ἂν εἶναι ἐπὶ τὰ δημοσία

ἔργα· εἰ δὲ μήτε διδάσκαλον εἶχομεν ἡμῶν αὐτῶν ἐπι-
 δεῖξαι, οἰκοδομήματά τε, ἢ μηδέν, ἢ πολλὰ καὶ μη-
 δενός ἄξια, οὕτω δὴ ἀνόητον ἦν δήπου ἐπιχειρεῖν
 τοῖς δημοσίοις ἔργοις, καὶ παρακαλεῖν ἀλλήλους ἐπ'
 αὐτά. φῶμεν ταῦτα ὀρθῶς λέγεσθαι, ἢ οὐ; ΚΑΛ.
 Πάνυ γε. LXX. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πάντα τὰ τε
 ἄλλα, κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦ-
 μεν ἀλλήλους ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες, ἐπεσκεψάμεθα
 δήπου ἂν ἐγὼ τε σὲ καὶ σὺ ἐμέ, φέρε πρὸς θεῶν, αὐ-
 τός δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα πρὸς ὑγίειαν;
 ἢ εἰ δὴ τις ἄλλος διὰ Σωκράτην ἀπηλλάγη νόσου, ἢ
 δοῦλος ἢ ἐλεύθερος· κἂν ἐγὼ, οἶμαι, περὶ σοῦ ἕτερα
 τοιαῦτα ἐσκόπουν· καὶ εἰ μὴ εὐρίσκομεν δι' ἡμᾶς
 μηδένα βελτίω γεγονότα τὸ σῶμα μῆτε τῶν ξένων
 μῆτε τῶν αἰσῶν, μῆτε ἀνδρά μῆτε γυναικα, πρὸς
 Διός, ὧ Καλλίκλεις, οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν τῆ ἀλη-
 θεία εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐλθεῖν ἀνθρώπους, ὥστε
 πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ μὲν, ὅπως ἐτύχουεν, ποιῆσαι,
 πολλὰ δὲ κατορθῶσαι, καὶ γυμνάσασθαι ἱκανῶς τὴν
 τέχνην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐν τῷ πῖθῳ τὴν κε-
 ραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν, καὶ αὐτοὺς τε δημο-
 σιεύειν ἐπιχειρεῖν, καὶ ἄλλους τοιούτους παρακαλεῖν,
 οὐκ ἀνόητόν σοι δοκεῖ ἂν εἶναι οὕτω πράττειν; ΚΑΛ.
 Ἔμοιγε. ΣΩ. Νῦν δέ, ὧ βέλτιστε ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σὺ
 μὲν αὐτὸς ἄρτι ἄρχη πράττειν τὰ τῆς πόλεως πράγ-
 ματα, ἐμὲ δὲ παρακαλεῖς, καὶ ὀνειδίξεις, ὅτι οὐ πράτ-
 τω, οὐκ ἐπισκεψόμεθα ἀλλήλους, φέρε, Καλλικλῆς
 ἤδη τινὰ βελτίω πεποίηκε τῶν πολιτῶν; ἔστιν ὅστις

πρότερον ποιηρός εἶν, ἀδικός τε καὶ ἀκόλουτος, καὶ
 ἄφρων, διὰ Καλλικλέα καλός τε καὶ αἰσθητός γέγονεν, ἢ
 ξένος ἢ αἰστός ἢ δοῦλος ἢ ἐλεύθερος; λέγε μοι, ἐὰν
 τίς σε ταῦτα ἐξετάξῃ, ὡς Καλλικλεις, τί ἐρεῖς; τίς
 φήσεις βελτίω πεποιηκέναι ἄνθρωπον τῇ ἔννοια ἢ
 σῆ; ὀκνεῖς ἀποκρίνασθαι, εἴπερ ἐστὶ τοιόνδε τι ἔρ-
 γον σὸν ἔτι ἰδιωτεύοντος, πρὶν δημοσιεύειν ἐπιχα-
 ρεῖν; ΚΑΛ. Φιλόνεικος εἰ, ὡς Σώκρατες. ΕΧΧΙ ΣΩ.
 Ἄλλ' οὐ φιλονεικία γε ἐρωτῶ, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βου-
 λόμενος εἰδέναι, ὄντινά ποτε τρόπον οἷα δεῖν πολι-
 τεύεσθαι ἐν ἡμῖν. ἢ ἄλλου του ἄρα ἐπιμελήσῃ ἡμῶν
 ἐλθὼν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἢ ὅπως οὐβίβ-
 τιστοι οἱ πολῖται ὤμεν· ἢ οὐ πολλάκις ἤδη ὠμολο-
 γήκαμεν τοῦτο δεῖν πράττειν τὸν πολιτικὸν ἄνδρα;
 ὠμολογήκαμεν ἢ οὐ; ἀποκρίνου. ὠμολογήκαμεν
 ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινούμαι. Εἰ τοίνυν τοῦτο δεῖ τὸν
 ἀγαθὸν ἄνδρα παρασκευάζειν τῇ ἑαυτοῦ πόλει, πῶς
 μοι ἀναμνησθεῖς εἰπὲ περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὡς
 ὀλίγω πρότερον ἔλεγες, εἰ ἔτι σοι δοκοῦσιν ἀγαθοὶ
 πολῖται γεγονέναι, Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ Μι-
 τιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς. ΚΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οὐκ
 οὖν, εἴπερ ἀγαθοί, δῆλον ὅτι ἕκαστος αὐτῶν βελτίους
 ἐποίησε τοὺς πολῖτας ἀντὶ χειρόνων; ἐποίησε ἢ οὐ;
 ΚΑΛ. Ἐποίησε. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅτι Περικλῆς ἤρχετο λέ-
 γειν ἐν τῷ δήμῳ, χείρους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ ὅτι
 τὰ τελευταῖα ἔλεγε; ΚΑΛ. Ἴσως. ΣΩ. Οὐκ ἴσως
 δὴ, ὡς βέλτιστε, ἀλλ' ἀνάγκη ἐκ τῶν ὠμολογημένων,
 εἴπερ ἀγαθός γ' ἦν ἐκεῖνος πολίτης. ΚΑΛ. Τί οὖν

δῆ; ΣΩ. Οὐδέν. ἀλλὰ τόθδε μοι εἶπέ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι, ἢ πᾶν τούναντίον διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνου. ταυτὶ γὰρ ἔγωγε ἀκούω, Περικλέα πεποικηκέναι Ἀθηναίους ἀργούς καὶ δειλοὺς καὶ λάλους καὶ φιλαργύρους, εἰς μισθοφορὰν πρῶτον καταστήσαντα. ΚΑΛ. Τῶν τὰ ὅτι κατεαγόντων ἀκούεις ταῦτα, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ τάδε οὐκέτι ἀκούω, ἀλλὰ οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον εὐδοκίμει Περικλῆς, καὶ οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην κατεψηφίσαντο αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, ἤνικα χεῖρους ἦσαν· ἐπειδὴ δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γεγόνεσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου Περικλέους, κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο, ὀλίγου δὲ καὶ θανάτου ἐτίμησαν, δηλονότι ὡς πονηροῦ ὄντος. LXXII. ΚΑΛ. Τί οὖν; ταύτου ἕνεκα κακὸς ἦν Περικλῆς; ΣΩ. Ὅνων γοῦν ἂν ἐπιμελητῆς καὶ ἵππων καὶ βοῶν, τοιοῦτος ἂν, κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι, εἰ παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας αὐτοὺς μηδὲ κνρίττοντας μηδὲ δάκνοντας, ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιῶντας δι' ἀγριότητα· ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητῆς ὅστισοῦν ὄνοιοῦν ζῶον, ὅς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε; δοκεῖ, ἢ οὐ; ΚΑΛ. Πάνυ γε, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι. ΣΩ. Καὶ τούδε τοίνυν μοι χάρισαι ἀποκρινάμενος, πότερον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῶν ζῶων ἴστιν ἢ οὐ, ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπεμέλετο; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἔδε αὐτούς, ὡς ἄρτι ὠμολογοῦμεν, δικαιοτέρους γεγονέναι

ναι ἀπὲς ἀδικωτέρων ὑπὲρ ἐκείνου, εἴπερ ἐκείνος ἐπι-
 μελεῖτο αὐτῶν, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά; ΚΑΑ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ γε δίκαιοι ἡμεροί, ὡς ἔφη
 Ὀμηρος; σὺ δὲ τί φῆς; οὐχ οὕτω; ΚΑΑ. Ναί. ΣΩ.
 Ἄλλα μὴν ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέργηεν ἢ οἷον
 παρέλαβε, καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν, ὃν ἤκιστ' ἂν ἐβό-
 λετο. ΚΑΑ. Βούλει σοι ὁμολογήσω; ΣΩ. Εἰ-δοῦ
 γέ σοι ἀληθῆ λέγειν. ΚΑΑ. Ἔστω δὴ ταῦτα. ΣΩ.
 Οὐκοῦν, εἴπερ ἀγριωτέρους, ἀδικωτέρους τε καὶ χι-
 ρους; ΚΑΑ. Ἔστω. ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ἀγαθὸς τὰ πο-
 λιτικά Περικλῆς ἦν, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. ΚΑΑ.
 Οὐ σὺ γε φῆς. ΣΩ. Μὰ Δι' οὐδέ γε σὺ, ἐξ ὧν ὁμο-
 λογεῖς. πάλιν δὲ λέγε μοι περὶ Κίμωνος. οὐκ ἔξω-
 στρατίασαν αὐτόν οὗτοι οὐς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ
 δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; καὶ Θεμιστο-
 κλέα ταυτὰ ταῦτα ἐποίησαν, καὶ φυγῇ προσεξήμιω-
 σαν; Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάρβα-
 ρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρό-
 τανιν, ἐνέπεσεν ἂν. καίτοι οὗτοι, εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγα-
 θοί, ὡς σὺ φῆς, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπασχον. οὐκοῦν
 οἱ γε ἀγαθοὶ ἠνίλοχοι κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἐκπίπτου-
 σιν ἐκ τῶν ζευγῶν, ἐπειδὴν δὲ θεραπεύσωσι τοὺς
 ἵππους, καὶ αὐτοὶ ἀμείνους γίνονται ἠνίλοχοι, τίς
 ἐκπίπτουσιν· οὐκ ἔστι ταῦτ' οὔτ' ἐν ἠνιοχίᾳ, οὔτ' ἐν
 ἄλλῳ ἔργῳ οὐδενί· ἢ δοκεῖ σοι; ΚΑΑ. Οὐκ ἔμοιγε.
 ΣΩ. Ἀληθεῖς ἄρα, ὡς ἔοικεν, οἱ ἔμπροσθεν λόγοι
 ἦσαν, ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν γεγόνό-
 τα τὰ πολιτικά ἐν τῇδε τῇ πόλει· σὺ δὲ ὁμολόγησας

τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν, καὶ προεί-
 λου τούτους τοὺς ἄνδρας· οὗτοι δὲ ἀνεφαίησαν ἐξ
 ἴσου τοῖς νῦν ὄντες· ὥστε, εἰ οὗτοι ῥήτορες ἦσαν, οὔτε
 τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο, — οὐ γὰρ ἂν ἐξέτε-
 σον — οὔτε τῇ κολακικῇ. LXXIII. ΚΑΔ. Ἀλλὰ μέν-
 τοι πολλοῦ γε δεῖ, ὃ Σώκρατες, μήποτε τις τῶν νῦν
 ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται, οἷα τούτων ὃς βούλει εἴρ-
 γασται. ΣΩ. Ὡ δαιμόνιε, οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους,
 ὡς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλὰ μοι δοκοῦσι τῶν
 γε νῦν διακονικότεροι γεγονέναι, καὶ μᾶλλον οἷοί τε
 ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὢν ἐπεθύμει· ἀλλὰ γὰρ μετα-
 βιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, περ-
 θοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο, ὅθεν ἔμελλον ἀμεί-
 νους εἶσεσθαι οἱ πολῖται, ὡς ἔπος εἰπέην, οὐδὲν τού-
 των διέφερον ἐκείνοι, ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγα-
 θοῦ πολίτου· τοῦς δὲ καὶ τείχη καὶ νεώρια καὶ ἄλ-
 λα πολλὰ τοιαῦτα καὶ ἐγὼ σοι ὁμολογῶ δεινότερους
 εἶναι ἐκείνους τούτων ἐκπορίζειν. Πρῶγμα οὖν γε-
 λοῖον ποιούμεεν ἐγὼ τε καὶ σὺ ἐν τοῖς λόγοις. ἐν παν-
 τὶ γὰρ τῷ χρόνῳ, ὃν διαλεγόμεθα, οὐδὲν παυόμεθα
 εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι, καὶ ἀγνοοῦντες ἀλ-
 λήλων ὃ τι λέγομεν. ἐγὼ οὖν σε πολλάκις οἶμαι
 ὡμολογηκέναι καὶ ἔγνωκέναι, ὡς ἄρα διττὴ αὕτη τις
 ἢ πραγματεία ἐστὶ καὶ περὶ τὸ σῶμα καὶ περὶ τὴν
 ψυχὴν, καὶ ἡ μὲν ἑτέρα διακονικὴ ἐστίν, ἢ δυνα-
 τὸν εἶναι ἐκπορίζειν, ἐὰν μὲν πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν,
 σιτία, ἐὰν δὲ διψῇ, ποτά, ἐὰν δὲ φηγῶ, ἱμάτια,
 στρώματα, ὑποδήματα, ἄλλα ὧν ἔρχεται σώματα εἰς

ἐπιδήμιαν· καὶ ἐξεπέτηδὲς σοὶ διὰ τῶν αὐτῶν
ἐκόντων λέγω, ἵνα ῥᾶον καταμάθῃς· τούτων γὰρ
ποριστικὸν εἶναι, ἢ κἀπὴλον ὄντα ἢ ἔμπορον ἢ δε-
μιουργόν του αὐτῶν τούτων, σιτοποιόν ἢ ὄψοποιόν
ἢ ὑφάπτῃν ἢ σκυτοτόμον ἢ σκυτοδεφόν, οὐδέν θαι-
μαστόν ἐστιν, ὄντα τοιοῦτον, δόξει καὶ αὐτῷ καὶ
τοῖς ἄλλοις θεραπευτὴν εἶναι σώματος, παντὶ τῷ μὴ
εἰδῶσι, ὅτι ἐστὶ τις παρὰ ταύτας ἀπάσας τέχνη γυμ-
ναστική τε καὶ ἰατρική, ἢ δὴ τῷ ὄντι ἐστὶ σώματος
θεραπεία, ἣν περ καὶ προσήκει τούτων ἄρχαιον πα-
σῶν τῶν τεχνῶν, καὶ χρῆσθαι τοῖς τούτων ἔργοις,
διὰ τὸ εἰδέναι, ὅ τι τὸ χρησιμὸν καὶ πονηρὸν τῶν σι-
τίων ἢ ποτίων ἐστὶν εἰς ἀρετὴν σώματος, τὰς δ' αἰ-
λας πάσας ταύτας ἀγνοεῖν. διὸ δὴ καὶ ταύτας μὴ
δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους
εἶναι περὶ σώματος πραγματείας, τὰς ἄλλας τέχνας·
τὴν δὲ γυμναστικὴν καὶ ἰατρικὴν, κατὰ τὸ δίκαιον,
δεσποίνας εἶναι τούτων. ταυτὰ οὖν ταῦτα ὅτι ἐστὶ
καὶ περὶ ψυχὴν, τοτὲ μὲν μοι δοκεῖς μανθάνειν, ὅτι
λέγω, καὶ ὁμολογεῖς, ὡς εἰδὼς ὅ τι ἐγὼ λέγω· ἦρως
δὲ ὀλίγον ὑστερον λέγων, ὅτι ἄνθρωποι καλοὶ κἀγα-
θοὶ γεγόνασι πολῖται ἐν τῇ πόλει. καὶ ἐπειδὴν ἐγὼ
ἔρωτῶ, οἵτινες, δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτους προτείνεσθαι
ἄνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά, ὡς περ ἂν εἰ περὶ τὰ
γυμναστικά ἐμοῦ ἐρωτῶντος, οἵτινες ἀγαθοὶ γεγόνα-
σαν ἢ εἰσὶ σωμάτων θεραπευταί, ἔλεγές μοι πάνν
σπουδάζων, ὅτι Θιαρίων ὁ ἀρτοκόπος, καὶ Μίθαικος ὁ
τὴν ὄψοποιίαν ξυγγεγραφὼς τὴν Σικελικὴν, καὶ Σά-

ραμβος ὁ κάπηλος, ὅτι οὗτοι θανμάσιοι γεγόνασι
 σωμάτων θεραπευταί, ὃ μὲν ἄρτους θανμαστούς
 παρασκευάζων, ὃ δὲ ὄψον, ὃ δὲ οἶκον. LXXIV.
 Ἴσως ἂν οὖν ἠγανάκτεις, εἴ σοι ἔλεγον ἐγώ, ὅτι, ἀν-
 θρωπε, ἐπαίεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς· διακόνους
 μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς ἀνθρώ-
 πους, οὐκ ἐπαίοντας καλὸν κάγαθόν οὐδὲν περὶ αὐ-
 τῶν, οἳ, ἅκ οὕτω τύχωσιν, ἐμπλήσαντες καὶ παχύ-
 ναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἐπαινούμενοι ὑπὲρ
 αὐτῶν, προσαπολλύουσι αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαίας
 σάρκας· οἳ δ' αὖ δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἐστιῶντας
 αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι καὶ τῆς ἀποβο-
 λῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν, ἀλλ', οἳ ἂν αὐτοῖς τύχωσι
 τότε παρόντες καὶ συμβουλευόντες τι. ὅταν δὲ αὐ-
 τοῖς ἤκη ἢ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα συχνῶ
 ὕστερον χρόνῳ, ἅτε ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ γεγονυῖα, τοῦ-
 τος αἰτιάσονται καὶ ψέξουσι, καὶ κακόν τι ποιή-
 σουσι, ἂν οἳοί τ' ὦσι· τοὺς δὲ προτέρους ἐκείνους
 καὶ αἰτίους τῶν κακῶν ἐγκωμιάσουσι. καὶ σὺ νῦν,
 ὦ Καλλίκλεις, ὁμοιότατον τούτῳ ἐργάζῃ· ἐγκωμιά-
 ζεις ἀνθρώπους, οἳ τοιοῦτους εἰστιάκασιν εὐωχοῦν-
 τες ὡς ἐπεθύμουν, καὶ φασι μεγάλην τὴν πόλιν πε-
 ποιηκέναι αὐτούς· ὅτι δὲ οἰδεῖ καὶ ὑπουλός ἐστι δι'
 ἐκείνους τοὺς παλαιούς, οὐκ αἰσθάνονται· ἄνευ γὰρ
 σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης, λιμένων καὶ νεωρίων
 καὶ τειχῶν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμ-
 πεπλήκασι τὴν πόλιν. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἢ καταβολὴ
 αὕτη τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται

Συμβούλους, Θιμιστοκλέα δὲ καὶ Κίμωνα καὶ Περ-
 κλέα ἐγκωμιάσουσι, τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν· οἳ
 δὲ ἴσως ἐπιλήφονται, ἐὰν μὴ εὐλαβῆ, καὶ τοῦ ἐπι-
 εταίρου Ἀλκιβιάδου, ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσπα-
 λύωσι πρὸς οἷς ἐκτίσαντο, οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κα-
 κῶν, ἀλλ' ἴσως ξυνατίων. καίτοι ἔγωγε ἀνόητον
 πρᾶγμα καὶ νῦν ὀρθῶ γιγνόμενον, καὶ ἀκούω τῶν
 παλαιῶν ἀνδρῶν περὶ. αἰσθάνομαι γάρ, ὅταν ἡ πό-
 λις τινὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μεταχειρίζεται ὡς
 ἀδικούντα, ἀγανακτούντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δυ-
 νὰ πάσχουσι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποι-
 κότες. ἄρα ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυται, ὡς ὁ τοῦ-
 των λόγος; τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι. προστάτης γάρ
 πύλεως οὐδ' ἂν εἰς ποτε ἀδίκως ἀπόλοιτο ὑπ' αὐτῆς
 τῆς πόλεως, ἧς προστατῆ. κινδυνεύει γάρ ταυτὸν εἶ-
 ναι, ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιούνται εἶναι, καὶ ὅσοι
 σοφισταί. καὶ γὰρ οἱ σοφισταί, τᾶλλα σοφοὶ ὄντες,
 τοῦτο ἄτοπον ἐργάζονται πρᾶγμα· φάσκοντες γάρ
 ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι, πολλάκις κατηγοροῦσι τῶν
 μαθητῶν, ὡς ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτούς, τοὺς τε μισθοὺς
 ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες, εὖ
 παθόντες ὑπ' αὐτῶν· καὶ τούτου τοῦ λόγου τί ἂν
 ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ
 δικαίους γενομένους, ἐξαιρεθέντας μὲν ἀδικίαν ὑπὸ
 τοῦ διδασκάλου, σχόντας δὲ δικαιοσύνην, ἀδικεῖν
 τούτῳ ὃ οὐκ ἔχουσιν; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο ἄτοπον
 εἶναι, ὡς ἐταῖρος; ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν με ἠπάγ-
 κασας, ὡς Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλων ἀποκρίνασθαι.

LXXV. *ΚΑΛ.* Σὺ δ' οὐκ ἂν οἶός τ' εἶης λέγειν, εἰ μὴ τίς σοι ἀποκρίνοιτο. *ΣΩ.* Ἐοικά γε· νῦν γοῦν συχνοὺς τείνω τῶν λόγων, ἐπειδὴ μοι οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνασθαι. ἀλλ', ὡς γὰρ θεός, εἴπερ πρὸς Φιλίου, οὐ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι, ἀγαθὸν φάσκοντα πεποιηκέναι τινὰ, μέμφεσθαι τούτῳ, ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸς γεγονώς τε καὶ ὧν ἔπειτα πονηρός ἐστιν; *ΚΑΛ.* Ἐμοίγε δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἀκούεις τοιαῦτα λεγόντων τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετήν; *ΚΑΛ.* Ἐγώ γε· ἀλλὰ τί ἂν λέγοις ἀνθρώπων περὶ οὐδενὸς ἀξίων; *ΣΩ.* Τί δ' ἂν περὶ ἐκείνων λέγοις, οἳ φάσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, πάλιν αὐτῆς κατηγοροῦσιν, ὅταν τύχωσιν, ὡς πονηροτάτης; οἶε τι διαφέρειν τούτους ἐκείνων; ταυτόν, ὡς μακάριε, ἐστὶ σοφιστῆς καὶ ρήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον, ὡς περ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς Πῶλον· σὺ δὲ δι' ἄγνοιαν τὸ μὲν πάγκαλόν τι οἶε εἶναι, τὴν ῥητορικὴν, τοῦ δὲ καταφρονεῖς. τῇ δὲ ἀληθείᾳ κάλλιόν ἐστι σοφιστικὴ ῥητορικῆς, ὅσῳ περ νομοθετικὴ δικαστικῆς, καὶ γυμναστικὴ ἰατρικῆς. μόνοις δ' ἐγώ γε καὶ ὦμην τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι, ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν, ὡς πονηρόν ἐστιν εἰς σφῆς, ἢ τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ ἅμα καὶ ἑαυτῶν κατηγορεῖν, ὅτι οὐδὲν ὠφελήκασιν, οὐς φασιν ὠφελεῖν. οὐχ οὕτως ἔχει; *ΚΑΛ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Καὶ προέσθαι γε δήπου τὴν ὑπερβασίαν ἀνεμισθοῦ, ὡς τὸ εἶδος, μόνοις τούτοις ἐνεχώρει, εἴπερ

ἀληθῆ λέγον. ἄλλην μὲν γὰρ εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθεὶς, οἷον ταχὺς γινόμενος διὰ παιδοτριβῆν, ἴσως ἂν ἀποστερήσαι τὴν χάριν, εἰ πρόοιτο αὐτῷ ὁ παιδοτριβῆς, καὶ μὴ ξυνθέμιτος αὐτῷ μισθῶν, ὁτιμολισία ἅμα μεταδιδούς τοῦ τάχους, λαμβάνοι τὸ ἀργύριον· οὐ γὰρ τῇ βραδυτῆτι, φθίμαι, ἀδικούσων ἄνθρωποι, ἀλλ' ἀδικία· ἢ γάρ; ΚΑΑ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρῆι, τὴν ἀδικίαν, ὅθεν δεινὸν αὐτῷ, μήποτε ἀδικηθῆι, ἀλλὰ μόνον ἀπολλῆς ταύτην τὴν εὐεργεσίαν προέσθαι, εἴπερ τῷ ὄντι δύναιτό τις ἀγαθοὺς ποιεῖν. οὐχ οὕτω; ΚΑΑ. Φημί. LXXVI. ΣΩ. Διὰ ταῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, τίς μὲν ἄλλας ξυμβουλὰς ξυμβουλεύειν λαμβάνοντα ἀργύριον, οἷον οἰκοδομίας περὶ ἢ τῶν ἄλλων τεχνῶν, οὐδὲν αἰσχροῦν. ΚΑΑ. Ἐοικέ γε. ΣΩ. Περὶ δέ γε ταύτης τῆς πράξεως, ὅτιν' ἂν τις τρόπον ὡς βέλτιστος εἴη, καὶ ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ ἢ πόλιν, αἰσχροῦν γενόμεσται μὴ φάναι ξυμβουλεύειν, εἴαν μὴ τις αὐτῷ ἀργύριον διδῶι ἢ γάρ; ΚΑΑ. Ναί. ΣΩ. Δῆλον γὰρ ὅτι τοῦτο αἰτιὸν ἴστιν, ὅτι μόνη αὕτη τῶν εὐεργεσιῶν τὸν εὐ παθόντα ἐπιθυμῶν ποιεῖ ἀντευποιεῖν· ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σημῆιον εἶναι, εἰ ὁ εὐ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντευπίσεται· εἰ δὲ μὴ, οὐ. ἔστι ταῦτα οὕτως ἔχοντα; ΚΑΑ. Ἐστίν. ΣΩ. Ἐπὶ ποτέρων οὖν με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλιως, διόρισόν μοι, τὴν τοῦ διαμάχεσθαι Ἀθηναίοις ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσονται, ὡς ἱατροῦν, ἢ ὡς διακονήσοντα καὶ πρὸς χάριν ὁμο-

λήσοντα; τάληθῆ μοι εἰπέ, Καλλίκλεις. δίκαιος γάρ εἰ, ὡς περ ἤρξω παρῶησιάζεσθαι πρὸς ἐμέ, διατελεῖν ἅ νοεῖς λέγων. καὶ νῦν εὖ καὶ γενναίως εἰπέ. ΚΑΛ. Λέγω τοίνυν, ὅτι ὡς διακονήσοντα. ΣΩ. Κολακεύσοντα ἄρα με, ὡ γενναϊότατε, παρακαλεῖς. ΚΑΛ. Εἰ σοι Μυσόν γε ἠθιον καλεῖν, ὡ Σώκρατες· ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις — ΣΩ. Μὴ εἴπῃς ὁ πολλὰ κίς εἰρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος, ἵνα μὴ αὐτὸ καὶ ἐγὼ εἴπω, ὅτι πονηρός γε ὢν ἀγαθὸν ὄντα· μὴδ', ὅτι ἀφαιρήσεται ἴαν τι ἔχω, ἵνα μὴ αὐτὸ [καὶ] ἐγὼ εἴπω, ὅτι, ἀλλ' ἀφελόμενος οὐχ ἔξει, ὅ τι χρήσεται αὐτοῖς, ἀλλ' ὡς περ με ἀδίκως ἀφελίετο, οὕτω καὶ λαβὼν ἀδίκως χρήσεται· εἰ δὲ ἀδίκως, αἰσχροῦς· εἰ δὲ αἰσχροῦς, κακῶς. LXXVII. ΚΑΛ. Ὡς μοι δοκεῖς, ὡ Σώκρατες, πιστεύεις μὴδ' ἂν ἐν τούτων παθεῖν, ὡς οἰκῶν ἐκποδῶν, καὶ οὐκ ἂν εἰσαχθεῖς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάντῃ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ΣΩ. Ἀνόητος ἄρα εἰμί, ὡ Καλλίκλεις, ὡς ἀληθῶς, εἰ μὴ οἶομαι ἐν τῆδε τῇ πόλει ὄντινοῦν ἂν ὁ τῶν ἂν τύχοι, τοῦτο παθεῖν. τόδε μέντοι εὖ οἶδ' ὅτι, ἐνπερ εἰσὶ εἰς δικαστήριον περὶ τούτων τινὸς κινδυνεύων ἢ σὺ λέγεις, πονηρός τις με ἔσται ὁ εἰσάγων· οὐδεὶς γάρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἀνθρωπον εἰσάγοι· καὶ οὐδέν γε ἄτοπον εἰ ἀποθάνοιμι. βούλει σοι εἴπω θεότι ταῦτα προσδοκῶ; ΚΑΛ. Πάνν γε. ΣΩ. Οἶμαι μετ' ἄλλων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ, καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ μόνος τῶν νῦν. ἄτε οὖν οὐ πρὸς χάριν λέγων

τοὺς λόγους οὓς λέγω ἐκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλ-
 τιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον, καὶ οὐκ ἐθέλων ποιῆ
 ἄ σὺ νῦν παραινείς, τὰ κοινὰ ταῦτα, οὐχ ἔξω ἴ
 τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὁ αὐτὸς δέ μοι ἔκει λό-
 γος, ὅπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον· κριτοῦμαι γάρ, ὡς ἐν
 παιδίῳ ἰατρὸς ἂν κρινοίτο, κατηγοροῦντος ὀφθ-
 ποιοῦ. σκόπει γάρ, τί ἂν ἀπολογοίτο ὁ τοιοῦτος ἀ-
 θρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις
 λέγων, ὅτι, ὦ παῖδες, πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὄδει εἰρ-
 γασται ἀνὴρ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς νεωπιάτους ὑμῶν
 διαφθείρει, τέμνων τε καὶ κίων καὶ ἰσχνάλων καὶ
 πνίγων ἀπορεῖν ποιῆ, πικρότατα πόματα διδοῖς
 καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ
 πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐόχουν ὑμῖς· τί ἂν
 οἶε ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα ἰατρὸν ἔχειν ἐ-
 πτεῖν; ἢ εἰ εἴποι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ταῦτα πάντα ἐγὼ
 ἐποιοῦν, ὦ παῖδες, ὑγιεινῶς, ὅπως οἶε ἂν ἀπο-
 βοῆσαι τοὺς τοιοῦτους δικαστὰς; οὐ μέγα; ΚΑΑ.
 Ἴσως οἴσθαι γε χρῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν οἶε ἐν πάσῃ ἀπο-
 ρίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεισθαι ὃ τι χρῆ εἰπεῖν; ΚΑΑ. Πῶν
 γε. LXXVIII. ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι καὶ ἐγὼ οἶδα
 ὅτι πάθος πάθοιμι ἂν εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον.
 οὔτε γὰρ ἡδονῆς, ἄς ἐκπεπόρικα, ἔξω αὐτοῖς λέγειν,
 ἄς οὔτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νομίζουσιν, ἐγὼ
 δὲ οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλῶ, οὔτε οἷς πορίζεται·
 εἰάν τέ τις με ἢ νεωτέρους φῆ διαφθείρειν, ἀπορεῖν
 ποιοῦντα, ἢ τοὺς πρεσβυτέρους κατηγορεῖν, λέγον-
 τα πικροὺς λόγους ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ, οὔτε τὸ ἀληθές

ο εἰπεῖν, ὅτι δικαίως πάντα ταῦτα ἐγὼ λέγω καὶ ἄτιω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο, ὃ ἄνδρες δικασταί, τε ἄλλο οὐδέν· ὥστε ἴσως, ὃ τι ἂν τύχω, τοῦτο πείμαι. ΚΑΛ. Δοκεῖ οὖν σοι, ὃ Σώκρατες, καλῶς μὲν ἄνθρωπος ἐν πόλει οὕτω διακειμένος, καὶ ἀδύνατος ὢν ἑαυτῷ βοηθεῖν; ΣΩ. Εἰ ἐκείνός γε ἐν αὐτῷ ἄρχοι, ὃ Καλλίκλεις, ὃ σὺ πολλάκις ὠμολόγησας, βεβοηθηκῶς εἶη αὐτῷ, μήτε περὶ ἀνθρώπου τε περὶ θεοῦς ἄδικον μηδὲν μήτε εἰρηκῶς μήτε ἠγασμένος. αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἐν ὠμολόγηται κρατίστη εἶναι. εἰ μὲν οὖν ἐμὲ τις λέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἔμαυκαὶ ἄλλῳ βοηθεῖν, αἰσχυνοίμην ἂν καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἐν ὀλίγοις ἐξελεγχόμενος, καὶ μόνος ὑπὸ μόυ, καὶ εἰ διὰ ταύτην τὴν ἀδυναμίαν ἀποθνήσκουσα, ἀγανακτοίην ἂν· εἰ δὲ κολακικῆς ῥητορικῆς ἐν ἄ τελευτόην ἔγωγε, εὖ οἶδα ὅτι ῥαδίως ἴδοις ἂν με ροντα τὸν θάνατον. αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν βίαις φοβεῖται, ὅστις μὴ παντάπασιν ἀλόγιστός τε καὶ πηδρός ἐστι· τὸ δὲ ἀδικεῖν φοβεῖται. πολλῶν γὰρ κημάτων γέμοντα τὴν ψυχὴν εἰς ἄδου ἀφικέσθαι, πτων ἔσχατον κικῶν ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, σοὶ ἐγώ, τοῦτο οὕτως ἔχει, ἐθέλω λόγον λέξαι. ΚΑΛ. λ' ἐπειδήπερ καὶ τῆλλα ἐπέρανας, καὶ τοῦτο πένον. LXXIX. ΣΩ. Ἄκουε δὴ, φασί, μάλα καλοῦρου, ὃν σὺ μὲν ἠγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ λόγον. ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω ἢ μέλλω λέων. ὥσπερ γὰρ Ὀμηρος λέγει, διενείμαντο τὴν ἀφ-

χὴν δὲ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων, ἐπειδὴ
 παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον. ἦν οὖν νόμος ὅδε παρὰ
 ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνον, καὶ αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι ἰσχύει
 θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον δι-
 δόντα καὶ ὀσίως, ἐπειδὴν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων
 νήσους ἀπίοντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἰσχύει
 κακῶν, τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθίως, εἰς τὸ τῆς διαί-
 τε καὶ τίσιως δεσμοτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν,
 ἵναί. τούτων δὲ δικασταὶ ἐπὶ Κρόνον, καὶ ἔτι πα-
 στί τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντος, ζῶντες ἦσαν ζῶ-
 των, ἐκεῖνῃ τῇ ἡμέρᾳ δικάζοντες ἢ μέλλουεν τελευτᾶν.
 κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. ὃ τε οὖν Πλούτων καὶ
 οἱ ἐπιμεληταὶ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες ἔλεγον πρὸς
 τὸν Δία, ὅτι φοιτῶν σφιν ἀνθρώποι ἐκατέρωσσι ἀνά-
 ξιοι. εἶπεν οὖν ὁ Ζεὺς, Ἄλλ' ἐγὼ, ἔφη, παύσω τοῦ-
 το γιγνόμενον. νῦν μὲν γὰρ κακῶς αἱ δίκαι δικά-
 ζονται· ἀμπεχόμενοι γάρ, ἔφη, οἱ κρινόμενοι κρι-
 νονται· ζῶντες γὰρ κρίνονται. πολλοὶ οὖν, ἧ δ' ὅς,
 ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες, ἠμφισμένοι εἰσὶ σώμασθε
 τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους, καὶ ἐπειδὴν ἡ κρί-
 σις ἦ, ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες, μαρτυρή-
 σοντες ὡς δικαίως βεβιώκασιν. οἱ οὖν δικασταὶ ὑπὸ
 τε τούτων ἐκπλήττονται, καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχό-
 μενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλ-
 μούς τε καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι.
 ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται, καὶ
 τὰ αὐτῶν ἀμφίσματα καὶ τὰ τῶν κρινόμενων. πρῶ-
 τον μὲν πανσιέον ἐστὶ προειδότης αὐτοῖς

τὸν θάνατον· νῦν γὰρ προΐσασι. τοῦτο μὲν οὖν καὶ
 δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεΐ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ [αὐ-
 τῶν.] ἔπειτα γυμνοὺς κριτέον ἀπάντων τούτων· τε-
 θνεῶτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι. καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυ-
 μνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυ-
 χὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου, ἔρη-
 μον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς
 γῆς πάντα ἐκείνον τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἢ κρίσις ἦ.
 ἐγὼ μὲν οὖν, ταῦτα ἔγνωκώς πρότερος ἢ ὑμεῖς, ἐποιοη-
 σάμην δικαστὰς νειεῖς ἑμαντοῦ, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας,
 Μίνω τε καὶ Ῥαδάμανθυ, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης,
 Αἰακόν. οὗτοι οὖν ἐπειδὴν τελευτήσωσι, δικαίους-
 σιν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τῇ τριόδῳ, ἐξ ἧς φέρετον τὸ
 ὄδῳ, ἢ μὲν εἰς μακάρων νήσους, ἢ δ' εἰς τάρταρον·
 καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς
 δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός· Μίνω δὲ πρεσβεῖα δώ-
 σω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορῆτον τι τῷ ἑτέρῳ, ἵνα
 ὡς δικαιοτάτῃ ἢ κρίσις ἦ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀν-
 θρώποις. LXXX. Ταῦτ' ἐστίν, ὃ Καλλικλείς, ἃ
 ἐγὼ ἀκηκῶς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι, καὶ ἐκ τούτων
 τῶν λόγων τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν· ὁ θάνα-
 τος τυγχάνει ὧν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν
 πραγματίοις διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
 ἀπ' ἀλλήλοιν. ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλ-
 λήλοιν, οὐ πολὺ ἦττον ἐκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἕξι-
 τὴν αὐτοῦ, ἢνπερ καὶ ὅτε ἕξῃ ὁ ἄνθρωπος, τό τε
 σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα
 καὶ τὰ παθήματα, ἐνδηλα πάντα. οἶον, εἴ τιςος μέγ

ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφοτέρω ζῶντος, καὶ τοῦ, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ, ὁ νεκρὸς μέγας, καὶ παχύς, παχὺς καὶ ἀποθανόντος, καὶ τὰλλα οὕτως καὶ εἰ αὐτὸ ἐπετήδευε κομῆν, κομήτης τούτου καὶ νεκρὸς· μαστιγίας αὐτὸ εἰ τις ἦν, καὶ ἔχνη εἶχε τῆς κληγῶν οὐλαῖς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστιγῶν ἢ ἄλλων τραυμάτων ζῶν, καὶ τεθνεῶτος τὸ σῶμα ἔσθ' ἰδίῃ ταῦτα ἔχον· κατεαγότα εἰς τοῦ ἦν μίλην ἢ ἀστραμμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῶτος ταῦτα ἔσθ' ἰδίῃ. ἔσθ' δὲ λόγῳ, οἷος εἶναι παρεσκευάστο τὸ σῶμα ζῶν, ἔσθ' ἰδίῃ ταῦτα καὶ τελευτήσαντος ἢ πάντα ἢ τὰ πολλὰ ἐπὶ τινι χρόνῳ. ταυτὸν δὲ μοι δοκεῖ τοῦτ' ἄρα περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι, ὡς Καλλίκλεις· ἔσθ' ἰδίῃ πάντα ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἐπειδὴν γυμνωθῇ τοῦ σώματος τὰ τε τῆς φύσεως καὶ τὰ παθήματα, ἃ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἐκάστου πράγματος ἔσχεν ἐν τῇ ψυχῇ ὁ ἀσθρῶπος. ἐπειδὴν οὖν ἀφίκωνται παρὰ τὸν δικαστῆν οἱ μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Ῥαδάμανθυν, ὁ Ῥαδάμανθυσ ἐκείνους ἐπιστήσας, θείῃται ἐκάστου τῆς ψυχῆς, οὐκ εἰδὼς ὅτου ἐστίν, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὄτου οὖν βασιλέως ἢ δυνάστου, κατείδεν οὐδὲν ὑγιᾶς ὄν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστήν ὑπὸ ἐπιτορκιῶν καὶ ἀδικίας, ἃ ἐκάστω ἢ πρῶξις αὐτῶ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα σκολιὰ ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας, καὶ οὐδὲν εὐθύ, διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τετραφῆθαι, καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τροφῆς καὶ ὑβρεως καὶ ἀκρασίας τῶν πράξεων ἀξυμμε

τρίας τε καὶ αἰσχροῦτος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.
 ἰδὼν δὲ ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθύ τῆς φρου-
 ρᾶς, οἱ μέλλει ἐλθοῦσα ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα
 πάθη. LXXXI. Προσῆκει δὲ παντὶ τῶ ἐν τιμωρίᾳ
 ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρομένου, ἢ βελτίονι
 γίνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παραδείγμα τι τοῖς ἄλ-
 λοις γίνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὀρῶντες πάσχοντα, ἃ ἂν
 πάσχη, φοβούμενοι βελτίους γίνωνται. εἰσὶ δὲ οἱ
 μὲν ὠφελούμενοί τε καὶ δίκην διδόντες ὑπὸ Θεῶν τε
 καὶ ἀνθρώπων οὔτοι, οἱ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα
 ἁμάρτωσιν· ὅμως δὲ δι' ἀληθόνων καὶ ὀδυνῶν γίνε-
 ται αὐτοῖς ἢ ὠφέλεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν ἄδου· οὐ γὰρ
 οἶόν τε ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι. οἱ δ' ἂν τὰ
 ἔσχατα ἀδικήσωσι, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀν-
 ατοὶ γένωνται, ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίνονται,
 καὶ οὔτοι αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίνανται οὐδέν, ἅτε
 ἀνίατοι ὄντες, ἄλλοι δὲ ὀνίνανται, οἱ τούτους ὀρῶν-
 τες διὰ τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα
 καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας τὸν αἰὲ χρόνον,
 ἅτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρημένους ἐκεῖ ἐν ἄδου ἐν
 τῷ δεσμωτηρίῳ, τοῖς αἰὲ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις
 θεάματα καὶ νοουθητήματα. ὣν ἐγὼ φημι ἕνα καὶ
 Ἄρχελαον ἔσσεσθαι, εἰ ἀληθῆ λέγει Πῶλος, καὶ ἄλλον,
 ὅστις ἂν τοιοῦτος τύραννος ἦ· οἴμαι δὲ καὶ τοὺς πολ-
 λούς εἶναι τούτων τῶν παραδειγμάτων τοὺς ἐκ τυ-
 ράννων καὶ βασιλείων καὶ δυναστῶν καὶ τὰ τῶν πό-
 λεων πραξάντων γεγονότας. οὔτοι γάρ, διὰ τὴν ἐξ-
 ουσίαν, μέγιστα καὶ ἀνοσιώτατα ἁμαρτήματα ἁμαρ-

τάνουσι. μαρτυρῆ δὲ τούτοις καὶ Ὀμήρου· βασιλείας
 γὰρ καὶ δυνάστας ἐκείνος πεποίηκε τούς ἐν ἔδου τὸν
 αἰεὶ χρόνον τιμωρουμένους, Τάνταλον καὶ Σίσυφον
 καὶ Τυτὸν· Θερσίτην δὲ, καὶ εἴ τις ἄλλος πονηρὸς
 ἦν ιδιότης, οὐδὲς πεποίηκε μεγάλας τιμωρίας ἐπι-
 χόμενον, ὡς ἀνάτατον· οὐ γὰρ, οἶμαι, ἔξην αὐτῷ·
 διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν ἢ οἷς ἔξην. ἀλλὰ γὰρ, ὦ
 Καλλικλεις, ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα
 πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. οὐδὲν μὲν καλεῖται
 καὶ ἐν τούτοις ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐγγίγνεσθαι, καὶ σφό-
 δρα γε ἄξιον ἀγασθαι τῶν γιγνομένων. χαλεπὸν γάρ,
 ὦ Καλλικλεις, καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον, ἐν μεγάλῃ
 ἔξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον δικαίως διαβιῶναι·
 ὄλλοι δὲ γίνονται οἱ τοιοῦτοι. ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε καὶ
 ἄλλοι γεγόνασιν, οἶμαι δὲ καὶ ἔσονται καλοὶ κάγα-
 θοὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἢ ἄ-
 τις ἐπιτρέπη· εἷς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονε καὶ
 εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, Ἀριστείδης ὁ Ἀναιμάχων
 οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίνονται τῶν δυνα-
 στῶν. LXXXII. Ὅπερ οὖν ἔλεγον, ἐπειδὴν ὁ Ραδά-
 μανθυσ ἐκείνος τοιοῦτόν τινα λάβη, ἄλλο μὲν περὶ
 αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὐδέν, οὐθ' ὅστις οὐθ' ὧν τιμῶν,
 ὅτι δὲ πονηρὸς τις· καὶ τοῦτο κατιδὼν ἀπέπεμψεν
 εἰς τάρταρον, ἐπισημηνιάμενος, εἴαν τε ἰάσιμος εἴαν
 τε ἀνάτατος δοκῆ εἶναι· ὁ δὲ, ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τὰ
 προσήκοντα πάσχει. ἐνόησε δ' ἄλλην εἰσιδὼν δοσίως
 βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας ἄνδρός ἰδιώτου ἢ ἄλ-
 λου τινὸς ψυχὴν, μάλιστα μὲν. ἔγωγε φημί, ὦ Καλλί-

, φιλοσόφου, τὰ αὐτοῦ πράξαντος, καὶ οὐ πο-
 αγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἠγάσθη τε καὶ εἰς
 ρων νήσους ἀπέπεμψε. ταυτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ
 ὅς. ἐκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει· ὁ
 ἴνως ἐπισκοπῶν κάθηται μόνος, ἔχων χρυσοῦν
 τρον, ὡς φησιν Ὀδυσσεὺς ὁ Ὀμήρου ἰδεῖν αὐτόν
 εον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.
 μὲν οὖν, ὦ Καλλίκλεις, ὑπὸ τούτων τῶν λόγων
 σμαι, καὶ σκοπῶ, ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῆ
 μεσιτάτην ἔχων τὴν ψυχὴν. χαίρειν οὖν ἰάσας
 μιάς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀλήθειαν
 ὄν, πειράσομαι τῷ ὄντι ὡς ἂν δύνωμαι βέλτι-
 ῶν καὶ ζῆν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθνήσκω, ἀποθνή-
 παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώ-
 καθόσον δύναμαι, καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακα-
 πὲ τούτου τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτου, ὃν
 φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων εἶναι·
 νειδίξω σοι, ὅτι οὐχ οἷός τ' ἔση σαυτοῦ βοηθῆ-
 ὄτιαν ἢ δίκη σοι ἢ καὶ ἢ κρίσις, ἣν νῦν δὴ ἐγώ
 ν, ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν τὸν τῆς Αἰ-
 υίου, ἐπειδὴν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ, χασμήσῃ
 λιγγιάσεις οὐδὲν ἦττον, ἢ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἐκεῖ,
 τε ἴσως τυπτήσῃ τις ἐπὶ κόφῃς ἀτίμως καὶ
 ως προπηλακιεῖ. τάχα δ' οὖν ταῦτα μῦθος σοι
 λέγεσθαι, ὡς περ γραδός, καὶ καταφρονεῖς αὐ-
 καὶ οὐδὲν γ' ἂν θαυμαστὸν ἦν καταφρονεῖν
 ιν, εἴ πη ζητοῦντες εἶχομεν αὐτῶν βελτίω καὶ
 ἴστερα εὐρεῖν· νῦν δὲ ὄρας, ὅτι τρεῖς ὄντες ὑμεῖς,

οὔτε σοφώτατοί ἐστε τῶν νῦν Ἑλλήνων, οὐ τε καὶ
 Πῶλος καὶ Γόργιας, οὐκ ἔχετε ἀποδειῖσαι ὡς δεῖ αἴ-
 λον τινα βίον ζῆν ἢ τοῦτον, ὅσπερ καὶ ἐκείσε κραι-
 ται ξυμφέρων· ἀλλ' ἐν τοσοῦτοις λόγοις, τῶν αἴ-
 λων ἐλεγχομένων, μόνος οὗτος ἤρημι ὁ λόγος, ὅς
 εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι,
 καὶ παντός μᾶλλον ἀνδρὶ μελιητέον, οὐ, τὸ δοκεῖν
 εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ·
 εἰάν τις κατὰ τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστὶ
 καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθόν μετὰ τὸ εἶναι δίκαιον,
 τὸ γίγνεσθαι, καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην· καὶ
 πᾶσαν κολακίαν καὶ τὴν περὶ ἑαυτῶν καὶ τὴν περὶ
 τοὺς ἄλλους, καὶ περὶ ὀλίγους καὶ περὶ πολλοὺς,
 φευκτέον, καὶ τῇ ῥητορικῇ οὕτω χρηστέον ἐπὶ τὸ δι-
 καιον αἰεὶ καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει. LXXXIII
 Ἐμοὶ μὲν οὖν πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα,
 οἷ ἀφικόμενος εὐδαιμονήσεις καὶ ζῶν καὶ τελετή-
 σας, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, καὶ ἕασόν τινα σοῦ κα-
 ταφρονῆσαι, ὡς ἀνοήτου, καὶ προσηλακίσει εἰάν βού-
 ληται, καὶ, καὶ μὰ Δία, σὺ γε θαρρόων πατιάξει τὴν
 αἰτιμον ταύτην πληγὴν· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσῃ, εἰάν
 τῷ ὄντι ἦς καλὸς καὶ ἀγαθός, ἀσκήων ἀρετήν· ἀρπείτα οὐ-
 τω κοινῇ ἀσκήσαντες, τότε ἤδη, εἰάν δοκῇ χρῆναι, ἐπι-
 θησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἢ, ὑποῖον ἂν τι δοκῇ ἡμῖν,
 τότε βουλευσόμεθα, βελτίους ὄντες βουλευέσθαι ἢ
 νῦν. αἰσχρὸν γάρ, ἔχοντάς γε ὡς νῦν φαινόμεθα ἔχειν,
 ἔπειτα νεανιεύεσθαι ὡς τι ὄντας, οἷς οὐδέποτε ταν-
 τὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα, περὶ τῶν μεγί-

στων· εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀπαιδευσίας. ὡςπερ οὖν
 ἡγεμόνι τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι,
 ὅς ἡμῖν σημαίνει, ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἀριστος τοῦ
 βίου, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦν-
 τας καὶ ζῆν καὶ τεθνάναι. τοῦτω οὖν ἐπώμεθα,
 καὶ τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν, μὴ ἐκείνω, ὃ ἢ σὺ πι-
 στεύων ἐμὲ παρακαλεῖς. ἔστι γὰρ οὐδενὸς ἀξίος, ὢ
 Καλλίκλεις.

Ι Ω Ν
Η ΠΕΡΙ ΙΔΙΑΔΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡ
Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΛΟΓΙΚΟΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΙΑΝΟΣ ΠΡΟΣ
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΩΝ.

Τὸν Ἴωνα χαίρειν. πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιμηκας; ἢ οἴχοθεν, ἐξ Ἐφέσου; **ΙΩΝ.** Οὐδαμ Σώκρατες, ἀλλ' ἐξ Ἐπιδαύρου, ἐκ τῶν Ἀσκληπείων. **ΣΩ.** Μῶν καὶ ῥαψωδῶν ἀγῶνα τιθέασι τῶν Ἐπιδαύριοι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε, καὶ τῆς ἄλλης γεισιπῆς. **ΣΩ.** Τί οὖν; ἠγωνίζου τι ἡμῖν; καὶ τι ἠγωνίσω; **ΙΩΝ.** Τὰ πρῶτα τῶν ἀθλῶν ἠμεθα, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Εὖ λέγεις. ἄγε δὴ καὶ τὰ Παναθηναία νικήσομεν. **ΙΩΝ.** Ἀλλ' ταῦτα, εἰάν θεὸς ἐθέλη. **ΣΩ.** καὶ μὴν πολλὰ ἐξήλωσα ὑμᾶς τοὺς ῥαψωδοῦς, ὦ Ἴων, τῆς τι

Ἐὐ γὰρ ἅμα μὲν τὸ σῶμα κεκοσμησθαι ἀεὶ πρέπον
 ἔμῶν εἶναι τῇ τέχνῃ, καὶ ὡς καλλίστοις φαίνεσθαι,
 ἔμα δὲ ἀναγκαῖον εἶναι ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς δια-
 κρίβειν πολλοῖς καὶ ἄγαθοῖς, καὶ δὴ καὶ μάλιστα
 Ἐὐ Ὀμήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν ποιητῶν,
 καὶ τὴν τούτου διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ
 ἔμῃ, ζηλωτὸν ἐστίν. οὐ γὰρ ἂν γένοιτό ποτε ἄφαρ-
 ἔμῃ, εἰ μὴ ξυνή τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· τὸν
 γὰρ ἄφαρδόν ἐρμηνεῖα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς δια-
 κρίσιος γίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι· τοῦτο δὲ καλῶς ποι-
 εῖν μὴ γινώσκοντα ὃ τι λέγει ὁ ποιητὴς ἀδύνα-
 τον. ταῦτα οὖν πάντα ἀξία ζηλοῦσθαι. *ΙΣΝ.* Ἄλη-
 ἔμῃ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ἔμοιγ' οὖν τοῦτο πλεῖστον
 ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης, καὶ οἶμαι κάλλιστα ἀν-
 ἔμῃ ἄνθρωπων λέγειν περὶ Ὀμήρου, ὡς οὔτε Μητροδόωμος
 ὁ Λαμψακηνός, οὔτε Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, οὔτε
 Γλαύκων, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων
 ἔμῃ εἰπεῖν οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ
 Ὀμήρου, ὅσας ἐγώ. *ΣΩ.* Εὐ λέγεις, ὦ Ἴων· δῆλον
 γὰρ, ὅτι οὐ φθονήσεις μοι ἐπιδείξαι. *ΙΣΝ.* Καὶ
 μὴν ἀξιὸν γε ἀκούσαι, ὦ Σώκρατες, ὡς εὐ κεκόσμηκα
 τὸν Ὀμηρον, ὥστε, οἶμαι, ὑπὸ Ὀμηριδῶν ἀξίος εἶναι
 ἔμῃ στεφάνῳ στεφανωθῆναι. *Π.* *ΣΩ.* Καὶ μὴν
 ἔμῃ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροῦσθαι σοῦ. ἔνν δὲ
 μοι τοσόνδε ἀπόκριται, πότερον περὶ Ὀμήρου μόνον
 δευρὸς εἶ, ἢ καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου; *ΙΣΝ.*
 Οὐδαμῶς, ἀλλὰ περὶ Ὀμήρου μόνον· ἱκανὸν γὰρ
 μοι δοκεῖ εἶναι. *ΣΩ.* Ἔστι δὲ περὶ οὗτου Ὀμηρός τε

καὶ Ἡσίοδος ταυτὰ λέγετον; *ΙΩΝ.* Οἴμι πολλά. *ΣΩ.* Πότερον οὖν περὶ τούτων ἐξηγήσαι, ἢ ὅτι Ὀμηρος λέγει, ἢ ἢ Ἡσίοδος ὁμοίως ἂν περὶ γε τούτων, ὡς Σώκρατες ταυτὰ λέγουσι. *ΣΩ.* Τί δέ; ὧν περὶ μ γουσι, ὅσον περὶ μαντικῆς λέγει τι Ὀμηρος; *ΙΩΝ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τί οὖν ὁμοίως καὶ ὅσα διαφόρως περὶ μαντικῆς ποιητὰ τούτω, πότερον σὺ κάλλιον ἂν τῶν μάντεων τις τῶν ἀγαθῶν; *ΙΩΝ.* Τί *ΣΩ.* Εἰ δὲ σὺ ἤσθα μάντις, οὐκ, εἴη ὁμοίως λεγομένων οἷός τ' ἤσθα ἐξηγήσασθαι περὶ τῶν διαφόρως λεγομένων ἠπίστω ἂν *ΙΩΝ.* Ἀἴτιον ὅτι. *ΣΩ.* Τί οὖν ποτε περὶ δεινὸς εἶ, περὶ δὲ Ἡσιόδου οὐ, οὐδὲ τῶν τῶν; ἢ Ὀμηρος περὶ ἄλλων τινῶν λέγει ἢ παντες οἱ ἄλλοι ποιηταί; οὐ περὶ ποικίλα διελήλυθε, καὶ περὶ ὁμιλιῶν περὶ ἀνθρώπων ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν, καὶ δημιουργῶν, καὶ περὶ θεῶν πρὸς ἀλλήλους ἀνθρώπους ὁμιλούντων, ὡς ὁμιλοῦσι, καὶ οὐρανίων παθημάτων, καὶ περὶ τῶν ἐν γενέσει θεῶν τε καὶ ἡρώων; οὐ ταῦτ' ἢ Ὀμηρος τὴν ποιήσιν πεποίηκεν; *ΙΩΝ.* λέγεις; ἢ Σώκρατες. *ΣΩ.* Τί δέ; οἱ ταῦτα οὐ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων; *ΙΩΝ.* ἢ Σώκρατες, οὐχ ὁμοίως πεποίηκασι, καὶ *ΣΩ.* Τί μὴν; κάκιον; *ΙΩΝ.* Πολὺν γε. *ΣΩ.*

εινον; *ΙΩΝ.* Ἄμεινον μέντοι, νῆ Δία. *III.*
 Οὐκοῦν, ὃ φίλη κεφαλή Ἴων, ὅταν περὶ ἀρι-
 πολλῶν λεγόντων εἰς τις ἄριστα λέγη, γνώ-
 δήπου τις τὸν εὖ λέγοντα; *ΙΩΝ.* Φημί. *ΣΩ.*
 ιον οὖν ὁ αὐτός, ὅσπερ καὶ τοὺς κακῶς λέγον-
 ἦ ἄλλος; *ΙΩΝ.* Ὁ αὐτός δῆπου. *ΣΩ.* Οὐκοῦν
 ἀριθμητικὴν τέχνην ἔχων οὗτός ἐστι; *ΙΩΝ.*
ΣΩ. Τί δ'; ὅταν πολλῶν λεγόντων περὶ ὑγιέ-
 τιῶν, ὁποῖά ἐστιν, εἰς τις ἄριστα λέγη, πότα-
 τερος μὲν τις τὸν ἄριστα λέγοντα γνώσεται, ὅτι
 α λέγει, ἕτερος δὲ τὸν κάκιον, ὅτι κάκιον, ἢ
 ὅς; *ΙΩΝ.* Ἀῖνον δῆπου, ὁ αὐτός. *ΣΩ.* Τίς
 ; τί ὄνομα αὐτῷ; *ΙΩΝ.* Ἰατρός. *ΣΩ.* Οὐκοῦν
 ἀλλὰ ἴω λέγομεν, ὡς ὁ αὐτός γνώσεται αἰεὶ περὶ
 ὑγιῶν, πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὖ λέγει καὶ
 κακῶς, ἢ, εἰ μὴ γνώσεται τὸν κακῶς λέγοντα,
 ὅτι οὐδὲ τὸν εὖ, περὶ γε τοῦ αὐτοῦ; *ΙΩΝ.*
 ; *ΣΩ.* Οὐκοῦν ὁ αὐτός γίγνεται δεινός περὶ
 τέρων; *ΙΩΝ.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν σὺ φῆς καὶ
 ὄν καὶ τοὺς ἄλλους ποιητάς, ἐν οἷς καὶ Ἡσίο-
 υῖ Ἀρχιλοχός ἐστι, περὶ γε τῶν αὐτῶν λέγει,
 ὃχ ὁμοίως; ἀλλὰ τὸν μὲν εὖ γε, τοὺς δὲ χεῖ-
ΙΩΝ. Καὶ ἀληθῆ λέγω. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἴπερ
 ὃ λέγοντα γινώσκεις, καὶ τοὺς χεῖρον λέγον-
 γινώσκεις ἂν ὅτι χεῖρον λέγουσιν; *ΙΩΝ.* Ἔοι-
ΣΩ. Οὐκοῦν, ὃ βέλτιστε, ὁμοίως τὸν Ἴωνα
 τες περὶ Ὀμήρου τε δεινὸν εἶναι καὶ περὶ τῶν
 ποιητῶν οὐχ ἁμαρτησόμεθα; ἐπειδὴ γε αὐ-

τὸς ὁμολογεῖ τὸν αὐτὸν ἴσασθαι χρητὴν ἱκανὸν πιά-
 των, ὅσοι ἂν περὶ τῶν αὐτῶν λέγωσι, τοὺς δὲ ποιη-
 τὰς σῆδόν ἄπαντας τὰ αὐτὰ ποιεῖν. *ΙΩΝ.* Τί οὐ
 ποτε τὸ αἴτιον, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ὅταν μὲν τις περὶ
 ἄλλου τοῦ ποιητοῦ διαλέγεται, οὔτε προσέχω τῷ
 νοῦν, ἀδυνατῶ τε καὶ ὀτιοῦν συμβαλεσθαι λόγῳ
 ἄξιον, ἀλλ' ἀτεχνῶς νυστάζω, ἐπειδὴν δὲ τις περὶ
 Ὀμήρου μνησθῆ, ἐνθὺς τε ἐρηγορεῖ καὶ προσέχω
 τὸν νοῦν καὶ εὐπορῶ ὅ τι λέγω; *ΡΩ.* Οὐ χαλεπὸν
 τοῦτο γε εἰκάσαι, ὦ ἑταῖρε, ἀλλὰ παντὶ δήλον, ὅτι
 τέχνη καὶ ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγειν ἀδύνατος
 εἶ· εἰ γὰρ τέχνη οἶός τε ἦσθα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων
 ποιητῶν ἁπάντων λέγειν οἶός τ' ἂν ἦσθα· ποιητικὴ
 γὰρ που ἐστὶ τὸ ὄλον· ἢ οὐ; *ΙΩΝ.* Ναί. *IV.* *ΣΩ.*
 Οὐκοῦν ἐπειδὴν λάβῃ τις καὶ ἄλλην τέχνην ἠντιῶσιν
 ὄλην, ὃ αὐτὸς τρόπος τῆς σκέψεως ἐστὶ περὶ ἁπασῶν
 τῶν τεχνῶν; πῶς τοῦτο λέγω, δὲν τί μου ἀκοῖσαι,
 ὦ Ἴων; *ΙΩΝ.* Ναὶ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔγωγε
 χαίρω γὰρ ἀκούων ὑμῶν τῶν σοφῶν. *ΣΩ.* Βουλοί-
 μην ἂν σε ἀληθῆ λέγειν, ἔ· Ἴων. ἀλλὰ σοφοὶ μὲν
 που ἐστὲ ὑμεῖς οἱ ἑσφωδοὶ καὶ ὑποχρεῖται καὶ
 ὦν ὑμεῖς ἄδετε τὰ ποιήματα· ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ
 τὰληθῆ λέγω, οἷον εἰκὸς ἰδιωτῆν ἀνθρώπων. ἐπεὶ
 καὶ περὶ τούτου, οὐ νῦν ἠρόμην σε, θείασαι ὡς φαῦ-
 λον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι καὶ παντὸς ἀνδρός γνῶναι, ὃ
 ἔλεγον τὴν αὐτὴν εἶναι σκέψιν, ἐπειδὴν τις ὄλην τέχνην
 λάβῃ· λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. γραφικὴ γὰρ τις ἐστὶ
 τεχνὴ τὸ ὄλον; *ΙΩΝ.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ γρα-

φρῖς πολλοὶ καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἀγαθοὶ καὶ φαῖ-
 λοι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ἦδη οὖν τινα εἶδες, ὅστις
 περὶ μὲν Πολυγνώτου τοῦ Ἀγλαοφῶντος δεινός ἐστιν
 ἀποφαίνειν ἅ εὐ τε γράφει καὶ ἅ μὴ, περὶ δὲ τῶν
 ἄλλων γραφῶν ἀδύνατος; καὶ ἐπειδὴν μὲν τις τὰ
 τῶν ἄλλων ζῶγραφων ἔργα ἐπιδεικνύη, νυστάζει τε
 καὶ ἀπορεῖ, καὶ οὐκ ἔχει ὅ τι συμβάληται, ἐπειδὴν
 δὲ περὶ Πολυγνώτου ἢ ἄλλου οἴτου βούλει τῶν γρα-
 φῶν, ἐνός μόνου, δέη ἀποφῆνασθαι γνώμην, ἐγγή-
 γορέ τε καὶ προσέχει τὸν νοῦν, καὶ εὐπορεῖ ὅ τι
 εἶπῃ; **ΙΩΝ.** Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Τί δέ;
 ἐν ἀνδριαντοποιίᾳ ἦδη τιν' εἶδες, ὅστις περὶ μὲν
 Δαιδάλου τοῦ Μητίωνος, ἢ Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως,
 ἢ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου, ἢ ἄλλου τινός ἀνδριαντο-
 ποιοῦ, ἐνός πέρι, δεινός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι ἅ εὐ πε-
 ποίηκεν, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἄλλων ἀνδριαντοποιῶν ἔργοις
 ἀπορεῖ τε καὶ νυστάζει, οὐκ ἔχων ὅ τι εἶπῃ; **ΙΩΝ.**
 Οὐ μὰ τὸν Δία οὐδὲ τοῦτον ἰώρακα. **ΣΩ.** Ἀλλὰ
 μήν, ὡς γ' ἐγὼ οἶμαι, οὐδ' ἐν αὐλήσει γε, οὐδὲ ἐν
 κιθαρίσει, οὐδὲ ἐν κιθαρωδίᾳ, οὐδὲ ἐν φραψωδίᾳ,
 οὐδεπώποτ' εἶδες ἄνδρα, ὅστις περὶ μὲν Ὀλύμπου δει-
 νός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι, ἢ περὶ Θαμύρου, ἢ περὶ Ὀρ-
 φῶως, ἢ περὶ Φημίου τοῦ Ἰθακησίου φραψωδοῦ· περὶ
 δὲ Ἴωνος τοῦ Ἐφειοῦ ἀπορεῖ καὶ οὐκ ἔχει συμβάλ-
 λεσθαι, ἅ τε εὐ φραψοδεῖ καὶ ἅ μὴ. **ΙΩΝ.** Οὐκ ἔχω
 σοι περὶ τούτου ἀντιλέγειν, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἐκείνο
 ἔμαυτῶ ξυνοῖδα, ὅτι περὶ Ὀμήρου κάλλιστ' ἀνθρώ-
 πων λέγω καὶ εὐπορῶ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες με φασὶς

εν λέγειν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, οὐ· αὐτοὶ ἔρα, τί
 τί ἐστι. **Υ.** **Σ.** Καὶ ἄρα, ὡς ἴων, καὶ ἔρχομαι
 σοὶ ἀποφαινόμενος, ὃ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι. εἴτε γ
 τοῦτο πῆχνη μὲν, οὐκ ὄν παρὰ σοὶ περὶ Ὀμήρου
 λέγειν, ὃ ἔν δὴ ἔλεγον, θεία δὲ δύναμις ἢ σε κί
 ὡς περ ἐν τῇ λίσθῃ ἦν Εὐριπίδης μὲν Μιυγνήτιν ἑώ
 μασσιν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἱερρακλείαν· καὶ γὰρ αὐτῆ
 λίσθος· οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλλοὺς ἄγειν τι
 σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἐντίθῃσι τοῖς δακ
 λλοῖς, ὥστε δύνασθαι ταυτὸν τοῦτο ποιεῖν, ὅπερ ἦ
 θος, ἄλλους ἄγειν δακτυλλοὺς· ὥστ' ἐνίοτε ἄρμα
 μακρὸς πᾶν σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων
 τήται, πᾶσι δὲ τούτοις ἐξ ἐκείνης τῆς λίσθου ἢ δι
 μιν ἀνήρηται. οὕτω δὲ καὶ ἡ Μοῦσα ἐνθέου
 ποιῆ αὐτῆ, διὰ δὲ τῶν ἐνθέων τούτων ἄλλων ἐν
 διαζόντων ἄρμαθός ἐξαρτῆται. πάντες γὰρ οἱ ἱ
 ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοί, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔ
 ὄντες καὶ κατεχόμενοι πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λι
 ποιήματα· καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡς
 ὡς περ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἐμφρονες ὄντες ὁ
 ται, οὕτω καὶ οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἐμφρονες ὁ
 καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπειδὴν ἐμβ
 τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν θυθμόν, βακχευ
 κατεχόμενοι, ὡς περ αἱ βᾶκχαι ἀρτύττονται
 ποταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμεναι, ἔμψ
 οῦσαι, οὐ. καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῖ
 ζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι. λέγουσι γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς εἰ ποιηταὶ, ὅτι ἀπὸ κρητῶν μ

ἐκ Μουσῶν κήπων τιναῖν καὶ ναπῶν ὄρεπόμενοι τὰ
 μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ
 οὕτω πετόμενοι, καὶ ἀληθῆ λέγουσι. κοῦφόν γὰρ
 χρῆμα ποιητῆς ἐστὶ καὶ πτήνῳν καὶ ἱερόν, καὶ οὐ
 πρότερον οἶός τε ποιεῖν πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται
 καὶ ἐκφρῶν, καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῆ. ἕως δ' ἂν
 τουτὶ ἔχη τὸ κῆμα, ἀδύνατος πᾶν ποιεῖν ἐστὶν ἄν-
 θρωπος καὶ χρησῖμωδεῖν· ἕτε οὖν οὐ τέχνη ποιούν-
 τες καὶ πολλὰ λέγουσι καὶ καλὰ περὶ τῶν πραγ-
 μάτων, ὥσπερ σὺ περὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ θεία μοῖρα
 τοῦτο μόνον οἶός τε ἕκαστος ποιεῖν καλῶς, ἐφ' ὃ ἡ
 Μοῦσα αὐτὸν ὤρμησεν, ὃ μὲν διθυράμβους, ὃ δὲ
 ἐγκώμια, ὃ δὲ ὑπορχήματα, ὃ δ' ἔπη, ὃ δ' ἰάμβους·
 τὰ δ' ἄλλα φαῦλος αὐτῶν ἕκαστός ἐστιν. οὐ γὰρ τέ-
 χνη ταῦτα λέγουσιν, ἀλλὰ θεία δυνάμει. ἐπεὶ εἰ
 περὶ ἐνός τέχνη καλῶς ἠπίσταντο λέγειν, κἂν περὶ
 τῶν ἄλλων ἐπάντων. διὰ ταῦτα δὲ ὁ θεός, ἐξαιρού-
 μενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ἐπηρέταις, καὶ
 τοῖς χρησμοδοῖς καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θελοῖς, ἵνα
 ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες εἰδῶμεν, ὅτι οὐχ οὗτοι εἰσὶν οἱ
 ταῦτα λέγοντες, οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νοῦς μὴ πάρ-
 ιστιν, ἀλλ' ὁ θεός αὐτός ἐστιν ὁ λέγων, διὰ τούτων
 δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς. μέγιστον δὲ τεκμηρίον τῆ
 λόγῳ Φύνχιος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πᾶ-
 ποτ' ἐποίησε πόλημα, ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆ-
 ναι, τὸν δὲ Παίωνα, ὃν πάντες ἄδουσι, σχεδόν τι πάν-
 των μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὅπερ αὐτός λέγει, εὐ-
 ρημά τι Μοῦσαῖν. ἐν τούτῳ γὰρ δὴ μάλιστα μοι δο-

καὶ ὁ θεὸς ἐνδείξασθαι ἡμῖν, ἵνα μὴ δισταζώμεν, οὐδὲ
 οὐκ ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιήματα οὐδὲ
 ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεῶν καὶ θεῶν, οἳ δὲ ποιηταὶ οὐ-
 δὲν ἀλλ' ἢ ἐρμηνεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν, κατεχόμενοι ἐξ
 οὗτου ἂν ἕκαστος κατέχεται. ταῦτα ἐνδεικνύμενος ὁ
 θεὸς ἐξεπίτηδες διὰ τοῦ φαυλοτάτου ποιητοῦ τὸ
 κάλλιστον μέλος ἤσεν. ἢ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγων,
 ὦ Ἴων; *ΙΩΝ.* Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἔμοιγε. ἔπειτα γὰρ
 πως μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρατες, καί
 μοι δοκοῦσι θεῖα μοῖρα ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα
 οἳ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἐρμηνεύειν. | *VI. ΣΩ.* Οὐκοῦν
 ὑμεῖς αὖ οἳ ῥαψῳδοὶ τὰ τῶν ποιητῶν ἐρμηνεύετε;
ΙΩΝ. Καὶ τοῦτο ἀληθὲς λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἐρμη-
 νέων ἐρμηνεῖς γίνεσθε; *ΙΩΝ.* Παντάσῳ γε. *ΣΩ.*
 Ἐχε δὴ καὶ μοι τόδε εἶπέ, ὦ Ἴων, καὶ μὴ ἀποκρύ-
 ψῃ ὅ τι ἂν σε ἔρωμαι· ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη, καὶ ἐκ-
 πλήξης μάλιστα τοὺς θεωμένους, ἢ τὸν Ὀδυσσεῖα
 ὅταν ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον ἄδῃς, ἐκφανῆ γιγνώ-
 μενον τοῖς μνηστῆρσι καὶ ἐκχέοντα τοὺς οἰστοὺς
 πρὸ τῶν ποδῶν, ἢ Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τὸν Ἔκτορα δρῶν-
 τα, ἢ καὶ τῶν περὶ Ἀνδρομάχην ἐλεεινῶν τι ἢ περὶ
 Ἐκάβην ἢ περὶ Πρίαμον, τότε πότερον ἔμφρων εἶ,
 ἢ ἔξω σαυτοῦ γίγνη; καὶ παρὰ τοῖς πράγμασι οἶ-
 ται σοῦ εἶναι ἡ ψυχὴ, οἷς λέγεις, ἐνθουσιάζουσα, ἢ ἐν
 Ἰθάκῃ οὔσιν ἢ ἐν Τροίᾳ ἢ ὅπως ἂν καὶ τὰ ἔπη ἔχη;
ΙΩΝ. Ὡς ἐναργὲς μοι τοῦτο, ὦ Σώκρατες, τὸ τεκμή-
 ριον εἶπες· οὐ γάρ σε ἀποκρυψάμενος ἔρω. ἐγὼ γὰρ
 ὅταν ἐλεεινόν τι λέγω, δακρῶν ἐμπίπλωται μου οἱ

ὄφθαλμοί, ὅταν τε φοβερόν ἢ δεινόν, ὄρθαι αἱ τρο-
 χες ἴστανται ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἡ καρδία πηδῆ.
 ΣΩ. Τί οὖν φῶμεν, ὦ Ἴων; ἔμφρονα εἶναι τότε τοῦ-
 τον τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἂν κεκοσμημένος ἐσθῆτι ποι-
 κίλῃ καὶ χρυσοῖς στεφάνοις κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις καὶ
 ἐορταῖς, μηδὲν ἀπολωλεκῶς τούτων, ἢ φοβῆται, πλεόν
 ἢ ἐν διςμυρίοις ἀνθρώποις ἐστηκῶς φίλοις, μηδεὶός
 ἀποδύοντος μηδὲ ἀδικοῦντος; ΙΩΝ. Οὐ μὰ τὸν Δία
 οὐ πάνυ, ὦ Σώκρατες, ὡς γε ἰάληθές εἰρησθαι. ΣΩ.
 Οἶσθα οὖν ὅτι καὶ τῶν θεατῶν τοὺς πολλοὺς ταυτά
 ταῦτα ὑμεῖς ἐργάζεσθε; ΙΩΝ. Καὶ μάλα καλῶς οἶδα.
 καθορῶ γὰρ ἐκάστοτε αὐτοὺς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βή-
 ματος κλαίοντάς τε καὶ δεινὸν ἐμβλέποντας καὶ ξύν-
 θαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις. δεῖ γάρ με καὶ σφόδρ'
 κῦτοῖς τὸν νοῦν προσέχειν, ὡς εἰάν μιν κλαίοντας
 αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελῶσομαι, ἀργύριον λαμβί-
 ων, εἰάν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι, ἀργύριον
 πολλύς. | VII. ΣΩ. Οἶσθα οὖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ
 εατῆς τῶν δακτυλίων ὁ ἴσχατος, ὣν ἐγὼ ἔλεγον
 ὅτι τῆς Ἡρακλεώτιδος λίθου ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύ-
 νειν λαμβάνειν, ὁ δὲ μέσος σὺ δὲ ῥαψοδός καὶ ὑπο-
 τῆς, ὁ δὲ πρῶτος αὐτὸς ὁ ποιητής; ὁ δὲ θεὸς διὰ
 τῶν τούτων ἔλκει τὴν ψυχὴν, ὅποι ἂν βούληται
 ἀνθρώπων, ἀνάκρεμαννύς ἐξ ἀλλήλων τὴν δύνα-
 καὶ, ὡς περ ἐκ τῆς λίθου ἐκείνης, ὄρμαθός πάμ-
 ις ἐξήρτηται χροεῦτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑπο-
 σκάλων, ἐκ πλάγιου ἐξηρτημένων, τῶν τῆς μου-
 κρῆμῆμάμενον δακτυλίων; καὶ ὁ μὲν τῶν ποιητῶν

ἐξ ἄλλης Μούσης, ὃ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρηται· ὀνομα-
 ζομεν δὲ αὐτό, κατέχεται· τὸ δὲ ἐστὶ πᾶραπλήσιον·
 ἔχειται γάρ. ἐκ δὲ τούτων τῶν πρώτων δακτυλίων,
 τῶν ποιητῶν ἄλλοι ἐξ ἄλλου αὐ ἠρημένοι εἰσὶ καὶ
 ἐνθουσιάζουσιν, οἱ μὲν ἐξ Ὀρφείως, οἱ δὲ ἐκ Μου-
 σαίου· οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὀμήρου κατέχονται τε καὶ
 ἔχονται, ὧν σὺ, ὦ Ἴων, εἷς εἶ, καὶ κατέχη ἐξ Ὀμήρου.
 καὶ ἐπειδὴν μὲν τις ἄλλου του ποιητοῦ ἤδη, καθώ-
 δεις τε καὶ ἀπορεῖς ὅ τι λέγῃς, ἐπειδὴν δὲ τούτου
 τοῦ ποιητοῦ φθέγγεται τις μέλος, εὐθύς ἐγρηγόρας,
 καὶ ὀρχεῖται σὺν ἡ ψυχῇ, καὶ εὐπορεῖς ὅ τι λέγῃς.
 οὐ γὰρ τέχνη οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ
 λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχή, ὥσπερ οἱ
 κορυβαντίωντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέ-
 λους ὀξεῖως, ὃ ἂν ἦ τοῦ θεοῦ ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται,
 καὶ εἰς ἐκείνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων
 εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. οὕτω καὶ
 σὺ, ὦ Ἴων, περὶ μὲν Ὀμήρου ὅταν τις μνησθῇ, εὐ-
 πορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπορεῖς. τούτου δ' ἔστι
 τὸ αἴτιον, ὃ μ' ἐρωτᾷς, διότι σὺ περὶ μὲν Ὀμήρου
 εὐπορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐ, ὅτι οὐ τέχνη, ἀλ-
 λὰ θεία μοῖρα, Ὀμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινήτης. **ΙΩΝ.**
 Σὺ μὲν εὖ λέγεις, ὦ Σώκρατες· θαυμάζοιμι μὲντ'
 ἂν εἰ οὕτως εὖ εἴποις, ὥστε με ἀναπεῖσαι, ὡς ἐγὼ κατ-
 εχόμενος καὶ μαινόμενος Ὀμηρον ἐπαινῶ, οἶμαι δέ,
 οὐδ' ἂν σοι δόξαιμι, εἴ μου ἀκούσαις λέγοντος περὶ
 Ὀμήρου. **VIII. ΣΩ.** Καὶ μὴν ἐθέλω γε ἀκούσαι,
 οὐ μέντοι πρότερον πρὶν ἂν μοι ἀποκρίνη τόδε· ὧν

Ὁμηρος λέγει, περὶ τίνος εὖ λέγεις; οὐ γὰρ δῆπου περὶ ἀπάντων γε. **ΙΩΝ.** Εὐ ἴσθι, ὦ Σώκρατες, οὐδὲν ὄν περὶ ὅτου οὐ. **ΣΩ.** Οὐδὲ δῆπου καὶ περὶ τούτων, ὧν σὺ μὲν τυγχάνεις οὐκ εἰδώς, Ὁμηρος δὲ λέγει. **ΙΩΝ.** Καὶ ταῦτα ποῖα ἐστίν, ἃ Ὁμηρος μὲν λέγει, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα; **ΣΩ.** Οὐ καὶ περὶ τεχνῶν μὲντοι λέγει πολλάχθ' Ὁμηρος καὶ πολλὰ; οἷον καὶ περὶ ἡνίοχειας. ἐὰν μνησθῶ τὰ ἔπη, ἐγὼ σοι φράσω **ΙΩΝ.** Ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ· ἐγὼ γὰρ μέμνημαι. **ΣΩ.** Εἰπέ δὴ μοι, ἃ λέγει Νέστωρ Ἀντιλόχῳ τῷ υἱεῖ, παραινῶν εὐλαβηθῆναι τὴν καμπὴν ἐν τῇ ἵπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ. **ΙΩΝ.**

*Κλιθῆναι δὲ (φησὶ) καὶ αὐτὸς εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ,
Ἴπ' ἀριστέρῳ τοῖν' ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κίναςαι δὲ μακλήσας, εἴξαι τε οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσθῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχεῖμαρδῆτω,
Ὡς μὴ τοι πλήμνη γε δοῦσεται ἄκρον ἐκείσθαι
Κύκλου πόθητοιο, λίθου δ' ἀλείψθαι ἐπαυρεῖν.*

ΣΩ. Ἀρκεῖ. ταῦτα δὴ, ὦ Ἴων, τὰ ἔπη εἴτε ὀρθῶς λέγει Ὁμηρος, εἴτε μὴ, πότερος ἂν γνοίῃ ἄμεινον, ἰατρός ἢ ἡνιόχος; **ΙΩΝ.** Ἡνιόχος δῆπου. **ΣΩ.** Πότερον, ὅτι τέχνην ταύτην ἔχει, ἢ κατ' ἄλλο τι; **ΙΩΝ.** Οὐκ, ἀλλ' ὅτι τέχνην. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐκάστη τῶν τεχνῶν ἀποδέδοται τι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔργον οἷα τε εἶναι γινώσκειν; οὐ γὰρ που, ἃ κυβερνητικῇ γινώσκωμεν, γνωσόμεθα καὶ ἰατρικῇ. **ΙΩΝ.** Οὐδῆτα. **ΣΩ.** Οὐδέ γε ἃ ἰατρικῇ, ταῦτα καὶ τεκτονικῇ. **ΙΩΝ.** Οὐδῆτα. **ΣΩ.** Οὐκοῦν οὕτω καὶ κατὰ πασῶν τῶν

τεχνῶν, ἃ τῆ ἐτέρᾳ τέχνῃ γινώσκομεν, οὐ γνωσόμεθα τῆ ἐτέρᾳ; τόδε δέ μοι πρότερον τούτου ἀποκρίναι· τὴν μὲν ἐτέραν φῆς εἶναι τινὰ τέχνην, τὴν δ' ἐτέραν; *ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα, ὡςπερ ἐγὼ τεκμαίρομενος, ὅταν ἢ μὲν ἐτέρων πραγμάτων ἢ ἐπιστήμη, ἢ δ' ἐτέρων, οὕτω καλῶ τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην τέχνην, οὕτω καὶ σὺ; ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ γάρ που τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἐπιστήμη εἴη τις, τί ἂν τὰ μὲν, ἐτέραν φαίμεν εἶναι, τὴν δ', ἐτέραν, ὅποτε γι ταυτὰ εἶη εἰδέναι ἰσὺ ἀμφοτέρων; ὡςπερ ἐγὼ τε γινώσκω, ὅτι πάντε εἰσὶν οὗτοι οἱ δούκτυλοι, καὶ σὺ ὡςπερ ἐγὼ περὶ τούτων ταυτὰ γινώσκεις; καὶ εἰ σε ἐγὼ ἐροίμην, εἰ τῆ αὐτῆ τέχνῃ γινώσκομεν τῆ ἀριθμητικῆ τὰ αὐτὰ ἐγὼ τε καὶ σὺ ἢ ἄλλη, φαίης ἂν δῆπου, τῆ αὐτῆ. *ΙΩΝ. Ναί. ΙΧ. ΣΩ. Ὁ τοῖον ἄρτι ἔμελλον ἐρήσεσθαι σε, νυνὲ εἶπέ, εἰ κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν οὕτω σοι δοκεῖ, τῆ μὲν αὐτῆ τέχνῃ τὰ αὐτὰ ἀναγκαῖον εἶναι γινώσκειν, τῆ δ' ἐτέρᾳ, μὴ τὰ αὐτὰ, ἀλλ' εἴπερ ἄλλη ἔστιν, ἀναγκαῖον καὶ ἕτερα γινώσκειν. *ΙΩΝ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅστις ἂν μὴ ἔχη τινὰ τέχνην, ταύτης τῆς τέχνης τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα καλοῦς γινώσκειν οὐχ οἷός τ' ἔσται; *ΙΩΝ. Ἀληθῆ λέγεις. *ΣΩ. Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν, ὡν εἶπες, εἴτε καλοῦς λέγει Ὅμηρος εἴτε μὴ, σὺ κάλλιον γνώσῃ ἢ ἠρίοχος; *ΙΩΝ. Ἡνίοχος. *ΣΩ. Ῥαφειδὸς γάρ που εἶ, ἀλλ' οὐχ ἠρίοχος. *ΙΩΝ. Ναί. *ΣΩ. Ἡ δὲ Ῥαφειδικὴ τέχνη ἐτέρα ἐστὶ τῆς ἠριοχικῆς; *ΙΩΝ. Ναί. *ΣΩ. Εἰ ἄρα************

έτέρα, περι έτέρων και έπιστήμη πραγμάτων έστι.
 ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ δή, όταν Όμηρος λέγη, ως
 τετρωμένω τῷ Μαχίονι Έκαμήδη ή Νέστορος παλλα-
 κή κύνεωνα πίνειν δίδωσι; και λέγει πως ούτως Όϊνω
 Πραμνείω(φησίν) έπι δ' αἰγείον κνή τυρόν Κνήστι χαλ-
 κείη, παρα δέ κρόμυον ποτῶ ὄψον ταῦτα εἶτε ὀρθῶς
 λέγει Όμηρος εἶτε μή, πότερον ιατρικῆς έστι δια-
 γνῶναι καλῶς, ή φαρμαδικῆς; ΙΩΝ. Ιατρικῆς. ΣΩ.
 Τί δέ; όταν λέγη Όμηρος.

*Ἡ δὲ μολυβδαίη ἐκλή ἐς βυσσὸν ἔκαστον,
 Ἡ τε κατ' ἀγραύλοιο βόδς κίρας ἐμμεμαυῖα
 Ἔρχεται, ὠμησῆσι μετ' ἰχθῶσι πῆμα φέρουσα*

ταῦτα πότερον φῶμεν ἀλιευτικῆς εἶναι τέχνης μᾶλλον
 κρῖναι ή φαρμαδικῆς, ἅττα λέγει, εἶτε καλῶς εἶτε
 μή; ΙΩΝ. Δῆλον δή, ὡ Σώκρατες, ὅτι ἀλιευτικῆς.
 Χ. ΣΩ. Σκέψαι δή, σοῦ ἔρομένου, εἰ ἔροίό με, έπειδή
 τοίνυν, ὡ Σώκρατες, τούτων τῶν τεχνῶν ἐν Όμηρῷ
 εύρίσκεις, ἃ προσήκει ἐκάστη διακρίνειν, ἴθι, μοι
 ἔξευρε και τὰ τοῦ μάντεώς τε και μαντικῆς, ποῖά έστιν
 ἃ προσήκει αὐτῷ οἶω τ' εἶναι διαγιγνώσκειν, εἶτε εὔ-
 εἶτε κακῶς πεποίηται σκέψαι, ὡς ῥαδίως τε και ἀλη-
 θῆ ἔγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. πολλαχοῦ μὲν γάρ και ἐν
 Όδυσσεεία λέγει· οἶον και ἃ ὁ τῶν Μελαμποδιδῶν
 λέγει μάντις πρὸς τοὺς μνηστῆρας Θεοκλύμενος,

*Ἄαιμόμοι, τί κακὸν τόδε πάσχετε; τι κτε μὲν ὑμέων
 Ἐλλήσασαι κεφαλαί τε πρόθυπᾶ τε νέρθε τε γυῖα·
 Ὀμωγή δὲ δέδητε, διδάκρυνται δὲ παρειαί·
 Εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ και ἀλλή*

Ἄριστεν ἐρεθίδε ἐπὶ ἴδρον· ἤλωσ δὲ
 Ὀδυσσεύς ἑκατόμβη, κατὰ δ' ἐπιπέδου ἐχλόν.
 Πολλοῦ δὲ καὶ ἐν Πριάδι· οἶον καὶ ἐπὶ τειχο
 ἴγει γὰρ καὶ ἐντυῦθα.

Ὅστις γὰρ σφιν ἐπέθετο κρησίδαται μιμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑφαίτης, ἐκ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
 Θεωφόντα θάμνοντα φέρον δυνάχισσι πύλων,
 Στόν, ἐκ' ἑκατέρωτα, καὶ εὖπω λήθετο χάσμης.
 Ἐδψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθεσ παρα δειρῆν,
 Ἰθουφείδ οπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἴδρον ἦκε χαμάζε,
 Ἄλγησας δδύνησι· μίση δ' ἐγκάβαλ' ὀμίση.
 Αὐτὸς δὲ κλύξας ἔπειτο πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ταῦτα φήσω καὶ τὰ τοιαῦτα τῷ μάντει προσήκ
 σκοπεῖν καὶ κρίνειν; **ΙΩΝ.** Ἀληθῆ γε σὺ λέγ
 Σώκρατες. **ΣΩ.** Καὶ σὺ γε, ὦ Ἴων, ἀληθῆ ταί
 γεις. Ἰθὶ δὴ, καὶ σὺ ἐμοί, ὥσπερ ἐγὼ σοὶ ἐξέλε
 ἐξ' Ὀδυσσείας καὶ ἐξ' Ἰλιάδος, ὅποια τοῦ μάντεώ
 καὶ ὅποια τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὅποια τοῦ ἀλιεύς,
 καὶ σὺ ἐμοί ἔκλεξον, ἐπειδὴ καὶ ἐμπειρότερος
 τῶν Ὀμήρου, ὅποια τοῦ ραψωδοῦ ἐστίν, ὦ Ἴο
 τῆς τέχνης τῆς ραψωδικῆς, ἢ τῷ ραψωδῶ πρ
 καὶ σκοπεῖσθαι καὶ διακρίνειν παρὰ τοὺς ἄλλο
 θρώπους. **ΙΩΝ.** Ἐγὼ μὲν φημι, ὦ Σώκρατες,
 τα. **ΣΩ.** Οὐ σὺ γε ἔφησ, ὦ Ἴων, ἅπαντα· ἢ
 ἐπιλήσμων εἶ; καίτοι οὐκ ἂν πρόποι γε ἐπιλή
 ῖναι ραψωδὸν ἄνδρα. **ΙΩΝ.** Τί δὲ δὴ ἐπιλαί
 αι; **ΣΩ.** Οὐ μέμνησαι, ὅτι ἔφησθα τὴν ραψ
 χην ἐτέραν εἶναι τῆς ἠριοχικῆς; **ΙΩΝ.** Μέμ

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἑτέραν οὔσαν ἕτερα γνώσεσθαι ὁμολόγεις; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΧΙ. ΣΩ.** Οὐκ ἄρα πάντα γε γνώσεται ἢ ραψωδική, κατὰ τὸν σὸν λόγον, οὐδὲ ὁ ραψωδός. **ΙΩΝ.** Πλήν γε ἕως τὰ τοιαῦτα, ὧς Σώκρατες. **ΣΩ.** Τὰ τοιαῦτα δὲ λέγεις πλήν τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν σχεδόν τι ἄλλα ποῖα δὴ γνώσεται, ἐπειδὴ οὐκ ἅπαντα; **ΙΩΝ.** Ἄ πρόπει, οἶμαι ἔγωγε, ἀνδρὶ εἰπεῖν, καὶ ὁποῖα γυναικί, καὶ ὁποῖα δούλῳ καὶ ὄπρῳ ἐλευθέρῳ, καὶ ὁποῖα ἀρχομένῳ καὶ ὁποῖα ἀρχοντι. **ΣΩ.** Ἄρα ὁποῖα ἀρχόντι, λέγεις, ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου, πρόπει εἰπεῖν, ὁ ραψωδός γνώσεται κάλλιον ἢ ὁ κυβερνήτης; **ΙΩΝ.** Οὐκ, ἀλλὰ ὁ κυβερνήτης τοῦτό γε. **ΣΩ.** Ἄλλ' ὁποῖα ἀρχοντι κάμνοντος πρόπει εἰπεῖν, ὁ ραψωδός γνώσεται κάλλιον ἢ ὁ ἰατρός; **ΙΩΝ.** Οὐδὲ τοῦτο. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα δούλῳ πρόπει, λέγεις; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΣΩ.** Οἷον βουκόλῳ λέγεις δούλῳ ἢ πρόπει εἰπεῖν, ἀγραιοουσῶν βοῶν παραμυθουμένῳ, ὁ ραψωδός γνώσεται, ἀλλ' οὐκ ὁ βουκόλος; **ΙΩΝ.** Οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα γυναικί πρόποντα ἐστὶν εἰπεῖν ταλασιουργῷ περὶ ἑρίων ἐργασίας; **ΙΩΝ.** Οὐ. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα ἀνδρὶ πρόπει εἰπεῖν, γνώσεται, στρατηγῷ, στρατιώταις παραινοῦντι; **ΙΩΝ.** Ναί, τὰ τοιαῦτα γνώσεται ὁ ραψωδός. **ΣΩ.** Τί δέ; ἢ ραψωδική τέχνη στρατηγική ἐστι; **ΙΩΝ.** Γινώσκω γοῦν ἂν ἐγώ, οἷα στρατηγὸν πρόπει εἰπεῖν. **ΣΩ.** Ἴσως γάρ εἰ καὶ στρατηγικός, Ἴων· καὶ γὰρ εἰ ἐτύγχανες ἵππικός ὢν ἅμα καὶ κιθαριστικός, ἔγνωσ ἂν ἵππους εὖ καὶ κακῶς ἵππαζομένους· ἀλλ'

εἰ σε ἐγὼ ἠρόμην, ποτέρῃ δὴ τέχνῃ, ὦ Ἴων, γιγνώσκεις τοὺς ἐν ἵππαζομένους ἵππους; ἢ ἵππεὺς εἶ ἢ ἢ κισθαριστής; τί ἄν μοι ἀπεκρίνου; **ΙΩΝ.** Ἡ ἵππεὺς, ἐγὼ γ' ἄν. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, εἰ καὶ τοὺς ἐν κισθαρίζοντας διεγίγνωσκεις, ὁμολόγησις ἄν, ἢ κισθαριστής εἶ, ταύτην διεγίγνωσκεις, ἀλλ' οὐχ ἢ ἵππεὺς; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ δὲ τὰ στρατιωτικὰ γιγνώσκεις, πότερον, ἢ στρατηγικός εἶ, γιγνώσκεις, ἢ ἢ φαφῶδός ἀγαθός; **ΙΩΝ.** Οὐδὲν ἔμοιγε δοκεῖ διαφέρειν. **ΣΩ.** Πῶς οὐδὲν λέγεις διαφέρειν; μίαν λέγεις τέχνην εἶναι τὴν φαφῶδικὴν καὶ τὴν στρατηγικὴν, ἢ δύο; **ΙΩΝ.** Μία ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Ὅστις ἄρα ἀγαθός φαφῶδός ἐστιν, ὅστις καὶ ἀγαθός στρατηγός τυγχάνει ὦν. **ΙΩΝ.** Μάλιστα, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ ὅστις ἀγαθός στρατηγός τυγχάνει ὦν, ἀγαθός καὶ φαφῶδός ἐστιν; **ΙΩΝ.** Οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τοῦτο. **ΣΩ.** Ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν δοκεῖ σοι, ὅστις γε ἀγαθός φαφῶδός, καὶ στρατηγός ἀγαθός εἶναι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν σὺ τῶν Ἑλλήνων ἄριστος φαφῶδός εἶ, **ΙΩΝ.** Πολύ γε, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Ἡ καὶ στρατηγός, ὦ Ἴων, τῶν Ἑλλήνων ἄριστος εἶ; **ΙΩΝ.** Ἐδ' ἴσθι, ὦ Σώκρατες, καὶ ταυτὰ γε ἐκ τῶν Ὀμήρου μισθῶν. **XII.** **ΣΩ.** Τί δὴ ποτ' οὖν, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἴων, ἀμφοτέρω ἄριστος ὦν τῶν Ἑλλήνων καὶ στρατηγός καὶ φαφῶδός, φαφῶδεις μὲν περιμῶν τοῖς Ἑλλήσι, στρατηγεῖς δ' οὐ; ἢ φαφῶδοῦ μὲν δοκεῖ σοι σὺ στεφάνῳ ἰστεφανωμένου πολλή χρεῖα εἶναι τοῖς λησι, στρατηγοῦ δὲ οὐδεμία; **ΙΩΝ.** Ἡ μὲν γὰρ

Ἰ Σώκρατες, πόλις ἄρχεται ὑπὸ ὑμῶν καὶ
 κι, καὶ οὐδὲν δεῖται στρατηγοῦ, ἡ δὲ ὑμέ-
 Λακιδαιμονίων οὐκ ἂν με ἔλοιτο στρατη-
 γὰρ οἴεσθε ἱκανοὶ εἶναι. ΣΩ. Ὡ βέλ-
 Ἀπολλόδωρον οὐ γινώσκεις τὸν Κυζικη-
 ῖ. Ποῖον τοῦτον; ΣΩ. Ὀν Ἀθηναῖοι πολ-
 ἰν στρατηγὸν ἤρηνται, ξένον ὄντα, καὶ Φα-
 ν᾽ Ἀνδριον, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζο-
 ς ἡδὲ ἡ πόλις ξένους ὄντας, ἐνδειξαμένους
 ἴγου εἰσίν, καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς
 ἀς ἄγει. Ἰωνα δ' ἄρα τὸν Ἐφέσιον οὐχ
 πτρατηγὸν καὶ τιμήσει, ἐὰν δοκῇ ἄξιος λό-
 τί δέ; οὐκ Ἀθηναῖοι μὲν ἴστέ οἱ Ἐφέσιοι
 , καὶ ἡ Ἐφεσος οὐδεμιᾶς ἐλάττων πύλεως;
 ἀρ, ὦ Ἰων, εἰ μὲν ἀληθῆ λέγεις, ὡς τέχνη
 υη οἷός τε εἶ Ὀμηρον ἐπαινεῖν, ἀδικεῖς, ὅς-
 τοσχόμενος, ὡς πολλὰ καὶ καλά περὶ Ὀμή-
 σαι, καὶ φάσκων ἐπιδείξειν, ἐξαπατᾷς με,
 ὅ δει σ' ἐπιδείξει, ὅς γε οὐδέ, ἅττα ἔστι
 ὦν δεινός εἶ, ἐθέλεις εἰπεῖν, πάλαί ἐμοῦ
 ς, ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὡς περ ὁ Πρωτεύς, παν-
 ἴγνη, στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω, ξως τε-
 ιφυγῶν με στρατηγός ἀνεφάνης, ἵνα μὴ
 ὡς δεινός εἶ τὴν περὶ Ὀμήρου σοφίαν. εἰ
 ρνικός ὦν, ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον, περὶ Ὀμή-
 ὄμενος ἐπιδείξειν ἐξαπατᾷς με, ἀδικος εἶ
 ρνικός εἶ, ἀλλὰ θεία μοῖρα κατεχόμενος ἐξ
 ηδὲν εἰδώς, πολλὰ καὶ καλά λέγεις περὶ τοῦ

ποιητοῦ, ὡς περ ἐγὼ εἶπον περὶ σοῦ, οὐδὲν ἄ
ἐλοῦ οὖν, πότῃρα βούλει νομίζεσθαι ὑπὸ ἡμῶν
ἀνὴρ εἶναι, ἢ θεῖος. *ΙΩΝ.* Ποῶ διαφέρει, ἰ
κρατες, πολὺ γὰρ κάλλιον τὸ θεῖον νομίζεσθαι.
Τοῦτο τοίνυν τὸ κάλλιον ὑπάρχει σοι παρ' ἡ
ἴων, θεῖον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὀμήρου
νέτην.

ΦΙΛΗΒΟΣ

H

ΠΕΡΙ ΗΛΘΝΗΣ.

ΗΘΙΚΟΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ, ΦΙΛΗΒΟΣ.

Ὅρα δὴ, Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῶν ἀμφισβητεῖν, ἂν μὴ σοι κατὰ τοῦν ἢ λεγόμενος. βούλει ξυγκεφαλαιωσώμεθα ἐκάτερον; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φίληβος μὲν τοίνυν ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν, καὶ ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τοῦτου ξύμφωνα· τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ἀμφισβητήμα ἐστὶ, μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν καὶ μεμῶσθαι καὶ τὰ τοῦτων αὐ ξυγενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς, τῆς γε ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῶν γίγνεσθαι ξύμπασιν, ὅσα περ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν· δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν ὀφελιμώτατον ἀπάντων εἶναι, πᾶσι τοῖς οὐαί τε καὶ

ἰσομήτορες, μῶν οὐχ οὕτω πως λέγομεν, ὡς Φιληβ-
 τεροι; ΦΙ. Πάντων μὲν οὖν μάλιστα, ὡς Σίαν
 ΣΩ. Δίχρη δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον, ὡς Πρ
 χε, λόγον; ΠΡΩ. Ἀνάγκη δάχρωθαι· Φιληβ
 ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπέληξα. ΣΩ. Δεῖ δὴ περὶ αὐτῶ
 κω παντὶ τάληθός πη περανθῆναι. ΠΡΩ. Δ
 οὔν. Η. ΣΩ. Ἴδι δὴ, πρὸς τοῦτοις διομοιο
 μεθα καὶ τόδα· ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς ἅ
 τῶν ἑαυτέρου· ἔξιν ψυχῆς καὶ διαθέσει ἀποφ
 τινὰ ἐπιχειρήσει, τὴν δυναμένην ἀνθρώποις πᾶ
 βλον εὐδαίμονα παρέχειν. ἄρ' οὐχ οὕτω; ΠΡΩ
 τω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χι
 ἡμεῖς δ' αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν; ΠΡΩ. Ἔστι ἰ
 ΣΩ. Τί δ', ἂν ἄλλη τις κρείττων τούτων φανῆ;
 οὐκ, ἂν μὲν ἡδονῇ μᾶλλον φαίνεται ξυγγενής,
 μεθα μὲν ἀμφοτέροι τοῦ ταῦτα ἔχοντος βεβαίως
 κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς τὸν τῆς φρονήσεως;
 Ναί. ΣΩ. Ἄν δέ γε φρονήσει, καὶ μὲν φρ
 τὴν ἡδονήν, ἢ δὲ ἡττᾶται; ταῦθ' οὕτως ὁμοί
 μενα φατέ, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Ἐμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 Τί δὲ Φιλήβω; τί φῆς; ΦΙ. Ἐμοὶ μὲν πάντως
 ἡδονῇ δοκεῖ καὶ δόξαι, σὺ δ', ὡς Πρώταρχε,
 γνώση. ΠΡΩ. Πάραδούς, ὡς Φιληβε, ἡμῖν τ
 γον, οὐκ ἂν ἔτι κύριος εἴης τῆς πρὸς Σωκράτη
 λογίας, ἢ καὶ τούναντιον. ΦΙ. Ἀληθῆ λέγεις
 γὰρ ἀφοσιούμαι, καὶ μαρτύρομαι νῦν αὐτὴν τὴν
 ΠΡΩ. Καὶ ἡμεῖς σοι τούτων αὐτῶν ξυμμίεσθαι
 εἴμεν, ὡς ταῦτα ἔλεγεσ ἂ λέγεις. ἀλλὰ δὴ τε

ὔτα ἐξῆς, ὦ Σώκρατες, ὁμῶς καὶ μετὰ Φιλήβου ὄντος, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλῃ, πειρώμεθα περαίνειν.

Ι. ΣΩ. Πειρατέον ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς θεοῦ, ἢ ἐς Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαι φησι, τὸ δ' ἀληθέστα-
ν αὐτῆς ὄνομα, Ἡδονὴν εἶναι. ΠΡΩ. Ὁρθότατα.

Ω. Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, αἰεὶ πρὸς τὰ
ἴν θεῶν ὀνόματα οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ
ἔρα τοῦ μεγίστου φόβου· καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφρο-
δίτην, ὅπη ἐκείνη φίλον, ταύτη προσαγορεύω·
ἴν δὲ ἡδονὴν οἶδα ὡς ἔστι ποικίλον, καὶ, ὅπερ
πόν, ἀπ' ἐκείνης ἡμῖς ἀρχομένους ἐνθυμῆσθαι
εἶ καὶ σκοπεῖν, ἴτινα φύσιν ἔχει. ἔστι γὰρ ἀκού-
ν μὲν οὕτως ἀπλῶς ἐν τι, μορφῆς δὲ δήπου παν-
νίας εἴληφε, καὶ τινα τρόπον ἀνομοίους ἀλλήλαις.
ἴε γὰρ· ἡδεσθαι μὲν φαμέν τὸν ἀκολασταίνοντα
μῦθρον, ἡδεσθαι δὲ καὶ τὸν σωφρονοῦντα αὐτῷ
ἢ σωφρονεῖν, ἡδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν ἀνοηταίνον-
α, καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν, ἡδε-
θαι δ' αὖ καὶ τὸν φρονοῦντα αὐτῷ τῷ φρονεῖν·
αὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἂν τις, ὁμοίως
ἀλλήλαις εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτ' ἂν ἐνδί-
ως; ΠΡΩ. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων, ὦ Σώκρα-
τες, αὐταὶ πραγμάτων, οὐ μὴν αὐταὶ γε ἀλλήλαις
ναντία. πῶς γὰρ ἡδονὴ γε ἡδονῇ μὴ οὐχ ὁμοίωτα-
ον ἂν εἴη, τοῦτο αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων,
Ω. Καὶ γὰρ χρῶμα, ὦ δαιμόνιε, χρώματι κατὰ
ε αὐτὸ τοῦτο οὐδὲν διοίσει τὸ χρῶμα εἶναι τὸ
ἄν· τὸ γε μὴν μέλαν τῷ λευκῷ πάντες γιννώσκο-

μὲν ὡς πρὸς τῷ διαφόρον εἶναι καὶ ἕνα.
 ὄν τυγχάνει. καὶ δὴ καὶ σχῆμα σχήματι ἰ
 τὸν γίνεαι μὲν ἐστὶ πᾶν ἓν, τὰ δὲ μέρη τὸ
 αὐτοῦ, τὰ μὲν ἐναντιώτατα ἀλλήλοις, τι
 φορότητα ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει·
 ἕτερα οὕτως ἔχονθ' εὐρήσομεν. ὥστε τοῦ
 λόγου μὴ πίστευε, τῷ πάντα τὰ ἐναντιώτατα
 οὕντι. φοβοῦμαι δέ, μὴ τινὰς ἡδονὰς ἡδοί
 σομεν ἐναντίας. ΠΡΩ. Ἴσως· ἀλλὰ τί το
 βλάπτει τὸν λόγον; ΣΩ. Ὅτι προσαγορε
 ἀνόμοια ὄντα ἑτέρω, φήσομεν, ὀνόματι
 γὰρ ἀγαθὰ πάντα εἶναι τὰ ἡδέα. τὸ μὲν ο
 ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα, λόγος οὐδεὶς ἀμφισβη
 δὲ ὄντα αὐτῶν τὰ πολλὰ, καὶ ἀγαθὰ δέ,
 φασί, ὅμως πάντα σὺ προσαγορεύεις ἀγα
 τὰ δμολογῶν ἀνόμοια εἶναι τῷ λόγῳ, εἴ τις
 ἀναγκάζοι. τί οὖν δὴ ταυτὸν ἐν ταῖς κακα
 καὶ ἐν ἀγαθαῖς ἐνόν, πάσας ἡδονὰς ἀγα
 προσαγορεύεις; ΠΡΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Σ
 οῦε γὰρ τίνα ξυγχωρήσεσθαι, θέμενον ἡδί
 τὰγαθόν, εἶτα ἀνέξεσθαι σου λέγοντος, τι
 ναὶ τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς ἐ
 τῶν κακὰς; ΣΩ. Ἀλλ' οὖν ἀνομοίους ἰ
 αὐτὰς ἀλλήλαις εἶναι καὶ τινὰς ἐναντίας.
 Οὐ τι, καθόσον γε ἡδοναί. ΣΩ. Πάλιν εἰ
 τὸν φερόμεθα λόγον, ὦ Πρώταρχε. οὐδ' ἄγ
 ἡδονῆς διάφορον, ἀλλὰ πάσας δμοίας εἶν
 μεν, καὶ τί παραδείγματα ἡμῶς δὴ τὰ νῦν

τιτρώσκει. πειρασόμεθα δὲ καὶ ἐροῦμεν, ἅπερ
ντων φαυλότατοί τε καὶ περὶ λόγους ἅμα νέοι.

Τὰ ποῖα δὴ λέγεις; ΣΩ. Ὅτι σὲ μιμούμε-
νὸν καὶ ἀμυνόμενος, ἐὰν τολμῶ λέγειν ὡς τὸ
εὐτάτον ἔστι τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιό-
· ἔξω τὰ αὐτὰ σοι λέγειν, καὶ φανούμεθά γε
σοι τοῦ θεόντος, καὶ ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἴ-
· η. πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουόμεθα, καὶ τάχ'
· ες εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις ξυγ-
· αιμεν. ΠΡΩ. Λέγε, πῶς; IV. ΣΩ. Ἐμὲ θεῖς
· οὔ πάλιν ἐρωτώμενον, ὡς Πρώταρχε. ΠΡΩ.
· ἦν δὴ; ΣΩ. Φρόνησίς τε καὶ ἐπιστήμη καὶ
· αὐτὰ πάνθ', ὑπόσα δὴ κατ' ἀρχαίς· ἐγὼ θέμε-
· πον ἀγαθὰ, διερωτώμενος ὅ τί ποτέ ἐστιν
· ἴον, ἅρ' οὐ ταυτὸν πείσονται τοῦτο, ὅπερ ὁ
· λγος; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πολλὰ τε αἱ ξυνά-
· ἐπιστῆμαι δοξοῦσιν εἶναι καὶ ἀνόμοιοι τι-
· ἴτων ἀλλήλαις· εἰ δὲ καὶ ἐναντία πη γίγνον-
· νές, ἄρα ἄξιός ἂν εἴην τοῦ διαλέγεσθαι νῦν,
· θηθεὶς τοῦτο αὐτό, μηδεμίαν ἂν ἀνόμοιον
· ἐπιστήμη γίγνεσθαι, κἄπειθ' ἡμῖν οὗτος ὁ
· ὡςπερ μῦθος, ἀπολόμενος οἴχοιτο, αὐτοῖ
· ζόμεθα ἐπὶ τινος ἀλογίας; ἀλλ' οὐ μὴν τοῦτο
· γέσθαι, πλὴν τοῦ σωθῆναι. τό γε μὴν μοι
· οὔ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ λόγου ἀρέσκει· πολλὰ
· λοναὶ καὶ ἀνόμοιοι γίγνεσθων, πολλὰ δὲ ἐπι-
· ι καὶ διάφοροι. τὴν τοίνυν διαφορότητα, ὡ
· κρχε, τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῖ

μη ἀποκρύπτομενοι, κατατιθέμετες δὲ εἰς τὸ ἰτολμῶμεν, ἅν πη ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι, πικρὴν ἠδονὴν τὰ γὰρ δεῖ λέγειν ἢ φρόνησιν ἢ τι ἄλλο εἶναι· νῦν γὰρ οὐ δήπου πρὸς γε τοῦτο φιλονεικοῦμεν, ὅπως, ἅ γὰρ τίθεμαι, ἴσται τὰ νικῶντα, ἢ ταῦθ' ἄσὺ· τῷ δ' ἀληθῶς δεῖ που ξυμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω. ΠΡΩ. Δι' οὖν. V. ΣΩ. Τοῦτον τοίνυν αὐτὸν λόγον ἔτι μὲν δι' ὁμολογίας βεβαιωσώμεθα. ΠΡΩ. Τὸν δὲ; ΣΩ. Τὸν πᾶσι παρέχοντα ἀνθρώποις πάντα ἐκοῦσί τε καὶ ἄκουσιν ἐνίοις καὶ ἐνίοτε. ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον. ΣΩ. Τὸν νῦν δὴ παραπέλω, φύσει πως πεφυκότα θαυμαστόν. Ἐν γὰρ τὰ πολλὰ εἶναι καὶ τὸ ἐν πολλὰ, θαυμαστόν χθὲν καὶ ῥάδιον ἢ ἀμφισβητῆσαι τῷ τούτων τερουοῦν τιθεμένῳ. ΠΡΩ. Ἄρ' οὖν λέγεις, τις ἐμὲ φῆ Πρώταρχον, ἕνα γεγονότα φύσει, τοὺς εἶναι, πάλιν τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἄλλο μὲγαλ καὶ σμικρόν, τιθέμενος, καὶ βαρὺν καὶ ἄφρον τὸν αὐτόν, καὶ ἄλλα μυρία; ΣΩ. Σὺ μὲν Πρώταρχε, εἴρηκας τὰ διδημευμένα τῶν θαυμάτων περὶ τὸ ἐν καὶ πολλὰ, ξυγκεχωρημένα δέ, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τῶν τοι ἄπεισθαι, παιδαριώδη καὶ ῥάδια, καὶ σφόδρα λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβάνόντων γίνεσθαι. μὴ δὲ τὰ τοιαῦτα, ὅταν τις ἐκάστου τὰ μέλη τὰ ἅμα μέρη ὕιελὼν τῷ λόγῳ, πάντα ταῦτα τὸ ἐν εἶναι διομολογησάμενον ἐλέγχῃ καταγελῶν, ὅ

ρατα διηνώγασται φάναι, τό τε ἐν ὡς πολλά ἐστι
 καὶ ἄπειρα, καὶ τὰ πολλὰ ὡς ἐν μόνον. ΠΡΩ.
 Σὺ δὲ δὴ ποῖα ἕτερα, ὦ Σώκρατες, λέγεις, ἃ
 μήπω ξυγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν
 τοῦτον λόγον; ΣΩ. Ὅποταν, ὦ παῖ, τὸ ἐν μὴ τῶν
 γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων τις τιθῆται, καθ-
 ἄπερ ἄφτίως ἡμεῖς εἵπομεν· ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ
 τὸ τοιοῦτον ἐν, ὅπερ εἵπομεν νῦν δὴ, ξυγκεχώρη-
 ται, τὸ μὴ θεῖν ἐλέγχειν. ὅταν δὲ τις ἕνα ἄνθρωπον
 ἐπιχειρῆ τίθεσθαι καὶ βοῦν ἕνα, καὶ τὸ καλὸν ἐν
 καὶ τὰγαθὸν ἐν, περὶ τούτων τῶν ἐνάδων καὶ τῶν
 τοιούτων ἢ πολλῇ σπουδῇ, μετὰ διαιρέσεως ἀμφι-
 βήτησις γίνεται. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πρῶτον μὲν,
 εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν,
 ἀληθῶς οὐσας, εἶτα πῶς αὐτὰς, μίαν ἐκίστην,
 οὐσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γενέσιν μήτε ὄλε-
 θρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότητα μίαν
 ταύτην, μετὰ δὲ τοῦτ', ἐν τοῖς γιγνομένοις αὐτὴ καὶ
 ἀπείροις εἴτε διεσπασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν
 θετέον, εἶθ' ὅλην αὐτὴν αὐτῆς χωρὶς· ὃ δὴ πάντων
 ἀδυνατώτατον φαίνοιτ' ἄν, ταυτὸν καὶ ἐν ἅμα ἐν ἐνέ-
 τε καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι. ταῦτ' ἔστι τὰ περὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἐν καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα, ὦ Πρωταρχε,
 ἐπάσης ἀπορίας αἷτια, μὴ καλῶς ὁμολογηθέντα,
 καὶ εὐπορίας ἂν αὐτῶν, καλῶς. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρὴ πού
 τοῦθ' ἡμᾶς, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ νῦν πρῶτον δια-
 πονήσασθαι; ΣΩ. Ὡς γούν ἐγὼ φαίην ἄν. ΠΡΩ.
 Καὶ πάντας τοίνυν ἡμῶς ὑπόλαβε ξυγχωρεῖν σοι

τούςδε τὰ τοιαῦτα, Φίληβον δ' ἴσως κράτιστον ὁ
 τῷ νῦν ἐπερωτῶντα μὴ κινεῖν εὖ κείμενον. VI. ΣΩ.
 Λίην. πόθεν οὖν ἂν τις ταύτης ἀρξῆται πολλῆς εὐ-
 σης καὶ παντοίας περὶ τὰ ἀμφισβητούμενα μάχης,
 ἂρ' ἐνθάδε; ΠΡΩ. Πόθεν; ΣΩ. Φαμέν πον τευ-
 τὸν ἐν καὶ πολλά ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέψω
 πάντη καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀλλ' καὶ πάλαι
 καὶ νῦν, καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσεται ποτε, οὔτε
 ἤρξατο νῦν, ἀλλ' ἔστι τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔμοι φαίνε-
 ται, τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων
 πάθος ἐν ἡμῖν. ὁ δὲ πρῶτον αὐτοῦ γενοσάμενος ἐκ-
 στοτε τῶν νέων, ἤσθεϊς ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς
 θησαυρόν, ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κ-
 νεῖ λόγον ἄσμενος, τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν
 καὶ ξυμφύρων εἰς ἓν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνελέτων καὶ
 διαμερίζων, εἰς ἀπορίαν αὐτὸν μὲν πρῶτον καὶ μί-
 λιστα καταβάλλον, δεύτερον δ' αἰετὸν ἐχόμενον,
 ἂν τε νεώτερος ἢν τε πρεσβύτερος ἢν τε ἤλιξ ὢν
 τυγχάνη, φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς
 οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενός, ὀλίγου δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων· ἐπι-
 θηρῶν γε οὐδενός ἂν φείσοιτο, εἴπερ ἐρμηνία
 μόνον ποθὲν ἔχει. ΠΡΩ. Ἄρ', ὦ Σώκρατες, οὐκ
 ὀφείς ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμέν, καὶ
 οὐ φοβῆ μὴ σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα,
 εἰάν ἡμῶν λοιδορῆς; ὁμοῦ δὲ — μαιθάνομεν γὰρ ὅ
 λέγεις — εἴ τις τρόπος ἐστὶ καὶ μηχανή, τὴν μὲν τοι-
 αῖτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενῶς πως ἀπει-

θεῖν, ὁδὸν δὲ τινα καλλίω ταύτης ἐπὶ τὸν λόγον ἀνευρεῖν, σὺ τε προθυμοῦ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ξυνοκολουθήσομεν εἰς δύναμιν· οὐ γὰρ σμικρὸς ὁ παρὼν λόγος, ὡς Σώκρτες. ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν, ὡς παῖδες, ὡς φησιν ὑμᾶς προσαγορευῶν Φίληβος, οὐ μὴν ἐστι καλλίων ὁδὸς οὐδ' ἂν γίγνοιτο, ἧς ἐγὼ ἐραστῆς μὲν εἰμι αἰεὶ, πολλάκις δὲ με ἤδη διαφυγοῦσα ἔρημον καὶ ἄπορον κατέυτησε. ΠΡΩ. Τίς αὐτῆ; λεγέσθω μόνον. ΣΩ. Ἦν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπὸν, χρῆσθαι δὲ παγχάλεπον· πάντα γὰρ, ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεθῆ πώποτε, διὰ ταύτης φανερά γεγόνε. σκόπει δὲ ἦν λέγω. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσις, ὡς γε καταφαίνεται, ἐμοὶ ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρήφιη διὰ τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρὶ· καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κριτίτονος ἡμῶν καὶ ἰγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην τὴν φήμην παρέδωσαν, ὡς ἐξ ἐπὶ μὲν καὶ πολλῶν, ὄντων τῶν αἰεὶ λεγομένων εἶναι, πέρας δὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξυμφυτὸν ἐχόντων· δεῖν οὖν ἡμᾶς, τούτων οὕτω διακεκοσμημένων, αἰεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἐκάστοτε θεμένουσ ζητεῖν· ἐβρήσειν γὰρ ἰνοῦσαν· εἰάν οὖν καταλάβωμεν, μετὰ μίαν δύο, εἴ πως εἰσὶ, σκοπεῖν, εἰ δὲ μὴ, τρεῖς ἢ τινα ἄλλον ἀριθμὸν, καὶ τῶν ἐν ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως, μέχρι περ ἂν τὸ κατ' ἀρχᾶς ἐν μὴ, ὅτι ἐν καὶ πολλὰ καὶ ἀπειρά ἐστι, μόνον ἴσῃ τις, ἀλλὰ καὶ ὅποσα· τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν πρὸς τὸ πλῆθος μὴ προσφέρειν, πρὶν ἂν τις τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ

πάντα κατἰδη, τὸν μεταξὺ τοῦ ἀπειροῦ τε ἰ
 ἑνός· τότε δ' ἤδη τὸ ἐν ἑκάστον τῶν πάντων
 ἀπειρον μετέντα χαίρειν ἔϊν. οἱ μὲν οὖν θεοὶ
 εἶπον, οὕτως ἡμῖν παρέδουσαν σκοπεῖν καὶ μ
 νειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. οἱ δὲ νῦν τῶν ἀ
 πων σοφοὶ ἐν μὲν, ὅπως ἂν τύχῃσι, καὶ πολλο
 τον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος, μ
 τὸ ἐν ἀπειρα εὐθύς, τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκ
 οἷς διακεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς πάλιν
 ἔριστικῶς ἡμᾶς ποιῆσθαι πρὸς ἀλλήλους τι
 γους. VII. ΠΡΩ. Τὰ μὲν πως, ὦ Σώκρατες
 σου μανθάνειν, τὰ δὲ ἔτι δέομαι σαφέστερα
 λέγεις, ἀκοῦσαι. ΣΩ. Σαφές μὲν, ὦ Πρῶ
 ἐστὶν ἐν τοῖς γράμμασιν, ὃ λέγω, καὶ λάμβαν
 ἐν τούτοις, οἷσπερ καὶ πεπαίδευσαι. ΠΡΩ.
 ΣΩ. Φωνὴ μὲν ἡμῖν ἐστὶ πού μία διὰ τοῦ
 τος ἰοῦσα καὶ ἀπειρος ἀν' πλήθει, πάντων
 ἐκάστου. ΠΡΩ. Τί μὲν; ΣΩ. Καὶ οὐδὲν ἑτέ
 τούτων ἴσμεν πῶ σοφοί, οὔτε ὅτι τὸ ἀπειρο
 ἴσμεν οὔτε ὅτι τὸ ἐν, ἀλλ' ὅτι, πόσα τέ ἐ
 δποῖα, τοῦτ' ἔστι τὸ γραμματικὸν ἑκάστον
 ἡμῶν. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Καὶ μὲν ἰ
 μουσικὸν ὃ τυγχάνει ποιοῦν, τοῦτ' ἔστι ἰ

εἰδώς δέ, ὡς γ' ἔπος εἰπεῖν, εἰς ταῦτα οὐδενός
 ἰς ἔση. ΠΡΩ. Οὐ γάρ οὖν. ΣΩ. Ἄλλ', ὦ φίλε,
 δὴν λήβης τὰ διαστήματα ὅποσα ἐστὶ τὸν ἄρι-
 ὶν τῆς φωνῆς, ὀξύτητός τε πέρι καὶ βαρύτητος,
 ὅποια, καὶ τοὺς ὄρους τῶν διαστημάτων, καὶ
 τούτων ὅσα ξυστήματα γέγονεν· — ἃ κατιδόν-
 οἱ πρόσθεν παρέδωσαν ἡμῖν τοῖς ἐπομένοις ἐκεῖ-
 ναι, καλεῖν αὐτὰ ἁρμονίας, ἐν τε ταῖς κινήσειν
 τοῦ σώματος ἕτερα τοιαῦτα ἐνόητα πάθη γιγνώ-
 σκων, ἃ δὴ δι' ἀριθμῶν μετρηθέντα, δεῖν αὐτὰ
 ἐν ἁρμονίᾳ καὶ μέτρα ἐπονομάζειν, καὶ ἅμα ἐν-
 ὧν, ὡς αὐτῷ δεῖν περὶ παντός ἐνός. καὶ πολλῶν
 πεῖν· — ὅταν γὰρ ταῦτά τε λάβῃς οὕτω, τότε ἐγέ-
 σοφός, ὅταν δὲ ἄλλο τῶν ὄντων ὀτιοῦν ταύτη
 πούμενος ἔλθῃ, οὕτως ἔμφρων περὶ τοῦτο γέγο-
 τὸ δ' ἀπειρόν σε ἐκάστων καὶ ἐν ἐκάστοις πλῆ-
 ῥον ἐκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ
 ἰσχυρὸν οὐδ' ἐνέριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν
 ἵνα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδάνα. VIII. ΠΡΩ.
 λιστα, ὦ Φίληβε, ἔμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρη-
 κὴ φαίνεται Σωκράτης. ΦΙ. Καὶ ἐμοὶ ταῦτά γε
 αἰ. ἀλλὰ τί δήποτε πρὸς ἡμῖς ὁ λόγος οὗτος νῦν
 γαί; καὶ τί ποτε βουλόμενος; ΣΩ. Ὁρθῶς μὲν
 τοῦτ' ἡμῖς, ὦ Πρώταρχε, ἠρώτηκα Φίληβος.
 Ψ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ ἀποκρίνου γε αὐτῷ. ΣΩ.
 ἴσω ταῦτα, διελθὼν σμικρὸν ἔτι περὶ αὐτῶν τοῦ-
 τῶν· ὡς περὶ γὰρ ἐν ὀτιοῦν εἴ τίς ποτε λάβοι, τοῦ-
 τῶν, ὡς φασί, οὐκ ἐπ' ἀπειροῦ δεῖ φῶν βλέπειν

εὐθύς, ἀλλ' ἐπὶ τινα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ ταύτω-
 τόν, ὅταν τις τὸ ἄπειρον ἀναγκασθῆ ἢ πρῶτον λα-
 βάνειν, μὴ ἐπὶ τὸ ἐν εὐθύς, ἀλλ' ἐπ' ἀριθμὸν ἢ
 τινα πλῆθος ἕκαστον ἔχοντά τι κατανόειν, εἴ-
 τῃν τε ἐκ πάντων εἰς ἓν. πάλιν δὲ ἐν τοῖς γραμμα-
 τῶν λεγόμενον λάβωμεν. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἐπι-
 δὴ φωνῆν ἄπειρον κατενόησεν, εἴτε τις θεὸς ἢ
 καὶ θεὸς ἄνθρωπος, ὡς λόγος, ἐν Αἰγύπτῳ θύ-
 τινά τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὃς πρῶτος τὰ φωνή-
 τα ἐν τῷ ἄπειρῳ κατενόησεν οὐχ ἓν ὄντα ἄλλ'
 πλείω, καὶ πάλιν ἕτερα φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγων
 δὲ μετέχοντα τινός, ἀριθμὸν δὲ τινα καὶ τοῖσιν ἴ-
 ναι, τρίτον δὲ εἶδος γραμμάτων διεισήσατο, τὰ πᾶ-
 λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν· τὸ μετὰ τοῦτο διήρει τὰ ἄ-
 ὑφθογγα καὶ ἄφωνα, μέχρι ἐνός ἑκάστου, καὶ
 τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ἕως αὐτῶν ἀριθμὸν λαβὼν ἐνὶ τε ἑκάστῳ καὶ ἐπι-
 πασι στοιχείῳ ἐπωνόμασε· καθορῶν δὲ, ὡς οἰδέε
 ἡμῶν οὐδ' ἂν ἐν αὐτῷ καθ' αὐτὸ ἄνευ πάντων αὐ-
 τῶν μάθοι, τοῦτον τὸν δεσμὸν αὐ' λογισάμενος, ὡς
 ὄντα ἕνα καὶ ταῦτα πάντα ἐν πως ποιοῦντα, μίαν
 ἐπ' αὐτοῖς οἷς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπιφθί-
 ξίτο προσειπών. ΦΙ. Ταῦτ' ἔτι σαφέστερον ἐκίωσεν
 αὐτὰ τε καὶ πρὸς ἄλληλα, ὦ Πρώταρχε, ἔμαθες,
 τὸ δ' αὐτὸ μοι τοῦ λόγου γίνε τε καὶ σμικρὸν ἐπι-
 προσθεν ἐλλείπεται. ΣΩ. Μῶν, ὦ Φίληβε, τό, π
 πρὸς ἔπος αὐ' ταῦτ' ἔστι; ΦΙ. Ναί, τοῦτ' ἔστιν ὃ
 πάλαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Πρώταρχος. ΣΩ. Ἢ

τ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες ἐζητεῖτε, ὡς φηίς,
 ; ΦΙ. Πῶς; ΙΧ. ΣΩ. Ἄρ' οὐ περὶ φρονή-
 ῖν καὶ ἡδονῆς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος, ὁπότε-
 ῖτοῖν αἰρετέον; ΦΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ
 γε ἐκάτερον αὐτοῖν εἶναι φαμέν. ΦΙ. Πάνυ
 ν. ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἡμᾶς ὁ πρόσθεν
 ἀπειτεῖ, πῶς ἔστιν ἕν καὶ πολλὰ αὐτῶν ἐκά-
 και πῶς μὴ ἄπειρα εὐθύς, ἀλλὰ τινὰ ποτε
 ῖν ἐκάτερον ἔμπροσθεν κέκτηται, τοῦ ἀπει-
 τῶν ἕκαστα γεγονέναι; ΠΡΩ. Οὐκ εἰς φαῖ-
 ἐρώτημα, ὦ Φίληβε, οὐκ οἶδ' ὄντινα ἐρό-
 κλω πως περιγαγὼν ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκρά-
 :αι σκόπει δὴ, πότερος ἡμῶν ἀποκρινεῖται τὸ
 ωτώμενον. ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου
 ον, παντελῶς ὑποστάντα, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
 ἔρωτηθὲν ἀποκρίνασθαι, σοὶ πάλιν τοῦτω
 ῖτειν, γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτε-
 ῶν δύνασθαι. σκόπει δὴ, τί δρούσομεν. εἶδη-
 οι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾶν ἡδονῆς ἡμῶς Σωκράτης
 τιν εἶτε μὴ, καὶ ὅποσα ἔστι, καὶ ὅποια,
 αὐτὴ φρονήσεως πέρι κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως.
 Ἀληθέστατα λέγεις, ὦ παῖ Καλλίου. μὴ γὰρ
 νοι τοῦτο κατὰ παντὸς ἐνὸς καὶ ὁμοίου καὶ
 δρᾶν, καὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς ὁ παρελθὼν
 ἐμήνυσεν, οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐθενὸς ἂν ἡμῶν
 τε γένοιτο ἄξιος. ΠΡΩ. Σχεδὸν ἔοικεν οὕτως,
 ρατες, ἔχειν. ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντι
 κειν τῇ σὺ φρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δι-

καὶ, μὴ λανθάνειν αὐτόν αὐτόν. τί δὴ μοι
 εἴρηται ταῦν, ἐγὼ σοι φράσω. σὺ τήνδε τὴν
 ξυνομίαν, ᾧ Σώκρατις, ἐπέδωκας πᾶσι κ
 τόν, πρὸς τὸ διελεύσθαι, τί τῶν ἀνθρώπων
 αἰμάτων ἀριστον. Φιλήβου γὰρ ἐπόντος ἤδη
 τέρψιν καὶ χαρὰν καὶ πᾶνθ' ὅπως τοιαῦ
 σὺ πρὸς αὐτὰ ἀντιτίπεις, ὡς οὐ ταῦτα, ἀλλ'
 ἔστιν, ἃ πολλὰκις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμνησκαμέ
 ντες, ὀρθῶς θυῶντες, ἔν' ἐν μνήμῃ παρακείμε
 τερα βασανίζηται. φῆς δ', ὡς ἔοικε, σὺ τὰ
 θεσόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἠδονῆς γε ἀγαθὸ
 νοῦν, ἐπιστήμην, ξύνησιν, τέχνην, καὶ πο
 τὰ τοῦτων ξυγγενη κτῆσθαι δεῖν, ἀλλ' οὐχί
 τοῦτων δὴ μετ' ἡμῶν βητήρεως ἐκατέγων λεχ
 ῆμεῖς σοι μετὰ παιδιᾶς ἠπειλήσαμεν, ὡς δι
 σσομεν οἴκαδέ σε, πρὶν ἂν τοῦτων τῶν λόγων
 σαυτὴν γένηται τι διορισθέντων, σὺ δὲ ξυπέ
 καὶ ἔδωκας εἰς ταῦθ' ἡμῖν σαντόν. ἡμεῖς δ'
 νομεν, καθάπερ οἱ παῖδες, ὅτι τῶν ὀρθῶς
 των ἀφαιρέσεις οὐκ ἔστι· παῦσαι δὴ τὸν τρῶν
 ἀπαντιῶν τοῦτον ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Σὺ
 λέγεις; ΠΡΩ. Εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων, καὶ
 τῶν, ἄν μὴ δυναίμεθ' ἂν ἰκανὴν ἀπόκρισιν
 παρόντι διδόναι σοι. μὴ γὰρ οἴομεθα κτ'
 εἶναι τῶν νῦν, τὴν πάντων ἡμῶν ἀπορίαν,
 ὄρθῃ τοῦθ' ἡμῶν ἀδυνατοῦμεν, σοὶ δραστήειαν
 σχοῦ γάρ. βουλεύου δὴ πρὸς ταῦτα αὐτὸς,
 ἠδονῆς εἶδη σοι καὶ ἐπιστήμης διαιρετέον.

ἑατέον, εἴ πη καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἶός τ' εἶ
 καὶ βούλει δηλώσαι πως ἄλλως τὰ νῦν ἀμφισβη-
 τοῦμενα παρ' ἡμῖν. ΣΩ. Δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προς-
 δοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ, ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἴ-
 πεις· τὸ γὰρ, εἰ βούλει, ῥηθὲν λύει πάντα φόβον
 ἑκίστων πέρι. πρὸς δὲ αὐ τοῦτοις μνήμην τινα δο-
 χειε τίς μοι δεδωκέναι θεῶν ἡμῖν. ΠΡΩ. Πῶς δὴ,
 καὶ τίνων; Χ. ΣΩ. Λόγων ποτέ τινων πάλαι ἀκού-
 σας, ὕναρ ἢ καὶ ἐρηγορώς, νῦν ἐγνοῶ περὶ τε
 εὐδοκίης καὶ φρονήσεως, ὡς οὐδέτερον αὐτοῖν ἐστὶν
 ἀγαθόν, ἀλλ' ἄλλο τι τρίτον, ἕτερον μὲν τούτων,
 ἔμεινον δὲ ἀμφοῖν. καίτοι τοῦτο ἐὰν ἐναργῶς ἡμῖν
 φανῇ νῦν, ἀπήλλακται μὲν ἡδονὴ τοῦ νικῆν. τὸ
 γὰρ ἀγαθὸν οὐκ ἂν ἔτι ταυτὸν αὐτῇ γίγνηται· ἢ
 πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Τῶν δὲ γε εἰς τὴν διαί-
 ρεσιν εἰδῶν ἡδονῆς οὐδὲν ἔτι προσδεησόμεθα, κατ'
 ἔμην δόξαν· προῖων δ' ἔτι ὁ λόγος σαφέστερον δεῖ-
 ξει. ΠΡΩ. Κάλλιστα εἰπὼν οὕτω καὶ διαπέραινε.
 ΣΩ. Σμικρὰ ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογη-
 σόμεθα. ΠΡΩ. Τὰ ποῖα; ΣΩ. Τὴν τὰγαθοῦ μοῖ-
 ραν πότερον ἀνάγκη τέλειον ἢ μὴ τέλειον εἶναι; ΠΡΩ.
 Πάντων δήπου τελεώτατον, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Τί
 δέ; ἰκανὸν τὰγαθόν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; καὶ πάν-
 των γε εἰς τοῦτο διαφέρει τῶν ὄντων. ΣΩ. Τὸ δέ
 γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι
 λέγειν, ὡς πᾶν τὸ γινώσκον αὐτὸ θηρεῖ καὶ
 ἐφέρεται βουλόμενον ἐλεῖν καὶ περὶ αὐτὸ κτήσασθαι,
 καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν φροντίζει, πλὴν τῶν ἀποτε-

λουμένων ἅμα ἀγαθοῖς. ΠΡΩ. Οὐκ ἔστι τι ἀντειπεῖν. ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ καὶ κρίνωμεν ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον, ἰδόντες; ΠΡΩ. Πῶς εἶπες; ΣΩ. Μῆτε ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς φρονήσεως, μῆτε ἐν τῷ τῆς φρονήσεως δεῖ γάρ, εἴπερ ὁπότερον αὐτῶν ἔστ' ἀγαθόν, δευτέρου μηδὲν ἔτι προσδεῖσθαι· δεόμενον δ' ἂν ὁπότερον, οὐκ ἔστι που τοῦτ' ἔτι τὸ ὄντως ἀγαθόν. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ. Οὐκοῦν πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; ΠΡΩ. Πῶς οὖν. ΣΩ. Ἀποκρίνου δή. ΠΡΩ. Λέγε. ΣΩ. ἔξαι οὖν σὺ, Πρώταρχε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα μενος ἡδονῆς τὰς μεγίστας; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἔτι τινὸς ἂν σοι προσδεῖν ἡγοῖο, εἰ ἔχοις παντελῶς; ΠΡΩ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ὅς τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ δὲ καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, μῶν μηδὲ ὄραν τι; Καὶ τί; πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἂν που, τὸ χαίρειν. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω ζῶν, αἰεὶ μὲν διὰ βίου ταμίαις ἡδοναῖς χαίροις ἂν; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; Νοῦν δέ γε καὶ μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ μὴ κεκτημένους; ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Πρῶτο τοῦτο αὐτό, εἰ χαίρεις ἢ μὴ χαίρεις, ἀνάγκη που σε ἀγνοεῖν, κενόν γε ὄντα πάσης φρονήσεως. ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ μὴν ὡσαύτως μνήμην κεκτημένον ἀνάγκη δήπου μηδ' ὅτι ποτὲ ἔλαττωσθαι, τῆς τ' ἐν τῷ παραχρῆμα ἡδονῆς περὶ τούσης μνήμην μηδ' ἠγτινοῦν ἐπομέμεν, δόξαι

εὐ μὴ κεκτημένον ἀληθῆ, μὴ δοξάζειν χαιρείν χαι-
 ροῖα, λογισμοῦ δὲ στερόμενον, μηδὲ εἰς τὸν ἔπει-
 α χρόνον, ὡς χαιρήσεις, δυνατόν εἶναι λογίζεσθαι·
 ἦν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πλεῦμονος,
 τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρεῖνών ἐμψυχά ἐστι σω-
 μάτων. ἔστι ταῦτα, ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως
 πως διανοηθῆναι; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Ἄφ' οὗν
 αἰρετός ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; ΠΡΩ. Εἰς ἀφασίαν
 παντάπασί με, ὃ Σώκρατες, οὗτος ὁ λόγος ἐμβέ-
 βηκε τανῦν. ΣΩ. Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα,
 ἦν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὐ βίον ἴδωμεν; ΧΙ.
 ΠΡΩ. Τὸν ποῖον δὴ λέγεις; ΣΩ. Εἴ τις δεξαιτ' αὖ
 τὸ ζῆν ἡμῶν φρονήσιν μὲν καὶ νοῦν καὶ ἐπιστήμη
 καὶ μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένος, ἡδονῆς δὲ
 τετέχων μήτε μέγα μήτε μικρόν, μηδ' αὖ λύπης,
 ἀλλὰ τοπαράπαν ἀπαθῆς πάντων τῶν τοιούτων.
 ΠΡΩ. Οὐδέτερος ὁ βίος, ὡ Σώκρατες, ἔμοιγε τοῦ-
 τον αἰρετός, οὐδ' ἄλλω μῆποτε, ὡς ἐγώ μαι, φανῆ.
 ΣΩ. Τί δ' ὁ ξυναμφοτέρος, ὡ Πρώταρχε, ἐξ ἀμ-
 ποῖν ξυμμιχθεῖς, κοινός γενόμενος; ΠΡΩ. Ἡδα-
 ῆς λέγεις καὶ νοῦ καὶ φρονήσεως; ΣΩ. Οὕτω,
 καὶ τὸν τοιοῦτον λέγω ἔγωγε. ΠΡΩ. Πῆς δήπου
 οὗτόν γε αἰρήσεται πρότερον ἢ ἐκείνων ὀποτερονοῦν,
 καὶ πρὸς τούτοις οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὐ. ΣΩ. Μαν-
 θάνομεν οὖν, ὃ τι νῦν ἡμῖν ἐστι τὸ ξυμβαῖνον ἐν τοῖς
 ταροῦσι λόγοις; ΠΡΩ. Πάνν μὲν οὖν, ὅτι γε τρεῖς
 ἐν βίοι τρουτέθησαν, τοῖν δυοῖν δ' οὐδέτερος ἰα-
 ῶς οὐδὲ αἰρετός, οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὔ-

δεινί. ΣΩ. Μῶν οὐκ ἴδεις τοίτων γε π
 ὥς οὐδέτερος αὐτοῖν εἶχε τὰγαθόν; ἦν γὰ
 ρός καὶ τέλος, καὶ πᾶσι φητοῖς καὶ βῶοι
 οἷσπερ δυνατόν ἦν οὕτως αἰεὶ διὰ βίου ζῆν·
 ἀλλὰ ἤρειθ' ἡμῶν, παρὰ φήσιν ἂν τὴν το
 αἰρετοῦ ἐλίμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας, ἣ τι
 κης οὐκ εἰδαίμονος. ΠΡΩ. Ἐοικε γοῦν τα
 ἔχειν. ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν τὴν γε Φιλίβου
 δεῖ διανοεῖσθαι ταυτὸν καὶ τὰγαθόν, ἴκε
 σθαί μοι δοκεῖ. ΦΙ. Οὐδὲ γὰρ ὁ σὸς νοῦς
 κρατις, ἔστι τὰγαθόν, ἀλλ' ἔξει που ταὶ
 κλήματα. ΣΩ. Τάχ' ἂν, ὡς Φίλιβε, ὅγ'
 μέντοι τὸν γε ἀληθινὸν ἄμα καὶ θεῖον ο
 ἀλλὰ ἄλλως πως ἔχειν. τῶν μὲν οὖν νικητη
 τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ πω ὑπὲρ
 δὲ δὴ δευτερείων ὄρῃν καὶ σκοπεῖν χρὴ πέρ
 σομεν. τάχα γὰρ ἂν τοῦ κοινοῦ τούτου β
 μεθ' ἂν ἐκίτερος, ὁ μὲν τὸν νοῦν αἰτι
 ἦδονην εἶναι, καὶ οὕτω τὸ μὲν ἀγαθὸν τι
 φροτέρων οὐδέτερον ἂν εἴη· τάχα δ' ἂν
 ὑπολάβοι ὀπότερον αὐτῶν εἶναι. τούτου δι
 μᾶλλον ἔτι πρὸς Φίλιβον διαμαχοίμην ἢ

ῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεῦειν ἡμᾶς ταῦν.
ΖΡΩ. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ νῦν μὲν ἡδο-
 ῆ σοι πεπτωκέναι καθ' ἀπερεὶ πληγεῖσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ
 ὄγων τῶν γὰρ νικητηρίων περί μαχομένη κείται τὸν
 ἔ νου, ὡς ἔοικε, λεκτέον ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἀντεποιεῖ-
 ο τῶν νικητηρίων. τὰ γὰρ αὐτὰ ἔπαθεν ἄν. τῶν δὲ
 ἡ δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονῆ παντάπασιν ἄν τινα
 καὶ ἀτιμίαν σχολή πρὸς τῶν αὐτῆς ἐραστῶν οὐδὲ γὰρ
 κείνοις ἔτ' ἄν ὁμοίως φαίνοιτο καλή. **ΣΩ.** Τί οὖν;
 ἢ ἄμεινον αὐτὴν ἔῃν ἡδῆ, καὶ μὴ τὴν ἀκριβεστά-
 τῃ αὐτῇ προσφέροντα βάσανον καὶ ἐξελέγχοντα λυ-
 εῖν; **ΠΡΩ.** Οὐδὲν λέγεις, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Ἄρ' ὅτι
 ἡ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονῆν; **ΠΡΩ.** Οὐ μόνον
 ἡ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγνοεῖς, ὡς οὐδεὶς πώ σε ἡμῶν μεθ-
 ρει, πρὶν ἄν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.
ΣΩ. Βαβαὶ ἄρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγον τοῦ
 τοιοῦ. σχεδὸν δὲ οὐδὲ ῥάδιον πάνυ τι νῦν. καὶ γὰρ
 ἡ φαίνεται δεῖν ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ
 οὔ πορευόμενον οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἐμπρο-
 θεν λόγων ἔστι δὲ ἴσως ἕνια καὶ ταυτά. οὐκοῦν χρῆ;
ΖΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; **XII.** **ΣΩ.** Τὴν δὲ γε ἀρχὴν
 αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι. **ΠΡΩ.**
 ἴσταν δὴ λέγεις; **ΣΩ.** Πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παρ-
 ῆ διχῇ διαλάβωμεν, μᾶλλον δ', εἰ βούλει, τριχῇ.
ΖΡΩ. Καθ' ὅ τι φράζοις ἄν; **ΣΩ.** Λάβωμεν ἅττα
 ὦν νῦν δὴ λόγων. **ΠΡΩ.** Ποῖα; **ΣΩ.** Τὸν θεὸν ἐλέ-
 ομέν που, τὸ μὲν, ἄπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δέ,
 ἰερας; **ΠΡΩ.** Ἰάνυ μὲν οὖν. **ΣΩ.** Τούτων δὴ τῶν

εἰδῶν τὰ δύο τιθώμεθα, τὸ δὲ τρίτον, ἔξ ἀμφῶν ἄλλοις
 τοῦτοις ἐν τι ἑνμισηγόμενον. ἐμὲ δ', ὡς ἔοικεν, ἐπι-
 γελοῖός τις ἰκανῶς κατ' εἶδη διίστας καὶ ἑνμιση-
 γούμενος. ΠΡΩ. Τί φῆς, ὦ γαθέ; ΣΩ. Τετάρ-
 του μοι γένους αὐτὸ προσδεῖν φαίνεται. ΠΡΩ. Ἀπὸ
 τίνος; ΣΩ. Τῆς ἑνμισηγείας τοῦτων πρὸς ἄλληλα τὰ
 αἰτίαν ὄρα, καὶ τίθει μοι πρὸς τοῖσιν ἐκείνοις τίθει
 τον τοῦτο. ΠΡΩ. Μὲν οὖν σοι καὶ πέμπτου πρὸς τὸν
 δεῖσαι διάκρισιν τινος δυναμένου; ΣΩ. Τὰ ἄν ἐν τῷ
 μὴν οἶμαι γε ἐν τῷ γυν. εἰάν δέ τι δέη, ἑνμισηγείας καὶ ἐστ
 ποῦ μοι σὺ μεταδιώκοντι πέμπτον [βίον.] ΠΡΩ. Τὸν ἴσον
 μὴν; ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ τῶν τεσσάρων τὰ τρία δευτερο-
 λόμενοι τὰ δύο τοῦτων πειρώμεθα, πολλὰ ἐκάτερον
 ἑσχισμένον καὶ διεσπασμένον ἰδόντες, εἰς ἑν πάλαι
 ἐκότερον ἑναγαγόντες, νοῆσαι πῆ ποτε ἦν αὐτῶν
 ἔν και πολλὰ ἐκότερον. ΠΡΩ. Εἴ μοι σαφέστερον εἴ-
 ῆτι περὶ αὐτῶν εἴποις, τὰ ἄν ἐποίησιν. ΣΩ. Ἀπὸ
 τοῖνυν τὰ δύο, ἃ προτίθεμαι, ταῦτ' εἶναι, ἅπερ τὸ
 δὴ, τὸ μὲν ἄπειρον, τὸ δὲ πέρας ἔχον. ὅτι δὲ τὸ
 πον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλὰ ἐστὶ, πειράσομαι φράζειν
 τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμῶς περιμενέτω. ΠΡΩ. Μένει
 ΣΩ. Σκέψαι δὴ· χαλεπὸν μὲν γὰρ καὶ ἀμφισβη-
 σιμον, ὃ κελύω σε σκοπεῖν· ὅμως δὲ σκόπει. ἢ
 μοτέρου καὶ ψυχροτέρου περὶ πρῶτον ὄρα, πέρας
 ποτέ τι νοῆσαις ἂν, ἢ τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον ἢ
 τοῖς οἰκοῦν τοῖς γένεσιν, ἕωςπερ ἂν ἐνοικεῖτον,
 οὐκ ἂν ἐπιτρεψαίτην γίνεσθαι· γενομένης γ'
 λευτῆς καὶ αὐτῷ τετελευτήκατον. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἄρα

γεις. ΣΩ. Ἄει δὲ γε φαμέν, ἔν τε τῷ ψυχροτέρῳ καὶ
 ἰ θερμοτέρῳ τὸ μᾶλλον τε καὶ ἦτιον ἔνι. ΠΡΩ.
 αὶ μάλα. ΣΩ. Ἄει τοίνυν ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει
 ὑπὸ μὴ τέλος ἔχειν· ἀτελῆ δ' ὄντε δήπου, παντά-
 κειν ἀπείρω γίγνεσθον. ΠΡΩ. Καὶ σφόδρα γε, ὦ
 Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλ' εὖ γε, ὦ φίλε Πρωτάρχε, ὑπέ-
 βρες καὶ ἀνέμνησας, ὅτι καὶ τὸ σφόδρα τοῦτο, ὃ σὺ
 π ἐφθέγξω, καὶ τό γε ἡρέμα τὴν αὐτὴν δύναμιν
 εἶναι τῷ τε μᾶλλον καὶ ἦτιον· ὅπου γὰρ ἐνῆτον,
 ἴκ ἑἴς τινος εἶναι ποσὸν ἕκαστον, ἀλλ' ἀεὶ σφοδρότε-
 ρον ἢ συχαιτέρου, καὶ τοῦναντίον ἕκασταις πράξεσιν
 ποιοῦντε τὸ πλεον καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον,
 ἰ δὲ ποσὸν ἀφανίζετον. ὃ γὰρ ἐλέχθη νῦν δὴ, μὴ
 φανίσαντε τὸ ποσόν, ἀλλ' ἐάσαντε αὐτό τε καὶ τὸ
 ἴσχυρον ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἦτιον καὶ σφόδρα καὶ
 ἴσχυρον ἔδρα ἐγγενέσθαι αὐτά, ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς αὐ-
 τῆς χώρας, ἐν ἣ ἐνῆτον. οὐ γὰρ ἐτι θερμοτέρῳ οὐδὲ
 ψυχροτέρῳ ἦτιον ἄν, λαβόντε τὸ ποσόν. προχωρεῖ γὰρ
 καὶ οὐ μένει τό τε θερμότερον ἀεὶ καὶ τὸ ψυχρότε-
 ρον ὡσαύτως. τὸ δὲ ποσόν ἔστω, καὶ προῖδον ἐπαύσα-
 σθαι κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἀπειρον γίγνοιτ' ἂν τὸ
 θερμότερον, καὶ τοῦναντίον ἅμα. ΠΡΩ. Φαίνεται
 οὖν, ὦ Σώκρατες· ἔστι δ', ὅπερ εἶπες, οὐ φάδια ταῦ-
 τ' ἐξενέπεσθαι. τὸ δὲ εἰσαυθίς τε καὶ αὐθίς ἴσως
 ἐχθόντα τὸν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἰκα-
 νῶς ἂν συμφωνοῦντας ἀποφῆναιεν. ΣΩ. Ἀλλ' εὖ μὲν
 ἴγεις, καὶ πειρατέον οὕτω ποιεῖν. νῦν μέντοι ἄθρει,
 ἴς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο δεξόμεθα σημειῖον,

ἵνα μὴ πάντ' ἐπιξιώντες μηχανώμεν. ΠΡΩ. Ἦ δὴ λέγεις; ΣΩ. Ὅπως ἂν ἡμῶν φαινῆται μὴ καὶ ἥτιον γιγνόμενα, καὶ τὸ σφόδρα καὶ ἤσυχόμενα, καὶ τὸ λίαν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντ' τοῦ ἀλείρου γένος ὡς εἰς ἓν διὰ πάντα ταῦτα, κατὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον, ὃν ἔφημι διέσπασται καὶ διέσχισται ξυναγαγόντας χρῆτά δυνάμιν μίαν ἐπισημαινέσθαι τινα φύσιν, μνησθαι. ΠΡΩ. Μέννησαι. ΣΩ. Οὐκοῦν τί μενενα ταῦτα, τούτων δὲ τί ἐναντία πάντα δεπρῶτον μὲν τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα, μετὰ δὲ τὸ ἰδιπλάσιον, καὶ πῦν ὅ τι περ ἂν πρὸς ἀριθμὸν ἢ ἢ μέτρον πρὸς μέτρον, ταῦτα ξέμπαντα εἰς τὸ ἀπολογιζόμενοι, καλῶς ἂν δοκοῖμεν δοῦν τοπῶς σὺ φῆς; ΠΡΩ. Κάλλιστά γε, ὦ Σώ XIII. ΣΩ. Ἢ ἔεν. τὸ δὲ τρίτον τὸ μίκτων ἐκ ἁμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; ΠΡΩ. Ἰμοὶ φράσεις, ὡς οἶμαι. ΣΩ. Θεὸς μὲν οὖν, γε ἡμῶς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Ἄρχον δὴ καὶ σκόπει. ΣΩ. Σκοπῶν καὶ με τις, ὦ Πρωταρχε, αὐτῶν φίλος ἡμῶν νῦν δ. νῆσαι. ΠΡΩ. Πῶς λέγεις τοῦτο; καὶ τί τι χρῆ; ΣΩ. Φράσω δηλοῦν. σὺ δὲ μοι ξυνηθήσον τῷ λόγῳ. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Θρον ἐφθεγγόμεθα νῦν δῆπου τι καὶ ψυχρότι γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πρὸς θες δὴ ξηρότε ἰγρότερον αὐτοῖς, καὶ πλέον καὶ ἔλαττον, κα τοι καὶ βραδύτερον, καὶ μείζον καὶ σμικρότε

ὅπουσα ἐν ταῖς πρόσθεν τῆς τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥτιον
 δεχομένης εἰσὶν εἰς ἓν φύσεως. ΠΡΩ. Τῆς τοῦ
 ἀπείρου λέγεις; ΣΩ. Ναί. Συμμίγνυε δέ γε εἰς αὐ-
 τὴν τὸ μετὰ ταῦτα τὴν αὐτοῦ πέρατος γένναν. ΠΡΩ.
 Ποίαν; ΣΩ. Ἦν καὶ νῦν δὴ δέον ἡμᾶς, καθάπερ
 τὴν τοῦ ἀπείρου ξυνηγάγομεν εἰς ἓν, οὕτω καὶ τὴν
 τοῦ περατοειδοῦς ξυναγαγεῖν, οὐ ξυνηγάγομεν· ἀλλ'
 ἴσως καὶ νῦν ταυτὸν δράσει· τούτων ἀμφοτέρων ξυ-
 ναγομένων καταφανῆς κἀκείνη γενήσεται. ΠΡΩ. Ποίαν
 καὶ πῶς λέγεις; ΣΩ. Τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου,
 καὶ ὁπόση πᾶν εἰς πρὸς ἄλληλα τᾶναντία διαφόρως
 ἔχοντα, ἕμμετρα δὲ καὶ ἕμφωνα ἐνθῆσα ἀριθμὸν
 ἐπεργάζεται. ΠΡΩ. Μανθάνω. φαίνη γὰρ μοι λέ-
 γειν, μιγνῶς ταῦτα, γενέσεις τινὰς ἐφ' ἐκάστων αὐ-
 τῶν συμβαίνειν. ΣΩ. Ὁρθῶς γὰρ φαίνομαι. ΠΡΩ.
 Μέγε τοίνυν. ΣΩ. Ἄρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἢ τούτων
 ἑρθῆ κοινωνία τὴν ὑγείας φύσιν ἐγέννησε; ΠΡΩ.
 Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ βαρεῖ καὶ
 σαχεῖ καὶ βραδεῖ, ἀπείροις οὖσιν, ἄρ' οὐ ταῦτα ἐγ-
 γιγνόμενα τὰ αὐτὰ ἅμα πέρασ τε ἀπειργάσατο καὶ
 μουσικὴν ἕμπτασαν τελεώτατα ξυνεστήσατο; ΠΡΩ.
 Μάλιστα γέ. ΣΩ. Καὶ μὴν ἐν γε χειμῶσι καὶ πνίγε-
 σιν ἐγγενομένη τὸ μὲν πολὺ λίαν καὶ ἀπειρον ἀφεί-
 λετο, τὸ δὲ ἕμμετρον καὶ ἅμα ἕμμετρον ἀπειργά-
 σατο. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τούτων ὡραῖ
 τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε, τῶν τε ἀπείρων
 καὶ τῶν πέρασ ἐχόντων ξυμμιχθέντων; ΠΡΩ. Πῶς
 δ' οὔ; ΣΩ. Καὶ ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων,

οἶον μεθ' ὑγιείας κάλλος καὶ ἰσχύν, καὶ
 αὐτὰ πάμπολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα. ὕβρις
 καὶ ξυμπασαν πάντων ποτηρίαν αὐτὴ κα-
 θεός, ὃ καλὸ Φίληδε, πέρας οὐδὲν οὔτε ἢ
 πλησμονῶν ἐνόν ἐν αὐτοῖς, νόμον καὶ τι
 ἔχοντ' ἔθετο, καὶ σὺ μὲν ἀποκνῆν ἔφησ α-
 δὲ τοῦναντίον ἀποσῶσαι λέγω. σοὶ δέ, ὦ
 πῶς φαίνεται; ΠΡΩ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρ-
 γε κατὰ νοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν τρία τ-
 κα, εἰ ξυνηγοῖς; ΠΡΩ. Ἄλλ' οἶμαι κατ-
 μὲν γὰρ μοι δοκῆς τὸ ἄπειρον λέγειν, ἐν ἡ-
 τερον, τὸ πέρας, ἐν τοῖς οὖσι, τρίτον δὲ
 κατέχω τί βούλει φράζειν. ΣΩ. Τὸ γὰρ
 ὦ θαυμάσιε, ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέ-
 τοι πολλὰ γε καὶ τὸ ἄπειρον παρέσχετο γ-
 δ' ἐπισφραγισθέντι τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐν-
 νει, ἐν ἐφύνη. ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Κα-
 πέρας οὔτε πολλὰ εἶχεν, οὔτ' ἐδυκολαίνοιο
 ἢν ἐν φύσει. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ.
 ἀλλὰ τρίτον φάθι με λέγειν, ἐν τοῦτο
 τούτων ἔκγονον ἄπαν, γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐ-
 τοῦ πέματος ἀπειρογρασμένων μέτρων. ΠΡΩ
 XIV. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ πρὸς τρισὶ τέταρτι
 ἔφαμεν εἶναι γένος σκεπτόον· κοινὴ δ' ἢ σ-
 κάρ, εἰ σοὶ δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι, πάντα
 μενα, διὰ τινα αἰτίαν γίγνεσθαι; ΠΡΩ.
 πῶς γὰρ ἂν χωρὶς τούτων γίγνοιτο; ΣΩ.
 τοῦ ποιούontos φύσις οὐδέν, πλὴν ὀνόματι,

Διαφέρει, τὸ δὲ ποιοῦν καὶ τὸ αἷτιον, ὀρθῶς ἂν εἴη
 λεγόμενον ἕν; ΠΡΩ. Ὅρθῶς. ΣΩ. Καὶ μὴν τὸ γε
 ποιούμενον αὐτὸ καὶ τὸ γινόμενον οὐδέν, πλὴν ὀνό-
 ματι, καθάπερ τὸ νῦν δὴ, διαφέρον εὐρήσομεν, ἢ
 πῶς; ΠΡΩ. Οὕτως. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡγείται μὲν τὸ
 ποιοῦν αἰεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιούμενον ἐπακολου-
 θεῖ γινόμενον ἐκείνω; ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλο
 ἄρα, καὶ οὐ ταυτόν, αἰτία τ' ἐστὶ καὶ τὸ δουλεῖον
 τῆς γένεσιν αἰτία. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ
 εἶν γινόμενα, καὶ ἐξ ὧν γίνεταί, πάντα τὰ τρία
 παρέσχετο ἡμῖν γένη; ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Τὸ δὲ
 ἢ πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λεγόμεν τέταρτον, τὴν
 αἰτίαν, ὡς ἰκανῶς ἕτερον ἐκείνων δεδηλωμένον; ΠΡΩ.
 Λέγωμεν γὰρ οὖν. ΣΩ. Ὅρθῶς μὴν ἔχει, διωρισμέ-
 των τῶν τετάρων, ἐνὸς ἐκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς
 οὐτὰ καταριθμήσασθαι. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Πρῶ-
 τον μὲν τοίνυν ἄπειρον λέγω, δεύτερον δέ, πέρας,
 ὅτι ἐκ τούτων τρίτον μίκτην καὶ γεγενημένην οὐ-
 σίαν· τὴν δὲ τῆς μίξεως αἰτίαν καὶ γενέσεως τετάρ-
 την λέγων, ἄρα μὴ πλημμελόην ἂν τι; ΠΡΩ. Καὶ
 πῶς; ΣΩ. Φέρε δὴ, τὸ μετὰ τοῦθ' ἡμῖν τίς ὁ λόγος;
 καὶ τί ποτε βουλευθέντες εἰς ταῦτα ἀφικόμεθα; ἄρ'
 οὐ τότε ἦν; δευτερεῖα ἐζητοῦμεν πότερον ἡδονῆς γί-
 γνοιτ' ἂν, ἢ φρονήσεως· οὐχ οὕτως ἦν; ΠΡΩ. Οὕτω
 μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν νῦν, ἐπειδὴ ταῦτα οὕτω διει-
 λάμεθα, καλλίονα ἂν ἴσως καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελε-
 σαίμεθα πρώτου πέρι καὶ δευτέρου, περὶ ὧν δὴ τὸ
 πρῶτον ἡμφισβητήσαμεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἴθι

δὴ, νικῶντα ἔθεμέν που τὸν μικτὸν βί
 και φρονήσεως· ἦν οὕτω; *HPΩ.* Ἦν.
 τοῦτον μὲν τὸν βίον ὀρθόμεν που, τίς ἐστὶ
 γένους; *HPΩ.* Πῶς γὰρ οὐ; *ΣΩ.* Καὶ
 τὸν φήσομεν εἶναι τοῦ τρίτου, οἶμαι, γέν
 ὃ δυοῖν τινῶν ἐστὶ μικτὸς ἐκείνος, ἀλλ
 των ἀπειρών ὑπὸ τοῦ πέρατος διδεδεμένο
 θῆς ὃ νικηφόρος οὗτος βίος μέρος ἐκ
 ἄν. *HPΩ.* Ὁρθότατα μὲν οὖν. *XV.* Σ
 δὲ ὁ σός, ὦ Φίλησθε, ἡδὺς καὶ ἡμικτος
 γένει τῶν εἰρημίων λιγόμενος ὀρθῶς
 γοιτο; ὥδε δ' ἀπόκριναί μοι, πρὶν ἂν
ΦΙ. Λέγε μόνον. *ΣΩ.* Ἡδονὴ καὶ λύπη
 τον, ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἧτιον δεχο
ΦΙ. Ναί, τῶν τὸ μᾶλλον, ὦ Σώκρατες. οὐ
 πᾶν ἀγαθὸν ἦν, εἰ μὴ ἄπειρον ἐτίγγχανε
 πλήθει καὶ τῷ μᾶλλον. *ΣΩ.* Οὐδὲ γ' ἄ
 λύπη πᾶν κακόν. ὥστ' ἄλλο τι νοῦν σκε
 τοῦ ἀπείρου φέσιν, ὡς παρέχεται τι μέ
 γαῖς ἀγαθοῦ· τούτων δὴ σοι τῶν ἀπερῶν
 ἔστω. φρόνησιν δὲ καὶ ἐπιστήμην καὶ νοῖ
 τῶν προειρημένων, ὦ Πρωταρχέ τε καὶ
 θέντες οὐκ ἂν ἀσεβοῖμεν· οὐ γάρ μοι δ
 ἡμῶν ὁ κίνδυνος εἶναι καὶ κατορθώσασι
 τὸ νῦν ἐρωτώμενον. *ΦΙ.* Σεμνύνεις γὰ
 ρες, τὸν σεαυτοῦ θεῖον. *ΣΩ.* Καὶ γὰρ ε
 τὴν σεαυτοῦ· τὸ δ' ἐρωτώμενον ὁμῶς
HPΩ. Ὁρθῶς τοι λέγει Σώκρατες, ὦ

τῷ πειστέον. ΦΙ. Οὐκοῦν ὑπὲρ ἐμοῦ σὺ, Πρώταρχε, προήρησαι λέγειν; ΠΡΩ. Πάνυ γε. νῦν μέντοι ἐδὸν ἀποροῶ, καὶ δέομαί γε, ὦ Σώκρατες, αὐτὸν ἡμῖν γενέσθαι προφήτην, ἵνα μηδὲν ἡμεῖς σοι περὶ ν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες, παρὰ μέλος φθεγμεθᾶ τι. ΣΩ. Πειστέον, ὦ Πρώταρχε· οὐδὲ γὰρ λεπτόν οὐδὲν ἐπιτάττεις, ἀλλ' ὄντως σὲ ἐγώ, καθάρει εἶπε Φίληβος, σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθοροῦβη; νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἶεν. ΡΩ. Παντάπασί γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν διον. πάντες γὰρ ~~ἐμφωνοῦσιν~~ οἱ σοφοί, ἑαυτοὺς τω σεμνύνοντες, ὡς νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν οὐνοῦ καὶ γῆς· καὶ ἴσως εὖ λέγουσι. διὰ μακροτέν δ', εἰ βούλει, τὴν σκέψιν αὐτοῦ τοῦ γένους ποιημεθα. ΠΡΩ. Λέγ' ὅπως βούλει, μηδὲν μῆκος ἔν ὑπολογιζόμενος, ὦ Σώκρατες, ὡς οὐκ ἀπεχθημενος. XVI. ΣΩ. Καλῶς εἶπες. ἀρξώμεθα δὲ ἰς ὧδε ἐπανερωτῶντες. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πότεν, ὦ Πρώταρχε, τὰ ξύμπαντα, καὶ τόδε τὸ καλούνον ὄλον, ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ ἠ δύναμιν, καὶ τὰ ὅπη ἔτυχε; ἢ τὰναντία καθέρ οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον, νοῦν καὶ φρόνησίν α θαυμαστὴν ξυντάττουσαν διακυβερνᾶν; ΠΡΩ. Ὅθεν τῶν αὐτῶν, ὦ θαυμάσιε Σώκρατες. ὃ μὲν γὰρ λέγεις νῦν, οὐδ' ὄριον εἶναι μοι φαίνεται, τὸ δὲ ἔν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι, καὶ τῆς ὕψεως ἰ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄστρον καὶ σης τῆς περιφορᾶς ἄξιον καὶ οὐκ ἄλλως ἔγωγ' ἄν

ποτε περὶ αὐτῶν εἶποιμι, οὐδ' ἂν δοξάσαιμι. ΣΩ. Βούλει δὴτα καὶ ἡμῖς τοῖς ἐμπροσθεν ὁμολογουμένοις ξυμφέσωμεν, ὡς ταῦθ' οὕτως ἔχει; καὶ μὴ μόνον οἴωμεθα δεῖν τὰλλότρια ἄνευ κινδύνου λέγειν, ἀλλὰ καὶ ξυγκινδυνεύωμεν καὶ μετέχωμεν τοῦ ψόγου, ὅταν ἄνηρ δεινὸς φῆ ταῦτα μὴ οὕτως, ἀλλ' ἀπίστως, ἔχειν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ ἂν βουλοίμεθα; ΣΩ. Ἴθι δὴ, τὸν ἐπιόντα περὶ τούτων νῦν ἡμῖν λόγον ἄθροι. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Τὰ περὶ τῶν τῶν σωμάτων φύσιν ἀπάντων τῶν ζώων, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα, καθορῶμεν που, καὶ γῆν, καθάπερ οἱ χειμαζόμενοι φασιν, ἐνότια ἐν τῇ ξυστάσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. ΣΩ. Φέρε δὴ, περὶ ἑκάστου τῶν παρ' ἡμῖν λάβε τὸ τοιόνδε. ΠΡΩ. Ποῖον; ΣΩ. Ὅτι σμικρὸν τε τούτων ἕκαστον παρ' ἡμῖν ἔστι καὶ φαῦλον, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς εἰλικρινές ὄν, καὶ τῆς δυνάμιν οὐκ ἄξιαν τῆς φύσεως ἔχον. ἐν ἐνὶ δὲ λαβῆσι περὶ πάντων νόει ταυτόν. οἶον, πῦρ ἔστι μὲν ποι παρ' ἡμῖν, ἔστι δ' ἐν τῷ παντί. ΠΡΩ. Τί μῆν; ΣΩ. Οὐκοῦν σμικρὸν μὲν τι τὸ παρ' ἡμῖν καὶ ἀουθενές καὶ φαῦλον, τὸ δ' ἐν τῷ παντί, πλήθει τε θαυμιαστὸν καὶ κάλλει καὶ πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ; ΠΡΩ. Καὶ μάλα ἀληθές, ὃ λέγεις. ΣΩ. Τὸ δέ; τρέφεται καὶ γίγνεται ἐκ τούτου, καὶ ἄρχεται τι τοῦ παντός πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός; ἢ τοῦ παντίου ὑπ' ἐκείνου τὸ τ' ἐμὸν καὶ τὸ σὸν καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων ἀπᾶν ἴσχει ταῦτα; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν

οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον ἐρωτῆς. ΣΩ. Ὅρθως· ταυτὰ γ' ἂν ἐρεῖς, οἶμαι, περὶ τε τῆς ἐν τοῖς ζώοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντὶ καὶ τῶν ἄλλων δῆ, ὡσων ἠρώτησα ὀλίγον ἔμπροσθεν. οὕτως ἀποκριθῆ; ΠΡΩ. Τίς γὰρ ἀποκρινόμενος ἄλλως ὑγιαίνων ἂν ποτε φανείη; ΣΩ. Σχεδὸν οὐδ' ὅστισοῦν. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἐξῆς ἔπου. πάντα γὰρ ἡμεῖς ταῦτα τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἄρ' οὐκ εἰς ἐν ξυγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν σῶμα; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Ταυτὸν δὴ λάβε καὶ περὶ τοῦδε, ὃν κόσμον λέγομεν. διὰ τὸν αὐτὸν γὰρ τρόπον ἂν εἴη που σῶμα ξυνοθετον ὃν ἐκ τῶν αὐτῶν. ΗΡΩ. Ὅρθότατον λέγεις. ΣΩ. Πότερον οὖν ἐκ τούτου τοῦ σώματος ὅλως τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα, ἢ ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τοῦτο τρέφεται τε καὶ, ὅσα νῦν δὴ περὶ αὐτῶν εἶπομεν, εἴληφέ τε καὶ ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ τοῦθ' ἕτερον, ὃ Σώκρατες, οὐκ ἄξιον ἐρωτήσεως. ΣΩ. Τί δέ; τόδε ἄρα ἄξιον, ἢ πῶς ἐρεῖς; ΗΡΩ. Λέγε τὸ ποῖον. ΣΩ. Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἄρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν; ΗΡΩ. Δῆλον ὅτι φήσομεν. ΣΩ. Πόθεν, ὦ φίλε Πρώταρχε, λαβόν, εἴπερ μὴ τό γε τοῦ παντός σῶμα ἔμψυχον ὃν ἐτύγγανε, ταυτὰ γε ἔχον τούτῳ καὶ ἔτι καλλίονα; ΠΡΩ. Δῆλον, ὡς οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γὰρ που δοκοῦμέν γε, ὦ Πρώταρχε, τὰ τέτταρα ἐκεῖνα, πέρας καὶ ἄπειρον καὶ κοινὸν καὶ τὸ τῆς αἰτίας γένος, ἐν ἅπασι τέταρτον ἐνὸν τοῦτο, ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχὴν τε παρέχον καὶ σῶμα, σκιὰν ἔμποιοῦν, καὶ πταίσαντος σώματος ἰατρικὴν, καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλα

ξυπιθὲν καὶ ἀκούμενον, πᾶσαν καὶ παντοῖ
 ἐπικαλεῖσθαι τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων
 οὐρανῶ καὶ κατὰ μεγάλα μέρη, καὶ πρὸς
 καὶ εἰλικρινῶν, ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμη-
 τήν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσει
 Ἄλλ' οὐδαμῶς τοῦτό γ' ἂν λόγον ἔχοι. ΣΩ
 εἰ μὴ τοῦτο, μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἂν
 βέλτιον λέγοιμεν, ὡς ἔστιν, ἃ πολλὰκις ε
 ἄπειρόν τε ἐν τῇ παντὶ πολὺ καὶ πέρασ ἴκα
 τις ἐπ' αὐταῖς αἰτία οὐ φαύλη, κοσμοῦσά τε
 τάττουσα ἐνιαυτούς τε καὶ ἄρας καὶ μῆνας
 καὶ νοῦς λεγομένη δικαιοτάτ' ἂν. ΠΡΩ. Λι
 δῆτα. ΣΩ. Σοφία μὴν καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆ
 ποτε γενοῖσθην. ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. (
 μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μέ
 βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγεσθαι, διὰ τὴν τ
 δύναμιν, ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλά, καθότι φ
 στοὶς λέγεσθαι; ΠΡΩ. Μάλα γε. ΣΩ. Ἔ
 τὸν λόγον ἡμῶς μὴ τι μᾶτην δόξης, ὡ Πρώτα
 κέναι, ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν πάλαι ἀποσφραμι
 αἰεὶ τοῦ παντός νοῦς ἄρχει, ξύμμαχος ἐκείνοι
 Ἔστι γὰρ οὖν. ΣΩ. Τῇ δὲ γε ἐμῇ ζητήσει
 κῶς ἀποκρισιν, ὅτι νοῦς ἔστι γενοῦστος τοῖ
 αἰτίου λεχθέντος τῶν τεττάρων, ὧν ἦν ἡμῖν ἰ
 ἔχεις γὰρ δήπου νῦν ἡμῶν ἤδη τὴν ἀπόκρισι
 Ἔχω καὶ μάλα ἱκανῶς· καίτοι με ἀποκρινάμ
 φες. ΣΩ. Ἀνίπαντα γὰρ τῆς σπουδῆς, ὡ Π
 γίγνεται ἐνλοτε ἢ παιδιῇ. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπ

Ζῆν δῆπου, ὃ ἐταῖρε, οὗ μὲν γένους ἐστί, καὶ τίνα ποτὲ δύναμιν κέκτηται, σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν τανῦν θεδήλωται. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴ εἶδον ἤς γε ὡσαύτως πάλαι τὸ γένος ἐφάνη. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Μεμνώμεθα δὴ καὶ ταῦτα περὶ ἀμφοῖν, ἅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἢν ξυγγενής, καὶ τοῦτου σχεδὸν τοῦ γένους, ἡδονὴ δὲ ἀπειρός τε αὐτῆ καὶ τοῦ μήτε ἀρχὴν μήτε μέσα μήτε τέλος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντος, μηδὲ ἔξωτός ποτε, γένους. ΠΡΩ. Μεμνησόμεθα· πῶς γὰρ οὐ; XVII. ΣΩ. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο, ἐν ᾧ τὲ ἐστὶν ἐκάτερον αὐτοῖν καὶ διὰ τί πάθος γίνεσθον, ὁπόταν γίγησθον, ἰδεῖν ἡμᾶς· πρῶτον τὴν ἡδονὴν· ὡς περ τὸ γένος αὐτῆς πρότερον ἐβασανίσασμεν, οὕτω καὶ ταῦτα πρότερα· λύπης δ' αὖ χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἔαν ποτε δυναίμεθα ἰκανῶς βυβανίσαι. ΠΡΩ. Ἄλλ' εἰ ταύτη χρὴ πορεύεσθαι, ταύτη πορευόμεθα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν σοι, καθάπερ ἐμοί, φαίνεται τῆς γενέσεως αὐτῶν πέρι; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἐν τῇ κοινῇ μοι γένει φαίνεσθον ἅμα λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίγησθαι κατὰ φύσιν. ΠΡΩ. Κοινὸν τὲ γε, ὃ φίλε Σώκρατες, ὑπομίμησθε ἡμᾶς, τί ποτε τῶν προειρημένων βούλει δηλοῦν. ΣΩ. Ἔσται ταῦτ' εἰς δύναμιν, ὃ θαυμάσιε. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες. ΣΩ. Κοινὸν τοίνυν ὑπακούοιμεν, ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλεγόμεν. ΠΡΩ. Ὁ μετὰ τὸ ἀπειρον καὶ πέρας ἔλεγες, ἐν ᾧ καὶ ὑγίειαν, οἶμαι δὲ καὶ ἁρμονίαν, ἐτίθεσο. ΣΩ. Καλλιστ' εἶπες. Τὸν νοῦν δὲ διτιμάλιστ' ἦδη πρόσσεχε. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Λέγω τοίνυν, τῆς

ἁρμονίας μὲν λυομένης ἡμῶν ἐν τοῖς ζώοις, ἢ
 τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδύων ἐν τῷ τότε
 σθαι χρόνῳ. *HPΩ.* Πάνυ λέγεις εἰκός, *ΣΩ*
 δὲ ἁρμοιομένης τε καὶ εἰς τὴν αὐτῆς φύσει
 σης, ἡδονὴν γίνεσθαι λεκτέον, εἰ δεῖ δι'
 περὶ μεγίστων οὐκ ἀτάχιστα ἡθῆναι. *HPΩ.* Οὐ
 σε ὀρθῶς λέγειν, ὡς Σώκρατες, ἐμφανεστερο
 τὰ αὐτὰ ταῦτα πειρώμεθα λέγειν. *ΣΩ.* Οὐ
 δημόσια που καὶ περιφανῆ ἥραστον ξυνοεῖν;
HPΩ. Ποῖα; *ΣΩ.* Πείνη μὲν που, λύσις καὶ λύπη.
Ναί. *ΣΩ.* Ἐδωδὴ δέ, πλήρωσις γιγνομένη
 ἡδονή. *HPΩ.* Ναί. *ΣΩ.* Δίψος δ' αὖ φθ
 λύπη καὶ λύσις, ἢ δὲ τοῦ ὑγροῦ πάλιν τὸ ξη
 πληροῦσα δύναμις, ἡδονή· διακρίσις δὲ γ'
 διαλύσις, ἢ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη.
 κατὰ φύσιν δὲ πάλιν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις,
HPΩ. Πάνυ μὲν οὖν. *ΣΩ.* Καὶ ὄϊγους ἢ μι
 φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις, λύπη,
 δ' εἰς ταυτὸν ἀπιόντων καὶ διακρινομένων,
 φύσιν ὁδός, ἡδονή. καὶ ἐνὶ λόγῳ σκοπεῖ, εἴ
 τριος ὁ λόγος, ὅς ἂν φῆ τὸ ἐκ τῆς ἀπίου κα
 τος κατὰ φύσιν ἐμφυχον γεγονὸς εἶδος, ὅπερ
 ἐν τῷ πρόσθεν, ὅταν μὲν τοῦτο φθείρηται,
 φθορὰν λύπην εἶναι, τὴν δ' εἰς τὴν αὐτῶν
 ὁδόν, ταύτην δ' αὖ πάλιν τὴν ἀναχώρησιν·
 ἡδονήν. *HPΩ.* Ἔστω. δοκεῖ γάρ μοι τύπον
 ἔχειν. *ΣΩ.* Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐν εἶδος τιθώμα
 τος τε καὶ ἡδονῆς ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἐκ

ΠΡΩ. Κείσθω. **XVIII. ΣΩ.** Τίθει τοίνυν αὐτῆς
 τῆς ψυχῆς κατὰ τὸ τούτων τῶν παθημάτων προσδό-
 κημα, τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπίζομενον, ἡδὺ καὶ
 θαρσάλειον, τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν, φοβερὸν καὶ
 ἀλγεινόν. **ΠΡΩ.** Ἔστι γὰρ οὖν τοῦθ' ἡδονῆς καὶ
 λύπης ἕτερον εἶδος, τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς
 ψυχῆς διὰ προσδοκίαν γιγνόμενον. **ΣΩ.** Ὁρθῶς ὑπέ-
 λαβες. ἐν γὰρ τούτοις, οἴμαι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δό-
 ξαν, εἰλικρινέσι τε ἑκατέροις γιγνομένοις, ὡς δοκεῖ,
 καὶ ἀμίκτοις λύπης τε καὶ ἡδονῆς, ἐμφανὲς ἕσσεσθαι
 τὸ περὶ τὴν ἡδονήν, πότερον ὅλον ἐστὶ τὸ γένος ἄσπα-
 στον, ἢ τοῦτο μὲν ἑτέρῳ τινὶ τῶν προειρημένων δο-
 τεον ἡμῖν γενῶν, ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ, καθάπερ θερ-
 μῶ καὶ ψυχρῶ καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις, τότε μὲν
 ἄσπαστέον αὐτά, τότε δὲ οὐκ ἄσπαστέον, ὡς ἀγαθὰ
 μὲν οὐκ ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα τὴν τῶν
 ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν. **ΠΡΩ.** Ὁρθότατα λέγεις,
 ὅτι ταύτη πη δεῖ διαθηρευθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκό-
 μενον. **ΣΩ.** Πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν, ὡς,
 εἴπερ ὄντως ἐστὶ τὸ λεγόμενον διαφθειρομένων μὲν
 αὐτῶν ἀλγηδῶν, ἀνασωζομένων δὲ ἡδονῇ, τῶν μῆτε
 διαφθειρομένων μῆτε ἀνασωζομένων ἐννοήσωμεν πέ-
 ρι, τίνα ποτὲ ἔξιν δεῖ τότε ἐν ἐκάστοις εἶναι τοῖς ζώ-
 οισι, ὅταν οὕτως ἴσχη. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν
 εἰπέ· ἄρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη, πᾶν ἐν τῷ τότε χρόνῳ
 ζῶον μῆτε τι λυπεῖσθαι, μῆτε ἡδεσθαι, μῆτε μέγα
 μῆτε σμικρὸν; **ΠΡΩ.** Ἀνάγκη μὲν οὖν. **ΣΩ.** Οὐκ-
 οὖν ἐστὶ τις τρίτη ἡμῶν ἢ τοιαύτη διάθεσις παρὰ τε

τὴν χαίροντος καὶ παρὰ τὴν τοῦ λυπουμένου·
 ΠΡΩ. ἢ μήν; ΣΩ. Ἄγε δὴ τοίνυν, ταύτης προθυ-
 μοῦ ἤσθαι· πρὸς γὰρ τὴν τῆς ἡδονῆς κρίσιν ὁ
 σμικρὸν μνησθαι ταύτην ἔσθ' ἡμῖν, ἢ μὴ. βραχὺ
 δέ τι πρὸς αὐτῆς, εἰ βούλε. διαπεράνωμεν. ΠΡΩ.
 Λέγε πάλιν. ΣΩ. Τῷ τὸν οὐ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον
 οἷσθ' ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ἕξιν.
 ΠΡΩ. Τὸν τοῦ μὴ χαίρειν, μηδὲ λυπεῖσθαι, λέγεις;
 ΣΩ. Ἐρρήθη γὰρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ τῶν
 βίων, μηδὲν δεῖν μήτε μέγα μήτε σμικρὸν χαίρειν
 τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν καὶ φρονεῖν βίον ἐλομένῳ. ΠΡΩ.
 Καὶ μάλα οὕτως ἐρρήθη. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτως ἂν
 ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι; καὶ ἴσως οὐδὲν ἄτοπον, εἰ πάν-
 των τῶν βίων ἐστὶ θεϊότατος. ΠΡΩ. Οὐκοῦν εἰκὸς
 γε, οὔτε χαίρειν θεοῦς οὔτε τὸ ἐναντίον. ΣΩ. Πάν-
 μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς· ἄσχημον γοῦν αὐτῶν ἐκείτην
 γιγνόμενον ἐστίν. ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαί-
 θεις ἐπισκεψώμεθα, εἴαν πρὸς λόγον τι ἦ, καὶ τῷ
 νῶν πρὸς τὰ δευτερεῖα, εἴαν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δι-
 νώμεθα προσθεῖναι, προσθήσομεν. ΠΡΩ. Ὁρθό-
 τατα λέγεις. XIX. ΣΩ. Καὶ μὴν τότε ἕτερον εἶδος
 τῶν ἡδονῶν, ὃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐφίμεν εἶναι, διὰ
 μνήμης πᾶν ἐστὶ γεγονός. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Μνή-
 μην, ὡς ἔοικεν, ὃ τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον·
 καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἰσθησθῆναι μνήμης,
 εἰ μέλλει περὶ ταῦθ' ἡμῖν κατὰ τρόπον φανερῶς
 γενήσεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς φῆς; ΣΩ. Θὲς τῶν πε-
 σσῶμα ἡμῶν ἐκάστοτε παθημάτων τὰ μὲν ἐν τῷ

ματι κατασβεγνύμενα, πρὶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν διεξελ-
 θεῖν, ἀπαθῆ ἐκείνην ἐάσαντα, τὰ δὲ δι' ἄμφοῖν
 ἴοντα, καὶ τινα ὡςπερ σεισμόν ἐντιθέντα ἰδιόν τε
 καὶ κοινόν ἑκατέρω. ΠΡΩ. Κεῖσθω. ΣΩ. Τὰ
 κεν δὴ μὴ δι' ἄμφοῖν ἴοντα εἰάν τὴν ψυ-
 χὴν ἡμῶν φῶμεν λανθάνειν, τὰ δὲ δι' ἄμφοῖν
 κῆ λανθάνειν, ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; ΠΡΩ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Τὸ τοίνυν λεληθέναι, μηδαμῶς
 ἐπολύβης, ὡς λέγω λήθης ἐνταῦθά που γένησιν.
 ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος, ἣ δ' ἐν τῷ λεγο-
 μένῳ νῦν, οὐπω γέγονε· τοῦ δὲ μήτε ὄντος, μήτε
 γεγονότος πως, γίγνεσθαι φάναι τινὰ ἀποβολήν,
 ἔτιπον. ἦ γάρ; ΠΡΩ. Τί μήν; ΣΩ. Τὰ τοίνυν
 ὀνόματα μετὰβαλε μόνον. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἄντι-
 μὲν τοῦ λεληθέναι τὴν ψυχὴν, ὅταν ἀπαθῆς αὐτῆ
 γίγνηται τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος, ἦν νῦν
 λήθην καλεῖς, ἀναισθησίαν ἐπονόμασον. ΠΡΩ.
 Ἐμαθον. ΣΩ. Τὸ δὲ ἐν ἐνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ
 τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι,
 ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἰσθησιν, οὐκ
 ἀπὸ τρόπου φθέγγοι' ἄν. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέ-
 γεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη μανθάνομεν ὃ βουλόμεθα
 καλεῖν τὴν αἰσθησιν; ΠΡΩ. Τί μήν; ΣΩ. Σωτη-
 ρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς
 ἄν τις λέγοι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. ΠΡΩ. Ὁρ-
 θῶς γὰρ οὐν. ΣΩ. Μνήμης δὲ ἀνάμνησιν ἄρ' οὐ
 διαφέρουσιν λέγομεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἄρ' οὐν
 οὐ τόδε; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅταν ἂ μετὰ τοῦ

σώματος ἕκαστέ περὶ ἡ ψυχῇ, ταῦτ' ἄνε-
 ματος αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ, τιμάλιστα ἀναλαμβι-
 ἀναμνήσκασθαι που λέγομεν. ἢ γὰρ; ΠΡΩ.
 μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὅταν ἀπολλύσασ-
 εἴτε αἰσθήσεως, εἴτ' αὐτὸ μαθήματος, αὐτὴ
 ἀναπολήσῃ πάλιν αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ, καὶ τι-
 παρτα ἀναμνήσεως καὶ μνήμας που λέγομε-
 ὄρθως λέγεις. ΣΩ. Οὐ δὴ χάριν ἄπαι-
 ταῦτα, ἴσθι τόδε. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ.
 τῆς ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος τιμώ-
 ἐναργέστατα λάβδουμεν, καὶ ἅμα ἐπιθυμίαν
 τούτων πως ταῦτα ἀμφοτέρω εἶκει δηλοῦσι.
 ΠΡΩ. Λέγωμεν τοίνυν, ὡς Σώκρατες, ἢ
 ταῦτα. ΣΩ. Πολλὰ γε περὶ γένεσιν ἡδονῆ-
 σαν τὴν μορφήν αὐτῆς, ἀναγκαῖον, ὡς
 γοντίας σκοπεῖν. καὶ γὰρ νῦν πρότερον ἔτ-
 ληπτίον ἐπιθυμίαν εἶναι, τί ποτ' ἐστὶ κ-
 γνεται. ΠΡΩ. Σκοπῶμεν τοίνυν· οὐδέν
 λοῦμεν. ΣΩ. Ἀπολοῦμεν οὖν καὶ ταῦτά γ-
 ταρχε, εὐρόντες ὃ νῦν ζητοῦμεν, τὴν
 ταῦτα ἀπορία. ΠΡΩ. Ὄρθως ἡμῖν ὡ-
 ξῆς τούτοις πειρώμεθα λέγειν. ΣΩ. Οὐκ
 πείνην τε καὶ δίψος, καὶ πόλλ' ἕτερα τοι-
 μεν εἶναι τινὰς ἐπιθυμίας; ΠΡΩ. Σφόδρ
 Πρὸς τί ποτε ἄρα ταυτὸν βλέψαντες,
 διαφέροντα ταῦτ' ἐνὶ προσαγορευόμεν
 ΠΡΩ. Μὰ Δι' οὐ φάδιον ἴσως εἰπεῖν, ὡ-
 ἄλλ' ὅμως λεκτίον. ΣΩ. Ἐκεῖθεν δὴ πα-

: αὐτῶν ἀναλάβωμεν. ΠΡΩ. Πόθεν δὴ; ΣΩ. Διψῶν
 σου λέγομεν ἐκίστεοτέ τι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ.
 Ἐϋτο δέ γ' ἐστὶ κενοῦσθαι; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ.
 Ἐφ' οὖν τὸ διψος ἐστὶν ἐπιθυμία; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ.
 Σώματος γε; ΠΡΩ. Πύματος. ΣΩ. Ἡ πληρώσεως
 σώματος; ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν πληρώσεως. ΣΩ. Ὁ
 κενούμενος ἡμῶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ τῶν
 ἐναντίων ἢ πάσχει κενούμενος γὰρ ἐρεῖ πληροῦ-
 σθαι. ΠΡΩ. Σαφέστατά γε. ΣΩ. Τί οὖν; ὁ το-
 κρωτόν κενούμενος ἔστιν ὑπόθεν εἴτ' αἰσθήσει πλη-
 ρώσεως ἐφάπτοίτ' ἂν, εἴτε μνήμη, τοῦτου ὃ μὴτ'
 ἐν τῷ νῦν χρόνῳ πάσχει, μήτε ἐν τῷ πρόσθεν πώ-
 ποτ' ἔπαθε; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὃ
 ἐπιθυμῶν τινὸς ἐπιθυμεῖ· φαμὲν; ΠΡΩ. Πῶς
 γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὃ γε πάσχει, τοῦτου ἐπι-
 θυμεῖ· διψῶν γάρ· τοῦτο δὲ κένωσις· ὃ δὲ ἐπιθυ-
 μεῖ πληρώσεως. ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πληρώσεως ἄρα
 πῆ τὸ τῶν τοῦ διψῶντος ἂν ἐφάπτοίτο. ΠΡΩ. Ἀναγ-
 καῖον. ΣΩ. Τὸ μὲν δὴ σῶμα ἀδύνατον· κενοῦται
 γὰρ πον. ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Τὴν ψυχὴν ἄρα τῆς
 πληρώσεως ἐφάπτεσθαι λοιπὸν τῆ μνήμη. ΠΡΩ.
 Ἄηλον ὅτι. ΣΩ. τῷ τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ ἐφάπαιτο;
 ΠΡΩ. Σχεδὸν οὐδενί. ΣΩ. Μανθάνομεν γοῦν, ὃ
 ἐμβέβηχ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων; ΠΡΩ. Τὸ
 ποῖον; ΣΩ. Σώματος ἐπιθυμίαν οὐ φησιν ἡμῖν
 οὗτος ὁ λόγος γίνεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ὅτι
 τοῖς ἐκείνου παθήμασι ἐναντίαν αἰεὶ παντὸς ζώου
 μνησθεὶ τὴν ἐπιχειρήσιν. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Ἢ

θη ἀρχὴ τῶν πάντων κινήσεων· ἡ ἀρχὴ
θότατα. ΣΩ. Διψῆν ἄρα τὸ σῶμα ἡμῶν
νῆν, ἢ τι τῶν τοιούτων πάσχειν, οὐδαμῶς
αἰρεῖ. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. XXI. ΣΩ. Ἐπι
τύδε περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα κατανοήσωμεν. βί
εἶδος τί μοι φαίνεται βούλεσθαι δηλοῦν
ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς. ΠΡΩ. Ἐν τίσι κα
βίου πέρι φράξεις; ΣΩ. Ἐν τῷ πληροῦσι
κενοῦσθαι καὶ πᾶσιν, ὅσα περὶ σωτηρίαν
τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν· καὶ εἴ τις το
ἐκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε δὲ χαίρ
τάς μεταβολάς. ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ.
ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίγνηται; ΠΡΩ. Πῶς ἐ
ΣΩ. Διὰ μὲν τὸ πάθος ἀλγεῖ, μέμνηται
ἡδέων γενομένων, παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγηδὸς
πλήρωται δὲ μήπω· τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ
αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι; ΠΡΩ.
μεν μὲν οὖν. ΣΩ. Πότερον ἀλοῦνθ' ὅλως,

εἰς φανερίῃ τοῦ πληρωθῆσεσθαι κατέστηκε, τότε
 τὸνναντίον ἀνεπιπίστως ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 ΣΩ. Μῶν ὄν οὐχὶ ἐλπίζων μὲν πληρωθῆσεσθαι
 μεμνησθαι δοκεῖ σοι χαίρειν, ἅμα δὲ κινούμενος
 τοῦτοις τοῖς χρόνοις ἀλγεῖ; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ.
 ὅτι ἄρα ἄνθρωπος καὶ τἄλλα ζῶα λυπεῖται τε ἅμα
 καὶ χαίρει. ΠΡΩ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Τί δ'; ὅταν ἀνεπι-
 πίστως ἔχη κινούμενος τεύξεσθαι πληρώσεως, ἂν
 τότε τὸ διπλοῦν γίγνηται ἂν περὶ τὰς λύπας
 ἄλλοις, ὃ σὺ νῦν κατιδὼν ὠήθης ἀπλῶς εἶναι δι-
 πλοῦν; ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὡς Σώκρατες. ΣΩ.
 αὐτὴ δὴ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τότε
 ἠρώμεθα. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Πότερον ἀλη-
 θεῖς ταύτας τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶ-
 λεξομεν, ἢ τὰς μὲν τινὰς ἀληθεῖς, τὰς δ' οὐ;
 ΠΡΩ. Πῶς δ', ὡς Σώκρατες, ἂν εἶεν ψευδεῖς ἡδο-
 νὰ ἢ λύπαι; ΣΩ. Πῶς δέ, ὡς Πρωταρχε, φόβοι
 ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, ἢ προσδοκίαι ἀληθεῖς ἢ
 ψευδεῖς, ἢ δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς; ΠΡΩ. Δύξας
 ἐγὼ γ' ἂν που συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτ'
 οὐκ ἂν. ΣΩ. Πῶς φήεις; λόγον μέντοι τινὰ κινδυ-
 νεύομεν οὐ πᾶν μικρὸν ἐπεγεῖρειν. ΠΡΩ. Ἀληθῆ
 λόγους. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα, ὡς πα-
 λαιῶν τοῦ ἀνδρός, προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον.
 ΠΡΩ. Ἴσως τοῦτό γε. ΣΩ. Χαίρειν τοίνυν θεῖ λέ-
 γων τοῖς ἄλλοις μήκεσιν, ἢ καὶ ὁπωσούν τῶν παρὰ
 προσήκον λεγομένων. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Λέγε
 μοι. Θαῦμα γὰρ ἐμέ γ' ἔχει διὰ τέλους αἰεὶ περὶ

ὄντι οὐκ ἔστιν, ὡς φησὶ, ἐστίν, οὐκ ἔστι
 οὐκ ἐν πάσαις ἀφροσύναις οὐδεὶς ἔσθ' ὅς
 δοκεῖ μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς, οὐκ
 κεῖ μὲν λυπεῖσθαι, λυπεῖται. δ' οὐ. ΠΡΩ
 οὕτω ταῦτα, ὡς Σώκρατες, ἔχειν πάντες ἔ
 μεν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὀρθῶς; ἢ σκεπτέον, εἰ
 εἶτε μὴ ταῦτα λέγεται; ΠΡΩ. Σκεπτέον,
 φαίην ἄν. ΧΧII. ΣΩ. Διορισώμεθα ἐ
 στερρον ἔτι τὸ νῦν δὴ λεγόμενον ἡδονῆς τε
 δόξης· ἔστι γὰρ πού τι δοξάζειν ἡμῖν; ΠΡ
 ΣΩ. Καὶ ἡδισθαι; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Καὶ
 τὸ δοξαζόμενον ἐστὶ τι; ΠΡΩ. Πῶς δ' ο
 Καὶ τό γε, ὅτι τὸ ἡδόμενον ἡδεται; ΠΡΩ. Ἰ
 γε. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δοξάζον, εἴαν τε ὀρ
 τε μὴ ὀρθῶς δοξάζῃ, τὸ γε δοξάζειν ὄντι
 ποτε ἀπόλλυσι. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ
 καὶ τὸ ἡδόμενον, εἴαν τε ὀρθῶς εἴαν τε μ

τέρα; σκεπτιόν φῆς τοῦτ' εἶναι; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πρὸς δὲ γε τούτοις, εἰ καὶ τοπαράπαν ἡμῖν, τὰ μὲν ἔστι ποι' ἄττα, ἡδονὴ δὲ καὶ λύπη, μόνον ἄπερ ἔστι, ποιῶ τινὲ δὲ οὐ γίγνεσθον, καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον. ΠΡΩ. Ἀήλον. ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι καὶ ποιῶ τινέ· πάλαι γὰρ εἶπομεν, ὅτι μεγάλαι τε καὶ μικραὶ καὶ σφοδραὶ καὶ ἡσυχαιτέραι ἐκάτεραι γίνονται λύπαι τε καὶ ἡδοναί. ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄν δε γε πονηρία τούτων, ὡς Πρώταρχε, προσγίγνηται τινί, πονηρῶν μὲν φήσομεν οὕτω γίγνεσθαι δόξαν, πονηρῶν δὲ καὶ ἡδονήν; ΠΡΩ. Ἄλλὰ τί μὴν, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Τί δ', ἂν ὀρθότης ἢ τούναντίον ὀρθότητι τινὲ τούτων προσγίγνηται, μὴν οὐκ ὀρθὴν μὲν δόξαν ἔροῦμεν, εἰάν ὀρθότητα ἴσχη, ταυτόν δὲ, ἡδονήν; ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον. ΣΩ. Ἄν δὲ γε ἁμαρτανόμενον τὸ δοξαζόμενον ἢ, τὴν δόξαν τότε ἁμαρτανουσαν γε οὐκ ὀρθὴν ὁμολογητέον, οὐδ' ὀρθῶς δοξαζούσαν. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Τί δ', ἂν αὐτὴ λύπην ἢ τινα ἡδονήν περὶ τὸ ἐφ' ᾧ λυπεῖται, ἢ τούναντίον ἁμαρτανουσαν ἐφορῶμεν, ὀρθὴν ἢ χρηστὴν ἢ τι τῶν καλῶν ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν; ΠΡΩ. Ἄλλ' οὐχ οἶδόν τε, εἴπερ ἁμαρτίζεται γε ἡδονή. ΣΩ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἡδονὴν πολλάκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς, ἀλλὰ μετὰ ψεύδους, ἡμῖν γίγνεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; καὶ τὴν μὲν δόξαν γε, ὡς Σώκρατες, ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τότε ἐλέγομεν ψευδῆ, τὴν δ' ἡδονήν αὐτὴν οὐδεὶς ἄν ποτε προσέποιε ψευδῆ. ΣΩ. Ἄλλα

κροθίριαις ἀμύταις τῆ τῆς ἡδογῆς, ὡς Πρ
 λέγω τασόν. ΠΡΩ. Οὐδέν γε, ἀλλ' ἄπει
 λέγω. ΣΩ. Διαφέρει δ' ἡμῖν οὐδέν, ὡς ἐι
 μεταδίδως τε ὀρθῆς καὶ μετ' ἐπιστήμης ἢ
 μεταδιδὼν ψεύδους καὶ ἀγνοίας πολλὰς ἐκδοσι
 ἔργουμίνης. ΠΡΩ. Κινδὸς γοῦν μὴ σμικ
 φέρειν. ΧΧΗΙ. ΣΩ. Τῆς δὴ διαφορᾶς αἰ
 διαφρίων ἔδωκεν. ΠΡΩ. Ἄγε, ὅπῃ σοι φ
 ΣΩ. Τῆ δὲ δὴ ἄγω; ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Δόξ
 μόν, ἡμῖν ἴσθι μὲν ψευδῆς, ἔστι δὲ καὶ
 ΠΡΩ. Ἔστι. ΣΩ. Ἐπιταί μὴν ταύταις,
 ἐλέγομεν, ἡδογῆ καὶ λύπη πολλὰς, ἀλη
 ψευδῆ δόξῃ λέγω. ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ.
 ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ
 δοξάζειν ἔγχωρεῖν γίγνεται ἐκίστοτε; ΠΡ.
 μάλα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡμῖς ὡδε περὶ ταῦτα ἴσ
 ἡγούμεθα ἴσχειν; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πολλὰ
 τι τινὲ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς τὰ καθι
 ξυμβαίνειν βούλεσθαι κρινεῖν φαίης ἂν ταῦθ
 ὄρε; ΠΡΩ. Φαίην ἂν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ με
 αὐτὸς αὐτὸν οὔτος ἀνέροίτ' ἂν ὡδε; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ παρὰ τὴν πέτρο
 ἐστάναι φανταζόμενον ὑπὸ τινι δένδρῳ; τ
 πείν ἂν τις πρὸς ἑαυτὸν δοκῆ σοι, τοιαῖ
 κατιδῶν φαντασθέντα ἑαυτῷ ποτέ; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Ἄρ' οὖν μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος, ὡς ἄπ
 μενος ἂν πρὸς αὐτὸν εἶποι τοῦτο, ὡς ἐστιν
 πος, ἐπιτυχῶς εἰπών. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γ

Καὶ παρενεχθεὶς γ' αὐτὰρ ἄνω ἔστι τιῶν ποι-
 μένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα προσείποι.
 ΠΡΩ. Μάλιστα γε. ΣΩ. Κἂν μὲν τίς γ' αὐτῷ
 παρῆ, τὰ τε πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν
 πρὸς τὸν παρόντα, αὐτὰ ταῦτ' ἄν πάλιν φθέγγαι-
 το, καὶ λόγος δὴ γέγονεν οὕτως, ὃ τότε δόξαν ἐκα-
 λούμεν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Ἄν δ' ἄρα μόνος ἦ
 τοῦτο ταυτὸν πρὸς αὐτὸν διανοούμενος, ἐπίστε καὶ
 πλείω χρόνον ἔχων ἐν αὐτῷ πορεύεται. ΗΡΩ. Πάνυ
 μὲν οὖν. ΣΩ. Τί οὖν; ἄρα σοὶ φαίνεται τὸ περὶ
 τούτων, ὅπερ ἐμοί; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Δοκεῖ
 μοι τότε ἡμῶν ἢ ψυχῆ βιβλίῳ τινὲ προσεοικέναι.
 ΗΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἡ μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπί-
 πτουςα εἰς ταυτὸν, κἀκεῖνα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ
 παθήματα, φαίνονται μοι σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν
 ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους, καὶ ὅταν μὲν ἀληθῆ
 γράψῃ, τοῦτο τὸ πάθημα δόξα τε ἀληθῆς καὶ
 λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν
 γιγνόμενοι, ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν
 γραμματεὺς γράφῃ, τὰναντία ταῖς ἀληθείαις ἀπέβη.
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν δοκεῖ μοι, καὶ ἀποδέχομαι τὰ
 ῥηθέντα οὕτως. ΣΩ. Ἀποδέχου δὴ καὶ ἕτερον δημι-
 ουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐν τῇ τότε χρόνῳ γι-
 γνόμενον. ΠΡΩ. Τίνα; ΣΩ. Ζωγράφον, ὃς μετὰ
 τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ
 ψυχῇ τούτων γράφει. ΠΡΩ. Πῶς δὴ τοῦτον αὐτὸν καὶ
 πότε λέγωμεν; ΣΩ. Ὅταν ἀπ' ὕψεως ἢ τινος ἄλλης
 αἰσθήσεως τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεγόμενα ἀπα-

γαγών τις τὰς τῶν δοξαζόντων καὶ λαβῆ
 εἰκόνας ἐν αὐτῇ ὁρᾷ πως· ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γι
 μνον παρ' ἡμῶν; ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν. ΣΩ.
 οὖν αἱ μὲν τῶν ἀληθῶν δοξῶν καὶ λόγων εἰ
 ἀληθεῖς, αἱ δὲ τῶν ψευδῶν ψευδεῖς; ΠΡΩ.
 τάκασι. ΣΩ. Ἐὶ δὲ ταῦτ' ὁρθῶς εἰρήκαμεν,
 καὶ τῶδε περὶ τούτοις σκεψώμεθα. ΠΡΩ. Τὸ π
 ΣΩ. Ἐὶ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γιγονότων
 τα ἡμῖν οὕτω πάσχω ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν
 λόγων, οὐ. ΠΡΩ. Περὶ ἀπάντων μὲν οὖν τῶν
 νων ὁσαύτως. ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ γε διὰ τῆς ψυχῆς
 ἡδοναὶ καὶ λύπαι ἐλέχθησαν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰ
 τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγλυ
 ᾶν; ὡσθ' ἡμῶν συμβαίνει τὸ προχαίρειν τε καὶ
 λυπεῖσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγ
 νον. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Πότερον οὐ
 γράμματα τε καὶ ζωγραφήματα, ἃ μικρῆ πι
 ρον ἐτίθεμεν ἐν ἡμῶν γίγνεσθαι, περὶ μὲν τὸ
 γονότα καὶ τὸν παρόντα χρόνον ἔστι, περὶ δ
 μέλλοντα οὐκ ἔστι; ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ.
 σφόδρα λέγεις, ὅτι πάντ' ἔστι ταῦτα ἐλπίδες εἰ
 ἔπειτα χρόνον οὔσαι, ἡμεῖς δ' αὖ διὰ παντὸ
 βίου αἰεὶ γέμομεν ἐλπίδων; ΠΡΩ. Παντάπασ
 οὖν. XXIV. ΣΩ. Ἄγε δὴ, πρὸς τοῖς νῦν εἰ
 νοῖς καὶ τῶδε ἀπόκριται. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;
 Δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντων
 οὐ θεοφιλὴς ἔστι; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τ
 ἀδικὸς τε καὶ παντάπασι κακὸς ἀρ' οὐ τούνα

ἐκείνοι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Πολλῶν μὲν ἐλπίδων, ὡς ἐλέγομεν ἄρτι, πᾶς ἄνθρωπος γέμει. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; ΣΩ. Λόγοι μὲν εἰσιν ἐν ἐκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομαζόμεν; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ἐξωγραφημένα, καὶ τις ὄρα πολ-
 λάκις ἑαυτῷ χρυσὸν γιγνόμενον ἄφθονον, καὶ ἐπ' αὐτῷ πολλὰς ἡδονάς, καὶ δὴ καὶ ἐξωγραφημένον αὐτόν ἐφ' ἑαυτῷ χαίροντα σφόδρα καθορᾶ. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; ΣΩ. Τούτων οὐκ ἄν ποτε φῶμεν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὡς τὸ πολὺ τὰ γεγραμμένα παρατίθεσθαι ἀληθῆ, διὰ τὸ θεοφιλεῖς εἶναι, τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὐτὸ πολὺ τὸναντίον, ἢ μὴ φῶμεν; ΠΡΩ. Καὶ μάλ' αὖτε φάτο. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῖς κακοῖς ἡδοναί γε οὐδὲν ἥττον πάρισιν ἐξωγραφημένα, ψευδεῖς δὲ αὐταὶ που; ΠΡΩ. Τί μὲν; ΣΩ. Ψευδέσιν ἄρα ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν, οἱ δ' ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθέσι. ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις. ΣΩ. Εἰσὶ δὴ κατὰ τοὺς νῦν λόγους ψευδεῖς ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ἡδοναί, μεμιμημέναι μὲντοι τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα, καὶ λύπαι δὲ ὡσαύτως. ΠΡΩ. Εἰσί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ δοξάζειν μὲν οὕτως ἀεὶ τῷ τοπαράπαν δοξάζοντι, μὴ ἐπ' οὐσί δὲ μηδὲ ἐπὶ γεγονόσι μηδ' ἐπ' ἐσομένοις ἐνίοτε; ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε ἦν, οἴμαι, τὰ ἀπεργαζόμενα δόξαν ψευδῆ τότε καὶ τὸ ψευδῶς δοξάζειν ἦν γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τῆν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν ἐν ἐκείνοις; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ.

ὥς ἦν μὲν χαίρειν ὄντως ἀπὸ τῶ τοπιράσιαν ὀπασσόν
καὶ εἰκῆ χαίροντι, μὴ μὲντοι ἐπὶ τοῖς οὔσι, μηδ'
ἐπὶ τοῖς γερονθῶσιν ἐπίστε, πολλάκις δὲ καὶ ἴσως
πλεισταίκις, ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσι ποτε γενήσασθαι.

ΠΡΩ. Καὶ ταυθ' οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἀναγκαῖον
ἔχειν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος ἂν εἴη περὶ φό-
βου τε καὶ θυμῶν καὶ πίστων τῶν τοιούτων, ὡς ἔστι
καὶ ψευδῆ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπίστε; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν
οὔν. ΣΩ. Τί δέ; ποτηρῶς δόξας καὶ χρηστῶς ἄλλως
ἢ ἀληθῆς καὶ ψευδῆς γιγνομένης ἔχομεν εἰπεῖν;

ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως. ΣΩ. Οὐδ' ἡδονῶς θ', οἶμαι,
καταθεῶμεν ὡς ἄλλον τινα τρόπον εἰσὶ ποτηραί,
πλὴν τῶ ψευδῆς γ' εἶναι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὔν

τοῦναντίον, ὦ Σώκρατες, εἴρηκας· σχεδὼν γὰρ τῶ
ψεύδει μὲν οὐ πάνυ ποτηρῶς ἂν τις λύπας τε καὶ
ἡδονῶς θείη, μεγάλη δὲ ἄλλη καὶ πολλῇ συμπιπτού-
σας ποτηρία. ΣΩ. Τὰς μὲν τοίνυν ποτηρῶς ἡδονῶς

καὶ διὰ ποτηρίαν οὔσας τοιαύτας ὀλίγον ὑστερον
ἐροῦμεν, ἂν ἔτι δοκῆ νῶϊν, τὰς δὲ ψευδῆς ἔτι κατ'
ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλάς καὶ πολλάκις ἐνούσας
τε καὶ ἐγγιγνομένης λεκτέον· τοῦτω γὰρ ἴσως χρη-

σόμεθα πρὸς τὰς κρίσεις. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ;
εἴπερ γε εἰσί. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσί; κατὰ
γε τὴν ἐμὴν. τοῦτο δὲ τὸ δόγμα, ἕως ἂν κέηται

παρ' ἡμῖν, ἀδύνατον ἀνέλεγκτον δήπου γίγνεσθαι.

ΠΡΩ. Καλῶς. XXV. ΣΩ. Προσισιτώμεθα δὴ, καθ-
άπερ ἀθληταί, πρὸς ταῦτον αὐτὸν τὸν λόγον. ΠΡΩ.

Ἴτωμεν. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἴπομεν, εἴπερ μεμνήμεθα, ὀλί-

γον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὡς δίχα, ὅτι ἄρα τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται. ΠΡΩ. Μεμνήμεθα καὶ προεφάρθη ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν ἦν ἡ ψυχὴ τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξιων, τὸ δὲ τὴν ἀλγηδύνα ἢ τινα διὰ πάθος ἡδονὴν τὸ σῶμα ἦν τὸ παραδεχόμενον; ΠΡΩ. Ἦν γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἐυλλογίζου δὴ τὸ γιγνόμενον ἐν τούτοις. ΠΡΩ. Λέγε. ΣΩ. Γίγνεται τὸνυν, ἐπὶ τὰν ἢ ταῦτα, ἅμα παρακίεσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς, καὶ τούτων αἰσθήσεις ἅμα παρ' ἀλλήλας ἐναντίων οὐσῶν γίγνεσθαι, ὃ καὶ νῦν δὴ ἐφάνη. ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόδε εἴρηται καὶ ξυνωμολογημένον ἡμῖν ἔμπροσθεν κέεται; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥτιον ἄμφω τούτω δέχσθον λύπη τε καὶ ἡδονή, καὶ ὅτι τῶν ἀπείρων ἦτιον. ΠΡΩ. Εἴρηται· τί μὴν; ΣΩ. Τίς οὖν μηχανὴ ταῦτ' ὀρθῶς κρίνεσθαι; ΠΡΩ. Ποῖα δὴ καὶ πῶς; ΣΩ. Εἰ τὸ βούλημα ἡμῖν τῆς κρίσεως τούτων ἐν τοιούτοις τισὶ διαγνῶναι βούλεται ἐκάστοτε, τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττων, καὶ τίς μᾶλλον, καὶ τίς σφοδροτέρα λύπη τε πρὸς ἡδονὴν καὶ λύπη πρὸς λύπην καὶ ἡδονὴ πρὸς ἡδονὴν. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔστι ταῦτά τε τοιαῦτα, καὶ ἡ βούλησις τῆς κρίσεως αὐτῆ. ΣΩ. Τί οὖν; ἐν μὲν ὕψει, τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὄραν τὰ μεγέθη τῆς ἀλήθειαν ἀφανίζει, καὶ ψευδῆ ποιεῖ δοξάζειν, ἐν λήπαις δ' ἄρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταυτὸν τοῦτο

γιγνόμενοι; **HPΩ.** Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον, ὢ Σό-
 κρατες. **ΣΩ.** Ἐναντίον δὴ τὸ νῦν τῷ μικρῶν ἔμπρο-
 σθεν γέγονε. **HPΩ.** Τὸ ποῖον λέγεις; **ΣΩ.** Τότε
 μὲν αἱ δόξαι ψευδεῖς τε καὶ ἀληθεῖς αὐταὶ γιγνώ-
 μεναι τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονάς τοῦ παρ' αὐ-
 ταῖς καθήματος ἀνεπίπλασαν. **HPΩ.** Ἀληθείστατα.
ΣΩ. Νῦν δέ γε αὐταὶ, διὰ τὸ πόρρωθ' ἐν τε καὶ
 ἰγγύθ' ἐκάστοτε μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι καὶ
 ἅμα τιθίμεναι παρ' ἀλλήλας, αἱ μὲν ἡδοναὶ παρὰ
 τὸ λυπηρὸν μίζους φαίνονται καὶ σφοδρότεραι, λύ-
 παι δ' αὖ, διὰ τὸ παρ' ἡδονάς, τούναντίον ἐπι-
 ναις. **HPΩ.** Ἀνάγκη γίνεσθαι τὰ τοιαῦτα διὰ
 ταῦτα. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, ὅσω μίζους τῶν οὐσῶν ἐκάτε-
 ραι καὶ ἐλάττους φαίνονται, τοῦτο ἀποτεμώμενος
 ἐκατέρων τὸ φαινόμενον ἀλλ' οὐκ ὄν οὔτε αὐτὸ
 ὀρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὔτ' αὖ ποτε τὸ ἐπὶ τοῦ-
 το μέρος τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης γιγνόμενον ὀρθῶς
 τε καὶ ἀληθῆς τολμήσεις λέγεις; **HPΩ.** Οὐ γὰρ οὐκ.
ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἐξῆς ὀψώμεθα, ἰὰν τῆδε ἀπα-
 τῶμεν, ἡδονάς καὶ λύπας ψευδεῖς εἶναι μᾶλλον ἢ ταύ-
 τας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζώοις. **HPΩ.**
 Ποίας δὴ καὶ πῶς λέγεις; **XXVI. ΣΩ.** Εἴρηται πο-
 πολλάκις, ὅτι τῆς φύσεως ἐκάστων διαφθειρομένης
 μὲν ξυγκρίσει καὶ κενώσει καὶ τισιν αὔξει καὶ
 φθίσει, λύπαι τε καὶ ἀλγηδόνες καὶ ὀδύνη καὶ
 πάνθ', ὅποσα τοιαῦτ' ὀνόματ' ἔχει, ξυμβαίνει γι-
 γνόμενα. **HPΩ.** Naί, ταῦτα εἴρηται πολλάκις. **ΣΩ.**
 Εἰς δέ γε τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθίστηται, ταῦ-

εην αὐτὴν κατάστασιν ἡδονὴν ἀπεδεξιόμεθα παρ'
 ἡμῶν αὐτῶν. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Τί δ', ὅταν περὶ
 τοῦ σώματος μηδὲν τούτων γιγνόμενον ἡμῶν ᾖ; ΠΡΩ.
 Πότε δὲ τοῦτ' ἂν γένοιτο, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐ-
 δὲν πρὸς λόγον, ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ
 ερώτημα. ΠΡΩ. Τί δὴ; ΣΩ. Διότι τὴν ἐμὴν ἐρώ-
 ησιν οὐ κωλύσεις με διέρεσθαι σε πάλιν. ΠΡΩ.
 Ποίαν; ΣΩ. Εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτο, ὦ Πρώταρχε,
 φήσω, τὸ τοιοῦτον, τί ποτε ἀναγκαῖον ἐξ αὐτοῦ ξυμ-
 βαίνειν ἡμῖν; ΠΡΩ. Μὴ κινουμένου τοῦ σώματος
 εἴτε ἐκάτερα φῆς; ΣΩ. Οὕτω. ΠΡΩ. Δῆλον δὴ
 ὅτι οὐ γέ, ὦ Σώκρατες, ὡς οὔτε ἡδονὴ γίγνοιτ' ἂν
 εἰ μὴ τοιοῦτω ποτέ, οὔτ' ἂν τις λύπη. ΣΩ. Καὶ
 οὐκ εἶπες· ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, τόδε λέγεις, ὡς αἰε-
 τῶς τούτων ἀναγκαῖον ἡμῖν ξυμβαίνειν, ὡς οἱ σοφοὶ
 κρίνουσιν· αἰετὰ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω φεῖ. ΠΡΩ.
 Λέγουσι γὰρ οὖν, καὶ δοκοῦσί γε οὐ φαύλως λέ-
 γουσι. ΣΩ. Πῶς γὰρ ἂν, μὴ φαῦλοί γε ὄντες; ἀλλὰ
 εἰς τὸν αἰετὸν ὑπεκσιῆσαι τὸν λόγον ἐπιφερομενον τοῦτον βού-
 λουμαι. τῆδ' οὖν διανοοῦμαι φεῦγειν, καὶ σὺ μοι
 εὐμψευγε. ΠΡΩ. Λέγε ὅπη. ΣΩ. Ταῦτα μὲν τοι-
 οῦτον οὕτως ἔστω, φῶμεν πρὸς τούτους. σὺ δ' ἀπό-
 κριναι, πότερον αἰετὰ πάντα, ὅσα πάσχει τι τῶν ἐμ-
 ψεύχων, ταῦτ' αἰσθάνεται τὸ πάσχον, καὶ οὔτ'
 ἀμνηστούμενοι λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς, οὔτε τι τῶν
 εὐποιούτων οὐδὲν πάσχοντες; ἢ πᾶν τούναντιον; ὁλ-
 γον γὰρ τά γε τοιαῦτα λέληθε πάνθ' ἡμᾶς. ΠΡΩ.
 Ἄπαν δῆπου τούναντιον. ΣΩ. Οὐ τοίνυν καλῶς

ἡμῖν εἴρηται τὸ νῦν δὴ ῥηθὲν, ὡς αἱ μετὰ
κατὰ τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι λίπεις τε καὶ
ἀπεργάζονται. ΠΡΩ. Τί μὲν; ΣΩ. Ὡδ' ἰσχυρὸν
καλλίον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.
Πῶς; ΣΩ. Αἱ μὲν μεγάλα μεταβολὰ λίπεις
ἡδοναῖς ποιούσιν ἡμῖν, αἱ δ' αὖ μέτρια
σμικρὰ τοπαράπαν οὐδέτερα τούτων. ΠΡΩ
θύτερον οὕτως ἢ ἐκείνως, ὡς Σώκρατες. ΣΩ
οὖν, εἰ ταῦτα οὕτω, πάλιν ὁ νῦν δὴ ῥηθεῖ
ἂν ἦκοι; ΠΡΩ. Ποῖος; ΣΩ. Ὅν ἄλυπὸν τε καὶ
χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα
ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων τιθῶμεν τριτοῦς ἡμῖν
ἓνα μὲν ἡδὺν, τὸν δ' αὖ, λυπηρόν, τὸν
μηδέτερα· ἢ πῶς ἂν φαίης αὐτὸν περὶ τούτων;
Οὐκ ἄλλως ἔγωγε ἢ ταύτη, τρεῖς εἶναι τοὺς
ΣΩ. Οὐκοῦν οὐκ ἄνευ τὸ μὴ λυπεῖσθαι
ταυτὸν τῷ χαίρειν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ.
ταν οὖν ἀκούσης, ὡς ἡδιστον πάντων ἐστὶ δὴ
ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα, τί τόθ' ὑπολαβὴ
λέγειν τὸν τοιοῦτον; ΠΡΩ. Ἢδὺ λέγειν φι
ἐμοιγε οὕτως τὸ μὴ λυπεῖσθαι. ΣΩ. Τριά
δων ἡμῖν ὠντικῶν βούλει, τίθει, καλλίστα
ἀνόμασι χρώμεθα, τὸ μὲν χρυσόν, τὸ δ'
ρον, τρίτον δὲ τὸ μηδέτερα τούτων. ΠΡΩ
ται. ΣΩ. Τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἔσθ'
ὅπως θάτερα γένοιτ' ἂν, χρυσὸς ἢ ἄρ;
ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἂν; ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ὁ
βίος, ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος, ὁρθῶς αἰ

οὐτ' εἰ δοξάζοι τις, δοξάζοιτο, οὐτ' εἰ λέγοι, λεχθεῖη, κατά γε πρὸν ὕρθον λόγον. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν, ὧ ἑταῖρε, λεγόντων γε ταῦτα καὶ δοξάζοντων αἰσθανόμεθα. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Πότερον οὖν χαίρειν οἴονται τότε, ὅταν μὴ λυπῶνται; ΠΡΩ. Φασὶ γοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν οἴονται τότε χαίρειν; οὐ γὰρ ἄν ἔλεγόν που. ΠΡΩ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ψευδῆ μὴν δοξάζουσι περὶ τοῦ χαίρειν, εἶπερ χωρὶς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἢ φύσις ἐκατέρου. ΠΡΩ. Καὶ μὴν χωρὶς γοῦν. ΣΩ. Πότερον οὖν αἰρώμεθα παρ' ἡμῖν ταῦτ' εἶναι, καθάπερ ἄρτι, τρία, ἢ δύο μόνα; λύπην μὲν κακὸν τοῖς ἀνθρώποις, τὴν δ' ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν, αὐτὸ τοῦτο ἀγαθὸν ὄν, ἡδὺν προσαγορεύεσθαι; XXVII. ΠΡΩ. Πῶς δὴ νῦν τοῦτο, ὧ Σώκρατες, ἔρωτώμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν; οὐ γὰρ μανθάνω. ΣΩ. Ὅντως γὰρ τοὺς πολεμίους Φιλήβου τοῦδε, ὧ Πρώταρχε, οὐ μανθάνεις. ΠΡΩ. Λέγεις δὲ αὐτοὺς τίνας; ΣΩ. Καὶ μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν, οἱ τοπαράπαν ἡδονὰς οὐ φασιν εἶναι. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Λυπῶν ταύτας εἶναι πάσας ἀποφυγὰς, ἅς νῦν οἱ περὶ Φίληβον ἡδονὰς ἐπονομάζουσι. ΠΡΩ. Τούτοις οὖν ἡμᾶς πότερα πείθεσθαι ξυμβουλευεῖς, ἢ πῶς, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ, ἀλλ' ὥσπερ μάντεσι προσχρησθῆναι τισι, μαντευομένοις οὐ τέχνη, ἀλλὰ τινι δυσχερεῖα φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς, λίαν μεμισηκῶτων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν καὶ νενομικῶτων οὐδὲν θυγίς· ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγόν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδο-

τὴν εἶναι. τοῦτοις μὲν οὖν ταῦτα ἂν προσχερ
 σκεψάμενος εἴη καὶ τᾶλλα αὐτῶν δυσχερούσμετρε
 δὲ ταῦτα αἶ γέ μοι δοκοῦσιν ἡδοναὶ ἀληθεῖς
 πύση, ἵνα ἐξ ἀμφοῖν τοῖν λόγοιιν σκεψάμεν
 δύναμιν αὐτῆς παραθώμεθα πρὸς τὴν κρίσιν.
 Ορθῶς λέγεις. ΣΩ. Μεταδιώκωμεν δὴ τοῦτου
 περ ξυμμάχους, κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν
 οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτοῦς, ἀρχομένοι
 θέν ἄνωθεν, ὡς, εἰ βουληθῆμεν ὀνομαῖν
 τὴν φύσιν ἰδεῖν, οἶον, τὴν τοῦ σκληροῦ, πότι
 τὰ σκληρότητα ἀποβλέποντες οὕτως ἂν μᾶλλον
 νοήσαιμεν, ἢ πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι;
 σε, ὦ Πρώταρχε, καθάπερ ἐμοί, καὶ τοῦτοις τῶν
 χερέσιν ἀποκρίνεσθαι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν
 λέγω γε αὐτοῖς, ὅτι πρὸς τὰ προῖτα μεγέθη.
 Οὐκοῦν, εἰ καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος ἰδεῖν ἤντι
 ἔχει φύσιν βουληθῆμεν, οὐκ εἰς τὴς πολλοστῆς
 νῆς ἀποβλεπτόν, ἀλλ' εἰς τὴς ἀκροτάτης καὶ
 δραστήτης λεγομένης; ΠΡΩ. Πῶς ἂν σοι ταῦτα
 χωροῖη τανῦν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν αἶ πρόχειροί γε,
 καὶ μέγισται τῶν ἡδονῶν, ὃ λέγομεν παλλάκι
 περὶ τὸ σῶμα ἴσιν αὐταί; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ;
 Πότερον οὖν καὶ μείζους εἰσὶ καὶ γίγονται περ
 κάμνοντας ἐν ταῖς νόσοις, ἢ περὶ τοὺς ὑγιαίνον
 εὐλαβηθῶμεν δὴ, μὴ προπετιῶς ἀποκρινόμενοι
 σωμεν. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Τίχα γὰρ ἴσως φαῖ
 περὶ ὑγιαίνοντας. ΠΡΩ. Εἰκόσ γε. ΣΩ. Τί ὁ
 ἂν ἡδονῶν ὑπερβῆλλουσιν, ὧν ἂν καὶ ἡ

μίαι μέγισται προσγίγνονται; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀληθές. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὅτι οἱ πνερέτιοντες καὶ ἐν τοιοῦτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι μᾶλλον διψῶσι καὶ ὀιγοῦσι, καὶ πάντα, ὁπόσα διὰ τοῦ σώματος, εἰώθασι πάσχειν, μᾶλλον δὲ ἐνδεία ξυγγίγνονται, καὶ ἀποπληρουμένων μείζους ἡδονὰς ἴσχουσιν, ἢ τοῦτο οὐ φήσομεν ἀληθές εἶναι; ΗΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ἠθέθεν φαίνεται. ΣΩ. Τί οὖν; ὀρθῶς ἂν φαινοίμεθα λέγοντες, ὡς, εἴ τις τὰς μέγιστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιο, οὐκ εἰς ὑγίειαν ἀλλ' εἰς νόσον ἰόντας δεῖ σκοπεῖν; ὄρα δέ, μὴ με ἡγῆ διανοοῦμενον ἐρωτᾶν σε, εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοδοῦντες τῶν ὑγιαινόντων, ἀλλ' οἴου μέγεθος με ζητεῖν ἡδονῆς, καὶ τὸ σφόδρα περὶ τοῦ τοιοῦτου ποῦ ποτε γίγνεται ἐκάστοτε. νοῆσαι γὰρ δεῖ, φασί, ἡγίαια φύσιν ἔχει, καὶ τίνα λέγουσιν οἱ φάσκοντες μὴ εἶναι τοπαράπαν αὐτήν. ΠΡΩ. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐπομαι τῷ λόγῳ σου. XXVIII. ΣΩ. Τύχα, ὦ Πρώταρχε, οὐχ ἥτιον δείξεις· ἀποκρινῆ γὰρ, ἐν ὑβρί μείζους ἡδονὰς, οὐ πλείους λέγω, τῶ σφόδρα δὲ καὶ τῷ μᾶλλον ὑπερεχούσας, ὄρας ἢ ἐν τῷ σώφρονι βίῳ; λέγε δὲ προσέχων τὸν νοῦν. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔμαθον, ὃ λέμεις, καὶ πολὺ τὸ διάφορον ὄρω. τοὺς μὲν γὰρ σώφρονάς πῶν καὶ δ. παροιμαζόμενος ἐπίσχει λόγος, ἐκάστοτε τὸ Μηδὲν ἄγαν παρακελευόμενος, ὃ πείθονται· τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέχρι μανίας ἢ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται. ΣΩ. Καλῶς, καί, εἴ γε τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον, ὡς ἐν τινι πονηρίᾳ ψυχῆς καὶ τοῦ

σώματος, ἀλλ' οὐκ ἀρετῇ, μέγισται μὲν ἡδοναί, μέγισται δὲ καὶ λύπαι, γίνονται. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων τινὰς προσιόμενον δεῖ σκοπεῖσθαι, τίνα ποτὲ τρόπον ἔχουσας λέγομεν αὐταῖς εἶναι μεγίστας; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιαύτων νοσημάτων ἡδονάς, τίνα ποτὲ ἔχουσι τρόπον. ΠΡΩ. Ποίων; ΣΩ. Τὰς τῶν ἀσχημόνων, ὅς οὓς εἰπομεν δυσχερεῖς μισοῦσι παντελῶς. ΠΡΩ. Ποίας; ΣΩ. Οἷον τὰς τῆς ψώρας ἰώσεις τῇ τρίβῃ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως. τοῦτο γὰρ δὴ τὸ πάθος ἡμῖν, ὃ πρὸς θεῶν, τί ποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; πότερον ἡδονῆν ἢ λύπην; ΠΡΩ. Ἐμμικτον τοῦτό γε, ὃ Σώκρατες, ἔοικε γίγνεσθαι τι κακόν. ΣΩ. Οὐ μὲν δὴ Φιλήβου γε ἔνεκα παρθέμην τὸν λόγον, ἀλλ' ἄνευ τούτων, ὃ Πρώταρχ, τῶν ἡδονῶν, καὶ τῶν ταύταις ἐπομένων, ἂν μὴ κατασφῶσι, σχεδὸν οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα διακρῖνεσθαι τὸ εἶν ζητούμενον. ΠΡΩ. Οὐκοῦν ἴσιόν ἐσσι τὰς τούτων συγγενεῖς; ΣΩ. Τὰς ἐν τῇ μίξει κοινουούσας λέγεις; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Εἰσὶ τοῖσιν μίξεις, αἱ μὲν κατὰ τὸ σῶμα ἐν αὐτοῖς τοῖς σίμασιν, αἱ δ' αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ψυχῇ· τὰς δ' ἰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀνευρήσομεν λύπας ἢ ναῖς μικθείσας, τοτὲ μὲν ἡδονάς, τὰ ξυναμφότε τοτὲ δὲ λύπας ἐπικαλουμένας. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ὄποταν ἐν τῇ καταστάσει τις ἢ τῇ διαφθορᾷ τὰς τὰ αἶμα πάθη πάσχη, φιλῶν ποτὲ δέρεται, καὶ ἰ μαινώμενος ἐνίοτε ψύχεται, ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔ

τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι, τὸ δὴ λεγόμενον, πικρῶ γλυκὺ
 μεμιγμένον, μετὰ δυσάπαλλακτίας παρόν, ἀγανάκτη-
 σιν καὶ ὕστερον ξύστασιν ἀγρίαν ποιεῖ. ΠΡΩ. Καὶ
 μάλ' ἀληθές τὸ νῦν δὴ λεγόμενον. ΣΩ. Οὐκοῦν αἰ
 τοιαῦται μίξεις, αἱ μὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ λυπῶν τε καὶ
 ἡδονῶν, αἱ δ' ἐκ τῶν ἐτέρων πλειόνων; ΠΡΩ. Πῶς
 γὰρ οὐ; ΣΩ. Λέγε δὴ τὰς μὲν, ὅταν πλείους λύπαι
 τῶν ἡδονῶν γίγνωνται, τὰς τῆς ψώρας λεγομένας, νῦν
 δὴ ταύτας εἶναι, καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὁπόταν
 ἐντὸς τὸ ζέον ἢ καὶ τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τριψεῖ δὲ καὶ
 τῇ κνήσει μὴ ἐφικνῆται τις, τὰ δ' ἐπιπολῆς μόνον
 διαχέη, τοτὲ φέροντες εἰς πῦρ αὐτά, καὶ εἰς τοῦναν-
 τίον ἀπορίαις μεταβάλλοντες ἐνίοτε ἀμηχάνους ἡδο-
 νὰς· τοτὲ δὲ τοῦναντίον τοῖς ἐντὸς πρὸς τὰς τῶν ἔξω
 λύπας ἡδονὰς συγκερασθείσας, εἰς ὅποτερ' ἂν ῥέψῃ,
 παρῆσχοντο, τῷ τὰ συγκεκριμένα βίᾳ διαχεῖν, ἢ τὰ
 διακεκριμένα συγχεῖν, καὶ ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς πα-
 ρατιθέναι. ΠΡΩ. Ἀληθίστατα. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὁπό-
 ταν αὐτῶν πλείων ἡδονὴ κατὰ τὰ τοιαῦτα πάντα συμμιχθῆ,
 τὸ μὲν ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει τε καὶ
 ἡρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ, τὸ δ' αὐτῆς ἡδονῆς πολὺ
 πλεον ἐκκεχυμένον ξυντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδῆν ποιεῖ,
 καὶ παντοῖα μὲν χρώματα, παντοῖα δὲ σχήματα, παν-
 τοῖα δὲ πνεύματα ἀπεργαζόμενον πᾶσαν ἐκπληξιν καὶ
 βοᾷς μετὰ ἀφροσύνης ἐνεργάζεται. ΠΡΩ. Μάλα γε.
 ΣΩ. Καὶ λέγειν γε, ὡς ἑταῖρε, αὐτόν τε περὶ ἑαυτοῦ
 ποιεῖ καὶ ἄλλον, ὡς ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερπόμενος
 οἶον ἀποθνήσκει· καὶ ταύτας γε δὴ παντάπασιν αἰεὶ

αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐν-
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τὰ
 συμβαλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, καὶ
 πῶς πρὸς λύπην, ὡς εἰς μίαν ἀμφοτέρω κρᾶσιν
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ὅπου τιν
 πῶσαι, πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μὲν
 ρει, κενοῦμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ
 τυράμεθα, τῶν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα
 φερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμυχάνοις
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς συμπίπτει γὰρ
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. **XXIX.**
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆ
 κή μία. ΠΡΩ. Πόσαν φῆς; ΣΩ. Ἦν αὐτῆ
 ψυχῆν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν ξύγκρισιν ἐξ
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅργη
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα καὶ
 καὶ φθόρον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅθ' οὐκ αὐτῆς τί
 χῆς τίθεσαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ. Ἔ
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσομεν
 χάνων; ἢ δεόμεθα ὑπομνησκεισθαι τό· ὅς τ' ἐ
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολύφρονά πε

λεπῆναι, Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομέ-
 νοιο — καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονὰς ἐν
 λύπαις οὖσας ἀναμειγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ-
 ρω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα.
 ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν
 ἔμα χαιρόντες κλάωσι, μέμνησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ;
 ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς
 ψυχῆς, ἅρ' οἶσθ' ὡς ἔστι καὶν τούτοις μίξις λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πᾶν κατανοῶ. ΣΩ. Παν-
 ταίπασι γὰρ οὐ ῥάδιον, ὡς Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυ-
 νοεῖν τὸ τοιοῦτον ἐκάστοτε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκουν,
 ἢς γ' ἔοικεν ἐμοί. ΣΩ. Λύβωμέν γε μὴν αὐτὸ το-
 πούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλ-
 λοις ῥάδιον καταμαθεῖν τις οἶός τ' ἢ μίξιν λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἂν. ΣΩ. Τὸ τοίνυν δὴ
 φηθέν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θή-
 τεις, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ φθο-
 νῶν γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφα-
 νήσεται. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια,
 καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν;
 ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει.
 ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μὲν τις,
 τὸ κεφάλαιον, ἔξωός τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς
 δ' αὐτῆς πάσης πονηρίας ἐστὶ τὸνναντίον πάθος ἔχον ἢ
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. ΠΡΩ.
 Τὸ Ἰνώθι σαυτὸν λέγεις, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγω-
 γε τὸνναντίον μὴν ἐκείνῳ δηλονότι τὸ μηδαμῆ γιγνώ-
 σκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματος ἂν εἴη.

μεταδιώκει τοσούτω μᾶλλον, ὅσα ἂν ἀκολαι
 τε καὶ ἀφρονέστερος ἂν τυγχάνῃ· καὶ καλέ
 γίσιαι ταύτας, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς ὀτιμάλιστ'
 τα εὐδαιμονίστατον καταριθμεῖται. ΠΡΩ.
 ὦ Σώκρατες, τὰ ξυμβαίοντα πρὸς τῶν πολ
 θρώπων εἰς δόξαν διεπέρανας. ΣΩ. Περ
 ἡδονῶν, ὦ Πρωταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς π
 αιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐ
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τ
 ξυβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, α
 τὴν πρὸς λύπην, ὡστ' εἰς μίαν ἀμφοτέρα κρῖσ
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ὑπότα
 κῶται, πληρώσεώς ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μ
 ρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τότε μὲν οἱ
 τυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶ
 φερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμηνχάν
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γ
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. ΧΧC
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδ
 κῆ μία. ΠΡΩ. Ποίαν φῆς; ΣΩ. Ἦν α
 ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν ξέγκρισιν
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅτι
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα κ
 καὶ φθόρον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅθ' οὐκ αὐτῆς
 χῆς τίθεσθαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσομ
 χάνων; ἢ δεόμεθα ὑπομιμνήσκεισθαι τὰ· ὅς τ
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολὺ φρονέ

Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένη
 αἱ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πύθοις ἡδονὰς ἐν
 ὕδρασι ἀναμειγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ
 γε καὶ οὐκ ἄλλοις ἢ ξυμβαίνοι γεγυμνασμένοι.
 Ἐμὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν
 ἴδοντες κλαῖωσι, μέμνησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὖν;
 ἢ ἐν ταῖς κωμικαῖς διαδίαισι ἡμῶν τῆς
 ἀρ' οἷσθ' ὡς ἔστι κἂν τοῖτοις μίξις λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ. ΣΩ. Παν-
 τὸν οὐ φέδιον, ὡς Πρωτόταρχε, ἐν τοῖτοις ξυμ-
 ποσιοῦτον ἐκίστετε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκ οὐκ,
 ἔκεν ἐμοί. ΣΩ. Αἰσθαιμέν γε μὴν αὐτὸ το-
 σάλλον, ὅσα σφοδριώτερον ἔστιν, ἴνα καὶ ἐν αἰ-
 ἰδίῳ καταμαθεῖν τις οἷός τ' ἢ μίξιν λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἄν. ΣΩ. Τὸ ταῖτων δὴ
 ὄνομα φθόρου πότρεα λύπην τινὰ ψυχῆς θή-
 κωσ; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μή οὐ φθο-
 ρὰ κακοῦ τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναπα-
 ρῆσθαι; ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴ ὄγνου,
 ἢ λέγομεν ἀβελτίαν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν;
 δὴ τοῦτων ἴδε τὸ γελαῖον ἤτιναι φάναι ἔχει.
 Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ ποιηρία μὲν τις,
 ἡ δὲ ἐξιάς τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς
 ἕως ποιηρίας ἴσθι τούτωντιον πάθος ἔχειν ἢ
 εἶναι ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμῶν. ΠΡΩ.
 Ὅτι σαυτὸν λέγεις, ὡς Σόκρην; ΣΩ. Ἐγώ-
 τιον μὴ ἐκείνη δηλονότι τὸ μηδαμῆ γεγυμ-
 νῶν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμμῶν ὡς αἰσθαι-

μεταδιώκει τοσοῦτω μᾶλλον, ὅση ἂν ἀκολαστότερός
 τε καὶ ἀφροσύνητος ὢν τυγχάνῃ· καὶ καλεῖ δὴ μι-
 γρίστας ταύτας, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς ὀτιμάλιστ' αἰεὶ ζῶν-
 τα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται. ΠΡΩ. Πάντα,
 ὦ Σώκρατες, τὰ ξυμβαίοντα πρὸς τῶν πολλῶν ἀ-
 θρώπων εἰς δόξαν διεπέρανας. ΣΩ. Περὶ γε τῶν
 ἡδονῶν, ὦ Πρωταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμα-
 τιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς κί-
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τάναντίς
 ξυμβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, καὶ ἡδο-
 νήν πρὸς λύπην, ὡςτ' εἰς μίαν ἀμφοτέρα κριῖσιν ἵκται·
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ὅπῃ αὐ κί-
 νῶται, πληρώσεις ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μὲν χαί-
 ρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἐμαρ-
 τυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα δια-
 φερομένης ἐν πᾶσι τοῦτοις πλήθει ἀμηχάνοις οὖσι,
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη.
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. ΧΧΙΧ. ΣΩ.
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς λοι-
 πὴ μία. ΠΡΩ. Ποίαν φῆς; ΣΩ. Ἦν αὐτὴν τὴν
 ψυχὴν αὐτῇ πολλῶν λαμβάνειν ἕνυχρισιν ἔφαμεν.
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅργην καὶ
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον
 καὶ φθόνον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅρ' οὐκ αὐτῆς τῆς ψυ-
 χῆς τίθεσθαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ. Ἐγώ γε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσομεν ἀμη-
 χάνων; ἢ θεόμεθα ὑπομιμησκεισθαι τό· ὅς τ' ἐφέηκε
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολύφρονά περ χα-

λεπῆναι, "Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομέ-
 νοιο — καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονὰς ἐν
 λύπαις οὖσας ἀναμειγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ-
 τω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαῖνοι γιγνόμενα.
 ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν
 ἅμα χαίροντες κλάωσι, μέμνησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ;
 ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς
 ψυχῆς, ἃρ' οἶσθ' ὡς ἔστι καὶν τοῦτοις μῆξις λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ. ΣΩ. Παν-
 τάπασι γὰρ οὐ ῥάδιον, ὧ Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυ-
 νοεῖν τὸ τοιοῦτον ἐκάστοτε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκουν,
 ὡς γ' εἰοικεν ἐμοί. ΣΩ. Λύβωμέν γε μὴν αὐτὸ το-
 σοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλ-
 λοις ῥάδιον καταμαθεῖν τις οἶός τ' ἢ μῆξιν λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἄν. ΣΩ. Τὸ τολύβην δὴ
 φηθέν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινα ψυχῆς θή-
 σεας, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ φθο-
 νῶν γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφα-
 νήσεται. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια,
 καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν;
 ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει.
 ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μὲν τις,
 τὸ κεφάλαιον, ἔξωός τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς
 δ' αὐτῆς πάσης πονηρίας ἐστὶ τούναντιον πάθος ἔχον ἢ
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. ΠΡΩ.
 Τὸ Ἰνώθι σαυτὸν λέγεις, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγω-
 γε. τούναντιον μὴν ἐκείνῳ δηλονότι τὸ μηδαμῆ γιγνώ-
 σκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματος ἂν εἶη.

ΠΡΩ. Τί μιν; ΣΩ. Ὡ Πρώταρχε, πικρὰ δὲ
 τοῦτο τριχῇ τέμνειν. ΠΡΩ. Πῆ φῆς; οὐ γάρ μ
 νατός ᾧ. ΣΩ. Λέγεις δὴ δὴν ἐμὲ τοῦτο διαλέ
 τανῦν; ΠΡΩ. Λέγω καὶ δίομαι γε πρὸς τῆ λ
 ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τῶν ἀγροούτων αὐτοὺς κατὰ
 ἀνάγκη τοῦτο τὸ πάθος πάσχων ἕκαστον, Ἐ
 Πῶς; ΣΩ. Πρῶτον μὲν κατὰ χρήματα δοξάζων
 πλουσιώτερον, ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν. Ἐ
 Πολλοὶ γοῦν εἰσι τὸ τοιοῦτον πάθος ἔχοντες.
 Πλοῦτος δὲ γε, οἷ μαζοὺς καὶ καλλίους αὐτῶν
 ἔχουσαι, καὶ πάντα, ὅσα κατὰ τὸ σῶμα, εἴς
 φερόντως τῆς οὐσῆς αὐτοῖς ἀληθείας. ΠΡΩ. Ἐ
 γε. ΣΩ. Πολὺ δὲ κλιθεῖται γε, οἶμαι, περὶ τὸ ἢ
 εἶδος ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων δεημαρτήσεων ἢ
 δοξάζοντες βελτίους ἑαυτοῖς, οὐκ ὄντες. ΠΡΩ. Ἐ
 δρα μὲν οὖν. ΣΩ. Τῶν ἀρετῶν δ' ἄρ' οὐ σα
 [πέρι] τὸ πλῆθος πάντως ἀντεχόμενον μεστὸν ἐρ
 καὶ δοξοσοφίας ἐστὶ καὶ ψεύδους; ΠΡΩ. Πῶς δ'
 ΣΩ. Κακὸν μὲν δὴ πᾶν ἂν τις τὸ τοιοῦτον εἰ
 ὀρθῶς ἂν εἴποι, πάθος. ΠΡΩ. Σφόδρα γε.
 Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ᾧ Πρώταρχε, δέξι
 μέλλομεν, τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον, ἄτοπον
 νῆς καὶ λύπης ὑπεσθαι μῆξιν. Πῶς οὖν τέμνωμε
 χα, λέγεις; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Ἰκάντας ὅπως
 τὴν τὴν ψευδῆ δόξαν περὶ ἑαυτῶν ἀνοήτως δοξά
 σι, καθάπερ ὑπάντων ἀνθρώπων, καὶ τούτων ἂ
 καιότατον ἔπεσθαι τοῖς μὲν ῥώμην αὐτῶν καὶ
 ναμιν, τοῖς δὲ, οἶμαι, τούναντιον. ΠΡΩ. Ἄρα

Ω. Ταύτη τοίνυν διέλε· καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν εἰσὶ
 εἰς ἀσθενείας τοιοῦτοι, καὶ ἀδύνατοι καταγελώμε-
 νι τιμωρεῖσθαι, γελοίους τούτους φάσκων εἶναι, τὰ-
 ρθῆ φθέγγῃ, τοὺς δὲ δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι, φο-
 βηροὺς καὶ ἰαχυροὺς καὶ ἐχθροὺς προσαγορεύων, ὀρ-
 ότατον τοῦτο σαυτῷ λόγον ἀποδώσεις. ἄγνοια γὰρ
 μὲν τῶν ἰαχυρῶν, ἐχθρά τε καὶ αἰσχροῦ· βλαβερά
 ἔσθ' καὶ τοῖς πέλας αὐτῆ τε καὶ ὅσαι εἰκόνες ταύτης
 σὺν· ἢ δ' ἀσθενῆς ἡμῖν τὴν τῶν γελοίων εἴληχε φύ-
 σιν. ΠΡΩ. Ὅρθότατα λέγεις. ἀλλὰ γὰρ ἢ τῶν ἡδο-
 ῶν καὶ λυπῶν μίξις ἐν τούτοις οὐπω μοι καταφακῆς.
 Ω. Τὴν τοίνυν τοῦ φθόγου δύναμιν λάβε πρώτον.
 ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Λύπη τις ἄδικός ἐστι καὶ
 ἰσότης; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπὶ
 ἐν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς οὐτ' ἄδικον οὔτε φθο-
 ρόν ἐστι τὸ χείρειν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὴ γέ-
 ῶν φίλων ὀφθαλμοῦ ἐστιν ὅτι κακὰ μὴ λυπεῖσθαι,
 κείρειν δέ, ἄφ' οὐκ ἄδικόν ἐστι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ;
 Ω. Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν;
 ΠΡΩ. Ὅρθῶς. ΣΩ. Τί οὖν; τῶν φίλων δοξοσο-
 ίαν καὶ δοξοκαλίαν, καὶ ὅσα νῦν διήλθομεν, ἐν τρι-
 ῶν λέγοντες εἶδеси γίγνεσθαι, γελοῖα μὲν, ὅπόσα
 σθενῆ, μισητὰ δ', ὅπόσ' ἂν ἢ ἐρῶμενά· ἢ μὴ φῶ-
 εν, ὅπερ εἶπον ἄρτι, τὴν τῶν φίλων ἕξιν ταύτην, ὅταν
 ἢ τις τὴν ἀβλαβῆ τοῖς ἄλλοις, γελοῖαν εἶναι;
 ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Κακὸν δὲ οὐχ ὁμολογοῦμεν
 ὑπὲρ, ἄγνοιαν γε οὖσαν; ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ.
 αἴρομεν δὲ ἢ λυπούμεθα, ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελοῦμεν;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι χαίρομεν. ΣΩ. Ἡδονὴν δὲ
 τῶν φίλων κακοῖς, οὐ φθόνον ἔφαμεν εἶναι
 το ἀπεργαζόμενον; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἰ-
 ἴα ἡμῖς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις, φησὶ
 γος, κεραννύντας ἡδονὴν φθόνῳ, λύπη τὴν
 ξυγκεραννύναι· τὸν γὰρ φθόνον ὡμολογήσθα
 ψυχῆς ἡμῖν πάλαι, τὸ δὲ γελᾶν, ἡδονὴν·
 γλυσσθαι τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις.
 Ἀληθῆ. ΣΩ. Μηνίει δὲ νῦν ὁ λόγος ἡμῖν
 τοῖς τε καὶ ἐν τραγωδίαις, μὴ τοῖς δράμασι
 ἀλλὰ καὶ τῇ τοῦ βίου ξυμπᾶση τραγωδία καὶ
 δία, λύπας ἡδοναῖς ἅμα κεραννυσθαι, καὶ ἐ-
 δὴ μυθίοις. ΠΡΩ. Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν
 ἢ Σώκρατες, εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάντα πε-
 ναντία. XXX. ΣΩ. Ὁργὴν μὴν καὶ πό-
 θῆνον καὶ φόβον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον κα-
 νον προὔθειμεθα, καὶ ὅπόσα τοιαῦτα, ἐν οἷς
 εὐδῆσαι μινύμενα τὰ νῦν πολλὰις λεγόμε-
 γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅ-
 νου πέρι καὶ φθόνου καὶ ὀργῆς πάντα ἐστὶ
 δὴ διαπερανθέντα. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ μα-
 μεν; ΣΩ. Οὐκοῦν πολλὰ ἔτι τὰ λοιπὰ; ΠΡ.
 πάνυ γε. ΣΩ. Διὰ δὴ τί μάλιστα ὑπολαμβυ-
 δαῖξαι σοι τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ μίξιν; Ἄρ' οὐ
 χάριν, ὅτι τὴν γε ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρωσι κα-
 ἄλλοις φάθιον κραῖσιν ἐπιδειξαι; λαβόντα δ
 παρὰ σαυτῶ, - ἄφειναι με μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνο
 δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους, ἀλλ' ἀπλῶς λαβεῖν

ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς, καὶ ψυχὴ ἄνευ σώματος, καὶ κοινῇ μετ' ἀλλήλων ἐν τοῖς παθήμασι μεστά ἐστὶ ξυγκηκραμένης ἡδονῆς λύπαις. νῦν οὖν λέγε, πότερα ἀφίης με, ἢ μίσσας ποιήσεις νύκτας· εἰπὼν δὲ σμικρὶ, οἶμαι σοῦ τεύξεσθαι μεθεῖναι με. τούτων γὰρ ἀπάντων αὔριον ἐθέλησω σοι λόγον δοῦναι, τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι στέλλεσθαι, πρὸς τὴν κρίσιν, ἣν Φίληβος ἐπιτάττει. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅσα λοιπὰ ἡμῖν διεξέλθε, ὅπη σοι φίλον. XXXI. ΣΩ. Κατὰ φύσιν τοίνυν, μετὰ τὰς μυχθείσας ἡδονάς, ὑπὸ δὴ τινος ἀνάγκης ἐπὶ τὰς ἀμίκτους πορευοίμεθ' ἂν ἐν τῷ μέρει. ΠΡΩ. Κάλιστ' εἶπες. ΣΩ. Ἐγὼ δὴ πειράσομαι μεταβαλὼν σημαίνειν ὑμῖν αὐτάς· τοῖς γὰρ φύσκουσι, λυπῶν εἶναι παῦλαν πάσας τὰς ἡδονάς, οὐ πᾶν πως πείθομαι, ἀλλ', ὅπερ εἶπον, μάρτυσι καταχρῶμαι πρὸς τὸ τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, οὐσας δ' οὐδαμῶς, καὶ μεγάλας ἑτέρας τινὰς ἅμα καὶ πολλὰς φαντασθείσας, εἶναι δ' αὐτάς ξυμπεφυρμένας ἁμοῦ λύπαις τε καὶ ἀναπαύσεσιν ὀδυνῶν τῶν μεγίστων, περὶ τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. ΠΡΩ. Ἀληθεῖς δ' αὐτίνης, ὦ Σώκρατες, ὑπολαμβάνων ὀρθῶς τις διανοοῖτ' ἂν; ΣΩ. Τὰς περὶ τε τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα, καὶ περὶ τὰ σχήματα, καὶ τῶν ὁσμῶν τὰς πλείστας, καὶ τὰς τῶν φθύγγων, καὶ ὅσα, τὰς ἐνδεῖας ἀναισθητοὺς ἔχοντα καὶ ἀλύπους, τὰς πληρώσεις αἰσθητιᾶς καὶ ἡδέας καθαρὰς λυπῶν παραδίδωσι. ΠΡΩ. Πῶς δὴ ταῦτα, ὦ Σώκρατες, αὐτὸ λέγομεν οὕτω;

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν οὐκ εὐθύς δῆλόν ἐστιν
 πειρατίον μὴν δηλοῦν. σχημάτων τε γὰρ κάλλ
 ὅπερ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοί, πειρῶμαι νῦν
 οἶον ζώων ἢ τινων ζωγραφημάτων, ἀλλ' εὐθ
 γω, φησὶν ὁ λόγος, καὶ περιφερές, καὶ ἀπὸ τι
 τὰ τε τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ
 καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις, εἴ μου μαι
 ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι πρὸς τι καλὰ λέγω, κ
 ἄλλα, ἀλλ' αἰὲ καλὰ καθ' αὐτὰ πεφυκέναι
 νας ἡδονὰς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν
 προσφερῆς, καὶ χρώματα δήπου τοῦτον τὸ
 ἔχοντα, καλὰ, καὶ ἡδονὰς· ἀλλ' ἄρα μανθάν
 πῶς; **ΠΡΩ.** Πειρῶμαι μὲν, ὦ Σώκρατες· πε
 δὲ καὶ σὺ σαφέστερον ἔτι λέγειν. **ΣΩ.** Λέγει
 τῶν φθόγγων τὰς λείας καὶ λαμπράς, τὰς ἐ
 θαρόν λείας μέλος, οὐ πρὸς ἕτερον καλὰς, ἀλ
 καθ' αὐτὰς εἶναι, καὶ τούτων ξυμφύτους
 ἐπομένας. **ΠΡΩ.** Ἔστι γὰρ οὖν καὶ τοῦτι
 ἵδὲ περὶ τὰς ὀσμὰς ἦττον μὲν θεῖον γένος
 τὸ δὲ μὴ ξυμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαῖα,
 καὶ ὕπη τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγον
 τοῦτ' ἐκείνης τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν. ἀλλ'
 τανοεῖς, ταῦτα εἶδη δύο λεγομένων ἡδονῶν.
Κατανοῶ. **ΣΩ.** Ἔτι δὴ τοίνυν τούτοις προ
 τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονὰς, εἰ ἄρα δοκοῦ
 αὐταὶ πείνας μὲν μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν, κ
 μαθημάτων πείνην ἀλγηδόναν ἐξ ἀρχῆς γιγ
ΠΡΩ. Ἀλλ' οὕτω ξυνδοκεῖ. **ΣΩ.** Τί δὲ; καθ

θεῖσιν ἴαν ὕστερον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης
ται, καθορῆς τινὰς ἐν αὐταῖς ἀληθόνας;

Οὐτι φύσει γε, ἀλλ' ἐν τισι λογισμοῖς τοῦ
ατος, ὅταν τις στερηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν

ΣΩ. Καὶ μὴν, ὦ μακάριε, νῦν γε ἡμεῖς
αὶ τὰ τῆς φύσεως μόνον παθήματα χωρὶς τοῦ
οὔ διαπεραινομεν. ΠΡΩ. Ἀληθῆ τοίνυν λέ-
ῶτι χωρὶς λύπης ἡμῖν λήθη γίνεται ἐκάστοτε
μαθήμασι. ΣΩ. Ταύτας τοίνυν τὰς τῶν μα-
ων ἡδονὰς ἀμίκτους τε εἶναι λύπαις φητέον,
ἰαμῶς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν σφό-
ίγων. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ φητέον; XXXII.

Ὑκοῦν ὅτι μετρίως ἤδη διακεκρίμεθα χωρὶς τὰς
ταρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὀρ-
ῖν λεχθεῖσας, προσθῶμεν τῷ λόγῳ ταῖς μὲν
κῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν, ταῖς δὲ μὴ τοῦναντίον
λαι, καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὐτῶν, καὶ πολ-
καὶ ὀλιγάκις γιγνομένας τοιαύτας, [τῆς] τοῦ
υ τὴν ἐκείνου καὶ ἥτιον καὶ μᾶλλον, διὰ τε σώ-
καὶ ψυχῆς φερομένου προσθῶμεν αὐταῖς εἶναι
, τὰς δὲ μὴ, τῶν ἐμμέτρων. ΠΡΩ. Ὀφθατότα
, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν πρὸς τοῖτοις
αὔτα τόδε αὐτῶν διαθεατέον. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;
Γ' ἴ ποτε χρή φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι τὴν κα-
τε καὶ εἰλικρινές, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πο-
τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν; ΠΡΩ. Τί ποτ' ἄρα,
ρατες, ἐρωτᾶς βουλόμενος; ΣΩ. Μηδὲν, ὦ Πρωτ-
ἐπιλίπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης.

εἰ τὸ μὲν ἄρ' αὐτῶν ἑκατέρου καθαρὸν ὄντι,
 καθαρὸν, ἵνα καθαρὸν ἑκάτερον ἴδῃ εἰς τὴν
 ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ ξυνάπασιν τοῖσδε φάτω πα-
 κέρσιον. ΠΡΩ. Ὁρθότατα. ΣΩ. Ἴδῃ δὴ, περὶ
 ὅσα καθαρὰ γένη λέγομεν, οὐκ οὐδὲ διακροηθῆμι
 λέγοντες πρῶτον αὐτῶν ἐν τῇ διασκοπιῆμεν. Εἰ
 οὖν προκλιόμεθα; ΣΩ. Τὸ λευκὸν ἐν τοῖσιν
 εἰς βούλευμα, θεωρούμεθα γένος. ΠΡΩ. Πάνου
 ΣΩ. Πῶς οὖν αὐτὸ λευκοῦ καὶ τίς καθαρότης;
 πότερα τὸ μέγιστον τε καὶ πλεῖστον, ἢ τὸ ἀκ-
 ρότερον, ἐν ᾧ χρώματος μηδεμίαν μοῖραν ἄλλη μη-
 εἶη; ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι τὸ μάλιστα εἰλικρινές ἐ-
 ὄρθως. ἄρ' οὖν τοῦτο ἀληθέστατον, ὃ Πρ
 καὶ ἅμα δὴ κάλλιστον τῶν λευκῶν πάντων ἐ-
 ἄλλ' οὐ τὸ πλεῖστον, οὐδὲ τὸ μέγιστον; ΠΡ.
 θότατά γε. ΣΩ. Σμικρὸν ἄρα καθαρὸν λε-
 μιγμένου πολλοῦ λευκοῦ λευκότεριον ἅμα καὶ
 καὶ ἀληθέστερον εἶναι φῶμεν γίγνεσθαι, πάν-
 ἐροῦμεν ὀρθῶς. ΠΡΩ. Ὁρθότατά μὲν οὖν.
 οὖν; οὐ δὴ πού πολλῶν δεησόμεθα παραδε-
 τοιοῦται ἐπὶ τῶν τῆς ἡδονῆς περὶ λόγον, αἰ-
 νοῦν ἡμῖν αὐτόθεν, ὡς ἄρα καὶ ἐμπασά ἡδ-
 κρὰ μεγάλης καὶ ὀλίγη πολλῆς καθαρὰ λυπα-
 καὶ ἀληθεσιτέρα καὶ καλλίων γίγνοιτ' αἶν.
 Σφόδρα μὲν οὖν, καὶ τό γε παράδειγμα ἴκανον
 τί δὲ τὸ τοιοῦτον; ἄρα περὶ ἡδονῆς οὐκ ἀπ-
 ὡς αἰεὶ γένεσις ἐστίν, οὐσία δὲ οὐκ ἔστι τοῦ
 ἡδονῆς; κομφοὶ γὰρ δὴ τινες αὐτοῦτον τι

ἐπιχειροῦσι μηνύειν ἡμῖν, οἷς δεῖ χάριν ἔχειν. ΠΡΩ. Τί δὴ; ΣΩ. Διαπεραίνουμαι σοι τοῦτ' αὐτὸ ἐπανερωτῶν, ὡς Πρώταρχε φίλε. ΠΡΩ. Λέγε, καὶ ἐρώτα μόνον. XXXIII. ΣΩ. Ἐστὸν δὴ τινε δύο, τὸ μὲν αὐτὸ καθ' αὐτό, τὸ δὲ αἰεὶ ἐφιέμενον ἄλλου. ΠΡΩ. Πῶς τοῦτω καὶ τινε λέγεις; ΣΩ. Τὸ μὲν σεμνότατον αἰεὶ πεφυκός, τὸ δ' ἑλλιπὲς ἐκείνου. ΠΡΩ. Λέγ' ἔτι σαφέστερον. ΣΩ. Παιδικὰ που καλὰ καὶ ἀγαθὰ τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἱραστάς ἀνδρείους αὐτῶν. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Τούτοις τοίνυν εὐκίοντα δυοῖν οὐσι δὴ ἄλλα ζήτεε κατὰ πάντα, ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον ἑτέρω. ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον, ὡς Σώκρατες, ὅ τι λέγεις. ΣΩ. Οὐδέν τι ποικίλον, ὡς Πρώταρχε, ἀλλ' ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῶϊν. λέγει δ' ὅτι τὸ μὲν ἕνεκά του τῶν ὄντων ἔστ' αἰεὶ, τὸ δ' οὐ χάριν ἐκάστοτε τὸ τινός ἕνεκα γιγνόμενον αἰεὶ γίγνεται. ΠΡΩ. Μόγις ἔμεινον, διὰ τὸ πολλάκις λεχθῆναι. ΣΩ. Τύχα δ' ἴσως, ὡς περὶ, μᾶλλον μαθησόμεθα προσελθόντος τοῦ λόγου. ΠΡΩ. Τί γὰρ οὐ; ΣΩ. Δύο δὴ ταῦδε ἕτερα λάβωμεν. ΠΡΩ. Ποῖα; ΣΩ. Ἐν μὲν τι, γένεσιν πάντων, τὴν δὲ οὐσίαν, ἕτερον ἔν. ΠΡΩ. Δύο ἀποδέχομαι σου ταῦτα, οὐσίαν καὶ γένεσιν. ΣΩ. Ὁρθότατα. πότερον οὖν τούτων ἕνεκα ποτέρου; τὴν γένεσιν οὐσίας ἕνεκα φῶμεν, ἢ τὴν οὐσίαν εἶναι γενέσεως ἕνεκα; ΠΡΩ. Τοῦτο ὃ προσαγορεύεται οὐσία, εἰ γενέσεως ἕνεκα τοῦτ' ἔστιν, ὅπερ ἔστι, νῦν πυνθάνη; ΣΩ. Φαίνομαι. ΠΡΩ. Πρὸς θεῶν, ἄρ' οὖν ἐπερωτῆς με; ΣΩ. Τσιόνδε τι λέγω, ὡς Πρώταρχε,

σοι, πότῃρα πλοίων ναυπηγίαν ἔνεκα φῆς γίνεσθαι μάλλον, ἢ πλοῖα ναυπηγίας; καὶ πᾶνθ' ὅλοσσι τοιαῦτ' ἐστί, λέγω τοῦτ' αὐτό, ὡς Πρώταρχε. ΠΡΩ. Τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Οὐδέν ὅτι οὐ· σὺ μόντοι τοῦ λόγου μέτεχε. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φημί δὴ, γενέσεως μὲν ἔπει, φάρμακά τε καὶ πάντα ὄργανα καὶ πᾶσαν ὕλην παρατίθεσθαι πᾶσιν, ἐκάστην δὲ γένεσιν, ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς ἐκάστης ἔνεκα γίνεσθαι, ζύμπασαι δὲ γένεσιν οὐσίας ἔνεκα γίνεσθαι ζυμπάσεως. ΠΡΩ. Σαφέστατα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡδονὴ γε, εἴπερ γένεσις ἐστίν, ἔνεκά τινος οὐσίας ἐξ ἀνάγκης γίγνοιτ' ἄν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὸ γε μὴν οὐ ἔνεκα τί ἔνεκά του γιγνόμενον αἰεὶ γίγνοιτ' ἄν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ ἐκείνῳ ἐστί, τὸ δὲ τινὸς ἔνεκα γιγνόμενον, εἰς ἄλλην, ὡς ἄριστε, μοῖραν θεατίου. ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατον. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡδονὴ γε εἴπερ γένεσις ἐστίν, εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτῷ τιθέντες ὁρθῶς θήσομεν; ΠΡΩ. Ὁρθότατα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον τοῦτου τοῦ λόγου, τῷ μνηύσαντι τῆς ἡδονῆς περὶ, τὸ γένεσιν μὲν, οὐσίαν δὲ μὴδ' ἦντινοῦν αὐτῆς εἶναι, χάριν δὲ ἔχειν; δῆλον γάρ ὅτι οὗτος τῶν φασκότων ἡδονῆς ἀγαθὸν εἶναι καταγελᾷ. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ μὴν αὐτὸς οὗτος ἐκείστοτε καὶ τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν ἀποτελουμένων καταγαλάσεται. ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ ποίων λέγεις; ΣΩ. Τῶν ὅσοι ἐξώμενοι ἢ πλείην ἢ δίψαν ἢ τι τῶν τοιούτων, ὅσα

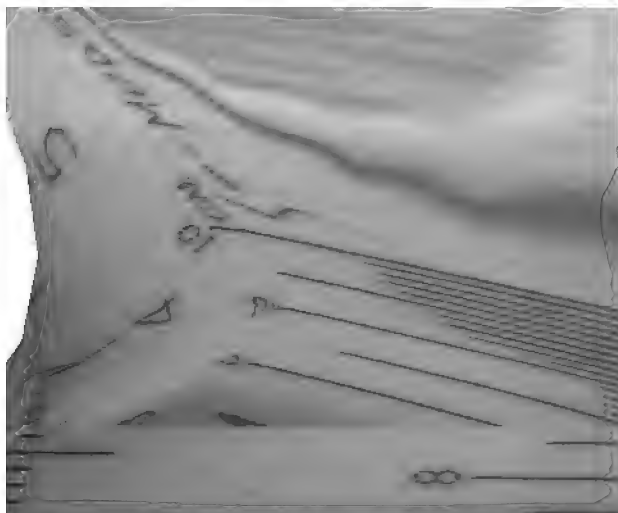
*γένεσις ἐξιᾶται, χαίρουσι διὰ τὴν γένεσιν, ἅτε ἡδο-
 νῆς οὐσης αὐτῆς, καὶ φασὶ ζῆν οὐκ ἂν δεῖσθαι
 μὴ διρωῶντες τε καὶ πεινῶντες καὶ τᾶλλα, ἃ τις
 ἂν εἴποι πάντα τὰ ἐπόμενα τοῖς τοιοῦτοις παθή-
 μασι, μὴ πάσχοντες. ΠΡΩ. Ἐοίκασι γοῦν. ΣΩ. Οὐκ-
 οῦν τῷ γίγνεσθαι γε τούναντιον ἅπαντες τὸ φθει-
 ρεσθαι φαῖμεν ἂν; ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον. ΣΩ. Τὴν δὴ
 φθορὰν καὶ γένεσιν αἰροῦτ' ἂν ὁ τοῦθ' αἰρούμενος,
 ἀλλ' οὐ τὸν τρίτον ἐκεῖνον βίον, τὸν ἐν ᾧ μήτε
 χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι, φρονεῖν δ' ἦν δυνατόν ὡς
 οἶόν τε καθαρῶτατα. ΠΡΩ. Πολλή τις, ὡς εἰκεν,
 ὃ Σώκρατες, ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις
 τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται. ΣΩ. Πολλή,
 ἔπει καὶ τῆδε ἔτι λέγωμεν. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Πῶς
 οὐκ ἀλογόν ἐστι, μηδὲν ἀγαθὸν εἶναι μηδὲ καλόν,
 μήτε ἐν σώμασι μήτ' ἐν πολλοῖς ἄλλοις, πλὴν ἐν
 ψυχῇ, καὶ ἐνταῦθα ἡδονὴν μόνον, ἀνδρῶν δὲ ἢ
 σωφροσύνην ἢ νοῦν, ἢ τι τῶν ἄλλων ὅσα ἀγαθὰ
 εἶληχε ψυχῇ, μηδὲν τοιοῦτον εἶναι· πρὸς τούτοις
 δὲ ἔτι, τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δὲ, ἀναγκάζε-
 σθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλγῆ, κἂν ἢ
 ἄριστος πάντων, καὶ τὸν χαίροντα αὖ, ὅσῳ μᾶλλον
 χαίρει, τότε ὅταν χαίρῃ, τοσοῦτον διαφέρειν πρὸς
 ἀρετήν. ΠΡΩ. Πάντ' ἐστὶ ταῦτα, ὃ Σώκρατες,
 ὡς δυνατόν ἀλογώτατα. XXXIV. ΣΩ. Μὴ τοίνυν
 ἡδονῆς μέντοι ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειροῦμεν ποιήσα-
 σθαι, νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης οἶον φειδόμενοι σφό-
 δρα φανῶμεν· γενναίως δὲ, εἴ πη τὸ σαθρὸν ἔχει,*

πᾶν περικρούωμεν, ἕως, ὃ τι καθαρώτατον ἔστί ἀ-
 τῶν φύσει, ταῦτο κατιδόντες, εἰς τὴν κρίσιν χρή-
 μεθα τὴν καινὴν τοῖς τε τούτων καὶ τοῖς τῆς ἡδε-
 νῆς μέρεσιν ἀληθεστάτοις. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ.
 Οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μὲν, οἶμαι, δημιουργικόν ἐστι τῆς
 περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης, τὸ δὲ περὶ παιδείας,
 ἢ τροφῆς; ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἐν δὲ τῆς
 χειροτεχνικῆς διανοηθῶμεν πρῶτα, εἰ τὸ μὲν ἐπι-
 στήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἦττον ἐπι-
 καθαριότατα. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή. ΣΩ. Τῆς το-
 νων ἡγεμονικᾶς διαληπτικῆς ἐκάστων αὐτῶν χωρῆς.
 ΠΡΩ. Ποίας καὶ πῶς; ΣΩ. Οἷον, πασῶν πο-
 τεχνῶν ἂν τις ἀριθμητικὴν χωρῆσιν καὶ μετρη-
 κὴν καὶ στατικὴν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, φαῦλον τε
 καταλειπόμενον ἐκάστης ἂν γίγνοιτο. ΠΡΩ. Φαί-
 λει ποῖτ' ἂν καὶ τὰς αἰσθησεις καταμελετᾶν
 περὶ αὐτῆς καὶ τινὲς τριβῆς, ταῖς τῆς στοχαστικῆς πε-
 ρωμένους δυνάμειν, ὡς πολλοὶ τέχνας ἐπονο-
 ζουσι, μελέτη καὶ πόνος τὴν βῶμην ἀπειργα-
 νους. ΠΡΩ. Ἀναγκασιότατα λέγεις. ΣΩ. Οἱ
 μεστή μὲν που μουσικῆ, πρῶτον τὸ ξύμφωνον
 μόττουσα οὐ μέτρον ἀλλὰ μελέτης στοχασμῶν
 ξύμπασα αὐτῆς ἀληθική, τὸ μέτρον ἐκάστη
 δὲ τῶν στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα.
 πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές, σμικρ-
 βέβαιον; ΠΡΩ. Ἀληθεστάτα. ΣΩ. Καὶ μὴ

κήν τε καὶ γεωργίαν καὶ κυβερνητικὴν καὶ στρατηγητικὴν ὡσαύτως εὐρήσομεν ἐχούσας. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε. ΣΩ. Τεκτονικὴν δὲ γε, οἶμαι, πλείστοις μέτροις τε καὶ ὄργανοις χρωμένην, τὰ πολλὴν ἀκριβειαν αὐτῇ πορίζοντα τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν ἐπιστημῶν παρέχεται. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Κατὰ τε ναυπηγίαν καὶ κατ' οἰκοδομίαν, καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις τῆς ξυλλοργικῆς· κανόνι γάρ, οἶμαι, καὶ τόρῳ χρῆται καὶ διαβήτη καὶ σιάθμῃ καὶ τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγεις. ΣΩ. Θῶμεν τοίνυν διχῆ τὰς λεγομένας τέχνας, τὰς μὲν μουσικῇ ξυνεπομένας, ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μετισχοῦσας, τὰς δὲ τεκτονικῇ, πλείονος. ΠΡΩ. Κεῖσθω. ΣΩ. Τούτων δὲ ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι τέχνας, ὥς δὴ νῦν πρώτας εἶπομεν. ΠΡΩ. Ἀριθμητικὴν φαίνη μοι λέγειν, καὶ ὅσας μετὰ ταύτης τέχνας ἐφθέγξω νῦν δὴ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, ὅρ' οὐ διττὰς αὖ καὶ ταύτας λεκτέον, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Ποίας δὴ λέγεις; ΣΩ. Ἀριθμητικὴν πρώτον. ὅρ' οὐκ ἄλλην μὲν τινα, τὴν τῶν πολλῶν, φατέον, ἄλλην δ' αὖ, τὴν τῶν φιλοσοφούντων; ΠΡΩ. Πῆ ποτε διορισάμενος οὖν, ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θεῖη τις ἂν ἀριθμητικὴν; ΣΩ. Οὐ σμικρὸς ὄρος, ὦ Πρώταρχε· οἱ μὲν γάρ που μονάδας ἀνίσους καταριθμοῦνται τῶν περὶ ἀριθμόν, ὅσον στρατόπεδα δύο, καὶ βοῦς δύο, καὶ δύο τὰ σμικρότατα, ἢ καὶ τὰ πάντων μέγιστα· οἱ δ' οὐκ ἂν ποτε αὐτοῖς ξυν-

ακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἐκάστης
 τῶν μορίων μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης διαφέρουσαν τις
 θήσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὴν δια-
 φοράν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων, ὥστε λόγον
 ἔχειν, δύο αὐτὰς εἶναι. ΣΩ. Τί δέ; λογιστικὴ καὶ
 μετρητικὴ κατὰ τεκτονικὸν καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς
 κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κα-
 ταμελετωμένων; πύτερον ὡς μία ἐκατέρω λεκτέον, ἢ
 δύο τιθῶμεν; ΠΡΩ. Τῇ πρόσθεν ἐπόμενος ἐγὼ γ'
 ἂν δύο, κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον, τιθείην ἐκατέρω
 τούτων. ΣΩ. Ὁρθῶς· οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προηγη-
 κάμεθα εἰς τὸ μέσον, ἄρα ἐννοεῖς; ΠΡΩ. Ἴσως·
 ἀλλὰ σέ βουλομένη ἂν ἀποφήνασθαι τὸ γῦν ἐρωτώ-
 μενον. ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ
 ἥτιον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἤρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς
 ζητῶν ἀτίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι, σκοπῶν,
 ἄρα ἐστὶ τις ἐτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης
 ἐπιστήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή. ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 σαφές τοῦτό γε, ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιτελέ-
 σθηκε. XXXV. ΣΩ. Τί οὖν; ἀρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς
 ἐμπροσθεν ἐπ' ἄλλης ἄλλην τέχνην οὕσαν ἀνέυρσις
 σαφειτέραν οὕσαν καὶ ἀσαφειτέραν ἄλλην ἄλλης;
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν τούτοις δέ, ἀρ'
 οὐ τίνα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθρυξάμενος, εἰς δύο-
 ξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς δυοῖν, ἐπανο-
 ρωτᾷ τοῦτοις αὐτοῖν τὸ σαφές καὶ τὸ καθαρὸν τε
 περὶ ταῦτα, πύτερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ
 φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα

δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾶν. ΣΩ. Τίν' οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν ἀπόκρισιν; ΠΡΩ. Ὡς Σώκρατες, εἰς θαυμαστόν διαφορῶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινοῦμεθα ῥᾶρον; ΠΡΩ. Τί μήν; καὶ εἰρήσθω γε, ὅτι πολὺ μὲν αὐταὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ἵσχυρὴν ἀμύχανον ἀκριβεία καὶ ἀληθεία περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμούς διαφέρουσιν. ΣΩ. Ἔστω ταῦτα κατὰ σέ, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες, θαρσύνοντες ἀποκρινώμεθα τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλίγην. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικά, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος ἑνὸς κοινοσημέναι. ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχη ἀγαθῇ τοῦτοις, οὓς φησὶ δεινοὺς εἶναι, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνουτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρῖναιμεν. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὐτὴ δεῖ λέγειν; ΣΩ. Διήλδον ὅτι ἡ πῦσαν τὴν γε νῦν λεγομένην γνοίη. τὴν γὰρ περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως, καὶ τὸ κατὰ ταυτὸν αἰεὶ πεφυκός, πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας, ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρηται, μακροῦ ἀληθεσιτάτην εἶναι γινώσκουσιν. σὺ δὲ τί πῶς, ὦ Πρώταρχε, διακρίνοις ἂν; ΠΡΩ. Ἐκκουον μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἐκάστοτε Γοργίου

ακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἐκείτης
 τῶν μορίων μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης διαφέρουσαν τις
 θήσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν δια-
 φορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων, ὥστε λόγον
 ἔχειν, δύο αὐτὰς εἶναι. ΣΩ. Τί δέ; λογιστικὴ καὶ
 μετρητικὴ κατὰ τεκτονικὸν καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς
 κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κα-
 ταμελετωμένων; πότερον ὡς μία ἑκατέρα λεκτέον, ἢ
 δύο τιθῶμεν; ΠΡΩ. Τῇ πρόσθεν ἐπόμενος ἔργον
 ἂν δύο, κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον, τιθείην ἑκατέρου
 τούτων. ΣΩ. Ὅρθως· οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προσηγ-
 κάμεθα εἰς τὸ μέσον, ἄρα ἐννοεῖς; ΠΡΩ. Ἰσως.
 ἀλλὰ σὲ βουλοίμην ἢν ἀποφῆμισθαι τὸ νῦν ἐρωτώ-
 μενον. ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ
 ἥτιον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἠρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς
 ζητῶν ἀκτίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι, σκοπῶν,
 ἄρα ἐστὶ τις ἑτέρας ἄλλῃ καθαρωτέρου ἐπιστήμης
 ἐπιστήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή. ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 σαφές τοῦτό γε, ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιειχέ-
 ρηκε. XXXV. ΣΩ. Τί οὖν; ἄρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς
 ἐμπροσθεν ἐπ' ἄλλης ἄλλῃ τέχνῃ οὐσαν ἀνεύρωσαι
 σαφεσίτερον οὐσαν καὶ ἀσαφεσίτερον ἄλλῃ ἄλλης;
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν τούτοις δέ, ἄρ'
 οὐ τίνα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθιγγόμενος, εἰς δύο-
 ξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς δύοῖν, ἐπανε-
 ρωτῶ τούτοις αὐτοῖν τὸ σαφές καὶ τὸ καθαρόν τε
 περὶ ταῦτα, πότερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ
 φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα

δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾶν. ΣΩ. Τίν' οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν ἀπόκρισιν; ΠΡΩ. ὦ Σώκρατες, εἰς θαυμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινόμεθα ῥᾶον; ΠΡΩ. Τί μὴν; καὶ εἰρήσθω γε, ὅτι πολὺ μὲν αὐταὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμὴν ἀμήχανον ἀκριβεῖα καὶ ἀληθεία περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμοὺς διαφέρουσιν. ΣΩ. Ἐστω ταῦτα κατὰ σέ, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες, θαρρόμενοι ἀποκρινώμεθα τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκήν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαί, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος ἐνός κοινοσημέναι. ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχῃ ἀγαθῇ τοῦτοις, οὓς φῆς δεινοὺς εἶναι, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνοι' ἂν ἢ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρῖναιμεν. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὐτὴ δεῖ λέγειν; ΣΩ. Δῆλόν ὅτι ἢ πᾶσαν τὴν γε νῦν λεγομένην γνοίῃ. τὴν γὰρ περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως, καὶ τὸ κατὰ ταυτὸν αἰεὶ πεφυκός, πάντως ἔγωγε οἶμαι ἠγεῖσθαι ξύμπαντας, ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήσθηται, μακροῦ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. σὺ δὲ τί πῶς, ὦ Πρώταρχε, διακρίνοις ἂν; ΠΡΩ. Ἦκουον μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἐκάστοτε Γοργίου

πολλάκις, ὡς ἢ τοῦ πείθειν πολὺ διαφέρουσι πασῶν τεχνῶν· πάντα γάρ ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόντως, ἀλλ' οὐ διὰ βίας, ποιοῦτο, καὶ μακροῦ πασῶν ἀφίσιγη εἶη τῶν τεχνῶν. νῦν δ' οὔτε σοὶ οὔτε δὴ ἐκίνω βουλομένη ἂν ἐναντία τίθωθαι. ΣΩ. Τὰ ὄπλα μοι δοκεῖς, βουλευθεῖς εἰπεῖν, αἰσχυνθεῖς ἀπολασθῆναι. ΠΡΩ. Ἔστω νῦν ταῦτα ταύτη, ὅλη σοι δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν αἴτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλοῦς ὑπολαβεῖν σε; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Οὐκ, ὦ φίλε Πρότιμαρχε, τοῦτο ἔγωγε ἐξήτουν πῶ, τίς τέχνη ἢ τίς ἐπιστήμη πασῶν διαφέρει τῇ μεγίστῃ καὶ ἀρίστῃ καὶ πλεῖσσι ὠφελούσα ἡμᾶς, ἀλλὰ, τίς ποτε τὸ σαφές καὶ τὸ ἀκριβές καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖ, κἄν ἢ σμικρὰ καὶ σμικρὰ ὄντασα· τοῦτ' ἔστιν ὃ νῦν δὴ ζητοῦμεν. ἀλλ' ὄρα· οὐδὲ γὰρ ἀπιχθήσῃ Γοργία, τῇ μὲν ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνη διδοῦς πρὸς χρεῖαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν· ἢ δ' εἶπον νῦν ἐγὼ πραγματεία, καθάπερ τοῦ λευκοῦ περὶ τότε ἔλεγον, κἄν εἰ σμικρόν, καθαρὸν δὲ εἶη, τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιοῦτου διαφέρειν, τοῦτω γ' αὐτῷ τῷ ἀληθεστάτῳ. καὶ νῦν δὴ σφόδρα διαροηθέντες καὶ ἱκανῶς διαλογισάμενοι, μήτ' εἰς τινὰς ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μήτε τινὰς εὐδοκίμιας, ἀλλ' εἰ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρῶν τε τοῦ ἀληθοῦς, καὶ πάντα ἕνεκα τούτου πράττειν, ταύτην εἶπωμεν, διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων κεκτησθαι φαιῖμεν ἂν, ἢ τινὰ ἑτέραν ταύτης κυριώ-

τέραν ἡμῖν ζητητέον. ΠΡΩ. Ἄλλὰ σκοπῶ, καὶ χα-
λεπόν οἶμαι ξυγχωρῆσαι, τινὰ ἄλλην ἐπιστήμην
ἢ τέχνην τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἢ ταύτην.
ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας, ὃ λέ-
γεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα
πεπόνηται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται, καὶ τὰ
περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταγμένως; εἰ δὲ καὶ περὶ
φύσεως ἡγεῖται τις ζητεῖν, οἷσθ' ὅτι τὰ περὶ τὸν
κόσμον τόνδε ὅπη γέγονε, καὶ ὅπη πάσχει τὶ καὶ
ὅπη ποιεῖ, ταῦτα ζητεῖ δια βίου; φαῖμεν ἂν ταῦτα,
ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα
αἶν, περὶ δὲ τὰ γινόμενα καὶ γενησόμενα καὶ γε-
γονότα ἡμῶν ὃ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον; ΠΡΩ.
Ἀληθέστατα. ΣΩ. Τούτων οὖν τί σαφές ἂν φαῖμεν
τῆ ἀκριβεστάτῃ ἀληθείᾳ γίνεσθαι, ὧν μῆτε ἔσχε
μηδὲν πώποτε κατὰ ταυτὰ μῆθ' ἔξει μῆτε εἰς τὸ
νῦν παρὸν ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Περὶ οὖν τὰ
μὴ κεκτημένα βεβαιότητα μῆθ' ἦντινοῦν πῶς ἂν
ποτε βέβαιον γίνοιθ' ἡμῖν καὶ δτιοῦν; ΠΡΩ. Οἶ-
μαι μὲν οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα νοῦς, οὐδέ τις
ἐπιστήμη περὶ αὐτὰ ἔστι τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα.
ΠΡΩ. Οὐκοῦν εἰκός γε. XXXVI. ΣΩ. Τὸν μὲν
δὴ σὲ καὶ ἐμέ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβρον χρῆ συχνὰ
χαίρειν ἔαν, τότε δὲ διαμαρτύρασθαι τῷ λόγῳ. ΠΡΩ.
Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς ἢ περὶ ἐκεῖνα ἔσθ' ἡμῖν τό τε
βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ ἀληθές καὶ ὃ δὴ λέ-
γομεν εἰλικρινές, περὶ τὸ αἶν καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύ-
τως ἀμικτότατα ἔχον, ἢ δεύτερος, ἐκείνων ὃ τι μάλι-

στά ἐστι ξυγγενές, τὰ δ' ἄλλα πάντα δευτέρα τε καὶ ὕστερα λεκτέον. *ΠΡΩ.* Ἀληθέστατα λέγεις. *ΣΩ.* Τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων περὶ τὰ τοιαῦτα κάλλιστα ἄρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιοτάτου ἀπονέμειν; *ΠΡΩ.* Εἰκός γε. *ΣΩ.* Οὐκοῦν νοῦς ἐστι καὶ φρόνησις, ἃ γ' ἄν τις τιμήσειε μάλιστα ὀνόματα; *ΠΡΩ.* Ναί. *ΣΩ.* Ταῦτ' ἄρα ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις ἐστὶν ἀπληροβωμένα ὀρθῶς κείμενα καλεῖσθαι. *ΠΡΩ.* Πάνυ μὲν οὖν. *ΣΩ.* Καὶ μὴν, ἄγε εἰς τὴν κρίσιν ἐγὼ τότε παρεσχόμεν, οὐκ ἄλλ' ἐστὶν ἢ ταῦτα τὰ ὀνόματα. *ΠΡΩ.* Τί μὴν, ὦ Σώκρατες; *ΣΩ.* Εἶεν. τὸ μὲν δὴ φρονήσεώς τε καὶ ἡδονῆς πέρι πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν εἴ τις φραῖη καθάπερ εἰ δημιουργοῖς ἡμῶν, ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν τι παρακίεσθαι, καλῶς ἂν τῷ λόγῳ ἀπεικάζοι. *ΠΡΩ.* Καὶ μάλα. *ΣΩ.* Τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἄρ' οὐ μινύναι ἐπιχειρητέον; *ΠΡΩ.* Τί μὴν; *ΣΩ.* Οὐκοῦν τάδε προειποῦσι καὶ ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτοὺς ὀρθότερον ἂν ἔχοι; *ΠΡΩ.* Τὰ ποῖα; *ΣΩ.* Ἄ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν. εὐδ' ἢ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ δις καὶ τρίς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. *ΠΡΩ.* Τί μὴν; *ΣΩ.* Φέρε δὴ πρὸς Διός· οἴμαι γὰρ οὕτωςί πως τὰ τότε λεχθέντα φηθῆναι. *ΠΡΩ.* Πῶς; *ΣΩ.* Φίληθος φησὶ τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζώοις γεγόνειναι, καὶ δεῖν πάντας τοῦτου στοχάζεσθαι, καὶ δὴ καὶ τὰγαθὸν τοῦτ' αὐτὸ εἶναι ξύμπασι, καὶ δύο ὀνόματα, ἀγαθὸν καὶ ἡδύ, ἐνὶ τινι καὶ φύσει μὴ τούτω ὀρθῶς τεθέντ' ἔχειν· Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν

οὐ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δέ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν, μᾶλλον δὲ μετέχον εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἡδονήν. οὐ ταυτ' ἐστὶ τε καὶ ἦν τὰ τότε λεγόμενα, ὡ Πρώταρχε; ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τότε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἀνξυνομολογοῖτο; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον, ΣΩ. Τὴν τ' ἀγαθοῦ διαφέρειν φύσιν τῶνδε μᾶλλον τῶν ἄλλων. ΠΡΩ. Τίνι; ΣΩ. Ὡς παρήναι τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη, μηδενοῦς ἐτίρου ποτε ἔτι προσδιδεῖσθαι, τὸ δὲ ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν· οὐχ οὕτω; ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἐκάτερον ἐκατέρου θέντες εἰς τὸν βίον ἐκάστων, ἄμικτον μὲν ἡδονὴν φρονήσει, φρόνησιν δὲ ἡδονῆς ὡσαύτως μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν; ΠΡΩ. Ἦν ταῦτα. ΣΩ. Μῶν οὖν ἡμῖν αὐτῶν τότε πότερον ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναι τῷ; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; XXXVII. ΣΩ. Εἰ δέ γε παρηνήχθημέν τι τότε, νῦν ὅστισοῦν ἐπαναλαβῶν ὀρθότερον εἰπάτω, μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν καὶ ἀληθῆ δύξαν τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος, καὶ σκοπῶν, εἴ τις ἄνευ τούτων δέξαιτ' ἂν οἷ καὶ ὅτιοῦν εἶναι ἢ καὶ γίνεσθαι, μὴ ὅτι δὴ γε ἡδονήν, εἴθ' ὡς πλείστην εἴθ' ὡς σφοδροτάτην, εἰ μήτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν, μήτε τοπαράπαν γινώσκοι, τί ποτε πέπονθε πάθος μὴτ' αὖ μνήμην τοῦ πάθους μὴδ' ὄντινοῦν χρόνον ἔχοι. ταῦτα δὲ λέγε καὶ περὶ φρονήσεως, εἴ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς

καὶ τῆς βραχυτάτης δεξιᾷ ἂν φρόνησιν ἔχειν μᾶλλον, ἢ μετὰ τινων ἡδονῶν, ἢ πάσας ἡδονάς χωρὶς φρονήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ φρονήσεως αὐτίκως. ΠΡΩ. Οὐκ ἔστιν, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ταῦτά γε πολλάκις ἐπερωτᾶν. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε τέλειον καὶ πᾶσιν αἰρετόν, καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθόν, οὐδέτερον ἂν τούτων εἴη; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ. Τὸ τοίνυν ἀγαθόν ἦτοι σαφῶς, ἢ καὶ τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον, ἔν', ὅπερ ἰλέγομεν, δευτερεῖα ὅτω δώσωμεν, ἔχωμεν. ΠΡΩ. Ὅρθότατα λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁδὸν μὲν ἡμεῖς ἐπὶ τὰγαθὸν εἰλήφμεν; ΠΡΩ. Τίνα; ΣΩ. Καθάπερ, εἴ τις τινὰ ἄνθρωπον ζητῶν τὴν οἴκησιν πρῶτον ὀρθῶς, ἵνα οἰκῆ, πύθοιτο αὐτοῦ, μέγα τι δῆπου πρὸς τὴν εὐρείαν ἂν ἔχοι τοῦ ζητουμένου. ΠΡΩ. Πῶς δ' οὗ; ΣΩ. Καὶ τῶν δὴ τις λόγος ἐμήνυσεν ἡμῖν, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχάς, μὴ ζητεῖν ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ τὰγαθόν, ἀλλ' ἐν τῷ μίκτῳ. ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐλπὶς μὲν πλείων ἐν τῷ μίκτῳ καλῶς τὸ ζητούμενον εἶσεσθαι φανερώτερον, ἢ ἐν τῷ μῆ; ΠΡΩ. Πολύ γε. ΣΩ. Τούς δὲ θεοὺς, ὧς Πρωταρχε, εὐχόμενοι κεραυνῶμεν, εἴτε Διόνυσος εἴτε Ἥφαιστος εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὲν καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστῆσι κρῆναι, καὶ μέλιτος μὲν ἂν ἀπαικάξοι τις τὴν τῆς ἡδονῆς, τὴν δὲ τῆς φρονήσεως, νηφαντικῆ καὶ ἄοιον, αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινος ὕδατος, ἃς προθυμητέον ὡς κάλλιστα ξυμμιγνύναι, ΠΡΩ. Πῶς

γὰρ οὐ; ΣΩ. Φέρε δὴ πρότερον· ἄρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μινύοντες, τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐπιτύχοιμεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἄλλ' οὐκ ἀσφαλές· ἢ δὲ ἀκινδυνότερον ἂν μινύοιμεν, δόξαν μοι δοκῶ τινὰ ἀποφήνασθαι ἂν. ΠΡΩ. Λέγε, τίνα. ΣΩ. Ἦν ἡμῖν ἡδονὴ τε ἀληθής, ὡς οἴομεθα, μᾶλλον διέρας ἄλλη, καὶ δὴ τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος, ἢ μὲν ἐπὶ τὰ γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἀποβλέπουσα, ἢ δὲ, ἐπὶ τὰ μήτε γιγνόμενα μήτε ἀπολλύμενα, κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα αἰεταύτην, εἰς τὸ ἀληθές ἐπισκοποῦμενοι, ἠγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν εἶναι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰ ληθέστατα τμήματα ἐκατέρας ἴδοιμεν πρῶτον ξυμμιζαντες, ἄρα ἰκανὰ ταῦτα ξυγκεκραμένα τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα παρέχειν ἡμῖν, ἢ τινος ἔτι προσδεόμεθα καὶ τῶν μὴ τοιούτων; ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ δρᾶν οὕτως. **XXXVIII.** ΣΩ. Ἐστω δὴ τις ἡμῖν φρονῶν ἀνθρώπος αὐτῆς περὶ δικαιοσύνης, ὃ τι ἐστι, καὶ λόγον ἔχων ἐπόμενον τῷ νοεῖν, καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν ὄντων ὡσαύτως διανοοῦμενος. ΠΡΩ. Ἐστω γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὗτος ἰκανῶς ἐπιστήμης ἔξει, κύκλου μὲν καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχων, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ταύτην σφαῖραν καὶ τοὺς κύκλους τούτους ἀγνοῶν, καὶ χρώμενος ἐν οἰκοδομίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις; ΠΡΩ. Γελοῖαν διάθεσιν ἡμῶν,

ὦ Σώκρατες, ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστή-
 μαις λέγομεν. ΣΩ. Πῶς φῆς; ἢ τοῦ ψευδοῦς κα-
 κόνος ἅμα καὶ τοῦ κύκλου τὴν οὐ βέβαιον οὐδὲ κα-
 θαράν τέχνην ἐμβλητέον κοινῇ καὶ ξυγκρατίον;
 ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον γάρ, εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τῆς
 ὁδὸν ἐκάστοτε ἐξευρῆσειν οἴκαδε. ΣΩ. Ἡ καὶ μου-
 σικὴν; ἦν ὀλίγον ἐμπροσθεν ἔφαμεν, στοχασεῖς τι
 καὶ μιμήσεως μεστὴν οὖσαν, καθαρότητος ἐνδύει;
 ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον φαίνεται ἔμοιγε, εἴπερ γε ἡμῶν
 ὁ βίος ἔσται καὶ ὀπισσοῦν ποτὲ βίος. ΣΩ. Βούλει
 δεῖτα, ὡς περ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς ὠθοῦμενος
 καὶ βιαζόμενος, ἠτηθεῖς, ἀναπειτάσας τὰς θύρας,
 ἀφῶ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσεῖν, καὶ μίγνυσθαι
 ὁμοῦ καθαρὰ τὴν ἐνδεεστέραν; ΠΡΩ. Οὐκ οὖν
 ἔγωγε οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅ τι τις ἂν βλέπτοιο,
 πάσας λαβῶν τὰς ἄλλας, ἐπιστήμας ἔχων τὰς πρώ-
 τας. ΣΩ. Μεθίω δὴ τὰς ξυμπάσας ἔειν εἰς τὴν τῆς
 Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχῆν.
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν μεθεῖνται. XXXIX, ΣΩ.
 Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἵτέον. ὡς
 γὰρ διενοήθημεν αὐτὰς μίγνυσθαι, τὰ τῶν ἀλη-
 θῶν μόρια πρῶτον οὐκ ἐξεγενήθη ἡμῖν, ἀλλὰ διὰ
 τὸ πᾶσαν ἀγαπᾶν ἐπιστήμην, εἰς ταυτὸν μεθεῖμμεν
 ἀθρόας καὶ πρὸσθεν τῶν ἡδονῶν. ΠΡΩ. Ἀληθέ-
 στατα λέγεις. ΣΩ. Ὡρα δὴ βουλευέσθαι νῦν καὶ
 περὶ τῶν ἡδονῶν, πότερα καὶ ταύτας πάσας ἀθρόας
 ἀφετέον, ἢ καὶ τούτων πρῶτας μεθετέον ἡμῖν, ὅσοι
 ἀληθεῖς. ΠΡΩ. Πολύ γε διαφέρει πρὸς γε ἀσφα-

λειαν πρώτας τὰς ἀληθεῖς ἀφεῖναι. ΣΩ. Μεθείσθων δὴ. τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἄρ' οὐκ, εἰ μὲν τινες ἀναγκαῖαι, καθάπερ ἐκεῖ, ξυμμικτέον καὶ ταύτας; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; τὰς γε ἀναγκαίας δῆπουθεν. ΣΩ. Εἰ δέ γε καὶ καθάπερ τὰς τέχνας πάσας ἀβλαβές τε καὶ ὠφέλιμον ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου, καὶ νῦν δὴ ταυτὰ λέγωμεν περὶ τῶν ἡδονῶν, εἴπερ πάσας ἡδονάς ἡδεσθαι διὰ βίου ξυμφέρον τε ἡμῖν ἐστι καὶ ἀβλαβές ἅπασι, πάσας ξυγκρατέον. ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ περὶ αὐτῶν τοῦτων λέγωμεν, καὶ πῶς ποιῶμεν; ΣΩ. Οὐχ ἡμᾶς, ὡς Πρωταρχε, διερωτᾶν χρὴ τὰς ἡδονὰς δὲ αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις, διαπυνθανομένους τὴ τοιόνδε ἀλλήλων πέρι. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον ΣΩ. Ὡ φίλοι, εἴτε ἡδονὰς ὑμᾶς χρὴ προσαγορεύειν, εἴτε ἄλλω ὀνομασίᾳ, μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκῆν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν; Οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα τόδ' αὐτὰς ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι, καθάπερ ἔμπροσθεν ἐρέθη, τὸ μόνον καὶ ἔρημον εὐλικρινές εἶναι τι γένος, οὔτε πάνυ τι δυνατόν οὔτ' ὠφέλιμον, πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἐν ἀνθ' ἑνὸς ξυνοικεῖν ἡμῖν, τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰ ἄλλα τε πάντα, καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἐκάστην. ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε ταῦν, φήσομεν. ΣΩ. Ὅρθως. πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον· ἄρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν ἢ καὶ αὐτὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες.

ποίων, φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; ΠΡΩ.
 Ο δὲ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἴστί
 ταῖς ἀληθείαις ἐκίναϊς ἡδοναῖς, φήσο
 προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς
 ναὶ καὶ τὰς σφοδροτάτας; καὶ πῶϊς,
 — ἴσως φαῖεν ἂν — αἱ γ' ἐμποδίσματα
 ἔχουσι, τὰς ψυχὰς, ἐν αἷς οἰκοῦμεν,
 διὰ μανικὰς ἡδονὰς, καὶ γίνεσθαι
 ἀρχὴν οὐκ ἔωσι, τὰ τε γιγνόμενα ἡμῶν
 πολὺ δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι,
 διαφθείρουσιν· ἄλλας δὲ ἡδονὰς, ἀλη
 θαρὰς, ἃς εἶπες σχεδόν, οἰκείας ἡμῖν
 πρὸς ταύταις τὰς μεθ' ὑγιείας καὶ το
 καὶ δὴ καὶ ξυμπάσης ἀρετῆς ὀπόσαι, κα
 ὄπαδοὶ γιγνόμεναι, αὐτῇ ξυνακολουθεῖ
 ταύτας μίγνυ, τὰς δ' αἰὲ μετ' ἀφρο
 ἄλλης κακίας ἐπομένας πολλή που ἀ
 μιγνύναι τὸν βουλόμενον, οἰκαλλίστη
 ἀστασιαστικαίτην μίξιν καὶ κρῖσιν, με
 τη πειρᾶσθαι, τί ποτε ἔν τε ἀνθρώπῳ
 πέφυκεν ἀγαθόν, καὶ τίνα ἰδίαν αὐτ
 μαρτυτεῖον. ἃρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα
 ἑαυτὸν τὸν τοῦν φήσομεν ὑπὲρ τε ἑαυ
 μης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ
 ΠΡΩ. Παντάσασιν μὲν οὖν. ΣΩ. Ἀλλὰ
 γε ἀναγκαῖον, καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ποτε
 ἂν ἔν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. ὧ μὴ
 θειαν, οὐκ ἂν ποτε τοῦτο ἀληθῶς γί;

νόμενον εἶη. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Οὐδα-
 ἄλλ' εἶ τινος ἔτι προσδεῖ τῇ ξυγκράσει ταύτῃ,
 ε σὺ καὶ Φίληβος· ἐμοὶ μὲν γάρ, καθάπερ εἰ κό-
 τισ ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος,
 λόγος ἀπειργάσθαι φαίνεται. ΠΡΩ. Καὶ ἐμοὶ
 ν, ὡ Σώκρατες, οὕτω λέγε δεδόχθαι. ΧΙ.
 Ἀρ' οὖν, ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ νῦν ἤδη προ-
 ις καὶ τῆς οἰκίσεως ἐφειστάναί τῆς τοῦ τοιοῦ-
 λέγοντες, ἴσως ὀρθὸν ἄν τινα τρόπον φαῖμεν;
 λ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ΣΩ. Τί δῆτα ἐν τῇ ξυμ-
 τιμιώτατον ἅμα καὶ μάλιστα αἴτιον εἶναι δό-
 ἄν ἡμῖν τοῦ πᾶσι γεγονέναι προσφιλεῖ τὴν τοι-
 ν διάθεσιν; τοῦτο γὰρ ἰδόντες, μετὰ τοῦτ'
 εἰπώμεθα, εἴθ' ἡδονῇ εἶτε νῶν προσφυσέστερον
 εικειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν. ΠΡΩ. Ὁμ-
 τοῦτο γὰρ εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν ἐστὶ ξυμφορῶ-
 λ. ΣΩ. Καὶ μὴν ξυμπάσης γε μίξεως οὐ χαλε-
 ἰδεῖν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ παντὸς ἀξία γίνε-
 τισοῦν ἢ τοπαράπαν οὐδενός. ΠΡΩ. Πῶς λέ-
 ΣΩ. Οὐδεὶς πω τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ
 λ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι μέτρον καὶ τῆς ξυμ-
 ν φύσεως μὴ τυχοῦσα ἤτισοῦν καὶ ὀπωσοῦν
 ρασις πᾶσα, ἐξ ἀνάγκης ἀπόλλυσι τὰ τε κεραι-
 α καὶ πρώτην ἑαυτήν. οὐδὲ γὰρ κοῦσις, ἀλλὰ
 ἰκρατος ξυμπεφορημένη ἀληθῶς ἢ τοιαύτη γλ-
 α ἐκάστοτε ὄντως τοῖς κεκτημένοις ξυμφορά.
 λ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Νῦν δὴ καταπέφευγε

ἡμῖς ἢ τὰγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φάειν.
 μετριότης γὰρ καὶ ἑνμετρία, κάλλος δῆπου καὶ
 ἀρετὴ πανταχοῦ συμβαίνει γίνεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς
 μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀλήθειαν γε ἔφαμιν αὐτοῖς
 ἐν τῇ κράσει μεμῖχθαι. ΠΡΩ. Πῶς γι. ΣΩ. Οὐκ
 οὖν εἰ μὴ μιᾷ δυνάμει ἴδιαι τὸ ἀγαθὸν θεωρεῖσαι,
 ἔξιν τρισὶ λαβόντες, κάλλι καὶ ἑνμετρίαι καὶ ἀλη-
 θεία, λέγωμεν ὡς τοῦτο οἶον ἐν ὀρθότατ' ἀναίτιασαι-
 μεθ' ἂν τῶν ἐν τῇ ἑνμίξει, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἀγα-
 θὸν ὄν, τῆσδε αὐτὴν γεγονέναι. ΠΡΩ. Ὄρθο-
 τата μὲν οὖν. ΧΛΙ. ΣΩ. Ἦδη τοίνυν, ὦ Πρώ-
 ταρχε, ἱκανὸς ἡμῖν γένοιτ' ἂν ὅστισοῦν κριτῆς ἡδο-
 νῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως, ὁπότερον αὐτοῖν τοῦ
 ἀρίστου ξυγγενέστερόν τε καὶ τιμιώτερον ἐν ἀνθρώ-
 ποις τέ ἐστι καὶ θεοῖς. ΠΡΩ. ἄλλον μὲν ὅμως
 δ' αὖ τῷ λόγῳ ἐπιξείθεῖν βέλτιον. ΣΩ. Καθ' ἐν
 ἕκαστον τοίνυν τῶν τριῶν πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὸν
 νοῦν κρίνωμεν· δεῖ γὰρ ἰδεῖν, ποτέρῳ μᾶλλον ξυγ-
 γενὲς ἕκαστον αὐτῶν ἀπονεμοῦμεν. ΠΡΩ. Κάλλος
 καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος πέρι λέγεις; ΣΩ.
 Ναί. πρῶτον δέ γε ἀληθείας λαβοῦ, ὦ Πρώταρχε,
 καὶ λαβόμενος, βλέψας εἰς τρία, νοῦν καὶ ἀλη-
 θεϊαν καὶ ἡδονὴν, πολὺν ἐπισχῶν χρόνον, ἀπό-
 κριται σαυτῷ, πότερον ἡδονῆς ξυγγενέστερον, ἢ
 νοῦς, ἀληθεία. ΠΡΩ. Τί δὲ χρόνου δεῖ; πολὺ
 γάρ, οἶμαι, διαφέρετον. ἡδονὴ μὲν γὰρ ἀπάν-
 των ἀλαξονέστατον· ὡς δὲ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδο-

ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἱ δὲ μέγιστα δο-
 μιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιτορκεῖν ξυγγνώμην εἴληφε
 ἰὰ θεῶν, ὡς, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν
 οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων· νοῦς δὲ ἦτοι
 τὸν καὶ ἀλήθεια ἐστίν; ἢ πάντων ὁμοϊοτάτον τε
 ἀληθέστατον. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο τὴν
 ριότητα ὡς οὕτως σκέψαι, πότερον ἡδονῆ φρονή-
 σ, ἢ φρόνησις ἡδονῆς πλείω κέκτηται; ΠΡΩ. Εὐ-
 πτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. οἶμαι
 ἡδονῆς μὲν καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν ὄντων πε-
 ρὶς ἀμετρώτερον εὐρεῖν ἂν τινα, νοῦ δὲ καὶ ἐπι-
 μης ἐμμετρώτερον οὐδ' ἂν ἔν ποτε. ΣΩ. Καλῶς
 κας· ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον· νοῦς ἡμῖν κάλ-
 ε μετέλληφε πλείον ἢ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος, ὡστε
 ι καλλίω νοῦν ἡδονῆς, ἢ τοῦναντίον; ΠΡΩ. Ἄρ-
 φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν, ὡς Σώκρατες, οὐδεὶς πώ-
 ε, οὐδ' ἔπαρ οὐτ' ὄναρ; αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε
 νόησεν οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὔτε γιγνόμενον, οὔτε
 α, οὔτε ἐσόμενον. ΣΩ. Ὅρθῶς. ΠΡΩ. Ἡδονὰς δὲ
 του, καὶ ταύτας σχεδὸν τὰς μεγίστας, ὅταν ἰδωμεν
 μενον ὄντινοῦν, ἢ τὸ γελοῖον ἐπ' αὐταῖς ἢ τὸ πάν-
 αἰσχιστον ἐπόμενον ὀρῶντες, αὐτοὶ τε αἰσχυρό-
 α καὶ ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὀτιμάλιστα, νυκτὶ
 τα τὰ τοιαῦτα διδύντες; ὡς φῶς οὐ δεῖον ὀρῆν
 α. ΣΩ. Πάντη δὲ φήσεις, ὡς Πρώταρχε, ὑπὸ τῆ
 ἔλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων, ὡς ἡδονῆ κτῆ-
 οῦκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον, ἀλλὰ πρῶτον
 'ΛΑΤ. ΟΡ. ΤΟΜ. ΙΙΙ. P

γενεῶς ταύτης αὐτῆς ἐστίν. ΠΡΩ. Ἐοικε γοῦν
τοίνυν τρίτον, ὡς ἡ ἐμὴ μαγεία, γοῦν καὶ
τιθεὶς οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρ
ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τέταρτα, ἰ
χθῆς ἔθεμεν αὐτῆς, ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας
ὀρθὰς λεχθείσας, ταῦτ' εἶναι τὰ πρὸς τοῖς
ταρτα; εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ γέ ἐστι μᾶλλον ἰ
νῆς ξυγγενῆ. ΠΡΩ. Τὰχ' ἂν. ΣΩ. Πέμπτη
ἄς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύτους ὀρισάμενοι,
ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας
αἰσθήσεων ἐπομένας. ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἐ
γενεῶ, φησὶν Ὁρφεύς, καταπαύσατε κόσμι
ἅταρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἔ
πεπαυμένος εἶναι κρίσει· τὸ δὴ μετὰ ταῦθ'
δὲν λοιπόν, πλὴν ὡσπερ κεφαλὴν ἀποδοῦναι
ρημένοις. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρεή. XLII. ΣΩ
τὸ τρίτον τῷ σωτήρι τὸν αὐτὸν διαμαρτυροῦ

ν, ἄπερ νυνὶ διελήλυθα, καὶ δυσχεράνας τὸν
 ν λόγον οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολλάκις
 , εἶπον, ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη ἂν μακροῦ βέλ-
 : καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. ΠΡΩ.
 ὕτα. ΣΩ. Ἐποπτεύων δέ γε καὶ ἄλλα εἶναι
 . εἶπον, ὡς εἰ φανεῖται τὸ τοῦτοι ἀμφοῖν βέλ-
 ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῦν πρὸς ἡδονὴν ξυνδια-
 ιην, ἡδονὴ δὲ καὶ δευτερείων στερήσοιτο. ΠΡΩ.
 γὰρ οὖν. ΣΩ. Καὶ μετὰ ταῦτα γε πάντων ἰκα-
 : τοῦτοι οὐδέτερον ἰκανὸν ἐφάνη. ΠΡΩ. Ἄλη-
 : α. ΣΩ. Οὐκοῦν παντάπασιν ἐν τούτῳ τῷ λό-
 ἰ νοῦς ἀπήλλακτο καὶ ἡδονή, μήτοι τὰ γασθῶν
 ὁ μὴδ' ἕτερον αὐτοῖν εἶναι στερομένων αὐταρ-
 : καὶ τῆς τοῦ ἰκανοῦ καὶ τελείου δυνάμεως. ΠΡΩ.
 : ατα. ΣΩ. Φανεῖντος δέ γε ἄλλου τρίτου κρείτ-
 : τοῦτοι ἑκατέρου, μυρίῳ γ' αὐ νοῦς ἡδονῆς
 : ερον καὶ προσφνεύτερον πέφανται νῦν τῆ τοῦ
 : ρς ἰδέα. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν
 : ν, κατὰ τὴν κρίσιν, ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφή-
 : ἴγνοιτ' ἂν ἡ τῆς ἡδονῆς δύναμις; ΠΡΩ. Ἔοικε.
 : ἱρώτον δέ γε οὐκ ἂν οἱ πάντες βόες τε καὶ ἵπ-
 : ἰὰ τἄλλα ξύμπαντα θηρία φῶσί τῳ τὸ χαίρειν
 : ; οἷς πιστεύοντες, ὡς περ μάντις ὕρνιασιν, οἱ
 : κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὖ κρα-
 : εῖναι, καὶ τοὺς θηρίων ἔρωτας οἶονται κυ-
 : ἶναι μάρτυρας μᾶλλον, ἢ τοὺς τῶν ἐν Μούσῃ
 : φῳ μεμαντευμένων ἐκάστοτε λόγων. ΠΡΩ.

_____

ΜΕΝΩΝ

Η

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ.

ΠΥΡΡΑΣΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΥ ΠΡΟΣΡΗΛ
ΕΝΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ,
ΑΝΤΤΟΣ.

ἸΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἄρα διδακτὸν ἢ
εἶτῃ, ἢ οὐ διδακτὸν ἀλλ' ἀσκητὸν, ἢ οὔτε ἀσκη-
οὔτε μαθητὸν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς
θρώποις, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ; ΣΩ. Ὡ Μένων,
στοῦ μὲν Θεταλοὶ εὐδύκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλήσι,
ὁ ἰθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δέ,
ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ
ἱ ἐταίρου Ἀριστίππου πολῖται, τοῦ Λαρισσαίου.
ἵτου δέ ὑμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας. ἀφικόμενος γὰρ
τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν
τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὺς ἐραστής ἐστιν Ἀριστιπ-

πος, καὶ τῶν ἄλλων Θεταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ
 ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς
 ἀποκρίνεσθαι, ἴαν τις τι ἔρηται, ὡς περ εἰκὸς τοῖς
 Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ ὃ τι ἂν τις βούληται, καὶ
 οὐδενὶ ὄτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος. ἐνθάδε δέ, ὡ φίλε Μί-
 νων, τὸ ἐναντίον περιέστηκεν· ὡς περ αὐχμὸς τις τῆς
 σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων
 παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι ἢ σοφία. εἰ γοῦν τινα εἴδωμι
 οὕτως ἔρεσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελίσει-
 ται, καὶ ἐρεῖ, ὦ ξεῖνε, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριος
 τις εἶναι, ἀρετὴν γοῦν, εἴτε διδακτὸν εἶδ' ὅτῳ τρόπῳ
 παραγίγνεται, εἶδέναι· ἐγὼ δὲ τοσοῦτου δέω, εἴτε δι-
 δακτὸν, εἴτε μὴ διδακτὸν, εἶδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ ὃ οὐ
 ποτ' ἐστὶ τοπαράπαν ἀρετῆ, τυγχάνω εἰδῶς. ἢ. Ἐγὼ
 οὐκ αὐτός, ὦ Μένων, οὕτως ἔχω· ἔμπροσθα
 τοῖς πολίταις τοῦτου τοῦ πράγματος καὶ ἐμάντι
 καταμέμφομαι, ὡς οὐκ εἰδῶς περὶ ἀρετῆς τοπαρ-
 παν. ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστὶ, πῶς ἂν, ὁποῖόν γέ τι,
 δεῖν; ἢ δοκεῖ σοι οἶόν τε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ
 γνῶσκει τοπαράπαν ὅστις ἐστὶ, τοῦτο εἶδέναι,
 τᾶναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἶόν τ' εἶναι; ΜΕΝ.
 ἔμοιγε. ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ',
 ἀρετὴ ἐστὶν οἶσθα; ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οὐ
 ἀπαγγέλωμεν; ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε,
 καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλῳ πῶ ἐνέτυχον εἰδῶσι, ὡς ἐμοὶ
 ΜΕΝ. Τί δέ; Γοργία οὐκ ἐνέτυχες, ὅτε ἐνθά

ΣΩ. Ἐγώ γε. **MEN.** Εἴτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι ;
ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμι μνήμων, ὡς Μένων, ὥστε οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως
 ἐκεῖνός τε οἶδε καὶ σύ, ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν. ἀνάμνησον
 σὺν με πῶς ἔλεγεν· εἰ δὲ μὴ βούλει, αὐτὸς εἰπέ. δοκεῖ
 γὰρ δήπου σοί, ἄπερ ἐκείνω. **MEN.** Ἐμοιγε. **ΣΩ.**
 Ἐκεῖνον μὲν τοίνυν ἐῷμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεισι· σὺ δὲ
 αὐτός, ὡς, πρὸς θεῶν, Μένων, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι ;
 εἰπὺν καὶ μὴ φθορήσης, ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα
 ἐψευσμένος ὦ, ἂν φανῆς συ μὲν εἰδώς καὶ Γοργίας,
 ἐγὼ δὲ εἰρηκῶς μηδενὶ πάποτε εἰδοῖτι ἐντετυχηκέναι.
III. MEN. Ἄλλ' οὐ χαλεπὸν, ὡς Σώκρατες, εἰπεῖν.
 πρῶτον μὲν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρετὴν, ῥάδιον, ὅτι
 αὐτὴ ἴστιν ἀνδρὸς ἀρετὴ, ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως
 πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν,
 τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλάβεισθαι, μη-
 δὲν τοιοῦτον παθεῖν, εἰ δὲ βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν
 οὐ χαλεπὸν διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὖ οἰ-
 κεῖν, σώζουσαν τε τὰ ἔνδον, καὶ κατήκοον οὔσαν τοῦ
 ἀνδρός. καὶ ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετὴ καὶ θηλείας καὶ
 ἀφρόνος καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρός, εἰ μὲν βούλει, ἐλευ-
 θέρου, εἰ δὲ βούλει, δούλου· καὶ ἄλλαι πάμπολλαι
 ἀρεταὶ εἰσιν· ὥστε οὐκ ἀπόρία εἰπεῖν ἀρετῆς περὶ, ὅ-
 τι ἐστὶ. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλι-
 κίων πρὸς ἕκαστον ἔργον ἑκάστῃ ἡμῶν ἢ ἀρετὴ ἐστι.
 ὡδαὐτως δέ, οἶμαι, ὡς Σώκρατες, καὶ ἡ κακία. **ΣΩ.**
 Πολλῇ γέ τινη εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρησθαι, ὡς Μένων,
 εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνέυρηκα ἀρετῶν

παρά σοι κειμένων. αἰτάρ, ὦ Μένων, κατὰ ταύτην εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμήνη, εἴ μου ἱερομένου με περὶ οὐσίας, ὃ τι ποτ' ἐστὶ, πολλὰς καὶ πάντας ἔλεγες αὐτὰς εἶναι, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἢ „ἄρα τοῦτο φῆς πολλὰς καὶ παντοδαπὰς εἶναι κερφερούσας ἀλλήλων, τῷ μελίττας εἶναι; ἢ τοῦ οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλω δέ τῳ, οἷον, ἢ κάλλιγγέθει, ἢ ἄλλω τῳ τῶν τοιούτων;“ εἶπέ, τί ἂν ἀνω οὕτως ἐρωτηθεῖς; MEN. Τοῦτ' ἔγωγε, ὅτι διαφέρουσιν, ἢ μελίτται εἰσιν, ἢ ἕτερα τῆς ΣΩ. Εἰ οὖν εἶπον μετὰ ταῦτα, „τοῦτο τοίνυν μετὸ εἶπέ, ὦ Μένων, ὅτι οὐδὲν διαφέρουσιν, ἀλλὸν εἶναι ἅπασαι, τί τοῦτο φῆς εἶναι;“ εἶχες ἢ ἂν τί μοι εἰπεῖν; MEN. Ἐγωγε. IV. ΣΩ. δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κἄν εἰ πολλὰ καὶ ἁπλοδαπαῖ εἰσιν, ἐν γὰρ τι εἶδος ταυτῶν ἅπασαι ἰδί δι' ὃ εἰσὶν ἀρεταί, εἰς ὃ καλῶς που ἔχει ἀποκριθῆναι τὸν ἀποκρινοῦμενον τῷ ἐρωτήσαντι, ἐκεῖνο εἶναι, ὃ τυγχάνει οὐσα ἀρετῆ. ἢ οὐ μανθάνεις, ἐγώ; MEN. Δοκῶ γὰρ μοι μανθάνειν, οὐ μὲν βούλομαι γὰρ πῶ κατέχω τὸ ἐρωτώμενον. ΣΩ. τερον δὲ περὶ ἀρετῆς μόνον σοι οὕτω δοκεῖ, ἢ ἄλλων, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ γυναικῶν ἄλλων, ἢ καὶ περὶ ὑγιείας καὶ περὶ μετριοτήτων καὶ περὶ ἰσχύος ὡσαύτως; ἄλλη μὲν ἀνδρὸς σοι εἶναι ὑγίεια, ἄλλη δὲ γυναικῶν, ἢ ταυτὸς ταυτῆς εἶδος ἐστίν, ἐάν περ ὑγίεια ἦ, ἐάν τε ἐν ἀνδρῶν ἐάν τε ἐν ἄλλω ὄψων ἦ; MEN. Ἡ αὐτὴ μοι

ἰεμά τε εἶναι καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. ΣΩ. Οὐκ
 ἔστι καὶ μέγεθος καὶ ἰσχύς; εἴαν περ ἰσχυρὰ γυνή ἦ,
 αὐτῷ εἶδει καὶ τῇ αὐτῇ ἰσχύϊ ἰσχυρὰ ἔσται; τὸ
 ρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω, οὐδέν διαφέρει πρὸς τὸ
 εἶδος εἶναι ἢ ἰσχύς, εἴαν τε ἐν ἀνδρὶ ἦ, εἴαν τε ἐν γυ-
 ναικί. ἢ δοκεῖ τί σοι διαφέρειν; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε.
 Ω. Ἡ δὲ ἀρετὴ πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι διοίσει τι, εἴαν
 ἐν παιδί ἢ εἴαν τε ἐν πρεσβύτῃ, εἴαν τε ἐν γυναικί
 ν τε ἐν ἀνδρὶ; ΜΕΝ. Ἐμοιγέ πως δοκεῖ, ὡς Σώ-
 κριτες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τοῦτοις.
 Ω. Τί δέ; οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγε, πόλιν εὖ
 οἰκεῖν, γυναικὸς δέ, οἰκίαν; ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ.
 ρ οὐκ οἶόν τ' εἶ εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο
 ἕν; μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα; ΜΕΝ.
 ὁ δὴ τὰ. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἂν περ δικαίως καὶ σωφρόνως
 οἰκῶσι, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν;
 ΜΕΝ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφοτέροι
 ἵκονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνή
 καὶ ὁ ἀνήρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης. ΜΕΝ.
 γαίνομαι. ΣΩ. Τί δέ; παῖς καὶ πρεσβύτης μῶν,
 κύλιπτοι ὄντες καὶ ἄδικοι, ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοι-
 ν; ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δι-
 καιοί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἀνθρώποι τῷ
 ὑπὲρ τρόπῳ ἀγαθοὶ εἰσι; τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες
 ἀγαθοὶ γίγνονται. ΜΕΝ. Ἐοικεν. ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ
 οὐ, εἴγε μὴ ἡ αὐτῇ ἀρετῇ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν
 τρόπῳ ἀγαθοὶ ἦσαν. ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. V. ΣΩ.
 πειθὴ τοίνυν ἡ αὐτῇ ἀρετῇ πάντων ἔστι, πειρῶ

αρα και αυτους αρετη η αρετη, η αρετων,
 λου, ἄρχειν οἶω τε εἶναι τοῦ δεσπύτου; κα
 ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρχων; ΜΕΝ. Οἱ
 δοκεῖ, ὡ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γὰρ εἰκός,
 ἔτι γὰρ καὶ τόδε σκόπει ἄρχειν φῆς οἶόν
 προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκι
 ΜΕΝ. Οἴμαι ἔγωγε. ἢ γὰρ δικαιοσύνη, ὡ
 ἀρετή ἐστι. ΣΩ. Πότερον ἀρετή, ὡ Μένε
 τις; ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὡς ἴ
 δοτουῶν. οἶον, εἰ βούλει, στρογγυλότητι
 ποιμῖ ἂν ἔγωγε, ὅτι σχῆμά τι ἐστίν, οὐχ οὔτι
 ὅτι σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἂν εἴποιμι
 ἄλλα ἐστὶ σχήματα. ΜΕΝ. Ὅρθῶς γε
 ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω οὐ μόνον δικαιοσύνην,
 ἄλλας εἶναι ἀρετάς. ΣΩ. Τίνας ταύτας, ε
 καὶ ἐγὼ σοι εἴποιμι ἂν καὶ ἄλλα σχήματα.
 λεύοις, καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἰπέ ἄλλας ἀρετά
 ἢ ἀυτοῖα ταύτην ξυμμε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι

ρητην λαβεῖν κατὰ πάντων, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις.
 Ω. Εἰκότως γε. ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οἷός
 ᾶ, ἡμᾶς προσβιβάσαι. μανθάνεις γάρ που, ὅτι οὐ-
 σοὶ ἔχει περὶ παντός. εἴ τίς σε ἀνέροιτο τοῦτο, ὃ νῦν
 ἢ ἐγὼ ἔλεγον, τί ἐστι σχῆμα, ὦ Μένων; εἰ αὐτῷ
 πες ὅτι στρογγυλότης, εἰ σοι εἶπεν, ἄπερ ἐγὼ, πό-
 ρον σχῆμα ἢ στρογγυλότης ἐστίν, ἢ σχῆμά τι, εἴ-
 πες δὴ που ἄν, ὅτι σχῆμά τι. ΜΕΝ. Πάνυ γε.
 Ω. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχήματα;
 ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἴ γε προσαηρώτα σε, ὅποια,
 λεγες ἄν; ΜΕΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Καὶ αὖ εἰ περὶ χρω-
 ατος ὡσαύτως ἀνήρετο, ὃ τι ἐστί, καὶ εἰπόντος σου
 τι τὸ λευκόν, μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἑρωτῶν, πύ-
 ρον τὸ λευκόν χρωμᾶ ἐστιν, ἢ χρωμᾶ τι, εἴπες ἄν,
 τι χρωμᾶ τι, διότι καὶ ἄλλα τυγχάνει ὄντα; ΜΕΝ.
 Ἐγωγε. ΣΩ. Καὶ εἴ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρω-
 ατα, ἔλεγες ἄν ἄλλα, ἃ οὐδὲν ἦττον τυγχάνει ὄντα
 ρώματα τοῦ λευκοῦ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖν, ὡς-
 ερ ἐγὼ, μετήει τὸν λόγον, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αἰεὶ εἰς
 ὅλλα ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μὴ μοι οὕτως, ἀλλ' ἐπει-
 ἢ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐνὶ τινι προσαγορεύεις ὀνόματι,
 αἰ φῆς οὐδὲν αὐτῶν ὃ τι οὐ σχῆμα εἶναι, καὶ ταῦ-
 α, ἐναντία ὄντα ἀλλήλοις· ὃ τι ἐστὶ τοῦτο, ὃ οὐδὲν
 ἦττον κατέχει τὸ στρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ, ὃ δὴ ὀνομαί-
 εις σχῆμα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον
 σχῆμα εἶναι, ἢ τὸ εὐθύ; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; ΜΕΝ.
 Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὅταν οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν
 ἰᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον εἶναι στρογγύλον, ἢ εὐθύ;

οὐδὶ τὸ εὐθὺ εὐθὺ, ἢ στρογγύλον; ΜΕΝ. Οὐ δὲ
 που, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲ
 μᾶλλον φῆς εἶναι τὸ στρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὶ τὸ
 ἕτερον τοῦ ἑτέρου. ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις. VII. ΣΩ.
 Τί ποτε οὖν τοῦτο, οὗ τοῦτο ὄνομά ἐστι τὸ σχῆμα,
 πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῶ ἐρωτῶντι οὕτως ἢ περὶ σχή-
 ματος ἢ περὶ χρώματος εἶπες, ὅτι ἄλλ' οὐδὲ μανθάνω
 ἔγωγε ὅ τι βούλει, ὦ ἄνθρωπε, οὐδὲ οἶδα ὅ τι
 λέγεις, ἴσως ἂν ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν· οὐ μανθάνω
 ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ταυτὸν; ἢ οὐδὶ ἐπὶ
 τούτοις, ὦ Μένων, ἔχοις ἂν εἰπεῖν, εἴ τις ἐρωτῆ; τι
 ἐστὶν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλ-
 λοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταυτὸν ἐπὶ πᾶσι; πειρῶ
 εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηταί σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς
 ἀρετῆς ἀπόκρισιν. ΜΕΝ. Μὴ, ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρα-
 τες, εἰπέ. ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι; ΜΕΝ. Πάν-
 γε. ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς
 ἀρετῆς; ΜΕΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν
 ἄξιον γάρ. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φέρε δὴ,
 πειρῶμεθ' ἂν σοι εἰπεῖν, τί ἐστὶ σχῆμα. σκοπεῖ οὖν, εἰ
 τόδε ἀπόδεχῆ αὐτὸ εἶναι. ἔστω γάρ δὴ ἡμῖν τοῦτο τὸ
 σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀπὸ
 ἐπόμενον· ἱκανῶς σοι, ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γάρ
 κἂν οὕτως ἀγαπήην, εἴ μοι ἀρετὴν εἶποις. ΜΕΝ.
 Ἀλλὰ τοῦτό γε εὐηθέες, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Πῶς λέ-
 γεις; ΜΕΝ. Ὅτι σχῆμά πού ἐστι, κατὰ τὸν οὐδὲν
 λόγον, ὃ αἰεὶ χροῖά ἔπεται. ΣΩ. Εἶεν. VIII. ΜΕΝ.
 Εἰ δὲ δὴ τὴν χροῖαν τις μὴ φαίη εἶδέναι, ἀλλὰ ὡσαύ-
 ραι

ἰσοῦ ὥσπερ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἶε σοι
 ἴσθαι; ΣΩ. Τάληθῆ ἔγωγε. καὶ εἰ μὲν γε
 ὧν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν
 νος, εἶπομι ἂν αὐτῷ· ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρήται,
 ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον, λαμβάνειν λόγον· καὶ
 εἰ δέ, ὥσπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄν-
 ται, ἴλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πραότε-
 ς καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ
 διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τάληθῆ ἀποκρι-
 ᾶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν πρόσομολογῆ εἰ-
 ἔρωτώμενος. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγὼ σοι οὐ-
 εῖν. λέγε γάρ μοι· τελευτὴν καλεῖς τι, τοῖόν-
 ν, οἷον πέρας καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταν-
 λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροίτο.
 γε που καλεῖς πέπερανθαι τι καὶ τετελευτη-
 τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον.
 Ἀλλὰ καλῶ, καὶ οἶμαι μανθάνειν ὃ λέγεις.
 δ' ἐπίπεδόν καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὐ στερεόν,
 ἵτα τὰ ἐν γεωμετρίας; ΜΕΝ. Ἐγώ γε καλῶ.
 δη τοίνυν ἂν μανθάνοις μου ἐκ τούτων σχῆμα
 κατὰ γὰρ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ
 ἔδον περαινέει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν ξυλ-
 ᾶποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. IX. ΜΕΝ.
 ῥῶμα τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Τριβριστής
 Μένων. ἀνδρὶ πρεσβύτη πράγματα προστά-
 ποκρίνεσθαι, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνη-
 ἱπεῖν, ὃ τί ποτε λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι.
 Ἀλλ' ἐπειδὴν μοι σὺ τοῦτ' εἶπης, ὦ Σώκρα-

τες, ἰσῶ σοι. ΣΩ. Κἄν κατακαλυμμένος τις γνώσῃ,
 ὦ Μένων, διαλεγόμενον σοῦ, ὅτι καλὸς εἶ καὶ ἐρα-
 σταί σοι ἔτι εἰσὶ. ΜΕΝ. Τί δῆ; ΣΩ. Ὅτι οὐδὲν
 ἄλλ' ἢ ἐπιπάττις ἐν τοῖς λόγοις, ὅπερ ποιοῖσιν οἱ
 τυραννῶντες, ἢ τε τυραννεύοντες, ἕως ἂν ἐν ᾧρα ᾧσι
 καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἤτιον τῶν
 καλῶν χαριούμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρινοῦμαι. ΜΕΝ.
 Πάνυ μὲν οὖν χάρισαι. ΣΩ. Βούλει οὖν σοι κατὰ
 Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθή-
 σαις; ΜΕΝ. Βούλομαι. πῶς γάρ οὔ; ΣΩ. Οὐκοῦν
 λέγετε ἀπορροῆς τινὰς τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλήν;
 ΜΕΝ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ
 δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται; ΜΕΝ. Πάνυ γ.
 ΣΩ. Καὶ τῶν ἀπορροῶν τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν
 πόρων, τὰς δὲ ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι; ΜΕΝ.
 Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι; ΜΕΝ.
 Ἔγωγε. ΣΩ. Ἐκ τούτων δῆ ξύνες ὅ τι λέγω, ὡς
 Πίνδαρος. ἔστι γάρ χρῶα ἀπορροῆ σχημάτων ὅς
 ξύμμετρος καὶ αἰσθητός. ΜΕΝ. Ἀριστά μοι δοκί-
 ῶ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρηκέναι. Ἔ
 ἴσως γάρ σοι κατὰ ξυνηθείαν εἴρηται, καὶ ἅμα,
 μοι, ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φη-
 ῶ ἔστι, καὶ ὁσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιοῦ-
 ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τραγικὴ γάρ ἐστι
 Μένων, ἢ ἀπόκρισις. ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον
 περὶ τοῦ σχήματος. ΜΕΝ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἄλ-
 ἔστιν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν;
 ἀλλ' ἐκείνη βελτίων. οἴμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξῃ

μή, ὡςπερ ^{λέγεις} χθές ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρό
τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμένειαι τε καὶ μνηθεῖης.

MEN. Ἀλλὰ περιμένοιμι ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι
πολλὰ τοιαῦτα λέγοις. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν προθυμίας
γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἔνεκα καὶ ἔμαντοῦ, λέ-
γων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἶός τ' ἔσομαι πολ-
λά τοιαῦτα λέγειν. **Χ.** Ἀλλ' ἴθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ
ἐμοὶ τὴν ὑπόσχέσιν ἀποδοῦναι, κατὰ ὅλου εἰπῶν ἀρε-
τῆς πέρι, ὅ τι ἐστί, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ
ἑός, ὅπερ φασὶ τοὺς ξυγγίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ
σκωπτοντες, ἀλλὰ ἰάσθαι ὅλην καὶ ὑγιή εἰπέ, τί ἐστιν
ἀρετὴ. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας.

MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι,
καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύ-
νασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα
τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι κερδίσθαι. **ΣΩ.** Ἄρα
λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυ-
μητὴν εἶναι; **MEN.** Μάλιστα γε. **ΣΩ.** Ἄρα, ὡς ὄν-
των τινῶν, οἱ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἑτέρων δέ, οἱ
τῶν ἀγαθῶν; οὐ πάντες, ὦ ἄριστε, δοκοῦσί σοι τῶν
ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν; **MEN.** Οὐκ ἔμοιγε. **ΣΩ.** Ἀλλὰ
τινες τῶν κακῶν; **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Οἰόμενοι τὰ
κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ γιγνώσκοντες, ὅτι
κακὰ ἐστίν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν; **MEN.** Ἀμ-
φότερα ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Ἡ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ
Μένων, γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστίν, ὅμως
ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; **MEN.** Μάλιστα. **ΣΩ.** Τί ἐπι-
θυμεῖν λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῶ; **MEN.** Γενέσθαι.

τι γὰρ ἄλλο; ΣΩ. Πότερον ἤγο
 ὤφελειν ἐκείνον ᾧ ἂν γένηται, ἢ γι
 καὶ ὅτι βλάπτει, ᾧ ἂν πικρῇ; ΜΕ
 ἤγοούμενοι τὰ κακὰ ὠφελῖν, εἰσὶ
 σκοπτες ὅτι βλάπτει. ΣΩ. Ἡ καὶ
 γνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἴσθιν
 κακὰ ὠφελῖν; ΜΕΝ. Οὐ πᾶνυ μο
 ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οἱ
 θυμοῦσιν, οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλὰ
 ἀγαθὰ εἶναι· ἴσθι δὲ ταῦτά γε κακὰ
 τες αὐτὰ, καὶ οἴόμενοι ἀγαθὰ εἶναι
 ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν· ἢ οὐ; ΜΕ
 οὔτοί γε. ΣΩ. Τί δέ; οἱ τῶν κακῶν
 τες, ὡς φῆς σὺ, ἤγοούμενοι δὲ τὰ κακ
 ρον, ᾧ ἂν γένηται, γιγνώσκουσι δῆ
 σονται ὑπ' αὐτῶν; ΜΕΝ. Ἀνάγκη.
 βλαπτομένους οὗτοι οὐκ οἴονται ἀθ
 ὄσον βλάπτονται; ΜΕΝ. Καὶ τοῦ
 τοὺς δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας;
 ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν, ὅστις βού
 κακοδαίμων εἶναι; ΜΕΝ. Οὐ μοι δο
 ΣΩ. Οὐκ ἄρα βούλεται, ᾧ Μένων,
 εἴπω μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τ
 ἀθλιον εἶναι, ἢ ἐπιθυμῶν τῶν κακῶν
 ΜΕΝ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ἢ
 αἰεὶς βούλεται τὰ κακὰ. ΧΙ. ΣΩ
 ἔλεγες, ὅτι ἴσθιν ἢ ἀρετῇ βούλεσθαι
 δύνασθαι; ΜΕΝ. Εἶπον γάρ. ΣΩ

εχθέντος τὸ μὲν βούλεσθαι πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ ἴσως οὐδὲν ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου βελτίων; ΜΕΝ. εἶται. ΣΩ. Ἀλλὰ δῆλον, ὅτι, εἴπερ ἔστι βελτίων ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἢ εἴη ἀμείνων.

V. Πάνυ γε. ΣΩ. Τοῦτ' ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, τὸν σὸν λόγον ἀρετῆ, δύναμις τοῦ πορίζεσθαι ἀγαθά.

ΜΕΝ. Παντάπασι μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατους ἔχειν, ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις. ΣΩ. Ἴδωλή καὶ τοῦτο εἰ ἀληθὲς λέγεις. ἴσως γὰρ ἂν εἴς τὸ τάγαθὰ φῆς οἶόν τ' εἶναι πορίζεσθαι ἀρετῆ;

ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οἷον ὑγίειάν τε καὶ πλοῦτον καὶ χρυσίον λέγω ἀργύριον κτᾶσθαι, καὶ τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρετὴν ἄλλ' ἅττα λέγεις τάγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα;

V. Οὐκ, ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ τοιαῦτα. ΣΩ. χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετῆν, ὡς φησι Μένων, ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἄλλος ξένος. πότερον πρόστιδος τι τοῦτω τῷ πότῳ Μένων, τὸ δικαίως καὶ δσίως, ἢ οὐδὲν σοι δια-

ί, ἀλλὰ, κἂν ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζεται, ὁμοίως ὑπὲρ ἀρετῆν καλεῖς; ΜΕΝ. Οὐ δῆπον, ὡς Σώκρατες, ἀλλὰ κακίαν. ΣΩ. Πάντως δῆπου δεῖ ἄρα, κκε, τοῦτω τῷ πότῳ δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ὁσιότητα προσεῖναι, ἢ ἄλλο τι μῶριον ἀρετῆς;

ΜΕΝ. Πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετῆ γένοιτ' ἂν; Τὸ δὲ μὴ ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἔταν ἰκαίον ἢ μήτε αὐτῷ μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετῆ καὶ

ΔΤ. ΟΡ. ΤΟΜ. ΙΙΙ. Q

αἰτή ἐστὶν ἢ ἀπορία; MEN. Φαίνομαι ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν τοιοῦτων ἀρῶν, ἀρετὴ ἂν εἴη, ἀλλὰ, ὡς ἔοικε δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται, ὡς τῶν τῶν τοιοῦτων, κακία. MEN. Δοκεῖ εἶναι ὡς λέγεις. XII. ΣΩ. Οὐκοῦν ὀλίγον πρότερον μύριον ἀρετῆς ἔφαρκαί σοι καὶ σωφροσύνην καὶ πᾶσι τούτοις. MEN. Ναί. ΣΩ. Εἰτά, ὦ Μένων, καὶ ἀρετὴν; MEN. Τί δὴ, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐπεὶ δὲ δεηθέντος σου μὴ καταγνῆναι μηδὲν ἀρετὴν, καὶ δόντος παραδείγματα καὶ κρινεσθαι, τοῦτου μὲν ἠμέλησας, ἀρετὴν δὲ ἀρετὴ ἐστὶν οἷόν τ' εἶναι τὰ γὰρ θεοὶ καὶ δικαιοσύνης, τοῦτο δὲ φῆς μύριον ἀρετῆς. Εἰ γὰρ ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ξυμβαίνει, ἐξ ὧν καὶ τὸ μετὰ μύριον ἀρετῆς πρῶτον ὡς τοῦτο ἀρετὴν εἶναι; τὴν γὰρ δικαιοσύνην καὶ ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστον τούτων. ΣΩ. Ἐπεὶ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖσθαι, ἀρετῆς δὲ πᾶσαν δὲ φῆς πρῶτον ἀρετὴν εἶναι, ἀρετῆς μύριον ἀρετῆς πρῶτῃται, ὡς περ εἶρηκαί σοι ἐστὶ τὸ ὅλον, καὶ ἤδη γνωσομένου σου ἀρετῆς κατακερματίζεις αὐτὴν κατὰ μύρια. ΣΩ. Ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀρετῆς Μένων, τί ἐστὶν ἀρετὴ, εἰ μετὰ μύριον ἀρετῆς ἀρετὴ ἂν εἴη; τοῦτο γὰρ εἶπες.

τις, ὅτι πᾶσα ἢ μετὰ δικαιοσύνης πράξεις ἀρετῆ
ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρω-
ως, ἀλλ' οἶε τινα εἶδέναι μόριον ἀρετῆς ὃ τῆ
, αὐτὴν μὴ εἶδόντα; *MEN.* Οὐκ ἔροίγε δοκεῖ.

Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτι ἐγὼ σοι ἄρτι ἀπεκρι-
ν περιὸ τοῦ σχήματος, ἀπεβύλλομεν που τὴν τοι-
ν ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἐτι ζητουμένων καὶ
ν ὠμολογημένων ἐπιχειροῦσάν ἀποκρίνεσθαι.

IV. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβύλλομεν, ὦ Σώκρατες.

Μὴ τοίνυν, ὦ ἀριστε, μηδὲ σύ, ἐτι ζητουμένης
ἧς ὅλης ἂ τι ἐστί, οἴου διὰ τῶν ταύτης μορίων
κρινόμενος δηλώσειν αὐτὴν ὄπωπῶν, ἢ ἄλλο ὅτι-
τοῦτω τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς
ς δεήσεισθαι ἐρωτήσεως, τίνος ὄντος ἀρετῆς λέ-
ᾶ λέγεις; ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν; *MEN.* Ἐμοι-
οκεῖς ὀρθῶς λέγειν. *XIII. ΣΩ.* Ἀπόκριναι τοῖ-

πάλιν ἐξ ἀρχῆς, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ

αἴρός σου; *MEN.* Ὡ Σώκρατες, ἤκουον μὲν

τε πρὶν καὶ ξυγγενῆσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ

ἰς τε ἀπόρεις, καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν,

νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς, γοητεύεις με καὶ φαρμά-

καὶ ἀτεχνῶς κατεπαθεῖς, ὥστε μεστὸν ἀπορίας

πνεῖναι· καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶ-

, ὁμοιωτάτος εἶναι τὸ τε εἶδος καὶ τᾶλλα ταύτη

πλατεία νάρκη τῇ θαλάττιᾳ· καὶ γὰρ αὕτη τὸν

πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον νάρκαρον ποιεῖ. καὶ

δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, νάρ-

α. ἀληθῶς γὰρ ἔγωγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα

οὐδ' ἀποδημῶν. εἰ γὰρ ξένος ἐκ ἄλλης ποιεῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθῆις. ΣΩ. εἶ, ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπάτησάς μάλιστα, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Γινώσκω εἰκάσας. ΜΕΝ. Τίνος δὴ οἶει; ΣΩ. κάσω. ἐγὼ δὲ τόδε οἶδα περὶ πάντων τὰ χαίρουσιν εἰκαζόμενοι· λυσιτελεῖ γὰρ ἡ γὰρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἰ εἰκόνες. εἰκάσομαι σε. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ἢ νάρκη οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῆ ναρκίην, ἔσθ' ὅδ' μή, οὐ. οὐ γὰρ εὐπόρων αὐτὸς τοὺς ἀπορεῖν, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν ἢ ἔστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, σὺ μέντοι εἰ μὲν ᾗδειςθα, πρὶν ἐμοῦ ἄψασθαι, νῦν εἴ οὐκ εἰδῶτι. ὅμως δὲ ἐθέλω μετὰ σοὶ καὶ εἰσπλάγῃ. ἔτι ποτὲ ἔτι. XIV

οὐκ ἄρα ἐστὶ ζητεῖν ἀνθρώπῳ οὔτε ὃ οἶδεν, οὔτε ἢ οἶδεν. οὔτε γὰρ ἄν, ὃ γέ οἶδε, ζητοῖ· οἶδε γάρ, οὐδὲν δεῖ τῷ γε τοιοῦτῳ ζητήσεως· οὔτε ὃ μὴ οἶδεν· εἰ γὰρ οἶδεν, ὃ τι ζητήσει. ΜΕΝ. Οὐκ οὖν καλῶς σοι εἶ λέγεσθαι ὁ λόγος οὗτος, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ ἔγωγε. ΜΕΝ. Ἐχεις λέγειν ὅπη; ΣΩ. Ἐγώ γε. ἴσθ' ἄν γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σοφῶν περὶ τὰ ἅπαντα πράγματα. ΜΕΝ. Τίνα λόγον λεγόντων; ΣΩ. ἡθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν. ΜΕΝ. Τίνα τοῦ·; καὶ τίνες οἱ λέγοντες; ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντες ἐ τῶν ἱερῶν τε καὶ τῶν ἱερειῶν, ὅσοις μεμλήκασι, ἵνα μεταχειρίζονται, λόγον οἷοις εἶναι διδόν. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοι εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτὶ ἐστίν. ἀλσκόπει, εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ ἡ ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε ἡ τελευταία, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τότε δὲ ἵνα γίγνεσθαι· ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ ἐ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιώναι τὸν βίον,“ οἷσι γὰρ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δεξεται, ἐς ἡν ὑπερθεῖν ἄλιον κείνων ἐνάτω ἔπει ἀντιδοῖ ψυχὰν ἵλιν. ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ, φίλοι τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν ὄνον ἡρώεις ἀγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται. „XV: τε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὔσα καὶ πολλάκις γεννῶσα, καὶ ἑωρακῦσα καὶ τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν ἕδου ἐ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὃ τι οὐ μεμιάθηκεν· τε οὐδὲν θανυμαστόν καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἄλλ-

τιν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὄλο
οὖν δεῖ πείθεσθαι τούτῳ τῷ ἔριστικῷ λό
μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργούς ποιήσῃ, καὶ ἔσι
λακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἡδὺς ἀκοῦσαι· ὅδε ἰ
κοὺς τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ· ὃ ἔγὼ πισ
θῆ εἶναι, ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν, ἀρετ
ΜΕΝ. Ναι, ὦ Σώκρατες. ἀλλ' ἀπλῶς λέ
ῶτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἦν καλοῦμεν μά
μνησίς ἐστιν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς ἰ
ΣΩ. Καὶ ἄρτι εἶπον, ὦ Μένων, ὅτι πα
καὶ νῦν ἐρωτᾷς, εἰ ἔχω σε διδάξαι, ὅς οὐ
χὴν εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν, ἵνα δὴ εὐθύς
αὐτὸς ἐμαντῷ τὰναντία λέγων. ΜΕΝ.
Δια, ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας,
ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἴ πως μοι ἔχεις ἐνδεί
ἔχει ὡςπερ λέγεις, ἐνδειξαι. ΣΩ. Ἀλλ' ἔστι
διον. οὐμὲν δὲ ἐθέλω προθύμῃθῆναι. σοῦ ἔ

φραίνεται, ἢ αναμιμνησκόμενος, ἢ μανθάνων παρ' ὤ. ΜΕΝ. Ἄλλα προσέξω. XVI. ΣΩ. Εἶπέ δὴ ὦ παῖ· γινώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦ-
 ἐστι; ΠΑΙ. Ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν τετράγω-
 χωρίον ἴσας ἔχον τὰς γῆμμάς ταύτας πάσας,
 ἄρας οὔσας; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ταυ-
 τὰς διὰ μέσου ἐστὶν ἴσας ἔχον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ
 εὖν εἴη ἂν τοιοῦτον χωρίον καὶ μῆζον καὶ ἔλατ-
 ; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴη αὕτη ἡ πλευρὰ
 ἐν ποδοῖν καὶ αὕτη δυοῖν, πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ
 ν; ὧδε δὲ σκόπει· εἰ ἦν ταύτη δυοῖν ποδοῖν, ταύ-
 δὲ ἐνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἢ ἅπαξ ἦν ἂν δυοῖν
 ἴοιεν τὸ χωρίον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ
 ἔν ποδοῖν καὶ ταύτη, ἄλλο τι ἢ δις δυοῖν γίγνε-
 ; ΠΑΙ. Γίγνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα δις γίγνεται
 ἴων. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσὶν οἱ δις δύο
 λες, λογισάμενος εἶπέ. ΠΑΙ. Τέτταρες, ὦ Σώκρα-
 ΣΩ. Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτε-
 ροῦ διπλασίον, τοιοῦτον δὲ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς
 εμμάς, ὥσπερ τοῦτο; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσων οὖν
 αὖ ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρῶ μοι
 εἶν, πηλίκῃ τις ἔσται ἐκείνου ἡ γραμμὴ ἐκάστη. ἢ
 γὰρ τοῦδε, δυοῖν ποδοῖν· τί δὲ ἢ ἐκείνου τοῦ δι-
 εσίου; ΠΑΙ. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι διπλασία.
 ΣΩ. Ὁραῖς, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τούτων οὐδὲν διδάσκω,
 ἔρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὔτις οἶεται εἰδέναι ὅποια
 ἐν, ἀφ' ἧς τὸ ὀκτάπουν χωρίον γενήσεται· ἢ οὐ
 εἶ σοι; ΜΕΝ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οἶδεν οὖν; ΜΕΝ.

Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οἴεται δὲ γε, ἀπὸ τῆς διπλασίας;
 ΜΕΝ. Ναί. XVII. ΣΩ. Οἶω δὲ αὐτὸν ἀναμιμνήσκου-
 σκόμενον ἐπιξῆς, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεισθαι. οὐ δέ
 μοι λέγε, ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῆς τὸ διπλά-
 σιον χωρίον γίνεσθαι; τοιόνδε λέγω· μὴ ταύτη
 μὲν μακρὸν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἴσον πάνταξ ἴστω,
 ὡς περ τοῦτ'· διπλάσιον δὲ τοῦτου, ὀκτάτου. ἀ-
 λλί ἕρα, εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἕροσθαι.
 ΠΑΙ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύτης
 γίνεταί, ἂν ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθίδου.
 ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δὲ, φῆς, ἔσται τὸ
 ὀκτάπουν χωρίον, ἂν τέταρτος τοσαύται γένηται;
 ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἀναγρῆσθόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς ἴσως
 τέταρτος· ἄλλο τι ἢ τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ φῆς τὸ ὀκτάπουν
 εἶναι; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἴστω
 ταυτὶ τέταρτα, ὧν ἕκαστον ἴσον τοῦτω ἔσται τῷ τε-
 τράπودي; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσον οὖν γίνεταί; ὃ
 τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩ. Διπλά-
 σιον οὖν ἔσται τὸ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Οὐ μὲν
 Δία. ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.
 ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἕρα, ὃ παῖ, οὐ διπλάσιον,
 ἀλλὰ τετραπλάσιον γίνεταί χωρίον. ΠΑΙ. Ἀκριβῆ
 λέγεις. ΣΩ. Τετράρων γὰρ τετράκις ἔστιν ἕκκαίδεκα
 οὐχί; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ὀκτάπουν δ' ἀπὸ ποίας
 γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον; ΠΑΙ.
 Φημί. ΣΩ. Τετράπουν δὲ ἀπὸ τῆς ἡμίσεως ταυτῆς
 τοῦτ'; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Εἴεν. τὸ δὲ ὀκτάπουν οὐ
 τοῦδε μὲν διπλάσιον ἔσται, τοῦτου δὲ ἡμισυ; ΠΑΙ.

Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσται ἢ τοσαύτης γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἢ τοσησδί, ἢ οὐ; ΠΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτω. ΣΩ. Καλῶς. τὸ γάρ σοι δοκοῦν, τοῦτο ἀποκρίνου, καὶ μοι λέγε· οὐχ ἦδε μὲν δυοῖν ποδοῖν ἦν, ἢ δὲ τεττάρων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτάποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τετραπόδος. ΠΑΙ. Δεῖ. ΣΩ. Πειρῶ δὴ λέγειν πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι. ΠΑΙ. Τρίποδα. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἄνπερ τρίπους ἦ, τὸ ἡμισυ ταύτης προσληψόμεθα, καὶ ἔσται τρίπους; δύο μὲν γὰρ οἶδε, ὁ δὲ εἷς· καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως· δύο μὲν οἶδε, ὁ δὲ εἷς· καὶ γίγνεται τοῦτο τὸ χωρίον ὃ φῆς. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἂν ἢ τῆδε τριῶν καὶ τῆδε τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν τρεῖς ποδῶν γίγνεται; ΠΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Τρεῖς δὲ τρεῖς πόσοι εἰσὶ πόδες; ΠΑΙ. Ἐννέα. ΣΩ. Ἔδει δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ἀπὸ τῆς τρίποδος πω τὸ ὀκτάπουρον χωρίον γίγνεται. ΠΑΙ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' ἀπὸ ποίας, πειρῶ ἡμῖν εἰπεῖν ἀκριβῶς, καὶ εἰ μὴ βούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἀπὸ ποίας. ΠΑΙ. Ἀλλὰ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ οἶδα. XVIII. ΣΩ. Ἐνόηεις αὐτῶν, ὦ Μένων, οὗ ἔστιν ἤδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεισθαι; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἦδει μὲν οὐ, ἥτις ἐστὶν ἡ τοῦ ὀκτάποδος χωρίου γραμμὴ, ὡςπερ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν, ἀλλ' οὖν ᾤετο ταύτην τότε εἶδέναι, καὶ θαρσάλεως ἀπεκρίνετο, ὡς εἰδῶς, καὶ οὐχ ἠγέετο ἀπορεῖν, νῦν δὲ ἠγέεται ἀπορεῖν ἤδη, καὶ

ὡςπερ οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἶεται εἰδέναι. **MEN.** Ἀληθῆ λέγεις. **ΣΩ.** Οὐκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρόβλημα ὃ οὐκ ἤδει; **MEN.** Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ. **ΣΩ.** Ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ταρῆακ, ὡςπερ ἡ νύκκη, μῶν τι ἐβλάψαμεν; **MEN.** Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Προὔργου γοῦν τι πεποιθήκαμεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ὅλην ἔχει. νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσμεν ἂν ἠδῶς, οὐκ εἰδῶς, τότε δὲ ἠαδίως ἂν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλὰς ὄντ' ἂν εὐ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχει μῆκει. **MEN.** Ἔοικεν. **ΣΩ.** Οἶε οὖν ἂν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρήσαι ζητεῖν ἢ μαθάνειν τοῦτο, ὃ οἶε εἰδέναι οὐκ εἰδῶς, πρὶν εἰς ἀπορίαν κατεπίσειν, ἠγασάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησε τὸ εἰδέναι; **MEN.** Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Πηλοῦ ἄρα ταρήσας. **MEN.** Δοκεῖ μοι. **XIX.** **ΣΩ.** Σκέψαι δὴ, ἐταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν με ἐμοῦ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ μὴ διδάσκοντος· φύλαττε δέ, ἂν που εὕρησ με διδάσκοντα καὶ δῶς ἰόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶντι λέγε γὰρ μοι σὺ· οὐ τὸ μὲν τετραῦπον τοῦτο ἡμῶς ἐστι χωρίον; μαθάνεις; **ΠΑΙ.** Ἐγωγε. **ΣΩ.** Ἐβρον δὲ αὐτῷ πρόσθειμεν ἂν τουτὶ ἴσον; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἑκατέρω τούτων; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Οὐκοῦν προσαναπληρωσάμεθ' ἂν τὴν γωνίαν τόδε; **ΠΑΙ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ἄλλο τι γένοιτ' ἂν τέτταρα ἴσα χωρία τάδε; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Τί οὖν; τὸ ὅλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε;

; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον. ΣΩ. Ἐδει δὲ διπλάσιον
 ν γενέσθαι ἢ οὐ μέμνησαι; ΠΑΙ. Πάνυ γε.
 λ. Οὐκοῦν ἔστιν αὕτη γραμμὴ ἐκ γωνίας εἰς γων-
 ν[τινα] τέμνουσα δίχα ἕκαστον τούτων τῶν χωρίων;
 ΙΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὗται γίνονται
 ἰμμαι ἴσαι, περιέχουσαι τοῦτ' τὸ χωρίον; ΠΑΙ.
 γονται. ΣΩ. Σκόπει δὴ, πηλλικον τί ἐστι τοῦτο τὸ
 ριον. ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Οὐχὶ τεττάρων
 ὡν τούτων ἡμισυ ἕκαστου ἕκαστη ἢ γραμμὴ ἀπο-
 ηκεν ἐντός, ἢ οὐ; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσα οὖν
 ἰκαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστι; ΠΑΙ. Τέτταρα. ΣΩ.
 σα δὲ ἐν ταῦδε; ΠΑΙ. Δύο. ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα
 ν δυοῖν τί ἐστι; ΠΑΙ. Διπλάσια. ΣΩ. Τόδε οὖν
 πᾶτον γίγνεται; ΠΑΙ. Ὀκτάπουν. ΣΩ. Ἀπὸ
 ἄς γραμμῆς; ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς
 γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ τετραπόδος;
 ΙΙ. Ναί. ΣΩ. Καλοῦσι δὲ γε ταύτην διάμετρον οἱ
 ισταί, ὡστ', εἰ ταύτη διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς
 μέτρον ἄν, ὡς σὺ φῆς, ὡ πᾶϊ Μένωνος, γίγνοιτ'
 τὸ διπλάσιον χωρίον. ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡ Σώ-
 ιτες. XX. ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὡ Μένων; ἔστιν
 ινα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὔτος ἀπεκρίνατο; ΜΕΝ.
 ε, ἀλλ' ἑαυτοῦ. ΣΩ. Καὶ μὴν οὐκ ἤδει γε, ὡς
 μιν ὀλίγον πρότερον. ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ.
 ἦσαν δὲ γε αὐτῶ αὗται αἱ δόξαι, ἢ οὐ; ΜΕΝ.
 ι. ΣΩ. Τῆ οὐκ εἰδότε ἄρα, περὶ ὧν ἄν μὴ εἰδῆ-
 σιν ἀληθεῖς δόξαι, περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε.
 ΞΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ νῦν μὲν γε αὐτῷ ὡςπερ

οὐδενὸς διδάξαντος, ἀλλ' ἐρωτήσαντος, ἐπὶ ἀναλαβῶν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην;
Ναι. ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αἰσθήμην οὐκ ἀναμιμνήσκεισθαι ἐστὶ; ΜΕΤ
γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὴν ἐπιστήμην, ἣν νῦν ἔχει, ἦτοι ἔλαβέ ποτε ἢ αἰεὶ εἶχε; ΜΕΝ. Ν.
Οὐκοῦν, εἰ μὲν αἰεὶ εἶχεν, αἰεὶ καὶ ἦν ἐπιστῆ
δὲ ἔλαβέ ποτε, οὐκ ἂν ἐν γε τῷ νῦν βίῳ εἴλη
ἢ δεδίδαχέ τις τοῦτον γεωμετρεῖν. οὗτος γάρ
περὶ πάσης γεωμετρίας ταυτὰ ταῦτα καὶ τῷ
μαθημάτων ἀπάντων. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο
δεδίδαχε; δίκαιος γάρ που εἰ εἰδέναι, ἄλλως
δὴ ἐν τῇ σῆ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται.
Ἄλλ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν
ΣΩ. ἔχει δὲ ταύτας τὰς δόξας, ἢ οὐχί;
Ἀνάγκη, ὡς Σώκρατες, φαίνεται. ΣΩ. Εἰ
τῷ νῦν βίῳ λαβῶν ἤδει τοῦτο, δῆλον ὅτι

οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὲν ἢ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ· ἀθάνατος ἂν ἢ ψυχὴ εἴη; ὥστε θαρρόντα χρηὸ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος νῦν, - τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ μὴ μεμνημένος - ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμνησκεισθαι. ΜΕΝ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἔμοι, ὦ Μένων, καὶ τὰ μὲν γε ἄλλα οὐκ ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου διύσχυρισαιμην· ὅτι δ' οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν, ἅ μὴ τις οἶδε, βελτίους ἂν εἴημεν καὶ ἀνδρικώτεροι καὶ ἥττον ἄργοι, ἢ εἰ οἰόμεθα, ἅ μὴ ἐπιστάμεθα, μηδὲ δυνατόν εἶναι εὐρεῖν, μηδὲ δεῖν ζητεῖν, περὶ τοῦτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην, εἰ οἷός τε εἴην, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο μὲν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες. XXII. ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν, ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ; ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔγωγε ἐκείνο ἂν ἥδιστα, ὅπερ ἠρόμην τοπρῶτον, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι, πρότερον ὡς διδακτῷ ὄντι αὐτῷ δεῖ ἐπιχειρεῖν, ἢ ὡς ἰφύσει, ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἰνθρώποις τῆς ἀρετῆς. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἤρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαντοῦ ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμην πρότερον, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἢ ἀρετὴ, πρὶν ὅ τι ἐστὶ πρῶτον αὐτὸ ἐζητήσαμεν. ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις, βυγχοῦρήδουμαί σοι. τί γὰρ χρηὸ ποιεῖν, ζοικεν οὖν

σκοποῦνται, ἐπειδὴν τις ἔρηται αὐτοῖς, χωρίου, εἰ οἶόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τρίγωνον ἐντάθῃναι, εἶποι ἂν τις, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὡςπερ μὲν τινα προὔρου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα το μὲν ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἶον δοθεῖσάν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα, τοιοῦτω χωρίῳ οἶον ἂν αὐτὸ τὸ παρατετι ἄλλο τι ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ, καὶ ἄλλο αὐ νατόν ἔστι ταῦτα παθεῖν· ὑποθέμενος οὖν πείν σοι τὸ ξυμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον εἴτε μή. **XXII** δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ἴσμε τι ἐστὶν οὐδ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτό, σ: εἴτε διδακτόν εἴτε οὐ διδακτόν ἐστιν, ᾗδε εἰ ὁποῖόν τί ἐστι τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντι διδακτόν ἂν εἴη· ἢ οὐ διδακτόν· πάντων μὲν

λον ὅτι διδακτὸν ἂν εἴη. *MEN.* Πῶς γὰρ οὐ; *ΣΩ.* Τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλίγκμεθα, ὅτι, τοιοῦδε μὲν ὄντος, διδακτὸν, μὴ τοιοῦδε δ', οὐ. *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι, πότερον ἐστὶν ἐπιστήμη ἢ ἀρετή, ἢ ἄλλοιον ἐπιστήμης. *MEN.* Ἐμοιγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι. *ΣΩ.* Τί δὲ δὴ; ἄλλο τι ἢ ἀγαθὸν αὐτὸ φαιμέν εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ αὕτη ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; *MEN.* Πάνυ μὲν οὖν. *ΣΩ.* Οὐκ οὖν, εἰ μὲν τί ἐστὶν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τὰχ' ἂν εἴη ἢ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἂν τιν' ὑποπειθούσας αὐτὸ εἶναι, ὀρθῶς ὑπόπτέδοιμεν; *MEN.* Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Καὶ μὴν ἀρετὴ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφέλιμοι; πάντα γὰρ τὰγαθὰ ὠφέλιμά· οὐχί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Καὶ ἡ ἀρετὴ δὴ ὠφέλιμὸν ἐστι; *MEN.* Ἀνάγκη, ἐκ τῶν ὁμολογημένων. **XXIV.** *ΣΩ.* Σκεψώμεθα δὴ, καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποῦ εἰστιν ἃ ἡμῶς ὠφελεῖ· ὑγίεια, φαιμέν, καὶ ἰσχύς, καὶ κάλλος, καὶ πλοῦτος δὴ· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα· οὐχί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ταυτὰ δὴ ταῦτα φαιμέν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν· ἢ σὺ ἄλλως φῆς ἢ οὕτως; *MEN.* Οὐκ, ἀλλ' οὕτως. *ΣΩ.* Σκόπει δὴ, ὅταν τί ἐκάστου τούτων ἡγήται, ὠφελεῖ ἡμῶς, καὶ ὅταν τί, βλάπτει; ἄρ' οὐχ, ὅταν μὲν ὀρθῆ ἡ χρῆσις, ὠφελεῖ, ὅταν δὲ μή, βλάπτει; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ἔτι εοίηεν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφρο-

σύντην τε καλῆς καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρίαν καὶ
 εὐμαθίαν καὶ μνήμην καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ
 πάντα τὰ τοιαῦτα; MEN. Ἐγώ γε. ΣΩ. Σκόπει δὲ
 τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ'
 ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὶ
 δὲ ὑπελεῖ; οἷον ἀνδρία, εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἢ ἀν-
 δρία, ἀλλ' οἷον θαρσύνος τι· οὐχ, ὅταν μὲν ἄνευ τοῦ
 θαρσύνῃ ἀνθρώπος, βλάπτεται, ὅταν δὲ ζῆν νοῦ, ὠφε-
 λῆται; MEN. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη
 εὐσυνείδητος καὶ εὐμαθία, μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθα-
 τόμενα καὶ καταρτυόμενα, ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ,
 βλαβερά; MEN. Πάνυ σφόδρα. ΣΩ. Οὐκοῦν ξελ-
 λήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ κέρ-
 τερήματα, ἡγουμένης μὲν φρονήσεως, εἰς εὐδαιμό-
 νίαν τελευτῆ, ἀφροσύνης δ', εἰς τὸνναντίον; MEN.
 Ἔοικεν. ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τί ἐστι,
 καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμῳ εἶναι, φρόνησιν αὐτῷ
 δεῖ εἶναι, ἵπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν
 αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά
 ἐστι, προσγενομένης δὲ φρονησεως ἢ ἀφροσύνης,
 βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίνεταί· κατὰ δὲ τοῦτον
 τὸν λόγον, ὠφελίμῳ γε οὖσαν τὴν ἀρετὴν, φρόνη-
 σιν δεῖ τιν' εἶναι. MEN. Ἐροίγε δοκεῖ. XXV.
 ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν,
 πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὶ
 δὲ βλαβερά εἶναι, ἅθ' οὐχ, ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἢ
 φρόνησις ἡγουμένη ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίησιν,
 ἢ δὲ ἀφροσύνη βλαβερά, οὕτως αὖ καὶ τοῦτοις

υχή ὀρθῶς μὲν χρωμένη καὶ ἡγουμένη, ὠφέλιμα
 ἔποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δέ, βλαβερά; *MEN.* Πάνυ
ΣΩ. Ὄρθῶς δέ γε ἡ ἐμφορὰ ἡγεῖται, ἡμαρτη-
 ος δ' ἡ ἀφροσύνη; *MEN.* Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Οὐκ-
 οὔτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἐστὶ, τῷ ἀνθρώ-
 τῶ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνήρτησθαι,
 δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν, εἰ μᾶλλον
 θά εἶναι, καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη
 ὠφέλιμον. φαμὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ὠφέλιμον εἶναι;
N. Πάνυ γε. *ΣΩ.* Φρόνησιν ἄρα φαμὲν ἀρετὴν
 εἶναι, ἥτοι ξύμπασαν ἢ μέρος τι. *MEN.* Δοκεῖ
 καλῶς λέγεσθαι, ὡς Σώκρατες, τὰ λεγόμενα.
 Οὐκοῦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἶεν φί-
 οὶ ἀγαθοί; *MEN.* Οὐ μοι δοκεῖ. *ΣΩ.* Καὶ
 ἂν που καὶ τόδ' ἦν· εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγί-
 ντο, ἧσάν που ἂν ἡμῖν, οἱ ἐχίγνῳσκόντων νέων
 ἀγαθοὺς τὰς φύσεις· οὓς ἡμεῖς ἂν παραλαβόν-
 ἐκείνων ἀποφῆσαντων, ἐφυλάττομεν ἐν ἀκρο-
 εἰ, κατὰδὴ μὴνόμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον,
 μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκον-
 ἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοι γίνοντο ταῖς πόλεσιν.
N. Εἰκὸς γέ τοι, ὡς Σώκρατες. **XXVI.** *ΣΩ.*
 οὐκ ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνον-
 ἄρα μαθήσει; *MEN.* Δοκεῖ μοι ἤδη ἀναγκαῖον
 εἶναι, καὶ δῆλον, ὡς Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθε-
 εἶπερ ἐπιστήμη ἐστὶν ἀρετὴ, ὅτι διδακτὸν
 εἶναι. *ΣΩ.* Ἴσως γὰρ Αἰα· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς
 λογιώσαμεν. *MEN.* Καὶ μὴν ἐδόκει μὲν ἀρετὴ

καλῶς λέγεσθαι. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ γίνεσθαι
ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι. ΜΕΝ.
Τί οὐκ, δὴ; πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτό,
καὶ ἀπιστίαις, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἡ ἀρετή; ΣΩ. Ἐγὼ
σοι ἰσθῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδασκὸν αὐτὸ εἶ-
ναι, ἵππερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνάτιθεμαι μὴ οὐ
καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἐστὶν ἐπιστήμη, σκίφαί,
ἴαν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τόδε γὰρ μοι εἰπί
εἰ ἔστι διδασκὸν ὅτιοῦν πρᾶγμα, μὴ μόνον ἀρετῆ
οὐκ ἀναγκαῖον, αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς
εἶναι; ΜΕΝ. Ἐμοιογε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτοι-
σι αὐτοῖς, οὐ μῆτε διδάσκαλοι μῆτε μαθηταὶ εἴη,
καλῶς ἂν αὐτὰ εἰκάζοντες, εἰκάζοιμεν μὴ διδασκὸν
εἶναι; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀρετῆς διδάσκαλος
οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι; ΣΩ. Πολλάκις γοῦν ζητῶν,
εἴ τινες αὐτῆς εἶεν διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναι-
μαι εὑρεῖν· καίτοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τού-
των μάλιστα, οἷους ἂν οἶμαι ἐμπειροτάτους εἶναι
τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ κῦν, ὦ Μένων, ἡ
καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὅδε παρεκαθέζετο, ὃ μεταδοῦναι
τῆς ζητήσεως· εἰκότως δ' αὐ μεταδοῖμεν ἂν. αὐτὸς
γὰρ ὅδε πρῶτον μὲν ἐστὶ πατὴρ πλουσίου τε καὶ σο-
φοῦ, Ἀνθεμίωνος, ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ
τοῦ αὐτομάτου, οὐδὲ δόντος τινός, ὡς περὶ ὃ γινώ-
σκωσι εἰληφῶς τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηνίους
ὁ Θηβαῖος, ἀλλὰ τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησίμενος καὶ
ἐπιμελείᾳ. ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα, οὐκ ὑπερηφάνος δε-
κῶν εἶναι πολίτης, οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαινετός.

ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλής ἀνὴρ· ἔπειτα τοῦτον εὖ
 ἔθρεψε καὶ ἐπαιδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλή-
 θει. αἰροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς.
 δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς πέρι διδα-
 σκάλους, εἴτ' εἰσὶν εἴτε μὴ, καὶ οἵτινες. **XXVII.**
 Σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, ἐξζήτησον ἐμοί τε καὶ τῷ
 σαντοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε περὶ τοῦτου τοῦ πράγ-
 ματος, τίνες ἂν εἴεν διδάσκαλοι. ὥδε δὲ σκέψαι·
 εἰ βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ἰατρὸν γε-
 νέσθαι, παρὰ τίνας ἂν αὐτὸν πέμπτοιμεν διδασκά-
 λους; ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς ἰατροὺς; **AN.** Πάνυ γε.
ΣΩ. Τί δ', εἰ σκντοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα γε-
 νέσθαι, ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς σκντοτόμους; **AN.** Ναί.
ΣΩ. Καὶ τᾶλλα οὕτως; **AN.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ὡδε
 δὴ μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἰπέ· παρὰ τοὺς ἰα-
 τροὺς, φαμέν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμπομεν,
 βουλόμενοι ἰατρὸν γενέσθαι· ἄρ' ὅταν τοῦτο λέγω-
 μεν, τότε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν
 σωφρονοῦμεν ἂν, τοὺς ἀντιπαιδευμένους τε τῆς τέχνης
 μᾶλλον ἢ τοὺς μὴ, καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους,
 ἐπὶ αὐτῷ τούτῳ ἀποφήναντας αὐτοὺς διδασκάλους
 τοῦ βουλομένου ἰέναι τε καὶ μανθάνειν; ἄρ' οὐ
 πρὸς ταῦτα βλέψαντες καλῶς ἂν πέμπτοιμεν; **AN.**
 Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνλήσεως καὶ τῶν ἄλλων
 τὰ αὐτὰ ταῦτα; πολλὴ ἀνοία ἴστί, βουλομένους ἀν-
 λητῆρ τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπὸσχνομένους
 διδάξειν τὴν τέχνην, καὶ μισθὸν πραττομένους, μὴ
 ἐθέλειν πέμπειν, ἄλλοις δὲ τισὶ πράγματα παρέχειν,

θία γε ^{καὶ} πρὸς. **XXVIII.** ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἴ-
νυν ἔξεστί σοι μετ' ἐμοῦ κοινῇ βουλευέσθαι π-
ξένου τουτουῖ Μένωνος· οὗτος γάρ, ὃς Ἄντι-
λαι λέγει πρὸς με, ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς
καὶ ἀρετῆς, ἣ οἱ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας
πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοῦ-
θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδι-
τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται, ἀξίως ἀνδρὸς ἐ-
ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει, παρὰ τίνας ἰ-
ποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν· ἢ δῆλον δὲ
τὸν ἄγχι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπισ-
τους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι, καὶ ἀποφῆναι
τοὺς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῶ βουλομένω
κειν, μισθὸν τοῦτου ταξαμένους τε καὶ πρ-
ρους; **AN.** Καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὃς Σώ-
ΣΩ. Οἴσθα δήπου καὶ σύ, ὅτι οὗτοι, εἰσιν
ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστὰς. **AN.** Ἡράκλειος

εὐεργεσίην, τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφερόουσι, ὅσον οὐ
 μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὡςπερ οἱ ἄλλοι, ὃ τι ἄν τις αὐ-
 τοῖς παραδῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθείρουσι;
 καὶ τούτων φανερώς χρήματα ἀξιοῦσι πρῴτεσθαι;
XXIX. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω.
 οἶδα γὰρ ἄνδρα ἓνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτη-
 σάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας, ἣ Φειδίαν γε, ὅς
 οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους
 δέκα τῶν ἀνδριαγοποιῶν. καίτοι τέρας λέγεις, εἰ οἱ
 μὲν τὰ ὑποδήματα ἔργαζόμενοι τὰ παλαιά, καὶ τὰ
 ἱμάτια ἐξακούμενοι, οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν τριά-
 κονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρελά-
 βον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλ' εἰ τοιαῦτα
 ποιοῖεν, ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν, Πρωταγό-
 ρας δὲ ἄρα ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἐλίανθανε διαφθειρόν-
 τος ξυγγιγνομένους, καὶ μοχθηροτέρους ἀπόπέμ-
 πων ἢ παρελάμβανε, πλεον ἢ τετταράκοντα ἔτη. οἴ-
 μαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἐβδομήκοντα ἔτη
 γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα. καὶ ἐν
 ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴν
 εὐδοκίμων οὐδὲν πέπαιται. καὶ οὐ μόνον Πρωταγό-
 ρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν πρότεροι γε-
 γονότες ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότερον δὴ
 οὖν φῶμέν, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδύτας αὐτοὺς ἐξα-
 πατᾶν καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ λελῆθῆναι καὶ
 ἑαυτούς; καὶ οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσομεν τούτους, οὓς
 ἐνιοί φασι σοφωτάτους ἀνδρῶπων εἶναι; *AN.* Πολ-
 λοῦ γε δέοῦσι μαίνεσθαι. ὡ Σώκρατες, ἀλλὰ πολὺ

ἄλλον οἱ τοῦτοις δίδοντες ἀργύριον τῶν γένων, τοῦ-
 ων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ τοῦτοις ἐπιτρέποντες, οἱ πρὸς-
 ἡκοντες, καὶ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, εἴσω
 αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξελάνθουσαι, εἴ-
 τις ἕνος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, εἴτε αὐτὸς.
XXX. ΣΩ. Πότερον δέ, ὡς ἄνυτε, ἠδίκηκε τις σε τῶν
 σοφιστῶν; ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ; **ΑΝ.** Οὐδὲ
 μὰ Δία ἔγωγε ἐγγύγενα κείποτε αὐτῶν οὐδενί, οὐδ'
 ἂν ἄλλον ἐόσαιμι τῶν ἡμῶν οὐδένα. **ΣΩ.** Ἄπειρος
 ἄρ' εἰ παντάπασιν τῶν ἀνδρῶν. **ΑΝ.** Καὶ εἴην γε.
ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν, ὡς δαιμόνιε, εἰδῆς περὶ τοῦτου
 τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἐαυτῷ εἶναι
 φλαῦρον, οὐ παντάπασιν ἄπειρος εἶης; **ΑΝ.** Ραδίως.
 τοῦτους γοῦν οἶδα οἱ εἶναι, εἴ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἶ-
 μι, εἴτε μή. **ΣΩ.** Μάντις εἰ ἴσως, ὡς ἄνυτε. ἐπὶ
 ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τοῦτων περὶ, ἐξ ἧν αὐτὸς λέγεις,
 θαυμάζοιμι ἂν. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοῦτους ἐζητοῦμεν τι-
 νες εἶσι, παρ' οὓς ἂν Μίνων ἀφικόμενος μοχθηρὸς
 γένοιτο. οὔτοι μὲν γάρ, εἰ σὺ βούλει, ἔστιν οἱ οἱ σο-
 φισταί. ἀλλὰ δὴ ἐκείνους εἰπέ ἡμῖν, καὶ τὸν πατ-
 ρὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτησον, φράσας αὐτῷ πα-
 τίνας ἀφικόμενος ἐν τῷ αὐτῷ πόλει τὴν ἀρετήν,
 πῶς δὴ ἐγὼ διήλθον, γένοιτ' ἂν ἄξιός λόγου. **ΑΝ.**
 δὲ αὐτῷ οὐ σὺ φράσας; **ΣΩ.** Ἄλλ' οὓς μὲν ἐγὼ
 διδασκάλους τούτων εἶναι, εἶπον, ἀλλὰ τυχάν-
 δέν λέγων, ὡς σὺ φῆς. **ΑΝ.** Καὶ ἴσως τι λέγεις.
 Ἄλλὰ σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῷ εἰπέ, παρὰ τίνα
 Ἀθηναίων εἰπέ ὄνομα ὅτου βούλει. **XXXI.**

δὲ ἐνός ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτι γὰρ ἂν
 ἐντύχη Ἀθηναίων τῶν καλῶν καγαθῶν, οὐδεὶς ἐστίν
 ὅς οὐ βελτίω αὐτὸν ποιήσει ἢ οἱ σοφισταί, ἐάνπερ
 ἐθέλῃ πείθεσθαι. ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ
 καγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ'
 οὐδενός μαθόντες, ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἴοι
 τε ὄντες ταῦτα, ἢ αὐτοὶ οὐκ ἔμαθον; ΑΝ. Καὶ τού-
 τους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων
 καλῶν καγαθῶν. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ ἀγα-
 θοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες; ΣΩ. Ἐμοι-
 γε, ὡ Ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ
 πολιτικά, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι· ἀλλὰ
 μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γιγνόμενοι τῆς αὐτῶν ἀρε-
 τῆς; τοῦτο γάρ ἐστι, περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει
 ὦν, οὐκ, εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδ'
 εἰ γιγνόμενοι ἐν τῷ πρόσθεν· ἀλλ' εἰ διδακτόν ἐστιν
 ἀρετῆ, πάλαι σκοποῦμεν. τοῦτο δὲ σκοποῦντες τόδε
 σκοποῦμεν· ἄρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ τῶν νῦν καὶ
 τῶν πρότερον ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ
 ἦσαν, ἠπίσταντο καὶ ἄλλω παραδοῦναι, ἢ οὐ παρά-
 δοτόν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ'
 ἄλλου; τοῦτ' ἐστίν, ὃ πάλαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Μί-
 των. XXXII. Ὡδε οὖν σκόπει, ἐκ τοῦ σαυτοῦ λό-
 γου· Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἂν φαίης ἄνδρα γεγο-
 νέναι; ΑΝ. Ἐγωγε πάντων γε μάλιστα. ΣΩ. Οὐκ-
 οὔν καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐ-
 τοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κάκτενον εἶναι; ΑΝ. Οἴ-
 μαι ἔγωγε, εἴπερ ἐβούλετό γε. ΣΩ. Ἄλλ', οἴει, οὐκ ἂν

ἰβουλήθη ἄλλους τε τινὰς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς γενέ-
 σθαι, μάλιστα δὲ πού τόν υἱόν τόν αὐτοῦ; ἢ οὐκ
 αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξελπίτης οὐ παραδιδόναι
 τὴν ἀρετὴν, ἢν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας, ὅτι
 Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱόν ἑπτεὰ μὲν ἰδιώ-
 ξατο ἀγαθόν; ἐπέμινε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς
 ἰσθμῶν, καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός, καὶ
 ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστά εἰργάζετο, ἃ ἐκείνος αὐτὸν
 ἐπαίδευστο, καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλω
 ἀγαθῶν εἶχετο· ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέ-
 ρων; *AN.* Ἀκήκοα. *ΣΩ.* Οὐκ ἂν ἄρα τὴν γε φῆσαι
 τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἠτιάζεσθαι ἂν τις εἶναι κακὴν. *AN.*
 Ἴσως οὐκ ἂν. *ΣΩ.* Τί δὲ τόδε; οἷς Κλεόφαντος ὁ Θε-
 μιστοκλέους ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ
 ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἢδη του ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσ-
 βυτέρου; *AN.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Ἄρ' οὖν ταῦτα μὲν οἶδ-
 μεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἢ
 δὲ αὐτὸς σοφίαν ἢν σοφός, οὐδὲν τῶν γείτων βελ-
 τίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε διδακτὸν ἢ ἀρετὴ; *AN.*
 Ἴσως μὰ Δι' οὐ. **XXXIII.** *ΣΩ.* Οὗτος μὲν δὴ σο-
 τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν
 τοῖς ἀρίστοις τῶν προτέρων εἶναι. ἄλλον δὲ δὴ σκε-
 πώμεθα, Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου· ἢ τοῦτον οὐκ
 ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γεγονέναι; *AN.* Ἐγώ γε πάντως
 πού. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ
 ναίμαχον, ὅσα μὲν διδασκάλων εἶχετο, κάλλιστα
 θηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι διδ-
 νη πεποιμέναι; τοῦτη γὰρ πού καὶ σὺ ξυγγεγο-

νας, καὶ ὁρᾷς οἶός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτω
 μεγάλῃ πρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἷσθ' ὅτι δύο υἱεῖς
 ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον. ΑΝ. Ἐγωγε. ΣΩ.
 Τούτους μέντοι, ὡς οἶσθα καὶ σύ, ἱππείας, μὲν ἐδίδα-
 ξεν οὐδενὸς χείρονης Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ
 ἀγωνίαν καὶ τὰλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται,
 οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄνδρας ἄρα οὐκ ἐβού-
 λετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο· ἀλλὰ μὴ οὐκ ἦ δι-
 δακτόν. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους οἴῃ καὶ τοὺς φανύλοτα-
 τοὺς Ἀθηναίων ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρῶγ-
 μα, ἐνθύμηθητι ὅτι Θουκυδίδης αὐτὸν δύο υἱεῖς ἔθρε-
 ψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσεν
 τί τε ἄλλα εὖ, καὶ ἐπιτάλαισάν κἀλλιστα Ἀθηναίων.
 τὸν μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐθώρω· οὗτοι
 δὲ που ἐδόκουν τῶν τότε κἀλλιστα πύλαιε· ἢ οὐ
 μέμνησαι; ΑΝ. Ἐγωγε, ἀκοῆ. XXXIV. ΣΩ. Οὐκ
 οἶν δήλον, ὅτι οὗτος οὐκ ἂν ποτε, οἱ μὲν ἴδει δαπανά-
 ναιμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας
 τοὺς αὐτοῦ· οἱ δὲ οὐδὲν ἴδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς
 ἄνδρας ποιῆσαι, τοῦτο δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτόν
 ἦν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐκ
 ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμά-
 χων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν, καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ
 πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν. ὥστε, εἴπερ ἦν
 τοῦτο διδακτόν, ἐξευρεῖν ἂν, ὅστις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς
 υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιῆσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν
 ξένων, εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλασε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπι-
 αλείαν. ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἐταῖρε Ἄνυτε, μὴ οὐκ ἦ δι-

δακτὸν ἀρετῆς. **AN.** Ὡς Σώκρατες, ῥαδίως μοι δοκεῖ
 κακῶς λέγειν ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν σοι συμβουλεύσαιμι, εἰ ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβη-
 σθαι· ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει φηόν τινι
 κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, ἢ ἐν, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάν-
 οῖμαι δὲ σε καὶ αὐτὸν εἰδέναι. **XXXV.** **ΣΩ.** Ὡς Μί-
 νων, ἄντος μὲν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν, καὶ οὐδὲν
 θαυμάζω· οἴεται γὰρ με πρῶτον μὲν κακηγορίαν τοῦ-
 τους τοὺς ἀνδρας· ἔπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι ἐς
 τοῦτους. ἀλλ' οὗτος μὲν, εἴαν ποτε γινῶ, οἷόν ἐστι το κα-
 κῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων· νῦν δὲ ἀγνοεῖ. σὶ
 δὲ μοι εἰπέ· οὐ καὶ παρ' ὑμῖν εἰσὶ καλοὶ κάγαθοὶ
 ἀνδρες; **MEN.** Πάνν γε. **ΣΩ.** Τί οὖν; ἐθέλουσα
 οὔτοι παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ
 δμολογεῖν διδάσκαλοι τε εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετῆς;
MEN. Οὐ μὲ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοτὲ μὲν
 ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτὸν, τοτὲ δὲ ὡς οὐ. **ΣΩ.**
 Φῶμεν οὖν τοῦτους διδασκάλους εἶναι τοῦτου τοῦ
 πράγματος, οἷς μηδὲ αὐτὸ τοῦτο δμολογεῖται; **MEN.**
 Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Τί δὲ δῆ; οἱ σοφι-
 σταὶ σοὶ οὔτοι, οἵπερ μόνον ἐπάγγελόνται, δοκοῦσι
 διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς; **MEN.** Καὶ Γοργίου μίλι-
 στα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἀγάμαι, ὅτι οὐκ ἂν σοὶ
 αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν
 ἄλλων καταγελᾷ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων· ἀλλὰ
 λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς. **ΣΩ.** Οὐδ' ἄρα σοὶ
 δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι εἶναι. **MEN.** Οὐκ
 ἔχω λέγειν, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολ-

λοὶ πέπόνθα· τοτὲ μὲν μοι δοκοῦσι, τοτὲ δὲ οὐ. ΣΩ.
 Οἶσθα δὲ ὅτι οὐ μόνον σοὶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς
 πολιτικοῖς τοῦτο δοκεῖ τοτὲ μὲν εἶναι διδακτόν, τοτὲ
 δ' οὐ, ἀλλὰ καὶ Θέογνιν τὸν ποιητὴν οἶσθ' ὅτι ταυτὰ
 ταῦτα λέγει; ΜΕΝ. Ἐν ποιοῖς ἔπέσιν; XXXVI.
 ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις· οὐ λέγει,

Καὶ παρὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔσθι· καὶ μετὰ τοῖσιν

ἦε καὶ ἀνδανὲ τοῖς, ὡν μεγάλη δύναμις.

Ἐσθλὸν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεται· ἦν δὲ κακοῦσι

Συμμισγῆς, ἀπολείς καὶ τὸν εὖτα νόον.

Οἶσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὕσης τῆς ἀρε-
 τῆς λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται γε. ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δὲ
 γε ὀλίγον μεταβίαις,

Εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε (φησὶν) καὶ ἐνδείκτον ἀνδρὶ νόημα,

λέγει πως ὅτι

Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον

οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν. καί,

Οὐκέτι ἂν εἰ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγνοντο κακοῖς.

Πισθόμενος μύθοισι σαφροσεν· ἔλλα δαδάσκων

Οὐποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸς αὐτῶ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τῶναν-
 τία λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν
 ἄλλου δτουοῦν πράγματος, οὐ οἱ μὲν φασκόντες δι-
 δάσκαλοι εἶναι, οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολο-
 γοῦνται, ἀλλ' οὐδὲ αὐτοὶ ἐπίστασθαι, ἀλλὰ ποιητοὶ
 εἶναι περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρᾶγμα, οὐ φασὶ διδάσκα-
 λοι εἶναι; οἱ δὲ ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ καγαθοὶ

μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὄντες, διδάσκει
τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γι
Οὐ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκει
μαθηταί. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι ἔχειν, ὡς λέγ
Ωμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος οὐ μήτε
λοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, τοῦτο διδακτὸν
ΜΕΝ. Ωμολογήκαμεν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρεῖ
μοῦ φαίνονται διδάσκαλοι; ΜΕΝ. Ἔσ
ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί
φαίνεται οὕτως. ΣΩ. Ἀρετὴ ἄρα οὐκ ἂν εἴη
ΜΕΝ. Οὐκ ἔοικεν, εἴπερ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκ
ᾧστε καὶ θαυμιῶ δῆ, ὦ Σώκρατες, πότ
οὐδ' εἶσιν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἂν εἴη τ
γενεσιῶς τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων. ΣΩ. Κ
μεν, ὦ Μένων, ἐγὼ τε καὶ σὺ, φαῦλοί τινες
δρες, καὶ σέ τε Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπα
καὶ ἐμὲ Πρόδικος. παντὸς μᾶλλον οὐν πρόσθε

ποτὲ τρόπον γίνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. *MEN.* Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; *ΣΩ.* Ὡδε, ὅτι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ὠφελίμους εἶναι, ὀρθῶς ὠμολογήκαμεν τοῦτό γε, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι· ἢ γάρ; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Καὶ ὅτι γε ὠφελίμοι ἔσονται, ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτό που καλῶς ὠμολογοῦμεν; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ἦ, τοῦτο ὅμοιοί ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὠμολογηκῶσι. *MEN.* Πῶς δὴ ὀρθῶς λέγεις; **XXXVIII.** *ΣΩ.* Ἐγὼ ἐρῶ. εἴ τις κείδεις τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισσαν ἢ ὅποι βούλοιο ἄλλοσε, εἴ βαδίζοι καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο τι ἢ ὀρθῶς ἂν καὶ εὖ ἡγοῖτο; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τί δ', εἴ τις ὀρθῶς μὲν εἴη δοξάζων, ἥτις ἐστὶν ἡ ὁδός, ἐληλύθει δὲ μὴ, μηδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὗτος ἂν ὀρθῶς ἡγοῖτο; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Καὶ ἕως γ' ἂν που ὀρθὴν δόξαν ἔχη περὶ ὧν ὁ ἕτερος ἐπιστήμην, οὐδὲν χειρῶν ἡγεμῶν ἔσται, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μὴ, τοῦ τοῦτο φρονούontos. *MEN.* Οὐδὲν γάρ. *ΣΩ.* Δόξα ἄρα ἀληθῆς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χειρῶν ἡγεμῶν φρονήσεως. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ νῦν δὴ παρελείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει, ἐπιπῶν τε εἴη, λέγοντες, ὅτι φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν· τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθῆς. *MEN.* Ἔοικε. *ΣΩ.* Οὐδὲν ἄρα ἦτον ὠφελίμῳ ἐστὶν ὀρθῆ δόξα ἐπιστήμης. *MEN.* Τοσοῦτό γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ἔχων, αἰεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν, τοτὲ μὲν ἂν ἐπιτυγχάνοι, τοτὲ

δ' οὐ. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ ἀπὸ ἔχων ὀρθὴν δόξαν,
 οὐκ ἀπὸ τυγχάνου, ἵσως περ' ἂν ὀρθὰ δοξαίῃσιν; XXXIX.
 MEN. Ἀνάγκη μοι φαίνεται ὥστε θαυμάζω, ὡς Σώ-
 κρατες, τοῦτον οὕτως ἔχοντος, ὃ τι δὴ ποτε πολὺ τι-
 μιωτέρα ἢ ἐπιστήμη τῆς ὀρθῆς δόξης, καὶ δι' ὃ τι τὸ
 μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτερόν ἐστιν αὐτῶν. ΣΩ. Οἶσθε
 οὐκ ἐπὶ θαυμάζεις, ἢ ἐγὼ σοι εἶπω; MEN. Πό-
 τιν γ' εἶπέ. ΣΩ. Ὅτι τοῖς Δαίδαλου ἀγάλμασιν ἡ
 προσασχηκας τὸν νοῦν ἴσως δὲ οὐδ' ἔστι παρ' ἡμῶν.
 MEN. Πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅτι καὶ
 ταῦτα, εἴαν μὲν μὴ δεδεμένα ἦ, ἀποδιώρισκει καὶ ἀρ-
 πτεῖται, εἴαν δὲ δεδεμένα, παραμένει. MEN. Τί οὐ
 δὴ; ΣΩ. Τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένων μὲν ἐπι-
 σθαι, οὐ πολλῆς τιμος ἄξιόν ἐστι τιμῆς, ὡς περ' ἀρ-
 πτήν ἄνθρωπον· οὐ γὰρ παραμένει· δεδεμένον δὲ
 πολλοῦ ἄξιον· πάνυ γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐστί. πρὸς τί
 οὐκ δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς.
 καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον
 παραμένωσι, καλὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάντα τὰ γαθὰ ἐφ-
 γάζονται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν,
 ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου·
 ὥστ' οὐ πολλοῦ ἄξια εἰσιν, ἕως ἂν τις αὐτὰς ἀπὸ
 αἰτίας λογισμῶν τοῦτο δ' ἐστί, Μένων ἐταῖρε, ἀνάγκη
 σις, ὅς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῶν ὁμολόγηται. ἐπιπέσει
 δεθῶσι, πρῶτον μὲν ἐπιστῆμαι γίνονται, ἐπειτα
 νιμοι. καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς
 δόξης ἐστί, καὶ διαφέρει δεσμῶν ἐπιστήμη ὀρθῆς δό-
 ξης. MEN. Νῆ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἔοικε τοιοῦτον

τινί. | **XL.** ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὅς οὐκ εἰδὼς λέγω, ἀλλὰ εἰκάσω. ὅτι δὲ ἐστὶ τι ἄλλοτον ὀρθῆ δόξα καὶ ἐπιστήμη, οὐ πᾶν μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάσειν· ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι - ὀλίγα δ' ἂν φαίην - ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων φείην ἂν ὧν οἶδα. **MEN.** Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις. **ΣΩ.** Τί δέ; τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθῆς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἐκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη; **MEN.** Καὶ τοῦτο δοκίς μοι ἀληθῶς λέγειν. **ΣΩ.** Οὐδὲν ἄρα ὀρθῆ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἥττον ὠφελίμη ἐσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνήρ ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν, ἢ ὁ ἐπιστήμην. **MEN.** Ἔστι ταῦτα. **ΣΩ.** Καὶ μὴν ὁ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολόγηται εἶναι. **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἴεν καὶ ὠφέλιμοι ταῖς πόλεσιν εἴπερ εἴεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν, τοῦτοι δὲ οὐδέτερον φύσει ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε δόξα ἀληθῆς, οὔτ' ἐπίκτητα - ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὀποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; **MEN.** Οὐκ ἔμοιγε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἴεν ἂν; **MEN.** Οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτὸν ἐστὶ. **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἢ ἀρετὴ; **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Καὶ εἴ γε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἶναι; **MEN.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Καὶ εἰ μὲν γε διδάσκαλοι αἴεν, διδακτὸν ἂν εἶναι; μὴ ὄντων δέ, οὐ διδακτὸν; **MEN.** Οὕτως. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν ὠμολογή-

καμιν μὴ εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους. *MEN.* Ἐστὶ ταῦτα. *ΣΩ.* ὁμολογήκαμεν ἄρα μήτε διδασκτὸν αὐτὸ μήτε φρόνησιν εἶναι; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὴν ἀγαθὸν γε αὐτὸ ὁμολογοῦμεν εἶναι. *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ὡφείλιμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς ἡγούμενον. *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ὅρθῶς δὲ γε ἡγεῖσθαι δύο ὄντα ταῦτα μόνα, δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γινόμενα, οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ γίνονται· ὃ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμὼν ἐστὶν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπιστήμη. *MEN.* Δοκεῖ μοι οὕτως. **XLI.** *ΣΩ.* Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ διδασκτὸν ἐστὶν, οὐδ' ἐπιστήμη δὴ εἶτι γίνονται ἢ ἀρετῆ; *MEN.* Οὐ φαίνεται. *ΣΩ.* Λυοῖν ἄρα ὄντιον ἀγαθοῖν καὶ ὀφείλιμοιν, τὸ μὲν ἕτερον ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη ἐν πολιτικῇ προίξει ἐπιστήμη ἡγεμὼν. *MEN.* Οὐ μοι δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκ ἄρα σοφία τινὶ οὐκ ἄσφοδὸν ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν οἱ ἀμφὶ Θेमιστοκλέα τε καὶ οὐς ἄρτι Ἄνυτος ὄβριε λέγει. διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιοῦτους οἷοι αὐτοὶ εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι. *MEN.* Ἐοικεν οὕτως ἔχειν, ὃ Σώκρατες, ὡς λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἰ μὴ ἐπιστήμη, εὐδοξία δὴ τὸ λοιπὸν γίνονται, ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι ταῖς πόλεσιν ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν, ἢ οἱ χρησμῶδοί τε καὶ οἱ θεομαντεῖς. καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλὰ, ἴσασιν δὲ οὐδὲν ὡς λέγουσι. *MEN.* Κινδυνεύει οὕτως εἶναι.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθούσιν ὡν πράττουσι καὶ λέγουσι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁρθῶς ἂν οὖν καλοῖμεν θείους τε, οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν, χρησμοδοῦς καὶ μάντις καὶ τοὺς ποιητικῶς ἅπαντας· καὶ τοὺς πολιτικῶς οὐχ ἠκίστα τούτων φαίμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὡς λέγουσι. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ αἱ γε γυναῖκες δήπου, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι, καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, Σείος ἀνὴρ, φασίν, οὗτος. ΜΕΝ. Καὶ φαίνονται γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν· καιτοὶ ἴσως Ἄνυτος ὅδε σοὶ ἀχθεταὶ λέγοντι. ΧΛΗ. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μὲν, ὦ Μένων, καὶ αὐθις διαλέξομεθα· εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμεν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει, οὔτε διδακτόν, ἀλλὰ θεία μοῖρα παραγιγνομένη, ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγηται· εἰ μὴ τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἂν τι οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον· ἔφη Ὀμηρὸς ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι, λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι Οἶος πέπνυται (τῶν ἐν ἄδου), τοὶ δὲ σκιάι αἰσσοῦσι· ταυτόν ἂν καὶ εὐθύς οὗτος τοιοῦτος, ὡς περ παρὰ σκιάς ἀληθὲς ἂν πρῶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν. ΜΕΝ. Καλλίστα δοκεῖς μοι λέγειν, ὦ

Σώκρατες. ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογισμοῦ,
 ὃ Μένων, θεία μοίρα ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη
 ἡ ἀρετὴ οἷς παραγίνεται. τὸ δὲ σαφές περὶ αὐτοῦ
 εἰδομένα τότε, ὅταν, πρὶν ἢ τινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις παραγίνεται ἡ ἀρετὴ, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν
 αὐτὸ καθ' αὐτὸ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ. νῦν δ'
 ἔμοι μὲν ὄρα ποι εἶναι σὺ δὲ ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς πί-
 πεισαι, πείθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄρυτον, ἵνα πρό-
 τερος ἢ ὥς, εἰν πείσης τούτου, ἐστὶν ὃ τι καὶ Ἀθη-
 ναίους ὀνήσεις.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΠΛΑΤΩΝΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΡΓΙΑΝ.

P. 1. L. 1. **Πολέμου]** Πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις, πρὸς τὸν ἀπολειπόμενον τῆς θυσίας καὶ ὑστερήσαντα. παρεγγυᾷ δὲ, ὅτι χρη πολέμου καὶ μάχης ἀπολιμπάνεσθαι, λόγων δὲ οὐ. [παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν τινι ὑστεριζόντων λεγομένη· πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις. Schol. Clark.]

L. 2. **Μεταλαγχάνειν]** Ἐλλειπτικῶς εἴρηται τῷ Πλάτωνι. λείπει γὰρ τῇ διανοίᾳ τὸ, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν λόγοις ἡδονῆς, οἷαν δὴ νῦν παρέσχετο Γοργίας. [κατὰ τὰ τελευταῖα, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρχῇ. Schol. Clark.]

[Ib. ἀλλ' ἤ - ἀλλ' ἄρα. Sch. Cl. τὸ λεγόμενον. οὐ πάνυ τὸ λεχθὲν ἀποδέχεται Σωκράτης· διὸ καὶ ἐπάγει· ἀλλ' ἤ τὸ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον· λείπει δὲ τὸ, πεπόνθαμεν, ἐν ᾗ τοιοῦτο· ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον πεπόνθαμεν ὅπερ οἱ κατόπιν ἐορτῆς παραγινόμενοι καὶ τῆς ἐν τῇ ἐορτῇ θυμηδίας ὑστεροῦντες. Ib.]

SCHOLIA

- L. 3. Κατόπιον ἰσορῆς] ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς κείῃ
 γάμματι ἀπολιμπανομένων.
- L. 4. Ἀναγκάσας] Ἡ ἀνάγκη διττή· ἢ μὲν πρὸς
 ζῆλον, ἢ δὲ κατὰ φύσιν. κατὰ ταύτην οὐκ ἠναγκα-
 σθη Σωκράτης ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν, ὅπως πολλοὶ
 ὠφελοῦ. τοῦτο γὰρ σπουδαίων ἀνδρῶν ἴδιον, καὶ πρὸς
 τούτων θεοῦ.
- L. 7. Οὐδὲν πρᾶγμα] οὐδὲν ἐργῶδες ἢ δυσπ-
 ρές.
- L. 8. ἴσσομαι] Παροιμιᾶν καὶ τοῦτο, ἀπὸ Τηλέμα-
 χου καὶ τοῦ τρώσαντος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χρηστηρίου ἰσ-
 λόντος, ὅτι ὁ τρώσας καὶ ἴσσειται.
- P. 2. L. 6. Ἀλλ' ἄρα] Ἀρχή τις αὐτῆ τῶν ἐν τῷ δια-
 λογῷ προκειμένων τοῦ πρώτου μέρους, ὃ ἐστὶ τὸ πρὸς
 τῆς ποιητικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν.
- L. 15. Ἐβρου] Ταῦτα διελέγοντο, εἰς τὸν τοῦ Κε-
 λκλέους εἰσιόντες οἶκον· εἴη ἴσασθαι αὐτοῦ Γοργ-
 ἐντυγχάνουσι.
- L. 24. Πολλῶν ἐτῶν] Ἀρτικὸν τὸ σχῆμα. δηλ.
 τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Τὸ δὲ, οὐδεὶς ποί, ἀντὶ το
 πώποτε. καὶ Θουκυδίδης [Hist. III, 45.]· οὐδὲ
 καταγνοῦς.
- P. 3. L. 6. Ἡρόδικος] οὗτος οὐκ ὁ Σηλυμ-
 ἐστιν Ἡρόδικος, ἀλλ' ὁ Λιωννῆτος, Γοργίου
 [ἄλλος Ἡρόδικος Σηλυμβριατὸς ἐν Πολίτε
 Clark.]
- L. 10. Ἀδελφός αὐτοῦ] Οὗτος Πολύγν-
 αἴτο, οὗ ἐν Δελφοῖς ἢ Θανμαστή γραφ-
 ῖται·
 Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένε
- P. 14. Ω Χαιρέων] Πῶς, περφομένη Πῶλου ἀκροπο-
 Πῶλον ταῦτα εἰπεῖν, προσυγγραφάμεν
- L. 15. Ἐμπειρία] Στάσει τὰ πύ

ίου, 1
 ἄλλοι
 [L
 Sch
 ]
 εἰς
 ἦ

, ἐμπειρία, ἀπειρία, τέχνη, τύχη, ἄλλοι, ἄλλων, ὡς.

[L. 16. τὸν αἰῶνα· ἀντὶ τοῦ, τὸν βίον, τὴν ζωὴν. Sch. Clark.]

L. 24. Οὐ πάνυ μοι] Οὐ γὰρ, τί ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, εἶπεν, ἀλλ' ὁποῖόν τί ἐστι.

L. 28. Καλουμένην] Αὕτη γὰρ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς· ἄλλη δὲ, ἢ κατ' ἀλήθειαν.

[P. 4. l. 12. τίνος ἐπιστήμονα τέχνης· τὸ, τοῖς τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι. Sch. Cl.]

[L. 14. ἀγαθόν γε. Ἀριστοτέλης μὲν καὶ οἱ σοφισταὶ μίαν φασὶν εἶναι ῥητορικὴν ἐπ' ἀμφοτέροις δυναμένην ἀγωνίζεσθαι· Πλάτων δὲ φησὶν δύο εἶναι, τὴν μὲν τέχνην, τὴν δὲ κολάκειαν, ἣτις καὶ εἰδωλον λέγεται πολιτικῆς μορφῆς. ὁ γοῦν Γοργίας ἄξιόν ἀγαθὸς εἶναι ῥήτωρ τῆς τεχνικῆς φησὶν εἶναι οὐ τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς ἕμπειρος. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι περὶ μὲν τῆς ἐντέχνου ῥητορικῆς ἐν Φαίδρῳ διαλαμβάνει, περὶ δὲ δημῶδους καὶ κολακικῆς ἐνταῦθα. Sch. Cl.]

[P. 5. l. 16. Περὶ τῶν ὄντων] Ἡ ἐρώτησις, περὶ τίνα τῶν ὄντων ἡ ῥητορικὴ καταγίνεται, ἢ ἔχει τὴν ἐνέργειαν;

[L. 14. πάνυ. δύο ἐπιτάσεις ἀντὶ ὑπερθετικοῦ. Sch. Cl.]

[L. 17. Περὶ λόγους. ὁ μὲν Σωκράτης τὸ τέλος ἠρώτησεν τῆς ῥητορικῆς· ὁ δὲ Γοργίας τὸ ὄργανον ἀπεκρίνατο. — Sch. Cl.]

L. 21. Λέγειν γε ποιῆ δυνατός] ἀντὶ τοῦ, διδάσκω δύναται ἄλλους λέγειν.

L. 26. Ἰατρικὴ] Ἰατρικὴ ἐστὶν ἀπούσης ὑγείας διιστική· Ἰγυμαστική δὲ, παρούσης ὑγείας φυλακτική.

P. 6. l. 12. Χειροῦργημα] Χειροῦργημα καὶ κυ-

ρωσις οὐκ εἴρηται· αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἰσχυροῦ·
Λιοτίνος γὰρ ἦν.

[P. 6. l. 19. βραχέος· ὡς ἡ ἰατρικὴ. οὐθενός· ὡς ἡ
γραφικὴ, ἢ ὀρχηστικὴ. Sch. Cl.]

[L. 26. S. οὐθενός· ὡς ἡ διαλεκτικὴ· βραχίος·
ὡς ἡ ῥητορικὴ διὰ τὸ ὑπακρίνοσθαι πολλὰς.
Sch. Cl.]

[Ib. δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὰς τέχνας ἐνταῦθα
διαίρει καὶ ἐν Σοφιστῇ καὶ ἐν Πολιτικῷ, ἀλλ' οὐ
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν κατὰ
τὸ δεῖ αὐτὸν, καλῶς, τὰς μὲν διὰ λόγον, τὰς δὲ ἀπὸ
λόγου, τὰς δὲ μεταξὺ· ἐν δὲ Σοφιστῇ κατὰ τὸν
τρόπον τῆς ἐνεργείας, καλῶς, τὰς μὲν ποιητικὰς,
τὰς τὸ μὴ ὄν εἰς τὸ ὄν ἀγαύσας, τὰς δὲ κτητικὰς,
τὰς τὸ ὄν οἰκειομένας· ἐν δὲ τῷ Πολιτικῷ κατὰ
τὸ εἶδος τῆς ἕξεως, καλῶς, τὰς μὲν γνωστικὰς, τὰς δὲ
πρακτικὰς. Sch. Cl.]

[P. 7. l. 2.] ἴσους· ὡς ἡ πεπτευτικὴ καὶ κισθαροδία.
Sch. Cl.]

P. 7. l. 4. Διὰ λόγων] Ψεύδεται. οὐ γὰρ περὶ
λόγους μόνους, ἀλλὰ καὶ περὶ σιωπῆν, καὶ περὶ
ὑπόκρισιν.

Ib. Κύρος] Σκόπει, ὡς κύρος εἶπε Πλάτων, οὐ
κύρωσις, καθὰ Γοργίαν.

[L. 9. ὑπολάβοι· ἀντὶ τοῦ ἀποκριθῆσεται. Schol.
Clark.]

[Lin. 20. τῶν τεχνῶν αἱ μὲν περὶ ἔργα μόνον κα-
ταγίνονται, ὡς ζωγραφικὴ, αἱ δὲ περὶ λόγους μόνους
ὡς ἡ διαλεκτικὴ, αἱ δὲ περὶ τε ἔργα καὶ λόγους, καὶ
αὐταὶ τριχῶς· ἢ μᾶλλον μὲν ἔργων χρωῖνται ἢ λόγων
ὡς ἰατρικὴ, ἢ μᾶλλον μὲν λόγων ὡς ἡ ἀριθμητικὴ,
ἢ ἐπίσης καὶ ἔργων καὶ λόγων, ὡς ἡ πεπτευτικὴ.
Sch. Cl.]

P. 8. l. 1. Οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι] Ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων ἢ νόμων εἰσηγήσει,

ὁ κήρυξ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ νόμου, τό, τε ὄνομα τοῦ ψηφισομένου καὶ τιθέντος τὸν νόμον, καὶ δὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τοῦ δήμου ἔλεγεν, ὡς, Δημοσθένους Δημοσθένους, Παιανιεύς, ψηφίζεται τάδε. εἰ δὲ ἔμελλε πάλιν ὁ αὐτὸς ψηφίσεσθαι, ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ἵνα μὴ περιττολογῇ· τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὰ αὐτὰ, ψηφίζεται δὲ καὶ τάδε. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦδε, τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, ἢ λογιστικὴ ἔχει.

Λ. 4. Πρὸς αὐτὰ] Ὡς ὅταν ἄρτιος πρὸς ἄρτιον, ἢ περιττὸς πρὸς περιττὸν πολλαπλασιασθῇ πρὸς ἄλληλα δὲ, ὅταν περιττὸς καὶ ἄρτιος, ἢ ἀνάπαλιν.

Λ. 18. Τὰ μέγιστα] Ὡς περὶ ὁ Πῶλος οὐ, τί ἐστὶν ἡ ῥητορικὴ, εἶπεν, ἀλλ' ὅποια τις; ὅτι καλλίστη τῶν τεχνῶν, οὕτω καὶ Γοργίας, οὐ, τίνα ἐστὶ περὶ ὧν οἱ λόγοι αὐτῆς, λέγει, ἀλλ' ὅποια ἐστὶν, ὅτι τα μέγιστα τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων, καὶ ἄριστα.

Λ. 22. Σκόλιον] τὸ σκόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. ἔστι δὲ τοιοῦτον· [Brunck. Annal. I. 122.] Ἐγίανειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ· δεύτερον δὲ, φῦαν καλὸν γενέσθαι· τὸ δὲ τρίτον, πλουτεῖν ἀδόλως· τέταρτον δὲ, ἡβᾶν (δ' ἡβᾶν Sieb.) μετὰ φλῶν. Τοῦτου δὲ τὸ τελευταῖον παραλείπεται, (παραλείπεται Sieb.) ὡς μὴ πρὸς ὁ βούλεται Ἰλλύτων χρήσιμον ὄν. Ἄλλως. Σκόλιον λέγεται ἡ παροῖσιος ᾠδὴ, ὡς μὲν Δικαίραχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγῶνων, ὅτι τρεῖς γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· [Sieb. scribi vult: ὑπὸ πάντ. ἀδόμενον, τὸ δὲ ὑπὸ πάντων μὲν, οὐδ' ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ' ἕνα ἐξῆς κ. τ. λ. v. Schol. Arist. Ran. 1327. Vesp. 1231. Athen. XIV. p. 694.] τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετατων, ὡς ἔτυχε, τῇ τάξει· ᾧ (ὁ Sieb.) δὴ καλεῖσθαι Σκόλιον. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φύλλιος ὁ

οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρρίνης σκολιὰν διάδο-
τη καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι. |
Ἀθήνησιν ἐν τῷ Πρωτανείῳ παρὰ πότι
ἤδeto εἰς τινας, ὡς περ εἰς Ἀρμόδιον,
Τελαμῶνα· εἰρησθαι δὲ αὐτὸ σκόλιον·
φρασιν, ὅτι ῥάδια καὶ ὀλιγόστιχα ὡς ἐπι-
ἤδeto, ἃ ἐκαλεῖτο σκόλιον, ἀντιπροτείνει
λήλοις τῶν συμποτῶν, καὶ ἠλέγχοντο οἱ μ
ὡς ἄμουσοι.]

L. 26. Πλουτεῖν ἀδόλως, ὁ ποιητὴς φησι
χρηματιστὴς ὅπως ἂν τύχη, καὶ εἰ μετὰ τῆ
πλουτεῖν βούλεται.

P. 9. l. 1. Ἰατρὸς] Πρωτὸν φησὶ τὸν ἰα-
τρος γὰρ περὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καθ' αὐτὰ κα-
ὸ δὲ παιδοτρύβης, περὶ τὴν σύνθεσιν ο
τὴν τοιάνδε τῶν μύθων συνθήκην, καὶ
αὐτῶν.

Ib. Χρηματιστὴς] Ἰδοῦ, τὸ ἀδόλως οὐ·
κεν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ χρηματιστὴς λέγει, δς πι
ταφρονεῖ.

P. 10. l. 1. Ἐλευθερίας] Πῶς ἐλευθερίας

ἔπει οὐχ ὄρῳ πρὸς ἀγαθόν. δυνάμεως δὲ πάσης, τὸ πρὸς τοῦτο ὄρῳν.

[P. 11. l. 1. ἴνα. κατὰ κοινοῦ τὸ εὐ ἴσθι. Sch. Cl.]
[L. 16. ποῦ. ἐν τῇ ποικίλῃ στοῶ. Sch. Cl.]

[P. 12. l. 17. ταύτης τοίνυν τῆς πειθοῦς. πάλιν τὴν εἰδωλικὴν βούλεται λεγεῖν ὁ Γοργίας ῥητορικὴν. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ χείρονος ἤρξατο τοῦ δικανικοῦ· κρεῖττον δὲ δῆλον ὅτι τὸ συμβουλευτικόν· ἐκ τὰγαθοῦ γὰρ τὴν ὑπόστασιν ἔχει· μέσον δὲ τὸ πανηγυρικόν ἀπὸ τοῦ νοῦ προελθόν, καὶ χεῖρον τὸ δικανικόν, ὡς ἀπὸ ψυχῆς προϊόν. Sch. Cl.]

P. 11. l. 20. Ἴθι δὴ] Ἄρχεται ἐντεῦθεν τῆς πειθῶ διαρρεῖν εἰς τε τὴν πιστευτικὴν, καὶ εἰς τὴν διδασκαλικὴν. ἴσθι δὲ προσθεῖναι, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, οἶον, τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα, καὶ ἀλλήλοις ἴσα.

P. 15. l. 5. Οὐδ' αὐτός πω] Ἐαυτὸν ὁ Σωκράτης ποιῶ τῷ Γοργίᾳ συμφυρόμενον, ἵνα εἰς διαλεκτικὴν αὐτὸν συνουσίαν προκαλέσῃται.

[L. 5. ἡ ἀρεασις τριττὴ· ἡ προσώπων ἢ πραγμάτων ἢ συναμφοτέρων· ἐν πᾶσι δὲ τούτοις οἱ τεχνικώτατοι ἂν ἄριστα συμβουλευσάιντο ἐν γε πόλει εὐνομούμενη - ἐν δὲ μὴ τοιαύτῃ ὁ ῥητορικὸς πάντα ὑποδέσεται. Sch. Cl.]

[P. 15. l. 5. ἀρχαιότερος Θεμιστοκλῆς Περικλέους ἔτι σοὶ πλείοσι τῶν πενήκοντα. Sch. Cl.]

P. 15. L. 8. Τοῦ διὰ μέσου τείχους] Διὰ μέσου τείχους λέγει, ὃ καὶ ἄχρι νῦν ἴσθιν ἐν Ἑλλάδι. ἐν τῇ Μουνυχίᾳ γὰρ ἐποίησε καὶ τὸ μέσον τείχος, τὸ μὲν βάλλον ἐπὶ τὸν Πειραιῶ, τὸ δὲ ἐπὶ Φάληρα, ἐν, εἰ τὸ ἐν καταβληθῆ, τὸ ἄλλο ὑψηροτέρῃ ἄχρι πολλοῦ. Σωκράτης δὲ νεώτερος μὲν Θεμιστοκλέους, σύγχρονος δὲ Περικλέους, ὡς διὰ τούτων δηλοῦται.

χοροί; Κρατῖνος ἐν Ὡραῖς· Ἔδει παρὰ
εὐξαιτο ἔμβραχυν. Schol. ined. ap. Heima.
T. I. p. 1191. et Routh. Ἐμβραχυν ἔπα
ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ συκτόμως ἢ ἀπλῶς ἢ
καθόλου. Sch. Cl.]

L. 19. Ὁρθῶς] Ὁρθῶς περὶ τὴν διάνο
περὶ τὴν φράσιν. [Cod. Reg. - τῆς διο
φράσεως.]

[L. 22. Glossa cod. Meerm. τελευτῶντα
τοῦ λόγου ἐλθόντες.]

P. 18. l. 18. Ἴσως μέντοι] Δέδοικεν δ' ἰ
φεύγει τὴν διάλεξιν· αἰτιᾶται δὲ τοὺς πα
νούργως, ὡς οὐκ ἀνεξομένους.

L. ult. Προῦργιαύτερον] προτιμότερον.

P. 19. l. 13. Ρητορικὸν] Ἐντεῦθεν δ'
τοῦ τρόπου τῆς ἀποκρίσεως Γοργίου
ἤλεγχος.

[P. 19. l. 1. ὁ μὲν Χαιριφῶν ἐφέται τ
τικῶν λόγων ὡς ἀγαθῶν προσηγουμί
δεύτερον δὲ λόγον, ἠδέων· φιλόσοφος γάρ
Καλλικλῆς ἐφέται αὐτῶν προσηγουμένως ὡς

[P. 21. l. 6. *ἔχει δὴ ἀντι τοῦ μέμνησο. Sch. Cl.*]

P. 21. l. 26. Ἦτος [ἴμο Μέμνησαι οὖν λέγων ὀλλύσθαι] πρότερον] Ὁ τρίτος δὲ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικτικὸς ἔλεγχος.

[P. 22. l. 1. ὡσαύτως δὲ οὕτως. Ἡ ἐκ παραλλήλου χρήσις τῶν ἐπιρρημάτων Ἀττική· ὡς τὸ, ἐγὼ εἶμι· καὶ ὡς τὸ, ὅς καὶ αὐτὸς τῶν σπονδαίων καὶ φίλων. Sch. Cl.]

P. 23. l. 15. Ἀναθίσθαι] τὸ θέσθαι τὸ ἀντικείμενον τῷ ἤδη κειμένῳ.

P. 24. l. 16. Συγγράμματι] ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι οὐχ ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Πάλου λόγος αὐτοσχέδιος ἦν, ἀλλὰ σύγγραμμα.

P. 25. l. 2. Ἐπιτηδεύσεις] Ἰστέον, ὅτι διαφέρει Ἐπιτήδευμα καὶ Ἐπιτήδευσις. αὕτη μὲν γὰρ ἐνέργειαν δηλοῖ· ἐκείνο δὲ οἷον οὐσίαν, ὡς φησι Πλούταρχος. Οὕτως οὖν καὶ Ἀκοή, καὶ Ἀκουσις, καὶ Ψόφος, καὶ Ψόφησις, τὰ μὲν οἷον οὐσίαν τὰ πρῶτα, τὰ δὲ οἷον ἐνέργειαν.

P. 27. l. 7. Πολιτικὴν] Ἡ πολιτικὴ διαμερίζεται ὡς ὅλον εἰς μέρη, τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικὴν· αὐτὰς γὰρ ἀλλήλων προσδέοντα· τὰ δ' ἀντιδιαίρουμένα, οὐ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁ αὐτὸς τῆς διαμερίσεως τρόπος.

K. 13. Δικαιοσύνην] Δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικὸν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν, περιλάβῃ τὸ ὄνομα.

P. 28. l. 3. Ἀποθανεῖν] Ἡ ὡς τῶν ἀνοήτων τοῦτο αὐτοῦ καταψηφισαμένων, ἢ ὡς ἀπελαθέντα ὑπ' αὐτῶν, καὶ τοῦ ἐκ τῆς λατρείας μισθοῦ στερούμενον, σπᾶναι τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν.

P. 29. l. 1. Καὶ γὰρ ἂν κ. τ. λ.] Ἐπὶ γὰρ τῶν περὶ σῶμα ἢ διαφορὰ τούτων γνωσθῆναι εὐχερέως·

οι την απαιτην, και τα κριτηρια. ουκ εστι
ηπατηται.

L. 6. Σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος] Τούτοις
τὸ ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου δόξης εἰς παροιμι
ἤδει δὲ τοῦτο ἐκ Γοργίου, ὃ δὲ ἐξ Ἐμπεδο
διδασκάλου αὐτοῦ· οὗτος δὲ φιλόσοφος
φιλοσόφων δόξας καὶ ἠπίστατο, καὶ ἔδει
διὰ τῆν τῶν ὀνομάτων παρίστωσιν τοῦ,
λε. [Nugae] — [Ἀναξαγόρειος γὰρ ἦν
ρέσει ὁ Πῦλος καθάπερ ὁ Γοργίας Ἐμ
Sch. Cl.]

[Schol. in Marg. cod. Meerm. τὸ δὲ ἐπι
ρον θρυλλοῦμενον, τοῦτ' ἦν· ὁμοῦ πάντ
ἔγουν πράγματα.]

L. 9. Ὁ μὲν οὖν ἐγὼ] Ὁ Πλάτων ἐντι
κέρηται τῷ Ἀττικῷ σχηματισμῷ κατακόρ
λουμένῳ ἀμερίστῳ. Τοῦτο δέ ἐστι, τὸ ἐχ
πολλοὺς λεγομένους συνδέσμους, μηδαμῶ
ἴσως γὰρ πῶς· ὃν μὲν οὖν ἐγὼ· ἴσως μὲν
μὲν· ἐάν μὲν οὖν καὶ ἐγώ.

L. 10. Ἀντίστροφον] Τὰ λείπον τοῦ τῆ

[P. 30. l. 9. τὸ ἀμφιγροεῖν τοῦ ἀγροεῖν ταύτη δια-
φύρει, ἢ το μὲν ἀναίρεισιν ἔχει παντελεῖ τοῦ γι-
νωσκῆναι, το δὲ ἀμφιβόλλαν καὶ ἄγροισιν τοῦ ἀλη-
θοῦς. Δωριεῖς δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφιγροεῖν φασιν.
Sch. Cl.]

P. 30. l. 12. Δύο ἄμα] τὸ, τε βούλεσθαι, καὶ τὸ
δοκεῖν. Τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ φαντασίαν ἐστὶ τῆν
τυχοῦσαν· τὸ δὲ βούλεσθαι πάντως πρὸς τὸ ἀγαθὸν
ἔτιοτείνεται.

L. 26. Μὰ τὸν] Ἑλληνικῶς ὁμνυσι πρὸς τε εὐλαβείας
καὶ προφίτητος ἔνδειξιν.

P. 31. 15. Οὗτος ἀνήρ] Ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ
πόδας τοῦ Σωκράτους ἐναντία λέγοντος πρὸς ἑαυ-
τόν, καὶ ποιεῖν ἢ δοκεῖ αὐτῷ τὸν ῥήτορα, καὶ μὴ
ποιεῖν ἢ βούλεται, ὡς περ ἐκπεληγμένους, ταύτην
ἔφησιν τὴν φωνήν, οὗτος ἀνήρ, ὡσανεὶ ἔλεγεν·
ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ
λόγων [Cod. Par. οὗτος τοῦ ἑαυτοῦ λόγου] ἐπιλέ-
λησται. ἐφ' οἷς ὁ Σωκράτης, ὑποθεμῶν τὸν τοῦ
Πῶλου λόγον, μεταξὺ φησιν, ἐπιμένων τῷ παραδόξῳ
τῶν λόγων· Οὐ φημι ποιεῖν αὐτοὺς ἢ βούλονται·
ἀλλὰ μὲν ἔλεγεν· ὡσανεὶ ἔλεγεν· Ἐμοὶ μὲν ταῦτα
δοκεῖ, καὶ ἐγὼ ταῦτα φημι, τὸ τοὺς ποιῶντας ἢ
δοκεῖ αὐτοῖς ὄλγα τοῦ, μὴ ποιεῖν ἢ βούλονται. εἰ δὲ
σοι οὕτω μὴ δοκεῖ, μὴ ἀγανάκτει, ἀλλὰ τὸν λόγον
ἔλεγχε.

L. 20. Ὡς ἴσῳτε Πῶλε κ. τ. λ.] Καὶ γὰρ Γοργίας, καὶ
τοὺς κατ' αὐτὸν, αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο.

P. 32. l. 4. Χρηματισμὸν] τὸν τῶν χρημάτων
πόρον.

L. 19. Ἄ ἐνίοτε] Ταῦτα μετέχειν δύναται τῶν
ἄκρων, ταῦτα δὲ οὐ.

P. 33. l. 17. τί οὐκ ἀποκρίνεται [sic.] ὁ μὲν Γορ-
γίας ἐπιεικέστερος ὢν καὶ ἐτοίμως ἀπελογεῖτο καὶ
ἐτίθει τὰ ἐρωτώμενα· ὁ δὲ Πῶλος σιωπῇ αὐθα-

δίστορος ὦν· ὁ δὲ Καλλικλῆς παντελῶς ἀντιρρο-
 ῖστος οὐδὲ ἀνέχεται τῶν συλλογισμῶν κ. τ. κ.
 Schl. Cl.]

P. 34. l. 8. Εὐφήμει] οἰώπα, μὴ ἀκαιρολόγη.

L. 10. Ἀζήλωτος] Ἀζήλωτος γὰρ ἔστιν, ὅστις ἔχ-
 τι, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἤρην. Ἀθλιος δὲ, ὃ πι-
 θεῖον ἀνηκίστοις ἐπισχόμενος.

L. 20. Ἦτιον] Τὸ Ἦτιον ἐπὶ τοῦ ἄκοιτος ἀποθή-
 σκοντιος ἀδίκως, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐλπίδας ἔχοντος ἐπιδῶσαι
 εἰς ἀρετὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ σπουδαίου ἀντὶ τοῦ οὐδυνῶν
 ἀποδεκτέον.

[P. 35. l. 7. Ἐπὶ μάλης πάντες παλαιοὶ προφί-
 ρονται ἐνικῶς· τίττονται δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κρη-
 φίως τε πράττειν, καὶ αἰεὶ μετὰ τῆς προθέσεως,
 ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀροβον [T. II. p. 844
 Reisk.]: ἀλλὰ μὴν οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταυτ' ἴσασιν, οὐδ'
 ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορῇ.
 πληθυντικῶς δὲ οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας,
 καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως· Ἀναίας ἐν τῇ πρὸς Με-
 τάνειραν ἐπιστολῇ [T. VI. Orig. Gr. Reisk. p. 34.]
 καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας
 δασείας. Τὸ μέντοι ὑπὸ κόλπους ταυτὸν καὶ αὐτὸ
 κατὰ τὸ σημαϊνόμενον ὑπάρχον ἀμφοτέρως ἐχρήσα-
 το, ἐνικῶς φημί καὶ πληθυντικῶς καὶ αἰεὶ μετὰ
 τῆς προθέσεως, οἷον, ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ κόλπους.
 Schl. Cl.]

P. 35. l. 11. Τεθνήξει] Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητι-
 κοῦ, τοῦ Τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη.
 [ἐνέργεια ἀντὶ πάθους, ἀττικῶς. Schl. Cl.]

[L. 12. κεφαλῆς - κατεαγῆνας. καὶ τοῦτο Ἀτι-
 κόν· τὸ γὰρ κοινόν, τὴν κεφαλὴν κατεαγῆσαι· τὸ
 γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· οἷον Ἐραγον τοῦ
 ἄρτου· οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς.
 Sch. Cl.]

P. 36. l. 3. Σκεψώμεθα] Ἐντεῦθεν ὁ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας ἐπισέρχεται λόγος.

L. 10. Ὅρον] οὐχ ὄρισμόν λέγει, ἀλλὰ τίνα τρόπον καὶ διορισμόν.

L. 15. Χαλεπὸν] Κατ' εἰρωνείαν τοῦτο φησὶν, ὡς φίλοι τὸ ἐπαγόμενον.

L. 19. Φλυαρίας] Φλυαρία παρα Πλάτωνι πανταχοῦ πᾶν τὸ περιττόν, εἴτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασι.

P. 37. l. 4. Μέγαν βασιλέα] τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα.

L. 6. Παιδείας — δικαιοσύνης] Παιδεία, ἡ ἐξ ἀρχῆς τροφή. Δικαιοσύνη, ἡ τελεία ἀρετή.

L. 20. Τὸν δεσποτὴν καὶ θεῖον] Τὸ μὲν δεσπότην ἀναίειν, παράνομον· τὸ δὲ θεῖον, ἀνοσιουργὸν παρῶσθησι τὸν Ἀρχέλαον, εἴπερ ἐν τάξει πατέρων οἱ θεῖοι.

L. 23. Ἀνεψιὸν] τὸν παρ' ἡμῖν ἐξάδελφον.

L. 25. Ἡράνισεν] τῆς ταφῆς ἀφείλετο.

L. ult. Τὸν ἀδελφὸν] Εἰς τὸ Ἀδελφὸν στικτεῖον, ἐπεὶ τὸ Γνήσιον πρὸς τὸ Περδίκκου υἱὸν ἐξακούηται.

P. 38. l. 9. Ἀπὸ σοῦ] Κατ' εἰρωνείαν καὶ τοῦτο φησὶ.

L. 14. Ἄλλο τι] Ὁ λόγος οὗτος οὐκ ἔλεγχός ἐστιν, ὅ με, ἔφησ προῖν, καὶ παῖς ἂν ἐλέγξειεν, ἀλλὰ πρὸς ἄλλο τι εἰρημένος.

L. 20. Ῥητορικῶς] οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὰς τῶν πολλῶν ἡμαρτημένας δόξας.

P. 39. l. 5. Τρίποδες] Τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων, καὶ τῶν πλουσιῶν, καὶ ἐν δυνάμει, μνημονεύει, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι. Διονύσιον δὲ, τὸ τοῦ Διονύσου φησὶν ἱερόν.

L. 10. Ἀναγκάζεις] ταῖς ἀποδεικτικαῖς πίστεσι πείθεις.

L. 12. Οὐσίαις] Οἱ ἐν τοῖς δικαστηριοῖς τὰ χρηματικὰ Οὐσίαιν φασί. διὰ τοῦτο οὖν ὡς πρὸς ῥητορικὴν διαλεγόμενος, αὐτως εἶπεν· ἕμως προσέθηκε καὶ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ οὐσίαν, φημί δὲ τὰλληθές.

L. 14. Ὁμολογοῦντα] οὐ μόνον πρὸς τὸν ἐλέγχοντα ἀλλὰ πολὺ πρότερον αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν.

P. 40. l. 13. Ἐπὶ Θεῶν] Εἰ ὑπὸ Θεῶν, ἀγαθὴ δίκη· τὰ γὰρ ἐκ τούτων τοιαῦτα.

L. 15. s. Φίλον] Οἶχ' ὡς ἡμέτερον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πᾶσι πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἔχων.

L. 27. Χαλιπώτερον] καὶ τοῦτο κατ' ἐρωτησιασθῆσιν, ἢ κατ' ἀντίφρασιν.

P. 41. l. 1. Ἀδύνατον] Ὁ Σωκράτης τῷ παρ' ἰπποκρίτου λεγομένῳ χρήται, εἰπὼν οὐ Χαλιπὸν, ἀλλ' Ἀδύνατον.

[L. 7. καταπιπτωθῆ· μετὰ πίσεως χρίσασιν αὐτόν. Schol. Meerm. cod.]

L. 13. Μορμολύτη] φοβῆς. Παρῆκται δὲ τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῶν προσωπείων τῶν ἐν ταῖς τραγωδίαις ὑποκριτῶν, ἃ ἐκάλουν Μορμολύκεια, Δωρμῆς δὲ, Γόργια. τοιοῦτοις δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τὰ παιδία φοβοῦσιν.

[L. 14. ἐμαρτύρου ἀντὶ τοῦ, μάρτυρας προσεκάλεον. Sch. Cl.]

L. 21. Ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου] Τοῦτο παράγγελμα Γοργίου, τὸ τὰς σπουδὰς τῶν ἀντιδίκων γέλῳτι ἐκλύειν, τὰ δὲ γελοῖα ταῖς σπουδαῖς ἐκκρούειν.

L. 26. Βουλευέειν λαχῶν] Κληρωτοὶ γὰρ ἦσαν οἱ βουλευταὶ, ἀφ' ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν εἰς πρὸς ἓνα ἐνιαυτόν. καθ' ὃ καὶ ἐλέγετο Πρυτανεύειν ἢ φυλή.

L. 27. Ἐπιψηφίσειν] Ἐπιψηφίσειν ἐστὶ, τὸ τινὸς πρυτανευούσης φυλῆς ἓνα κληρούμενον ἰπ'

αυτῆς τὰς ψήφους ἐκάστων ἀπαριθμῆσθαι, τῶν
 α τεθειμένων δεῖν γενέσθαι, περὶ οὐ ἢ σκέψις,
 καὶ τῶν ἀπαγορευόντων, καὶ ἔτι τὰς τῶν ἀμφι-
 δάλλειν λεγόντων, ἀποφαίνειν τε εἰς τὸ κοινόν,
 ἄλλες τούτων αἱ ψῆφοι, πλείους, ἢ ἐλάττους, ἢ
 ἰσατέρη, ἐξ ὧν τὸ πρακτέον, ἢ μὴ, διεκρίνεται.
 καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, οὗτος ἦν ὁ Ἐπιψηφίζων λε-
 γόμενος.

P. 42. l. 1. Ἐπιψηφίζων τοὺς παρόντας] ἀπὸ
 τοῦ, ταῖς ψήφοις τῶν παρόντων κρίνειν τὴν ἀλή-
 θειαν. [ἀπὸ τοῦ, ἐπιμαρτυρεῖν καὶ ἐπικυροῦν τὸν
 λόγον ὃν σὺ λέγεις· ἢ δὲ σύνταξις πρὸς αἰτιατικὴν.
 Sch. Cl.]

L. 10. Καὶ ἐμὲ καὶ σὲ] Κατὰ τὰς κοινὰς καὶ ἀλη-
 θεῖς ἐννοίας δηλονότι.

L. 19. Λέγε δή μοι] Τῶν δύο προβλημάτων τοῦ
 πρώτου ἐντεῦθεν ἢ κατασκευὴ, τὸ χεῖρον τοῦ ἀδικεῖ-
 σθαι τὸ ἀδικεῖν.

P. 43. l. 13. Ἐπιτηδεύματα] Ἐπιτηδεύματά ἐστι
 τὰ διὰ μόνων τῶν ἐθῶν μελετώμενα.

L. 16. Μαθημάτων] Μαθήματά ἐστι, τὰ κατὰ τὰς
 τέχνας καὶ ἐπιστήμας διὰ διδασκαλίας τοῖς ἀνθρώ-
 τοις παραγιγνώμενα.

P. 45. l. 8. Μετὰ τοῦτο δὲ] Τοῦ δευτέρου προβλή-
 ματος κατασκευὴ, ὅτι τῶν ἀδικούντων κρείττων ὁ δι-
 κὴν διδοὺς, ἢ ὁ μὴ.

P. 45. l. 17. Εἰ τίς τι ποιῆ] Ἐκ τούτου δήλον, ὅτι
 τὸ νοεῖν καὶ βαδίζειν, οὐ ποιεῖν ἐστίν, ἀλλ' ἐνεργεῖν
 λόγον· οὐ γὰρ πρὸς τὴν πάσχον γίνονται.

P. 46. l. 15. Κολαζόμενος] Κολάζεσθαι ἐστι κυ-
 βίως, τὸ τῆς πονηρίας κολοῦεσθαι, ὃ ἐστίν ἐλαττοῦ-
 σθαι, ἢ ἐμποδίζεσθαι.

P. 46. l. 26. Ἀρ' οὖν τοῦ μεγίστου] Ἐντεῦθεν ἀπο-
 κρίνεται, οἷου μεγίστου κακοῦ ἀπαλλάττεται ὁ δίκαιος
 ἰδούς.

P. 49. l. 17. Δεύτερος] Δεύτερος, οὐ πρὸς ἰ-
δαιμονίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ταχῆθαι μέσος τῶν
τριῶν.

P. 50. l. 19. Συλλογισώμεθα] Σημειώνεται, ὅτι
Ἀριστοτελῆς τοῦ συλλογισμοῦ τὸν ὄρον ἐντεῦθεν ἀνα-
φαι σχεδὸν αὐταῖς λέξεσιν.

P. 51. l. 14. Ἐξοντα] Προσυπακουστικόν, τὸ πρὸς
κικκοδαιμονίαν.

L. 17. Δώσει δίκην] Τάχιστα δώσει δίκην, πρὸς
τὸν δικαστήν, δηλαδὴ τὸν οἰκίον λογισμὸν, βασπι-
ζοντα αὐτοῦ τὰς φαντασίας, καὶ κολάζοντα τὰς παρα-
λόγους ἐνοίας. Οὐκ εἰσάγειν οὖν εἰς δικαστήριον,
ἀλλὰ τουθεσίαν καὶ ἐπίπληξιν ἐφ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰ-
κίους ἄγειν παρακελεύεται.

P. 52. l. 21. Εἰ ἄρα δεῖ] Φησὶν ὅτι, εἰ δέ τίς
τις ἐχθρὸς σοῦ, μὴ ἀδικεῖ δὲ σέ, ἀλλὰ ἄλλον τινά,
μὴ θελήσεις αὐτὸν δοῦναι δίκην, ἀλλὰ καὶ βοη-
θήσεις αὐτῷ, εἰ δύνασαι, ἵνα ἔτι πλέον τιμω-
ρηθῇ.

P. 53. l. 14. Οἶον] ἀντὶ τοῦ, θαυμαστὸν ἐνταῦθα.

P. 54. l. 18. Ἐμπληκτος] Γράφεται καὶ, ἐκβλητος.
[Κλεινίσιος· ὁ υἱὸς τοῦ Κλεινίου Ἀλικυβιάδης. Cod.
Meerm.]

[Lin. 25. ὁμολογήσει Καλλικλῆς· οὐδέποτε συν-
τῷ συμφωνήσεις, ἀλλ' ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ διαφωνή-
σεις τυφλώτων. Olymp. ap. Ruhnk. ad. Vell
II, 63.]

P. 55. l. 4. Νεανιεύεσθαι] μέγα φρονεῖν, κομπεῖσθαι
[ἐπαλρεσθαι. Meerm.]

L. 22. Φορτικὰ καὶ δημηγορικὰ] Φορτικὰ ἴσθαι,
τὰ βάρος ἐμποιοῦντα· Δημηγορικὰ, τὰ πρὸς τῶν
τῶν πολλῶν βλέποντα δόξαν. [Idem in cod. Aug.
superscr.]

L. 28. Τὸ Σοφὸν] ἀντὶ τοῦ, σόφισμα. [ut cod
Aug

[P. 56. l. 5. *ἰδιώκαθες. ἰδίωκες.* Schol. cod. Clark. et Olymp.]

[P. 56. l. 10. *προπηλακιζόμενος· ὑβριζόμενος, ἔξουθενούμενος.* Schol. Clark.]

P. 58. l. 3. *Ἐπὶ τὰ μεῖζω*] *Μεῖζω φησὶν ὁ Καλλικλῆς, τὴν κατ' αὐτὸν ῥητορικὴν· ἴσως δὲ καὶ τὴν τυραννίδα, ὡς ὕστερον δηλώσει.*

L. 10. *Τῶν νόμων*] *Ἀπαριθμήσεις ὧν οἴεται ψευδῶς Καλλικλῆς ἀπειρον εἶναι τὸν φιλόσοφον.*

L. 12. *Συμβολατοῖς*] *Συμβόλαια παρὰ τοῖς ἄτακτοῖς, αἱ ἀσφάλειαί, καὶ συγγραφαί, καὶ συνθήκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἐνεμον.*

L. 15. *Ἡθῶν*] *Ἡθῆ τὰ ἐν ἴθει κείμενά φησὶ.*

L. 20. *Τὸ τοῦ Εὐριπίδου*] *Τὰ λαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα. οὗτοι δὲ Ἀντιόπης υἱοί. [add. Olymp. ad h. l. ap. Valcken. Diatrib. in Eur. Fr. p. 70.]*

L. 27. *Παιδείας*] *Παιδείαν φησὶ τὴν περὶ τὰ μαθήματα ἐν παισὶ τροφήν τε καὶ ἀγωγήν.*

P. 59. l. 9. *Πικρὸν τί μοι δοκεῖ χρῆμα*] *Τὸ διαλέγεσθαι παιδάριον, πικρὸν τί δοκεῖ, ὡς παρὰ φύσιν καὶ βλαῖον ὄν· καταγέλαστον δὲ, ὅταν ψελλίζηται ἀνήρ, καὶ πληγῶν ἄξιον, ὅταν παύσῃ. ἀνανδρα δὲ, ἄμφω, οὐχ ὡς γυναιξίν. ἀλλ' ὡς παιδοῖς πρόποντα.*

[P. 60. l. 2. Schol. cod. Aug. ap. Fisch. ad Crit. l. 7. *ἐπιεικῶς· ἱκανῶς· ἐπὶ τὸ (log. ἐπιεικ. ἔχω καὶ) φιλικῶς, παρὰ Πλάτωνι.*

P. 60. l. 6. *Ὅτι ἀμελεῖς*] *Καὶ ταῦτα τὰ λαμβεῖα τοῦ Εὐριπίδου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόπης δράματος ἔληφθαι. Σκόπει δὲ, ὅπως δεῖ χρῆσθαι ταῖς μακροτέραις ῥήσεσι τῶν ποιητῶν, μὴ αὐτοὺς διολογισθῆναι τοὺς στίχους, ἀλλὰ τι καὶ λέξιας πιεζοτέ-*

ρας [τῶν πεζοτέρων Sich.] εὖ πως αὐτοῖς ἀν-
μίσαι. Ο τῶν στίχων δὲ τοῦ οὔτος· Ὁ Ζήθος γὰρ
οἱ τῶ Ἀμφίονι, μονακῶ ὄντι· Ἐπιφὼν τὴν λέγουσιν, ἡ
χρησὸ δὲ ὄπλοισι. οὕτω καὶ Καλλιμαχῆς λέγει Σωφρο-
νίτι· Ἄφες φιλοσοφίαν, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ
δίκαζε. [Similia Olym. p. Valck. Diatr. in P.
Eur. p. 85.]

L. 8. ὄρας πᾶς, Ἐὐφρον γυναικῶδες εἰρηκός.
αὐτὸς μερικῶδες εἶπε. [p. Valck.]

L. 21. Φάβλου, ἀντὶ τοῦ ἀτελοῦς. τὸν γὰρ οἱ
σημαίνει τὸ κικουῖ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Οὐκ
ar. Ruhnk. ad. Tim. p. 269.]

P. 61. L. 1. Ἀγροικότερον] ἀντὶ τοῦ, ἀληθινοῦ
ρον.

L. 3. Πᾶσαι δὲ ἐλέγχων] Ἐν ἄλλῳ πρόκειται, πᾶ-
σαι μεταλλῶν. [Leg. μεταλλῶν vel μεταλλῶν ut cod.
Reg. v. Routh. in Corrig. ad p. 436. et Heind.]

L. 4. Καὶ ἄσκι] Γράφεται, καὶ δόκει.

[L. 6. πᾶσαι τούτων, ἐξ ὧν ἐν κειοῖς καὶ μυταλοῖς
κατοικήσεις οἰκοῖς. οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτων κερδανῖς.
Olymp.]

L. 8. Βλος] ὁ πλοῦτος. Δόξα δὲ, ἡ παρὰ τοῖς πολ-
λοῖς ἐνδοκίμησις.

L. 11. Λίθων] Ἰστέον, ὅτι τὴν λίθον δὲ ἡς δου-
μάζουσι τὸν χρυσόν, οἱ μὲν ἰδίως Βάσανον, οἱ δὲ Λε-
διαν καλοῦσιν.

[P. 61. 17. Ἐρμῖον, τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος,
ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, (τῶ
Ἐρμῆ addit. Aug.) ἕς οἱ ὁδοιπόροι κατασθίσανται.
Schol. Clark. et Aug. τοιοῦτω· βασανιστῆ δῆ. Cod.
Meerm.]

[P. 61. l. 21. Τρία] Ὅτι τρία ἐστὶν οἷς κρῖνται
ψυχῇ, ἐπιστήμη, δόξα ὡς φρονίμου τα καὶ εὐνοῦ,
παρρησία. [Schol. Clark. :

σοφίας ἐνδεῖα

ἐπιστήμη

- γύνης παρουσία παρόησια
 ιτη δόξα ὡς φρονίμου καὶ εὐνου.
 id p. 62. l. ult. spectant.]
 22. Πάντα ἔχεις] Προσυπακουστέον, ὡς σύ τε
 καὶ ὁ πολὺς τῶν ἀνοήτων συρφετός.
 2. l. 11. Ἀφιδναῖον] Ἀφίδνα, δῆμος Διαντίδος
 , ἐξ οὐ οὐτός.
 12. Χολαργεύς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐξ
 105.
 13. l. 5. Ποῖόν τινα] Τὸ μὲν Ποῖον τὴν εἰδικὴν
 νει ἀρχὴν, τουτέστι, δίκαιον, ἢ ἄδικον· τὸ δὲ,
 ἐηθεύειν, τὴν ποιητικὴν, ἀντὶ τοῦ, δημαγωγίαν
 καὶ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν· τὸ δὲ, καὶ μέγρο-
 ῖον παιδείας χάριν, ἢ περαιτέρω μέχρι τοῦ ἀκρι-
 3. Οὐχ ἐκῶν] Ἴδου, ἀκούσια τὰ ἀμαρτήματα φη-
 ἀκούσιον γὰρ τὸ ψεῦδος. παραλογιζόμεθα δὲ
 5 κατὰ τὴν καθόλου πρότασιν.
 10. Ἰανῶς] Ἰανῶς ἐνταῦθα τὸ μετ' ἀποδείξεως
 11.
 14. Βλάκα] Βλάξ, ὁ χυῖνος τῆ προαιρέσει. εἴ-
 δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ βεβλάφθαι τὰς φρένας, ἢ ἀπὸ τοῦ
 οὔ, οἶον μάλαξ τις ὦν· ἐπειδὴ δὲ τὸ μ τῶ λ
 ἰλοκον, ἀντὶ τοῦ μλάξ γένοσε βλύξ. [Similiter
 p. ap. Ruhnck. ad Tim. p. 61.]
 14. l. 1. Ὡς τὸ κρείττον] Σημαίνεται, κατ' ἀρε-
 ἄλλον. Βέλτιον δὲ ἄμεινον. κατὰ δὲ τὴν τοῦ
 105 ῥώμην μᾶλλον ἰσχυρότερον κρείττον.
 64. l. 19. Ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ;] Σκόπει ἐκ
 115 τὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Καλλικλέους
 , τοῦ, ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ; καὶ τοῦ, νομί-
 120 , ἢ οὐ; καὶ τοῦ, μὴ φθόνει μοι ἀποκρι-
 125 .
 54. l. 28. Κινδυνεύεις] τουτέστι, φαίνῃ· ὅπερ

ἀμφὶ τῶν ὡς περ εἴρηκε, τὸ βαρὺ τῶν ἐλέγχων παρο-
μυθουμένου.

P. 65. l. 6. Οὐτοσί ἀνήρ] Ὅρα τὴν πρὸς ἑτέροις
τοῦ λόγου ἀποστροφὴν, ὅσην τοῦ Καλλικλέους καὶ πρὸς
τὰ τὸ σχῆμα θρασυτέτα διαίψουσι.

L. 12. Συρφετός] ἀγ. π. ὄδης ὄχλος, ὡς τὸν, ἢ
λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγεμένη κόπρος, καὶ φε-
ρανώδης.

L. 17. Τοπάζω] ὑπονοῶ, εἰκάζω.

L. 24. Προδίδασκε] Περικτεῖται ἢ πρόθεσις, ἁ-
τικῶς.

L. 25. Εἰρωνεύη] Εἰρωνεία ἐστὶ προσποίησις ὑβρι-
στασίας, ἣν τις δύναται ποιεῖν· ἐξ ἧς καὶ τὸ Εἰρωνεῖον
ῥῆμα. ταύτη δὲ τὴν Ἀλαζονείαν ἐναντίαν εἶναι. Ἰσθ-
γὰρ Ἀλαζονεία προσποίησις δυνάμειος ἣν τις οὐ δύνα-
ται ποιεῖν.

Ibid. Μὰ τὸν Ζῆθον] Ὅμνυσι κατὰ τοῦ Ζῆθου,
ὡς τινὸς τῶν ἡρώων ὄντιος, ἢ ὡς χαριζόμενος Καλλι-
κλεῦ, ἐπειδὴ τῆ τοῦτον ῥήσει πρὸ μικροῦ εἰς τυρανί-
σιν ἐχρήσατο.

P. 66. l. 8. Δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν] Ὡς οὐδὲ φρά-
σαι δυναμένου τοῦ Καλλικλέους, ἅπερ ἐθέλει, ὁ Σω-
κράτης καθάπτειται.

[L. 13. ἔχε δὴ· ἀντὶ τοῦ, μέμνησο τῶν ῥηθέντων.
Schol. cod. Clark. et Reg.]

L. 14. Πολλοὶ ἀθρόοι] ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ. οὐ γὰρ εἶ-
τι πολὺν, τοῦτο καὶ ὁμοῦ. διὰ τοῦτο οὖν πολλοὶ
ἀθρόοι φησὶν.

[L. 21. ἐκτέον· ἄξιον ἔχειν. Schol. cod. Meerm.]

P. 67. l. 16. Ἀεὶ ταυτὰ] Οἰκειότερον γὰρ ἐκ-
στήμης, τὸ αἰεὶ τὰ αὐτὸ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν, ἢ τὸ
ἕτερον.

P. 68. l. 17. Τί ἢ τί] Ὁ Καλλικλῆς συνεῖς τοῦ-
των οὐδὲν, ὑπολαβὼν δὲ διαίρειν τινὰ περιέχειν
τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σωκράτους, ἀξιοῖ σαφῶς αὐτὸ

εἰπεῖν· τί ποτέ ἐστιν ἑκάτερον, ὧν ἀντιδιαριεῖν βούλεται. διόπερ φησὶ, τί ἢ τί.

L. 24. Ἡδὺς εἰ] Κατ' εἰρωνείαν τοῦτο φησὶ Καλλικλῆς.

L. 25. Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν γνῶσθῃ] ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς ἐστιν, ὅς οὐκ ἂν μοι μαρτυρήσειεν, ὅτι λέγων τοὺς σώφρονας οὐ λέγω τοὺς ἡλιθίους, τοῦτέστιν, οὐδεὶς ἐστιν ἀνθρώπων, ὅς τοὺς σώφρονας ἡλιθίους λέγει. πρὸς ὃν ὁ Καλλικλῆς τοῦναντίον φησὶν, ὅτι πάνυ πολλοὶ οἱ τοὺς σώφρονας λέγοντες ἡλιθίους.

L. 27. Ἐπεὶ πῶς ἂν] Ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς τελικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν λόγος. ἐστὶ δὲ ἀρχὴ κατὰ Σωκράτην τὰ γαθὰ· κατὰ δὲ Καλλικλέα, αἰσχρὰ ἡδονή.

P. 69. l. 27. Ἐπικουρίαν] ἢ τὴν ἐκ πλοῦτου καὶ περιουσίας, ἢ τὴν ἐκ τῆς παρὰ τῷ Καλλικλεῖ καλουμένης φρονήσεώς τε καὶ ἀνδρείας.

P. 70. l. 3. Οὐκ ἀγεννώς] ἀντὶ τοῦ, ἀτενώς καὶ ἀκάμπτους. [Ἰμο θαυρόαλέως. Hdf.]

L. 4. Παρόρησιαζόμενος] ἀντὶ τοῦ, μετὰ παρόρησίας ἀπαρκαλίπτως ὁμολογῶν.

L. 11. Οὐκ ἄρα] Ἀπόδειξις δι' ἐπιχειρημάτων ἐξ, τριῶν μὲν ἐνδόξων, τριῶν δὲ πραγματειωδεστέρων· ὡς τῶν ἐνδόξων τὸ πρῶτον ἐκ τῆς τῶν πολλῶν δόξης εἴληπται.

L. 14. Ὡς γε σὺ λέγεις] Ἐκ τῆς τῶν ποιητῶν ἐκ τῶν Πυθαγορείων.

L. 16. Τίς δ' οἶδεν] Τὰ λαμβεῖα ἐκ τοῦ Φοῖβου τοῦ δράματος Εὐριπίδου.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν,

Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κύτω νομίζεται.

[v. Fragm. Eurip. Phryx. 15. Polyid. 2.]

L. 18. Τῷ ὄντι ἴσως] Τὸ ἴσως περὶ τοῦ ἀληθῆ εἶναι τὸν ἐν τῷ μύθῳ λόγον, ἢ μή. τὸ δὲ Τῷ ὄντι, ὅτι ὁ γε μῦθος αὐτὸ τοῦτο τῷ ὄντι καὶ διατεταμέ-

SCHOLIA

ρξεται, τὸ θάνατος εἶναι τῆς ψυχῆς τῆ
 σώματος ζωῆν.

Κομφός] Οὐ τὸν πιθανόν, ἀλλὰ τὸν τετρα-
 κταῖον φησί. Σικελικός δὲ ἢ Ἰταλικός, οἷον
 Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν· ὑπῆρχε δὲ
 πόλις Σικελίας, ἀπὸ τοῦ κρητικῶν ποταμῶν ἠμῆνη, ἀφ' ἧς οὗτος τε
 καὶ Ὀλύμπιος, ὁ μὲν Σικελὸν δὲ ἢ Ἰταλικὸν
 φησιν, ἐπειδὴ πλησίον Σικελίας ὁ τε Κρότων καὶ τὸ
 Μεταπόντιον, αἱ πόλεις, οὗ αἱ Πυθαγορεῖοι διαέτρι-
 βον, αἱ τῆς Ἰταλίας εἶσι.

L. 26. Ἀμύητος] Ἀμύητοι, ἡμεῖς οἱ τεθνεώτες, οἱ
 ἐν σώματι ζῶντες.

P. 71. l. 4. Ἰθωρ] τὸ ῥευστὸν καὶ ἄστατον τῶν
 ἡδονῶν.

L. 18. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] Ἐκ τοῦ γυμνα-
 σίου φησὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐπιχείρημα
 ἐν μύθῳ προήκται σχήματι· τοῦτο δὲ, ἐν παραδεί-
 γματος. ἦν δὲ ἐκεῖνο μὲν τῶν Πυθαγορείων οἰκίον·
 τοῦτο δὲ Σωκράτους, ὡς σαφέστερόν τε, καὶ πλητε-
 κώτερον.

L. 19. Σκόπει γὰρ] Ἐντεῦθεν αἱ πραγματικώδε-
 στεραι, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα ἀπὸ τίνος εἰκότος
 ἄρχεται.

L. 22. Ὁ μὲν, οἴνου] Οἶνον μὲν, ὡς τροφιμώτατον,
 γάλα δὲ, ὡς πρώτην τροφήν, μέλι δὲ, ὡς τὴν ἐν τῇ τρο-
 φῇ γλυκυθυμίαν παρείληφέν.

L. 26. Πληρωσάμενος οὐκ ἐμπλησθεῖς, ἀλλὰ προ-
 δεῆς ὦν [Cod. Aug. ἀλλὰ πληρωθεῖς ὦν.]

P. 72. l. 16. Χαραδριοῦ] Χαραδριός, ὄρνις τις, δε-
 ἄμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λέ-
 γος, οἱ ἐκτεριῶντες, ῥῆον ἀπαλλάττονται· ὁθεν καὶ
 ἐγκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πικράσκοντες, ἵνα μὴ προῖεν
 ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες·

Καὶ μὴν [ita Sieb., μὴν Ruhn.] καλύπτει. μῶν
 χαλασθριὸν περιῆς;

ὡς φησιν Ἰππώναξ. [Olymp. Comm. ap. Ruhnk. ad
 Tim. p. 273. ἡ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέρως ἐκκρί-
 νει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ
 καὶ ἀποβάλλει.]

L. 17. 8. Λέγεις οἶον] Τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπεμφαινοντος
 παρόισιν.

L. 23. Μὴ ἀπαισχυνη] ἀντὶ τοῦ, μὴ αἰσχυν-
 θείης.

L. 26. Κνησιῶντα] ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνῆ-
 σθαι, ὃ ἐστι κνήθεισθαι.

P. 73. l. 2. Ἄνδρεῖος] ἀντὶ τοῦ, ἀναιδέης, κατ'
 εὐρημίαν.

L. 9. Κιναιδων] ἀσελγῶν, μαλακῶν. καὶ Κίναϊδα,
 ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ὕγ-
 γος, ὃ καὶ Κιναιδιον καλεῖται.

L. 19. Ἴνα δὴ μοι] Τοῦτο φησὶν· ἐγὼ μὲν ἕτε-
 ρον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἡδέος διανοοῦμαι· ἀλλ'
 ἴνα μὴ ἀσύμφωνος ᾧ ἑαυτῷ, ταῦτα εἶναι φημί τὰ
 αὐτά.

L. 22. Τοὺς πρώτους λόγους] τοὺς ἑαυτοῦ δηλονό-
 τι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον, ὡς παρὰ τὰ
 δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους. αὐτὸς
 δὲ ἐπηγγέλλετο παβήρσιαιζόμενος πᾶσαν εἰπεῖν τῆν
 ἀλήθειαν.

L. 28. Αἰνιχθέντα] τῷ γὰρ τοῦ κιναιδων βίου ἐνό-
 μιστε κακὰ πολλὰ συνεσημαίνετο.

P. 74. l. 12. Ὡ σοφώτατε σὺ] Κατ' εἰρωνείαν ὑπὸ
 Καλλικλέους εἰρηται, ὡς φησὶ Πλούταρχος.

L. 15. Ἀχαρνεύς] Ἀχάρναι, δῆμος Οἰνηίδος, ἐξ οὗ
 οὗτος.

L. 17. Σωκράτης] Τοῦτο φησὶ Καλλικλῆς καθ'
 ὁμοιότητα Σωκράτους.

L. 1. [Αλωπεκῆθεν] Ἀλωπεκῆ, δῆμος Ἀντιοχείας.
 ἔξ οἱ τος.

L. 21. Τους εὖ πράττοντας] Τὰ ἀγαθὰ καὶ κατὰ
 εὐπείν βουληθεὶς, τὰ μετέχοντα λέγει.

[L. 23. τοῦ τρίτου ἐπιχειρήματος, ὅτι ἐκ εὐθείας
 ἐκ τοῦ τὰ ἐναντία μῆτε ἄμα τυχεῖναι, μῆτε ἄμα ἀπι-
 λάνεσθαι. Schol. Clar.]

P. 76. L. 2. Ἡδὺ] ἡδύ τοῦ ἠδόμενον λεγίων.
 [Male.]

L. 8. Αἰσθάνη οὖν τὰ συμβαῖνον] Εἰ προηγή-
 ται μὲν ἐν τῷ διψῆν λύπη, ἐν δὲ τῷ πίνειν ἐπι-
 γνεταὶ ἠδονή, καὶ συνπαύεται αὐτῇ, ἄμα μὴ οὐ
 παραγίγνεται τὰναντία, καθὼς ἐν τῷ Φαίδων ἢ
 λύπη φησὶ τὴν ἠδονήν· ἄμα δὲ σύνεσι, καθὼς
 ἐνταῦθα λέγει. καὶ οὐ μάχεται ἐαυτῷ, εἴπερ ἄλλο
 μὲν τὸ ἄμα παραγίγνεσθαι, ὅπερ οὐκ ἴσται ἐπὶ τῷ
 ἐναντίων εὐρεῖν· ἄλλο δὲ τὸ συνεῖναι, ὃ ἴσται ἐπὶ αὐ-
 τῷ ἰσχωροῦν.

L. 19. Ἀκκλῆ] Τὸ Ἀκκλῆσθαι ἐκ γυναικὸς ἐ-
 ρῆσθαι φασίν, Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οἷτος
 εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσίου Φοιμάτιον καθ-
 ελομένην ἡμέτερον ἀμφιέσασθαι, εἰς τε τὸ πύ-
 οπτρον βλέπουσαν, πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔρα-
 σιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην, ὡς ἑτέρα προσλαλῶν γυ-
 καικί. Μέμνηται ταύτης Ἐρμῆπος ἐν Ἀθη-
 ναῖς γοναῖς, καὶ Ἀμφίς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς
 δράματι. Ἀκκλῆ οὖν φησὶν ἀντὶ τοῦ, ἀνοητα-
 νεις [Ἀκκλῆσθαι εἰ ἀνοηταίνειν Sieb.] οἷα γὰρ
 μὴ εἰδέναι προσποιούμενος [προσποιουμένη Sieb.]
 [ἀκκλῆειν, τὸ προσποιεῖσθαι, τὸ θρούπεσθαι, τὸ
 μωραίνειν. Πέπλασται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ Ἀκκοῦς τ-
 νος μωροτάτης, ἣ τὸν τε ἰσὸν διλοῦσα τοῦς σῆ-
 μονας, ἐπεὶ ὑφ' ἑτέρας ἐκαλεῖτο, ἰστουροῦσα
 προῆλθεν καὶ ἡμιτέλειστον ἄλλον [ἄλλο] ἰμάτιον
 πεποίηται, μέρος τοῦ ἰματίου γυμνοῦς τοῦς σῆ-

μονας ἀφορίσασα. Schol. Clark. — Olympiodori et all. Gramm. explic. v. ap. Rubnk. ad Tim. p. 19.]

L. 21. Ἐχων ληρεῖς] ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνη ἄνοιαν.

Ib. Σοφός] ἀνόητος, κατ' εὐφημίαν.

P. 77. l. 2. Τὰ μικρὰ τε καὶ στενὰ] Οὕτως ἀπέσπωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικούς λόγους· καὶ Ἰππίας γοῦν Περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν.

L. 4. Τὰ μεγάλα γε μεμύησαι, πρὶν τὰ μικρὰ] δηλονότι μυστήρια. Διττὸ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίους. Καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο, ἄπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν· τὰ δὲ Μεγάλα, ἄπερ Ἐλευσίνη ἤγετο. καὶ πρότερον ἴδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἶτα τὰ μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτόν. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα καὶ Δηοῖ, καὶ Κόρη, ὅτε ταύτην μὲν Ἠλούτων ἀρπάξειε, Δηοῖ δὲ μιγείη Ζεὺς· ἔχ. οἷς πολλὰ μὲν ἐπράττετο αἰσχρά. ἐλέγετο δὲ πρὸς τῶν μουμένων [τὸν μνούμενον Sieb.] ταῦτα· ἐκ τυμπάνου ἴφαγον, ἐκ κυμβάλου ἔπιον, ἐκερνοσόρησα· Κέρνος δὲ τὸ λίκνον, ἤγουν τὸ πτύον ἔστιν· ὑπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυσον, [ὑπερεδύοντο S.] καὶ τὰ ἐξῆς.

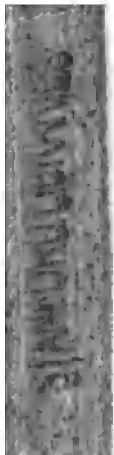
P. 79. l. 16. Δις γάρ τοι καὶ τρεῖς] Δις καὶ τρεῖς τὸ καλόν, ὅτι χρῆ πρὸς τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμπεδοκλέους τὸ ἔπος, ἀφ' οὗ καὶ [καὶ deest. S.] ἡ παροιμία. φησὶ γάρ·

Καὶ δις γάρ, ὃ θεῖ, [δὲ S.] καλόν ἔστιν ἐπίσπειν.

[ὃ τι δὲ καλόν ἔστιν, ἔ. Sturz. Fr. Emp. p. 519. et 586.

L. 74. Οὐκοῦν ὁμοίως] Ἐπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως· εἶτα τὰ ἐξῆς.

P. 80. l. 2. Παλαιὰν λόγον] τὸν παροιμιώδη φησὶ. βούλεται δὲ οὗτος τὸ πάση τύχῃ τῇ προς-

κου αιου, τουτεστι, του αγουου των η
λόγος.

L. 8. Ἀρ' οὖν] Ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς
τέχνης αὐτοῦ, τάξιν εἰσαγωγῆς καὶ ἰ
ψυχαῖς, ἣ ἔστι δικαιοσύνη, καὶ σωφροσύ
ἀρετῆ.

L. 14. Παρασκευαί] Οὐ τέχνας, οὐκ ἐμ
ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευὰς, ἀ
πρόσθεν τῆς ἐπιτηδεύσεως.

L. 17. Ἐτίθουν τῶν μὲν] τῶν παρι
λαδῆ.

L. 20. Φιλίου] Διὸς ἦν ἐπώνυμον παρ
ὁ Φίλιος, ἐκ τοῦ εἶναι τῶν φιλικῶν καθηκ
ῆγορον.

L. 27. Τοῦ ἀνδρός δῆ] Ὁ Δῆ σύνδεσμ
κὸς εἰρωνείας ἐστὶ.

P. 82. l. 4. Ἴσως οὖν] Ὅρα τὴν παράδ
προβλημάτων τάξεως, ὅτι πρῶτον δεῖ
εἶτα τὴν διαφορὰν τῶν διαιρεθέντων ἑλεῖν
ὁποῖον βέλτιον.

L. 14. Ἡ δ' ἱατρικῆ] Τούτῳ προσθεῖ
καὶ τὸ ἱατρικὸν ἔργον ἵνα δεικνύται ὅτι

καὶ πάντα κατ' αὐτοὺς διατέτακται, ὡς ὁ Πυθαγόρειος διδάσκει λόγος.

P. 83. l. 14. Σὺ δὲ δὴ] Ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. [Ἰμο ἡμῖν προέμοι.]

L. 16. Οὐκ ἔγωγε] Ἐμῆσιν ἔχει τοῦ μὴ ἀρίσκεισθαι αὐτὸν οἷς ὁμολογεῖν ἀναγκάζεται.

P. 84. l. 4. Κιθαριστικῇ] Αὐλητικῇ μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν· κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. Οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σώζειν τὴν πολιτείαν νεόμικεν. [v. III de Rep. p. 399. C. Steph.]

L. 15. Ἢ σεμνῇ] Ὡς εὐδοκιμοῦσα μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τραγωδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ὅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη, καὶ περὶ δικαίων, καλῶν τε, καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη· ἢ καὶ κατὰ τὸ δημηγορικόν, καθόσον καὶ αὐτὴ φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιλοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι, ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ἐπερβυλλόντων κινητικῶν ἀμφοτέρων.

P. 85. l. 13. Τί δὲ] Ἐντεῦθεν τῆς δημαγωγικῆς δημοτικῆς διαβολῆς.

L. 15. Ἐλευθέρων ἀνδρῶν] Τοῦτο φησὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεατροῖς ὄχλων, διὰ μὲν τῶν ἔλευθέρων τοὺς δούλους περιελῶν, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν παῖδας τε καὶ γυναῖκας.

P. 86. l. 13. Τί δὲ Θεμιστοκλέα] Ἢ τάξις τῶν δημαγωγῶν οὐ πρὸς τὸν χρόνον, πρὸς δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν. Πρῶτον γὰρ Θεμιστοκλέα φησὶν, ὡς μᾶλλον κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν τὰ τοῦ πολέμου διαθέμενον. Κίμωνα δὲ δεύτερον, ὡς ἐκείνῳ παραπλήσιον. Μιλτιάδην δὲ τρίτον, ὡς τύχη μᾶλλον ἢ γνώμη τῶν πολεμίων κρατήσαντα. Περι-

P. 89. l. 21. *Αὐτὸς γνώση] ἀπὸ τοῦ, εἴ
ποιεῖ· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει.*

L. 23. *Κεφαλὴν] Αἰνίγμα τοῦτο τῶν κα-
καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸ τέλειον πανταχῆ τ-
των· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τοῖς περὶ τὸν λογικ-
ἡμέτερον, ὃν Μῦθον ὀνομάσαντες, ὅτι
λόγον οὕτως ἐκάλουν, Κεφαλὴν αὐτοῦ
αἰνίττονται, οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτου πα-
τες, ἢ πάντας ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς πρὸ
λος βλέπειν, τὴν κατὰ νοῦν ἐνέργειαν.*

P. 90. l. 3. *Ἐπιχάρμου] Οὗτος δ' Ἐπίχα-
ρῶνα κωμωδοποιός, καὶ εἰσῆγαγέ τινας
δράματι δύο διαλεγόμενους πρὸς ἀλλήλι-
ὑστερον ἕνα τῶν δύο, πάλιν τὰ τῶν δύο
μινον.*

L. 23. *Ἔως κίτῳ] Τὸν ὑπὲρ φιλοσοφία
βουληθῆναι ἂν φηοῖν ἀποδοῦναι Καλλιπ-
περὸ Ἄμφιον τῷ Ζήθῳ τὸν ὑπὲρ μουσικῆς,
Εὐριπίδῃ.*

P. 91. l. 4. *Ἐξ ἀρχῆς] Ἐξ ἀρχῆς, οὐ
λόγου φησὶ, τοῦ δὲ τελικοῦ αἰτίου τῶν*

ἐν Πολιτείᾳ δὲ, δι' ἀναλογίας τινος. Νυνὶ δ' ἐνταῦθα διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ εἶδους, ὃ μόνως καὶ ἐξ ἀνάγκης παραγίνεται. τοιοῦτον δὲ τινα τρόπον καὶ ἐν Φιλήβῳ· διὰ τοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς. Ποιητικὴν δὲ φάμεν αἰτίαν τὴν ἐπιστήμην τῶν καλῶν, καὶ ἀγαθῶν, καὶ δικαίων· εἰδικὴν δὲ, αὐτὰ ταῦτα· τελικὴν δὲ, τὰγαθόν.

Ib. Οὐ ταυτὸν] Ἐντεῦθεν ὁ Σωκράτης ἑαυτῷ ἀποκρίνεται.

L. 10. Ἀλλὰ μὴν] Τοῦτο ὅπερ ἐλέγομεν, ὡς ἄβητον αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν διὰ τοῦ προπαραγενέσθαι τὴν ἀρετὴν, δηλώσαι βούλεται· ἢ καὶ μόνῃ καὶ ἐξ ἀνάγκης συνέπεται.

L. 15. Ἀλλὰ τάξει] Τῆς ἀρετῆς εἶδος, τὴν Τάξιν καὶ τὴν Ὁρθότητά φησι· τὸ δὲ ποιητικόν, τὴν τέχνην, ἥτις ἐφ' ἑκάστῳ τέτακται πράγματι.

P. 92. l. 11. Οὔτε διώκειν] Οὔτε διώκειν, τὰ κακὰ δηλονότι, οὔτε φεύγειν τὰ ἀγαθὰ. Ταῦτα γὰρ οὐ προσήκει αὐτῷ, εἰ μὴ πρὸς ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν φέροι.

L. 26. Ὡς ἔχει ποδῶν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον δυνάμεθα, ὀφειλομεν φυγεῖν τὰς κακὰς πράξεις· κατ' ἀναλογίαν οὖν εἶπε Πόδας, ὡς περ πόδας Ἰδῆς τοῦ θρους φάμεν. κατὰ ζωὴν οὖν φεύγωμεν τὰ κακὰ, μὴ ποσὶν, ἐπεὶ καὶ ὁ Πλωτῖνος ἀνάγεσθαι λέγει τὰς ψυχὰς, οὐ ποδὶ, ἀλλὰ ζωῇ.

P. 93. l. 3. Ὁ σκοπὸς] Σκοπὸς καὶ Τέλος τῆς ἀρχῆς μόνῃ διαφέρουσι. Σκοπὸς μὲν γὰρ ἴστω ἢ ἀρχή· Τέλος δὲ, σκοπὸς εἰς ἐνέργειαν ἄχθεις. ἢ Σκοπὸς, τέλος ἀνέκβατον· Τέλος δὲ, σκοπὸς ἐκβεβηκώς.

L. 12. Οἱ σφοοὶ] Σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς Πυθαγορείους φησὶ, καὶ διαφερόντως τὸν Ἐμπεδοκλέα, φάσκοντα, τὴν φιλίαν ἑνοῦν τὸν σφαῖρον, ἑνο-

SCHOLIA

μα. τοῦτο δὲ πρὸς τῇ μᾶ ἴσκι τῶν πάντων

[Ἡ ἰσότης ἢ γεωμετρικὴ] τούτέστιν, ἢ ἡ
 ταύτην δὲ τὴν γεωμετρικὴν ἀναλογία
 ἴσκι ἐν Νόμοις [VI. p. 757. b. Steph.] λέγε-
 σεν, ὡς δὲ αὐτῆς τῶν ἀριθμῶν κεκρυμένων τε καὶ ἠ-
 ρισμένων. Ἰστίον δὲ, ἢ ἀριθμητικὴν ἀναλογία
 εἶναι φασιν, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ἀνάστων ὁ μέ-
 σος ὑπερέχει τε τῷ ἴσκι καὶ ὑπερέχεται, οἷον, δ',
 δ', ε'. γεωμετρικὴν δὲ, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ἀ-
 νάστων, ὃν ἔχει λόγον ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δευ-
 τερον, τοῦτον καὶ ὁ δεύτερος πρὸς τὸν τρίτον, οἷ-
 δ', ε', θ'. ἀρμονικὴν δὲ, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν
 ἀνάστων, ὡς ὁ μέγιστος πρὸς τὸν ἐλάχιστον, αὐτὸς
 ἔχει καὶ ἢ τῶν μεζόνων διαφορὰ πρὸς τὴν τῶν ἐλα-
 τόνων, οἷον β', γ', ε'.

P. 94. l. 15. Ἐπὶ κόφῃς] ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γυ-
 θου, ἢ κροτάφου. Κόφῃν γὰρ καὶ Κόρσην, οὗ
 κεφαλῆν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ἡ
 πεισμα φασὶ τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμβάνειν, ἀπο-
 μείνον καὶ τοῦ κροτάφου.

L. 21. Τέμνεσθαι] ἀντὶ τοῦ, ζημιοῦσθαι, ἐπι-
 θᾶ [imo, dissecari, lacerari.]

L. 22. Ἐμὲ] τὸν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος Σωφρο-
 τη, τὸν κατὰ τὴν ψυχὴν μόνον. Οὐ γὰρ ὁ
 μίτον, φησὶν αὐτὸς, ἄμεινον ὑπὸ χειροσός βί-
 πτεσθαι.

P. 95. l. 1. Ἀγροικότερον] Τοῦτο φησὶ διὰ τὴν
 μεταφορὰν τῶν σιδηρῶν καὶ ἄδαμαντίνων λόγων.

L. 8. Ἐγὼ μὲν οὖν αὐ] Προσπακουστέον τὸ, τοῦ
 ἀκριβῶς οἶδα.

L. 11. Εἰ οἶόν τε] Ἐπειδὴ μείζον μεγίστου οὐκ ἴσκι
 διὰ τοῦτο τὸ, εἰ οἶόντε, πρὸςκεῖται.

L. 14. Ἄρα οὐ ταύτην] τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδὴ

δευτέραν δὲ, τὴν τοῦ σώματος, καὶ τρίτην, τὴν τῶν ἐκτός.

K. 19. Καὶ τᾶλλα] Περὶ τῶν νομιζομένων ἀγαθῶν τοῦτο λέγει, οἷς καὶ τάξιν τινὰ ἐν Νόμοις ἐπέθηκεν, εἰπὼν ὑγείαν, κάλλος, ἰσχὺν, πλοῦτον.

[P. 98. l. 27. ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνν. Πλάτων Γοργία. Lex. Ms. Coisl. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 484.]

[P. 105. l. 7. τὰ ὦτα κατεαγότων. ἢ ὅτι ἐν ταῖς καλαιστραῖς ὑπετρίβουν τὰ ὦτα, ἢ τοῦτο λέγει πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους ὑπεῖναι τὰ ὦτα καὶ ἀκούσαι τῶν λεγομένων. Olymp. ap. Routh.]

P. 108. l. 5. Σκυτοτόμον ἢ σκυτοδεσφόν] Σκυτοτόμον, σκυτεῖα, ἢ λωροτόμον· Σκυτοδεσφόν δὲ, τὸν δερματομαλάκτην, ἢ βυρσοδέψην.

[P. 116. l. 2. ἦν οὖν νόμος·] τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστιν χροσικὴν ἐμφαίνει διαφορὰν, ἵνα σημαίνη πρώτας καὶ δευτέρας ὑποστάσεις· ὅτι δὲ ἀχρόνως ταῦτα δεῖ νοεῖν, ἐμφαίνει τὸ, αἰεὶ ἔστιν. Sch. Cl.]

[L. 12. ὃ τε οὖν Πλούτων. ὅτι ὁ συνέχων καὶ τὴν λοιπὴν δυνάδα οὗτός ἐστιν ὁ Ζεὺς, πρὸς ὃν καὶ ὁ Πλούτων ἐπιστρέφεται· καὶ τὸν νοῦν τροσελληφεν καὶ τοὺς λόγους πάντων πρὸ τῆς δυνάδος. Idem.]

[L. 14. Δία νῦν ἀκουστέον οὐ τὸν πρὸ τῶν τριῶν, ἀλλὰ τὸν ἕνα τῶν τριῶν, πρὸς ὃν ἐπιστρέφεται ὁ Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταί· εἰσὶ δὲ δαίμονες κολαστικοὶ καὶ καθαρτικοὶ καὶ τελεσιουργοί. Idem.]

[P. 117. 5. s. γυμνὸς ὁ κριτῆς οὐ μόνον τοῦ ὀστεώδους [vulg. hic et mox ὀστρεώδους] σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ αἰρώδους φυράματος καὶ μόνον ἔχων τὸ αὐτοειδὲς ὄχημα· οἱ δὲ κρινόμενοι γυμνοὶ μὲν τῆς παχύτητος τοῦ ὀστεώδους, περιφέροντες δὲ τὸ αἰερίον φύραμα καὶ δεόμενοι καθάρσεως. Idem.]

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩΝΑ.

P. 124. l. 9. Ἐρίσου] Ἐρίσσος, πόλις Ἰωνίας.

L. 10. Ἐπιδούρου] Ἐπίδουρος, πόλις ἐν Πιερίδι.

L. 11. Μῶν] μὴ κἄν, οὐ, δὴ, ἄρα.

Ib. Ραφιδίων] Ραφιδίους ἡμεῖς τοὺς τὰ Ὀμήρου ἐπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπὶ ῥαψόδους ἔχοντες θαυράσια ἀπαγγέλλον. Ραφιδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔχον τινός.

P. 130. l. 6. Μαγνήτιν] Πτολεμαῖος ὁ μέγας ἐν ζ τῶν γεωγραφικῶν ὑψηλῶσεων φησὶ, κατὰ τὴν ἔκτος Γάγγου ποταμοῦ Ἰνδικὴν μετὰ καὶ ἄλλων νήσους τινὰς σατύρων [Σατυρῶν hic et paulo post Sieb.] εἶναι τρεῖς· ὧν τοὺς ἐνοικοῦντας οἰράς ἔχον ὁποίας διαγράφουσι τῶν σατύρων. φέρονται δὲ συνεχεῖς καὶ ἄλλαι δέκα νῆσοι, καλούμεναι Μανιόλαι, ἐν αἷς φασὶ τὸ σιδηροῦς ἔχοντα ἤλους πλεον κατέχεσθαι, μήποτε τῆς Ἡρακλείας λίθου πρὶ αὐτὰς γεννωμένης· καὶ διὰ τοῦτο ἐπιούρουσι [ἐπὶ δουροῖς S.] ναυπηγεῖσθαι· κατέχου τε αὐτὰς ἀνθρωποφάγους. Διογενιανὸς δὲ, Μαγνήτιν μὲν πρῶτην, λέγει, τὴν ὄψιν λίθου, ὡς εἶη ἀργύρου ἰσφιδής· τὴν δὲ Ἡρακλειῶτιν [Ἡρακλείαν S.] ἐπισπασθαι τὸν σίδηρον.

P. 137. l. 5. Πραμνείῳ] Πραμνέιος οἶνος, ἦτοι ὁ ἀπὸ τῆς πραμνείας ἀμπέλου, ἢ ὁ πρῶτων τῶ μένος. τινὲς δὲ, ἐπειδὴ ἐν Πράμνῃ πρῶτον ἐφνεύθη ἄμπελος τῇ ἐν Ἰκάρῳ.

Ib. Κνή τυρὸν κνήσται] ἴσκαπτε τυρὸν κοπίδι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΗΒΟΝ.

P. 147. l. 1. Πειρασόμεθα] πειρώμεθα.

L. 22. Ὡσπερ μῦθος, ἀπολόμενος] Ὁ μῦθος ἐπώλετο. τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Κρατινὸς ἐν Δραπέτῳ, καὶ Κράτης [ἐν add. Sieb.] Λαμῖα.

P. 150. l. 2. Μὴ κινεῖν] Μὴ κινεῖν κακὸν εἰς κεί-
ερον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς εἰς ἀγνοίας [ἀνοίας S.]
εργάματα ἐγειρόντων. ταύτης μέμνηται καὶ Ἰερρί-
λης ὁ φῆτωρ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέλιον· καὶ οὐ-
δὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν, τὸ μὴ
κινεῖν κακὸν εἰς κείμενον. Μετῆκται δὲ ἐκ τοῦ ἐν
Ροθῷ Κολοσσῷ, ὃς πεισὼν πολλὰς οὐκίας κατέσει-
σε. βασιλέως δὲ βουκομένου αὐτὸν ἀναστήσαι, φο-
λοῦμενοι οἱ Ῥόδιοι, μὴ πάλιν καταπέσῃ τὸ προ-
κείμενον ἐπιφθίγξαντο. [Eadem Schol. Aug. ap.
Fisch. Sed ruina colossi in multo seriora tempora in-
didit.]

P. 166. l. 6. Πέρας ἔχοντ'] Γράφεται, πέρας
ἔχοντων.

P. 172. l. 23. Γενούστης] Γενούστης, ὁ οἶον
γεννήτης, ἢ συγγενῆς, ἢ ἔγγονος· ὧν τὸ τελευ-
ταῖον ἐκδέχασθαι ἄμεινον· ἢ ὁ οἶον γεννητικός.
Γεννῆται δὲ, οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος
εὐσσηνοῦντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συνενημη-
τέων εἰς τὰς φρατρίας [φατρίας Sieb. et sic in
99.]. οὗτοι δὲ εἰσι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ φρά-
ορες, νόμῳ τιμὴ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος
χει ἀνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρὶαι ἐκαλοῦντο τριετῆς,
ἵτι τεσσαρῶν φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἐκάστην διει-

λον μέρη· τὰς μὲν φυλάς δ' κατὰ τὴν ὄρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τριττύας δύο καὶ δέκα, οἷον μῆνας, τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἐκίστη φρατρίᾳ. [ἐκίστη φατρία S.] καθάπερ ἡμέρας τξ'. δώδεκα γὰρ λ', τξ'.

P. 179. l. 28. Δεικνύει] Γράφεται καὶ, μηνύει. [ut nunc legitur.]

P. 184. l. 19. Βούλεισθαι] Γράφεται καὶ, πείθεισθαι.

P. 195. l. 28. Μηδὲν ἄγαν] Ἐνὸς τῶν ἐπὶ τῶν σοφῶν ἀπόφθεγμα, ὁμοίον τῷ, Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

P. 199. l. 18. Πέλας] τοῦτο καὶ τοπικῶς ἰάσεται, καὶ χρονικῶς, καὶ ἐπὶ συγγενείας. Θουκυδίδης γὰρ ἐπὶ Κερκυραίων εἶρηκε Πέλας, διὰ τὸ οὐνεγγεῖν εἶναι ἀλλήλοις τὰ ναυτικά.

I. 26. Γνώθι σαυτὸν] Γνώθι σαυτὸν, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀντιθέτων κομπαζόντων. λέγονται δὲ οἱ μὲν Χθῶνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ, Ἄβελος [Ἰώβιος Sieb.] εὐνοῦχου τινὸς νεωκέρου· οἱ δὲ φασιν, ὅτι Χθῶνος ἐφομένον τὸν θεόν, τί ἂν εἴποιτο, εἶπεν ἢ Πυθία· Γνώθι σαυτὸν.

P. 211. l. 9. Προσαγωγῶν] Προσαγωγίων, τετιμωμένων ἔστιν ὄργανον, ὃ [α' cod. Aug.] προσάγουσι· εὐνοῦχοι τὰ σιφερὰ ξύλα.

P. 212. l. 4. Τετραζόντων] πραγματευομένων, καὶ πολλὰ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φρονηζόντων· ἢ ἐπισημοῦς [ἐπισημοτικῶς cod. Aug. nr. Fisch. ἐπισημοῦς Sieb.] τε πραισιόντων, ἢ διεγροῦστων, ἢ οἰοθεζόντων. ἅπαντα γὰρ δεῖται ἐπὶ τοῦ περὶ αὐτοῦ ἐκδοῦσθαι. σημαῖα δὲ καὶ τὸ ἰσχυροῦστων, καὶ ἐν τῷ οὐκ ἐπισημοῦστων, ἢ στραγγιζομένων σημαῖα. S. γ' ἐπὶ οὐλοῦστων διακεκμημένων, πρὸς τοῦσδε καὶ κατὰ γὰρ ἄλιων, ἢ γαλαροῦστων· πολιτιστικῶς γὰρ λέγει, γ' δε.

P. 213. l. 11. Ἀκοήν] Γράφεται καὶ, ὀλκήν.

P. 217. l. 23. Οἰ] Οἱ περισπωμένως ξευτῶ, ὡς ἐνταῦθα, ὄξυτόνως δὲ, οἴτινες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὄπου.

P. 219. l. 5. Δόξαν] Δόξα σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. τάττεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς δοκίμησης, τουτέστιν, ἀντὶ τῆς κατ' ἀρετὴν ὑπολήψεως. διαφέρει δὲ Εὐκλείας· ἰπεὶ ἐκείνη ἐστὶ παρὰ τῶν ἀγαθῶν, Δόξα δὲ, ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος.

P. 220. l. 19. Μισγαγγελίας [leg. μισγαγκεία], ἡ μίξις, ὄπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβαλλουσι.

P. 226. l. 6. Γενεῦς] Γράφεται, γενναίας.

L. 23. Τὸ τρίτον τῶ σωτήρι.] Ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνομαίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Νουπλίῳ καταπλέοντι [Fragm. I. p. 429. T. III. Brunk.] ἐκινῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς· καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτήρος· ὡς ἐνταῦθά τε, καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Τέλειον, [cod. Aug. δὲ καὶ τέλειον ἔλεγον] ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδα, καὶ Ἀριστοφάνης [ἐν add. S.] Ταγηνισταῖς.

Εἰς τὸν Μενῶνα:

P. 229. l. 12. Θετταλοὶ] Θετταλία χώρα τις ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἐπαρχίαν. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Θετταλοί.

L. 15. Λαρισσίου] Λαρισσοῦ, πόλις Θετταλίας.

L. 17. Ἀλεναδῶν] Ἀλενάδαι, οἱ ἐν Λαρίσσει τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλείου βασιλέως τοῦ γένος ἔχοιτες.

[P. 230. l. 17. ταύτην τοῦ πράγματος ἀπὲς τοῦ, εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀπὲς τοῦ, ἔνεστιν τοῦτου, ἢ ἀπὲς τοῦ, ἀπόρου ἔχων. Sch. Cl.]

P. 243. l. 6. Περὶ τοῦ σχήματος] Ἐλέγεται γὰρ, εἰ σχημά ἐστιν, ὃ αἰεὶ χρόνῳ ἐπιτεταί. αὐτῇ δὲ ἀγνωσισθῆναι ὑπέκειντο.

P. 244. l. 7. Ὡς γόης ἀπαχθείης:] ὡς κακοῦργοι παραδοθείης εἰς τὸ δεισιματῆριον.

P. 247. l. 5. Γινώσκεις τετράγωνον] Σημειῖσαι τὸν παρὰ τῶ Μένωνι λόγον, οὗ κατὰ ὃ θαυμάσιος Ἀριστοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ λογικῇ πραγματείᾳ.

P. 248. l. 5. Μὴ ταύτη μὲν] Οὕτω γὰρ ἐπιτόρηται εἶη.

P. 248. l. ult. Διπλάσιον] τοῦ τετραποδος.

Ἡμισυ] τοῦ ἕξ καὶ δεκάτου.

P. 249. l. 10. Ἡμισυ ταύτης] τῆς δίποδος δηλοῦται. Ἰστί δ' ἐν, ὃ σὺν αὐτῇ τῇ δίποδι ληφθεὶς, τὴν τρίποδα ποιεῖ, κατὰ τε μήκος καὶ πλάτος.

P. 249. l. 6. Ἰστίο] λέγων, εἶναι τὴν διπλάσιον τῆς δίποδος.

P. 259. l. 2. Ἐθροψε] ὃ πατήρ δηλαδὴ.

P. 260. l. 22. Ἡράκλεις] ἐπιφθεγμα θαυμαστικόν.

P. 264. l. 5. Ἐδιδάξατο] Ἐδιδάξατο καὶ ἐπαιδύσατο δι' ἑτέρου τὸν υἱόν· αὐτὸς μὲντοι Θεμιστοκλῆς δι' ἑαυτοῦ οὐδὲν τοῦτων.

P. 270. l. 11. Διδεμένα ἤ] Τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συρμεμυκίας ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ οὐ διεστηκότους τοὺς πόδας, ἀλλ' ἑστῶτα σύμποδα, Δαίδαλος, ἄριστος ἀγαλματοποιός, ἐπιγεγονώς, πρῶτος ἀναπετάσσει τε τὰ τοῦτων βλέφαρα, ὡς δόξαι βλέπειν αὐτὰ, καὶ τοὺς πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν, διςταγαί.

καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι, ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆ-
 θεν ἐμψύχων ἤδη γεγονότων αὐτῶν. τοῖς δεδε-
 μένοις οὖν τὰς ἀληθεῖς εἰκέναι δόξας φησί· τοῖς
 λελυμένοις δὲ τούτων, τὰς ψευδεῖς. [Id Plato
 non dixit.]

P. 273. l. 25. *Οἶος πέπνυται*] Ἐν τῇ κ' τῆς Ὀδυσ-
 σεας (495) φησὶν Ὅμηρος περὶ Τειρεσίου·

*Μάντιος ἄλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι,
 Τῷ καὶ τεθνεῖσσι νόον πόρε Περσειφόνεια,
 Οἷον πιπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἄισσοισι.*

ADNOTATIONES.

IN GORGIAM.

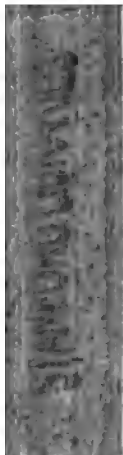
P. 1. **I**nscr. Dialogus a vett. plerisque simpliciter Gorgiae nomine laudatur, et verba ἡ περὶ γῆρ. serius adiecta esse monet Schleierm. T. II. P. 1. p. 5. neque enim ad solam dicendi artem spectare hunc dialogum. Scriptum eum esse post Socratis mortem, vivente etiamnum Gorgia, coniicit Routh. — L. 1. Socratem cum Chaerephonte Calliclis aedes petentem, ut Gorgiam ibi disputantem audiat, Callicles non longe ab aedibus suis in appellat. Pauca inter se locuti deinde domum ingrediuntur, ubi colloquium cum Gorgia instituitur. Hdf. Negat tamen Schleierm. in aedibus Calliclis Gorgiam fuisse, sed publico quodam loco colloquium habitum esse ait. — L. 7. Male Pierson. ad Mor. p. 70. sollicitavit ἐν ἀγορᾷ διαρτῆσαι et in ἀγορᾷσιν mutari voluit. οὐδὲν πρᾶγμα est, nihil refert, nihil damni inde eveniet.

P. 2. l. 1. Vulg. ἐκαῦθις. E Bass. edd. cum Hdf. dedi ἐκαῦθ. ut alibi ap. Plat. L. 4. Vulg. βόλκασθε. Emendationem et codd. plurimi et leges gramm. suppeditarunt iam Heindorfio. Herust. ap.

Ruhak. ad Tim. p. 281. maluit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε, et recepit Find. L. 5. Vulg. ἡμῖν. ὑμῖν Find. et Hdf. ex Aug. dederunt. — L. 11. Cornarius formula οὐδὲν οἶον non intellecta male pro οἶον reponi iussit hic et p. 481. B. St. δεινόν. L. 12. Codd. nonn. αὐτῷ. L. 14. Posita (cum Ald.) post ἀποκρ. interr. nota censuerunt Bipp. ante καὶ πρὸς excidisse Socratis nomen, ante ἢ Calliclis, et ante καλῶς Socratis nomen esse ponendum. L. 16. Pro vulg. ἴσιν e codd. ἴστι ab Hdf. datum. L. 18. Male Find. e coniectura dedit ἀποκρίνοίτο ἄν, quod sit, responderet. Idem mox ἐπαγγέλλει, ἀποκρίνει, aliasque huius generis formas Atticas, codd. etiam non addicentibus, reposuit. L. 21. Bas. 2. ἀποκρινεῖσθαι. L. 25. Ol. post ὦ Γοργ. punctum. Male edd. vet. antea ἄρα.

P. 3. l. 7. Non scribendum ὄνπερ, sed genus esse mutatum recte docuit Hdf. Tamen Buttm. maluit antea τί ἄν scribi. Aglaophontis filii Aristophon et Polygnotus nobiles fuerunt pictores. L. 9. Bas. 2. non male αὐτὸν ante ἐλέγ. repetit. L. 11. Cum Find. e cod. Bodl. δῆλον ἅτε pro vulg. δηλονότι, ut alibi, scr. L. 12. Ol. τινὸς τέχνη. Emendavit Hdf. L. 21. περὶ λόγους Bas. 2. L. 23. ὅτι in quatuor codd. omissum, ut spurium, uncinis inclusi. L. 27. σὲ (pro vulg. σὺ) cum Find. et Hdf. e tribus codd. et Fic. dedi. Subint. ἐρωτήην, te lubentius interrogarem, quam Polum.

P. 4. l. 5. Ariculum ante καλλίστη cum Hdf. e tribus codd. addidi v. Routh. Add. L. 6. τοῦτ' ante ἐρωτᾷ addit Bas. 2. probantibus edit. nonn. L. 23. Tres codd. ante ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνῆ addunt καὶ, quod (probatum etiam Buttm.) praefixo Gorgiae nomine recepi. Nam primum omnino affirmat se voluntati Socratis satisfacturum, deinde de brevi-

ρεσπεισιν α α ιου. κατ τυγχαναις οιασιν
et ἢ γὰρ ad ὡςπερ ἢ ὑφ. κ. τ. λ. per
οὕτω cum cold. pro vulg. οὕτως.
ιατρικῆν — e codd. mutavi, probant
λέγομεν non mutavi in ἐλέγομεν, et
πύλαι etc. etiam praesentibus iungantur

P. 6. l. 6. τέχνας, vulg. omissum,
Hdf. e codd. addidi. L. 15. Vulg. ?
Emendavit iam Hdf. Statim antea φημι
adfirmo, sed arbitror. γ. Tima
Schleierm. coniecāt: περι ἢ οὐ οὐ φή
Articuli ante λογ. γεωμ. περτ. in nonn.
Non tantum ante haec vocabb. sed et
deleri iubet Heind. ad. Soph. p. 442.

P. 7. l. 1. Vulg. σχεδόν γε. E tribus
datum. L. 7. οὐχ ὅτι τῶν φήμ. est: quia
(verbis) ita dixisti. L. 9. Vulg. ἔστιν
duobus codd. correctum. L. 10. δυσχ
legi iubet Hdf. quia δυσχεραίνεν a
quarto casu struitur. L. 14. ἴθι τυν (dit
Find. L. 25. duo codd. τυγχάτος.
codd. αὐτή. L. 28. E tribus codd. :

explicant antecedentia εἴ τις τ. ἀστρ. ἀνέρ. L. 16. Vulgo, impedito sensu: λέγει δὴ, τῶν περὶ τί ἐστι τοῦτο etc. Correxit bene Hdf. Nam Find. dederat Fic. praecunte: λέγει δὴ τῶν πέρι; τί ἐστὶ τ. τ. ὅ. Heusd. τῶν ante περὶ τί deleri et περὶ ante τὰ μέγιστα addi voluit, coll. loco p. 9, 3. L. 19. Codd. nonn. οἶμαι quod, ut Atticum, F. pro οἴομαι recepit. In marg. nonn. codd. est τὸ σκόλιον, προσηγορευτό-ως. L. 26. duo codd. πρὸς τί τοῦτο λέγεις; de-terius.

P. 9. l. 1. Articulum ὁ praefigi voc. πατρὸς vult Hdf., recte ob collocationem part. τε adversante Butt. L. 8. Alterutrum ὄγισια aut ὄγισιας superfluum censet Hdf. L. 11. π post θανυμ. deleri iubet Hdf. quod pro τε accipit nequeat, sed in τοι non (ut in μέγιστοι) diphthongus elidi solet. Male Find. ἔχοι reposuit. Ponitur post Optativum in altero membro cum εἰ Indicativus. L. 17. Μετὰ δὲ (pro δὴ) ex uno cod. recte dedit Hdf. L. 71. ἦ ante σὺ, quod vulgo deest, et facile ob anteced. δὴ excidere potuit, addidi e 4. codd. L. 24. εἶναι in quatuor codd. omissum, unciais inclusi, tanquam spurium.

P. 10. l. 7. Quia in Bodl. est τῶν ἄλλων ἄρχ., Hdf. coniecit τοῦ τῶν ἄλλ. α. L. 12. non παντὶ in πάντα aut πάντας mutandum, sed aliquid subintelligendum. ξύλλογος (pro vulg. συλλ.) etiam codd. dant. L. 26. ss. Temere haec sollicitavit Find. et tum form. ὡς ἐμ. π. tum anacoluthon ἐμὲ εἶναι (pro ὅτι εἰμὲ ἐγώ) tutius est Hdf. ἄλλος male in nonn. codd. deest.

P. 11. l. 1. Steph. marg. „γραφ.“ (scil. in Bas. 2.) ἀξιοῦ δ' ἔγωγε καὶ σε. Mox pro ἐγὼ Bas. 2. ἐγώ. L. 10. Post λέγω vulg. comma. Distinctionem ed. Ald. restituit Hdf. iubente etiam Heusd. et

intell. οὐ πείθει. L. 26. Pro δ' εἰ tres
ut et Fic. legisse videtur, et hic praeterea
P. 12. l. 7. Pro ἐλέγομεν Bas. 2. εἶπομεν
Bas. 2. περὶ ὄτου. L. 15. εἶναι tres
tuat. Antea ἢ pro vulg. ἦ e duobus codd
et Hdf. dedi. L. 17. Post ἐπειδὴ tres
inserunt. Mox cod. Bodl. ταύτης δὴ τ
τοῖς ante δικ. tres Codd. omittunt ut p
eadem form. deest. L. 21. ante λέγει
dit καί. L. 23. καὶ ante ὀλίγον quatuor
Ald. Bas. 1. abest; hinc uncinis inclusi.
Φωνμάξοις. In Bas. 2. ὀλ. ὕστ. τοιοῦτε
ρον ἂ. L. 25. Post ἐπανερωτῶ ol. pu
comma posuit. Scil. quae sequuntur
opodosiu (neque ante ἵνα μὴ φ. subie
γὰρ abesse potuerat. Codd. duo. hoc
λόγον περιένεσθαι. L. 27. ὑπονοοῦν
πύζειν τὰ λεγόμενα dicuntur, qui ex s
coniectura arripiunt et interpretantur al
eius explicationem non exspectantes. C
mox τὰ λεγόμενα ἀλλήλων.

πειστικός. Idem in Not. „non dubito quin scriben-
um sit πειστικός, sicut dixit δημιουργός πειθοῦς,
Idens tamen πιστευτικῆς.“ Sextus Empir. adv.
gramm. II. p. 288. πειστικός legisse videtur, et
caesert Hdf. consentiente Butt. H. I. nulla librorum
varietas notatur.

P. 14. l. 3. „For. λέγωμεν.“ Steph. marg. Ei
aruit Find. adversante Hdf. hic et ad H. mai. §. 46.
L. 4. τοι nonn. Codd. deest. L. 13. Tres codd.
πρατηγοί. L. 18. τὸ σὸν σπεύδειν est, tuo com-
modo consulere. L. 20. ὦν pro ὡς maluit Find.
argi. L. 22. Bas. 2. νόμισον δὴ —

P. 15. l. 3. Codd. nonn. τὰ Ἀθην. In Bas. 2.
ἀλχη τὰ τῶν Ἀθ. L. 4. Male Find. putat Fic.
ante ἐκ τῆς Θεμ. legisse τὰ μέν. L. 5. Leg. ἐκ τῆς
Ἰημ. cum Butt. et Hdf.) qui et ἐκ τῆς τῶν δ. con-
ecerat.) L. 8. Ol. διαμέσου. E Sch. et al. Gramm.
correctum a Fic. et Hdf. L. 9. Probabiliter Hdf.
coniecit: ὦν νῦν δὴ σ. e Fic. In Bas. 2. ὦν νῦν
κὺ σ. L. 13. ἐστι Bodl. et Meerm. om. L. 15.
Codd. nonn. εἰδοίης. Subint. δαιμονία σοι κατα-
φαίνονται, nisi εἰ cum Fic. utinam reddatur. L.
17. ἔχοι temere ed. Find. L. 18. Frater est Hero-
clicus. L. 21. παρασχέιν scil. ἐαυτόν. L. 22.
τις post-ἄλλη e tribus codd. addidi. Mox ante ἐυλ-
λόγω in iisdem τις deest. L. 23. ὅποι β. mavult
Hdf. L. 26. οὐδαμοῦ φανῆναι nullo loco habi-
tum iri.

P. 16. l. 1. pro γε tres codd. δέ. L. 7. καὶ ante
ἄλλη ex uno Cod. addidi. L. 8. s. verba τούτου
ἔνεκα h. l. eici voluit Find. tanquam male e seqq.
huc relata. L. 10. τις in Ald. et Bas. 1. om. Addi
iussit Corn. et libri addicunt. L. 11. Ol. ὄχλοις.
Correxerunt Find. et Hdf. e codd., ut iam Corn. ex
ingenio emendaverat. L. 12. Codd. nonn. et Bas.

2. οὐδὲ τούτου ἴ. L. 20. Codd. tres ἐπιπερπεραμ. L. 24. Pro οὐτε αὐτὰ cod. παρὰ.

P. 17. l. 5. Ad τοῦτο ποιῆσαι intell. τὸ ἰσοθεῖν, et quod hoc facere possunt, εὐδρῦν. Hdf. maluit δύναιτο (scil. οὐ δύναιται potius scribi debebat. Find. coniecit particulam excidisse (οὐ δύναιτο et τὸ σαι scil. quod orator). L. 7. Vulg. δικαιώbus codd. a Find. et Hdf. mutatum. Poκαίω monente Find. legi. L. 15. Ad repetendum ex antecedid. φῆ. L. 20. putabat τὸν ante ἑαυτ. aut ἐπιειδὸν a mutandum aut τὸν ἑαυτῶν φθ. scribendum nihil vidit esse corrigendum. Duo codd. κοῦντας — ζητοῦντας, ut Find. edidit. A tivi pendent ab οἰονται λέγειν nempe τ L. 27. Notam interr. post λέγω ταῦτα sustu

P. 18. l. 1. διελέγχων coniecit Find. l. 3 γ. scil. ἔνεκα. L. 7. Ficin. videtur legis probante Find., male. L. 10. κακοῦ του (cum nonn. edd. dedit Find., adversantil L. 14. καὶ ante δοκεῖ in edd. Bass. deest, Hdf. L. 16. Vulg. τὸν λόγον. Quod decerat iam Corn. et e codd. receperant Find. L. 18. tres codd. χρῆ, contra Atticismi 33. θόρυβος h. l. in bonam partem, d laude. v. Tho. M.

P. 19. l. 4. Vulg. ἐθέλοιτε. Coniuncti Find. et Hdf. e Codd. reposuerunt. L. ἐθέλοι. E quatuor codd. mutavi. L. 19. F videtur: ἐν δὲ ὁ. et l. seq. δῆ πω.

P. 20. l. 5. edd. Bass. αὐτοῖν, num volt τὸν? αὐτὴν tamen codd. Sed αὐτὸν sequentia μᾶλλον εἰδέναι. Find. verba ὁ ε

cleri voluit, ut ῥητορικὴ ponatur pro ὁ ῥητορικός.
 . 12. διὰ τὸ οὐτ. ἔχειν est, διὰ τὸ μίαν ταύτην τέχ-
 ην μαθεῖν. Vnde male coniecit Find. καὶ διὰ τὴ οὐ-
 ως ἔχει. L. 13. πρότεροι e duabus edd. praefert
 male Rou. At vulg. tuentur Codd.

P. 21. l. 6. Tres codd. et Ald. Bas. 1. μαθήσεται.
 Cum non ἐγὼ μὲν οἶμαι praecedere potuit. L. 14.
 iustuli post λόγον cum Hdf. comma. Iungi recte
 essunt τὰ ἄλλα ἕκαστα. L. 20. In tribus codd.
 ούλεισθαι deest. Ante πρώττειν Quint. II, 15. 27.
 μι πρώττειν, inserit καί. L. 23. Steph. marg.
 In vet. Οὐκ ἀνάγκη ἐκ τοῦ σοῦ λόγου δικ., ut sit
 interrog. Ita Bas. 2. et ἐκ τοῦ σοῦ λ. aut ἐκ τούτου
 οῦ λ. scribi iusserunt Bipp. At ὁ λόγος saepe argu-
 mentatio quae cum maxime tractatur. v. Hdf.

P. 22. L. 1. Vulg. χρῆται τε καὶ ἀδ. Steph. marg.
 „Γραβ· χρῆται γε καὶ ἀδίκως χρῆται καὶ ἀδ.“
 nescimus ubi.) Cum 3. codd., praecunte Hdf. τε
 xrunxi. καὶ habet vim explicandi. L. 5. Pro ἐφ-
 ῆθη utroque loco nonn. codd. ἐφῆθη. Vtraque
 orma Platoni usitata. v. Routh. L. 7. Steph. marg.
 „Γραβ· ἢ οὐ σοι φαίνεται; L. 10. Codd. nonn. τοῦ
 κερντοῦ — τοῦ ἀδίκου. L. 11. Quatuor codd. ἢ
 νάρ; quod exquisitius videtur, etsi ἢ οὐ recte po-
 nit repeti. L. 13. ὃ γ' ἀεὶ — Steph. marg. „Γραβ·
 ἢ γ' ἀεὶ π.“ Bipp. coniiciunt: ἢ γ' ἀεὶ — sed neu-
 tro opus esse ipsi censent. L. 15. ὁ ante ῥήτωρ male
 in Steph. exciderat. L. 18. ἄν quod ante εἶη de-
 siderari potest, et alibi omittitur. L. 20. ἔτι σκο-
 κουμένων coniecit Find. Mox Steph. marg. „Γραβ·
 ὅτι πάλιν αὐ ὁμολ. E Bas. 2. Hdf. edidit ὁ. αὐ πα-
 λιν ὁμ. ut aliis locis. Idem mavult ὁμολόγηται.
 L. 27. Male ante ἠσχύνθη Corn. inseri iussit οὐκ.
 μὴ προσομολ. est negare, unde ex Graeca ratione
 recte sequitur μὴ οὐχί.

ADNOTATIONES

P. 23. l. 2. Codd. nonn. *ἴσταν* ad seqq. trahunt, ut et Fic., et Find. recte improbane Hdf. L. 1. Vulgo post *αὐτῶς* comma. Cum Hdf. mutavi. *Ἰτα* τοῦτο δὴ legisse videtur. Cum Hdf. mutavi. *Ἰτα* γὰρ. ἀγαγῶν ἐπι τ. Ita Bas. 2, et tres Codd. quod recepi: postquam perduxit ad tales quaestiones, amat (solet) ita facere. Postea praesens *ἴσταν* erat necessarium. L. 11. Vulg. *ἐπανορθοῖται*. Bas. 2. ob anteced. *κώμιστα*, emendavit Hdf. Find. coniecit *ἐπανορθοῖσθαι* et inox *ἐπανορθοῖται*. L. 12. Vulg. *εἰτα ἰγῶ* - E codd. et Fic. emendatum a Find. et Hdf. L. 14. *σοι*, ante *ἰθὺς* sine auctoritate Steph. additum recte deleuit Hdf. L. 15. Ad *ἰσταν* *θεῖσθαι* subiunt. *ὅτι*, lubens te iubeo aut sino permittendum etc. Ita non post *ἰθὺς* excidisse *δοῦναι* estimandum. L. 16. s. Find. ex ingenio dedit *φολάριον* (vites). Sed docuit Hdf. et *φολάριον* pro *φολάριον* *καθεύδει* aut *καθεύδει*. L. 18. Pro *καθεύδει* nonn. Codd. Steph. marg. γὰρ. *ἰξίαται*. L. 19. Vulg. *ἰξίαται* cum F. et H. dedi. L. 24. Male τὸ in nonn. *δεest*. L. 25. *ἂν* cum Hdf. ex uno cod. ad Find. ex alio cod. *αὐ* in *ἂν* mutarat. L. 27. (pro *κῆδος*, ut omnes codd.) ex Ald. et Bas. 1. Find. *κῆδος* ob seq. *βούλει* dedi.

P. 24. l. 5. Edd. nonn. *ὅτι* *αὐτῶν*, al. et *σαντῶν*. L. 18. Vulg. *ἄρα* in *ἄρα* mutarunt auctoritate Fi. et Hd. L. 21. Verba ἢ ἔρη glosses. enata pnto. Quaerit omnino, num sit, posse *χαρῆσθαι* hominibus. Adscribunt ad seqq. *οὐ καλῆ*. L. 23. codd. *ἦδ* *σαι*.

P. 25. l. 1. Vulg. *εἴ τις*. E quatuor codd. et Hdf. datum est, quod sequens Poli 1 postulat. L. 4. *δὴ* ante *χάριτος* in tribus c

L. 5. Bas. 2. ταυτὸν ἄρ'. Ita, aut ταυτὸν δὴ mavult Hdf. legi. L. 8. Hdf. et Buttm. malunt: μὴ ἄγρ. — εἰπεῖν· ὀκνῶ γὰρ T. In. L. 10. ἔγωγε mavult Find. L. 15. Vulg. τ. ὦ Σώκρατες, εἰπέ· μηδὲν ἐ. υἱοχυνθῆς. Steph. marg. „For. τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ, μ. ἐ. υἱοχυνθείς (e Bas. 2. aut Fic. vers.). Ita cum duobus codd. dederunt F. et H. L. 22. Vulg. ὀψοποιητικῆ. Steph. marg. „Al. ὀψοποιήκη. Sic et in seqq. „Ita Bas. 2. et cod. Par., interdum etiam Bodl., atque Tho. M. p. 668. s. ed. Bern. auctoritate hic et p. 27, 25. p. 28, 12. 21. 24. 29, 3. recepi cum Find. etsi vulgatum analogia tueretur. L. ult. sq. Vulg. ὁποῖον φ. ἐ. τῆς κολακείας μορ. εἶναι τὴν ῥητορικὴν. E duobus codd. (cum etiam τῆς aliis absit) mutavi. Antea τέτταρα πράγματα ad res singulas pertinet, in quibus quaeque versatur.

P. 26. l. 2. Vulg. οὕτως ἀποκ. Steph. marg. „In vet. οὕπω ἀποκρ. quam lect. sequitur Fic.“ Perperam ig. Faehsius Syll. p. 370. οὕτως ex errore typ. exstitisse putat. Sensu iubente e cod. Par. Bas. 2. Aristid. et Fic. emendarunt Ro. et Hdf. L. 7. Duo codd. τὴν ῥητορικὴν φημὶ εἶναι. L. 14. ἐγὼ ante λέγω in nonn. codd. et ap. Aristid. omitt. L. 15. Male olim post Σώκρ. colon, pertinent verba μ. τ. Δ. ad sqq. et ἀλλὰ ita asseverandi vim habet. L. 20. Vulg. ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ — delevi τοῦτ' auctoritate 4. codd., Arist. et Fic. L. 25. Arist. τί δαί; L. 26. Tres codd. μὴ οὔσα δέ. Mox τι post τοιόνδε e cod. Par. inserui.

P. 27. l. 2. Male vulg. ὅτι ποιεῖ, emendavit iam Find. L. 4. Male Waldgrav. ap. Routh. ἔχειν legi iussit; ἔχει δὲ οὐ μ. est: habent (corpus et animus) se tamen nihilominus bene. L. 6. Nonn. codd. τοῦν ante πραγματίων inserunt. Atticam formam δεῖν

hic et alibi cum Find. dedi. L. 8. οὐτως sic statim, nondum accuratius re examinata. v. Hdf. L. 11. Vulg. ἀλλὰ μὲν τῆς γυμναστικῆς quod e 3. codd. et Aristid. praeunte Hdf. mutavi. L. 13. δικαιοσύνη. Steph. marg. „Al. δικαστικῆν [Bas. 2.] Fic. autem ita reddit, quasi legerit τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην. Sic etiam paulo post δικαστικὴν legitur pro δικαιοσύνην [p. 28, l. 25.]“ Ita et Sopater in Prolegg. ad Arist. At vulgatum (quod Schleierm. impugnat) tuentur Quintil. 2, 16, 25. et Schol. Vtraque lectionem videtur exprimere voluisse Fic. L. 19. Vulg. ἀλοθανομένη. Ex Arist. et cod. Bodd. correxit Hdf. L. 23. Pro ἀνοίαν Corn. et Canter. διάνοίαν, Heusd. εὐνοίαν, Find. ἀγνοίαν legi inserunt. Recte ἀνοίαν (h. e. ἀνοήτους) ex Apul. de dogm. I. p. 17. tuitus est Hdf. L. 24. Vulg. δοκίμ. E 4. codd. emendavit Hdf. Alioquin ἀξίαν scribi debuerat. L. 25. Etiam hic Find. ὀψοποιική cum libb. nonn.

P. 28. l. 1. Scripsi ἐπατος ob anteced. εἰ δέος διαγ. Nonn. codd. καὶ ποτηρῶν. L. 4. Vulg. καὶ αἰσχρόν φημι εἶναι τὸ τοιοῦτον, ὃ Πῶλε, quae cum 3. codd. mutavi. L. 6. Steph. marg. „γραβ [in Bas. 2.] αὐτὸ οὐ φημι εἶναι“ probante Hdf. L. 7. Vulg. φ προσφέρει ἢ προσφέρει, sine commodo sensu, et codd. admodum variantibus. Cornarii coniecturam, confirmatam Fic. versione et codd. vestigiis cum Hdf. recepi. L. 14. οὔσα vulg. abest. Steph. marg. γραβ· κακοῦργός τε οὔσα κ. ἄ. Ita e 4. codd. et Bas. 2. dedit Hdf. L. 16. Arist. ἐσθῆτι, quo ducunt tres codd. αἰσθῆτι, probante Schl. Potest tamen et generalius αἰσθήσει (de omni sensu) defendi. Canter. maluit ἐσθῆσι. L. 20. ἀπολουθήσαις e 2. codd. et Arist. dedit Hdf. L. 25. Steph. marg. „γραβ [Bas. 2.] δικαστικῆν· περ μέτοι

λέγω, διέστηκεν μὲν οὕτω φ. Sed Fabius δικαιοσύνην agnoscit.“ Vbi μὲν invenerit Steph., incertum est. ὅπερ etc. Locum non integrum sed mutilum censet Hdf., integritatem tuetur Schl, sed σοφισταὶ καὶ ῥήτορες pro glossem. habet, Buttm. cum Bas. 2. legit διέστηκαν (nempe illae artes; et ad ὅπ. μ. λέγω supplet cogitando, τοῦτό ἐστιν. Find. servata lect. διέστηκεν, mavult scribi ἅπερ μ. λ. Pertinent autem haec ad νομοθετικὴν et δικαιοσύνην. L. ult. non est necesse, ut χρῆσονται responatur.

P. 29. l. 3. Vulg. ἀνεκρίνετο. Steph. marg. „γραβ. [Bas. 2.] διεκρίνετο“ quod e 4. codd. dedi, cum Find. L. 7. Tres codd. ὁμοῦ γὰρ π. unde Hdf. mavult: ὁμοῦ γὰρ ἄν π. L. 8. τ post ἀκρίτων vulg. male insertum codd. auctoritate et Tho. M. delevi cum Hdf. L. 9. Vulg. ὀψοποιητικῶν. Quod reposui, est in 4. Codd., Bas. 2. et Tho. M. L. 11. Sine caussa non nemo ἄτοπόν τι leg. iussit. v. Hdf. L. 12. Vulg. μακρὸν λόγον. Steph. marg. „γραβ. συχρόν λόγον [Bas. 2.] quod e 4. codd. recepi. Non necesse erat, ut idem voc. repeteretur. L. 16. οἶός τ cum 4. codd. Find. et Hdf. L. 23. τάχα suspectum videtur Hdf. L. 25. Perperam Routh. et Corn. φαῦλοι cum κόλακας iungunt. Struenda verba: δοκ. οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες φαῦλοι νομίζεσθαι ἐν τ. π. ὡς κόλακας. L. ult. νομίζεσθαι est, ullo loco haberi Ita non cum Find. pro οὐδὲ scribendum οὐδέν. δοκοῦσι pro vulg. δοκοῦσιν e codd. Hdf.

P. 30. l. 1. τῶν deest in tribus codd. et Bas. 2. At tuentur articulum hic verba l. 4. s. L. 3. Vulg. ἀλλὰ μὴν δὲ λ. γε. Steph. marg. „For. ἀλλὰ μὴν λέγω γε, absque partic. δέ. Quum δὴ pro δὲ in 4. codd. sit, male Find. μὴν δὴ, recte Hdf. μὲν δὴ dedit. L. 6. Vulg. ἀποκτιννύουσι. Atticam formam

e Th. M. Bas. 2. et codd. hic et l. 14. reposuerunt F. et H. L. 8. Post *Κύνα* colon, quod vulg. deest, recte posuit Hdf. Nam sequentia ob *μέτροι* separanda sunt. L. 11. Tres codd. *ἀποφαθείς*. L. 12. Recte interv. notam post *ἔρωτες* posuit Steph., codd. etiam noun. addicentibus. L. 16. Ante Steph. male *δοξοῖ* vel *δοξῆ*. L. 17. Pro *ἔρωτες* tres codd. *ἔλεγον*. L. 22. Stobaeus: *ὡν ἂν βούλωνται*, quod recepit Find. L. 23. Verba *Οὐκοῦν* τ. — tribui Gorgiae mavult Find. L. 26. Steph. marg. „For. *μά τὸν κύνα* [ut Stob.], quod Socratis iusiurandum exstat etiam paulo ante et post. At Fic. ita vertit ac si leg. *μά τὸν Αἴα*. [Ita Bass. edd. exhibent et Corp. coniecit] Sed potest etiam esse ellipsis substantivā, ut ap. Aristoph.⁴⁴ [v. Intpp. Greg. Cor. p. 150. s. Schaeff. et Routh.]

P. 31. l. 2. Post *καλεῖς* Stob. addit *σὺ* cum vi quadam. L. 4. Post *κολακείαν* addi *οὔσαν* malit Hdf. L. 5. codd. aliquot *ἐλέγξας*. L. 7. Vulg. *κεκτήσονται*. ἢ δὲ *δυν*. Partim e Fic. partim e Stob. correxit Hdf. L. 13. Post *οὔτος ἀνὴρ* cum Hdf. posui interrupti sermonis notam. *ἐξελέγχεσθαι* ante est, redarguendo edoceri. L. 15. s. Verba *τούτου πρόσθεν* suspecta sunt Hdf. L. 18. δὲ post *Ποιοῦντες* vulg. additam delevi trium codd. et Stob. Trincav. auctoritate. Ita verba cum praeced. Poli interrogatione cohaerent, nec *ποιῶσι* cum Stob. Gesn. nec *ποιοῦντας* cum Find. legendum. L. 19. *γε* post *Σχέλιου* e Stob. cum F. et H. recepi. L. 20. *κατὰ σέ* est tuo more (te appellem). L. 21. Male vulg. *ὄ, τι*. E Stob. et codd. a F. et H. correctum.

P. 32. l. 2. Vulg. *δηλοῦτι*. Cum codd. et Find. emendavi. L. 7. Vulg. h. l. *ὄ εἶνεκα*. Sed non putavi in eodem loco semel hoc, saepius *ἔνεκα* scripsisse Platonem. Itaque hoc e duobus codd., Stob.

edd. Bas. reposni. L. 8. Cod. Stob. *τούτου* (pro *πλούτου*), quod recepissem, si plures codd. firmarent. L. 9. Vulg. post *πάντων* (Stob. *ἀπάντων*) interr. signum, comma posuit Hdf. Nam *περὶ πάντων* est, quod ad omnes attinet. L. 14. *οὐδὲν, πολλή ἄν.* mavult Hdf., sed recte ellipticam locutionem tuetur Buttm. L. 15. Stob. *ἀγαθὰ μὲν* quod recepit Find. — duo codd. *ἀγαθὸν μὲν εἶναι.* Alterutrum praefendum videtur. L. 25. Hdf. mavult *πράττουσιν, οἳ ἄν πράττωσιν.*

P. 33. l. 3. *καὶ* ante *ἀποκτείνουμεν* quod vulg. deest, e 3. codd. addidi. L. 5. Vulg. *ἢ μὴ* ut subint. *ποιεῖν.* E 3. codd. dedi *ἢ οὐ*, ut tota sententia repetenda sit cogitando. L. 12. *ἀπλῶς* est simpliciter et per se, utilitatis non habita ratione. L. 16. Schleierm. ita] distinxit: *ἢ γὰρ; ἀληθῆ.* — improbante Hdf., at probante Buttm. ob seq. *ἢ οὐ*; Recte. Ita igitur interpunxi. Post *ἢ οὐ* notam adposui, quae doceat, non statim responsum esse. L. 18. Stob. et unus cod. pro *ἦν* habet *εἰ* atque tum *ἀποκτείνει, ἐκβάλλει, ἀφαιρεῖται, τυγχάνει.* L. 21. Duo codd. et Stob. *ἄμεινον εἶναι αὐτῶ.* Malim *αὐτῶ.* L. 26. *ταύτη* abesse mavult Buttm. (cum Find.) certe non de Athenis intell. sed urbe ea, in qua talia facere licet. Hdf. aliquando malebat *ἐν τῇ πόλει, ταύτη, ἤπερ-* (hactenus, quatenus). Antea *ἔστι μὲν οὖν* pro vulg. *ἔστιν οὖν* e 3. codd. dedi.

P. 34. l. 6. Vulg. *ἀφελόντα.* E 3. codd. Stob. et Bas. 2. a. F. et. H. correctum. Post *δήσαντα* ante Hdf. male interr. nota posita erat. *ὡς δὴ* — est, quasi vero. L. 7. *ὀπότερα* pro *ὀποτέρως.* L. 11. *τὸ δαί* e Stob. Trinc. reposuit Find. L. 12. Artic. *τῶν* ante *ἀνθρώπων* vulg. additum cum 3. codd. delevi. L. 15. Stob. Ald. Bas. 1. *οὐδὲν μέντοι* — probante Find. Antea post *δοκεῖ* in nonn. libb. additur *εἶναι*

L. 17. e 2. codd. et Stob. Trinc. ἀποκτείνοντα dedit Find. Tum vulg. *Μεινόν δέ*, quod cum Routh. et Hdf. e Bas. 2. et Stob. correxi. L. 19. Vulg. post *ἔστιν* interpog. signum. Locum ita exhibent tres codd. (qui tamen unius testis auctoritatem habent): *ἦπου ὄγε — ἄθλιός ἐστιν ἦπτον ἢ ὁ ἀποκτείνους; Σ. πάνυ μὲν οἶν, ὡς Πῶλε, καὶ ἦπτον ἢ ὁ θα. ἄπ.* quod probat Schl., rectius improbat Hdf. L. 21. *πῶς δὲ* Bas. 2. et Stob. L. 23. Find. mavult *ἢ γὰρ* — ut Fic. legisse videtur. L. 26. *μὲν* in uno cod. deest, probante Hdf. L. ult. Vulg. *Σὺ ἄρα οἷς ἂν δέξ. τυρ.* Mutavi ordinem verborum trium codd. auctoritate, numero suadente.

P. 35. l. 2. *τὸ ἐξεῖναι* mavult Hdf. L. 3. *τοῦτο* in 3. Codd. omitt. L. 6. Hdf. e coniectura Corn. et Budaei edidit *τῶν λόγων*, sed codd. tuentur vulgatum, quod Routh. ita explicat, ut *τῷ λ.* iungat cum *ἐπιλ.* tuo sermone me dicentem corripe (redargue.) L. 7. Pro *ἐγχειρ.* in tribus codd. *ἐπιφίδιον* e gloss., ut antea voc. *μάλης* in Meerm. superscr. *ἀγκάλης*. L. 11. *τεθνήξει* auctoritate cod. Par. (et Schol.) atque Tho. M. pro vulg. *τεθνήξεται* recepi, patet enim ita hic antiquitus lectum esse. Ad *ὄν* — *δόξῃ* intell. *τεθνήναι δεῖν*. L. 12. *καταγέναι* e Tho. M. *Καταγῆναι* recepit Find., sed codd. non adducunt. L. 22. *ἢ* pro *ἢ* cum Hdf. dedi.

P. 36. l. 1. *ἄγαθόν τι* (sine codd.) dedit Hdf. recte adversante Schl. (nempe mutata est ab auctore dein orationis structura, unde *τε* non videtur habere quo referatur). Idem Hdf. comma post *κακόν* delevit, vertitque: malum est etiam exigua potentia. Sed recte tuetur vulg. interpretationem (malum est, et parum valere) Buttm. At Schl. *καὶ* ante *σμ.* delet et ponit ante *κακόν*. L. 9. Nonn. libri *πότερον* aut *πότερ'* (i. e. *πότερα*.) L. 11. Aut *ταυτό* deleri aut

αὐτός scribi maluit Hdf. L. 15. Ironice haec a Polo dicuntur. Interrog. notam post *λέγεις* iam Steph. sustulit. Pro *κἄν* Hdf. *ἄν* mavult repugnante Buttm. L. 21. *γε* in nonn. codd. deest. *ὁ ἴδεις* conii-
ciunt F. et H., quia *οὐδέν γε ἴδεις* Stob.

P. 37. l. 1. Nonn. codd. *τί δέ;* L. 2. *αὐτόθεν* est, per te ipse s. ex te ipse. v. Hdf. L. 16. s. Cod. Bodl. *ἰδούλευεν*, probante Ro. At Alcetas dudum mortuus erat. Servae fuit Simichae nomen (Ael. V. H. 12, 43.) L. 20. *αὐτοῦ*. post *δυσπότην* addidi, quum in tribus codd. *αὐτοῦ* adiectum esset. L. 23. *καί* ante *σχεδόν* vulgo additum cum Hdf. delevi, auctoritate 4. Codd. et Ald.

P. 38. l. 1. Magis Atticum fuerit *ἐπτέτη*. V. Piers. ad Moer. p. 123. L. 2. Steph. marg. „Ficinus quoque ita verfit [ut Serran.], quasi legeretur *εὐδαιμονα γενέσθαι*.“ Vanum iudicium. L. 9. *ἀπό σοῦ ἀρχ.* est, initio a te facto, h. e. tuque primus, v. Hdf. L. 10. Post *Ἀρχέλ.* Hd. posuit inter-
terr. notam, male. Ironice dicitur. L. 12. *δοκοῖς* scribi maluit Hdf. L. 13. Male Find. *καί νυν* — *νῦν* oppon. *κατ' ἀρχάς*. L. 14. Tres codd. *ἄλλο τε ἢ οὐτ.* non male, et 15. post *ἔξελεγξ.* Bodl. addit *γε*. L. 17. Post *εἶναι* recte interr. notam (puncti loco) posuit Hdf. Ita et recte seqq. interpunctionem mutavit. Vulg. post *ἔξεληλ.* non post *λόγω* comma. L. 22. Tres codd. *ἔλέγειν δοκοῦσιν*.

P. 39. l. 1. *παντὰ* pro *ταῦτα* cum Heusd., probante Buttm., dedi. Find. malebat *καὶ θ' οἱ Αθ.* Pro *ξυμφήσ.* tres Codd. *ξυμφωνήσουσι* e gloss. L. 2. *καί* ante *ἔάν* vulgo additum delevi auctoritate 4. codd., ed. Bas. 2. et vers. Fic. In 3. codd. et Bas. 2. mox *παρασχέσθαι*. L. 6. *Διονυσίω* pro vulg. *Διονυ-
σείω* e 4. codd. et edd. vett. ante St. cum Hdf. reposui. L. 7. Tres codd., Ald. Bas. 1. *ἐν Πυθοῖ*

Hdf. coniecit ἐν Πυθίῳ, probabiliter. Cf. Routh. L. 9. Quatuor codd. ἐνθάδε, sed exquisitius in ἐν Θένδε ponitur. L. 12. Pro ἐξέλλειν Pierson. ad Moer. p. 145. rarius ἐξέλλειν legi vult, recte vulg. tuentibus Hdf. et Routh., qui etiam illustrat ambiguum οὐσίας. L. 15. μοι ante πεπειράνθαι addidi et v. seq. vulg. σὺ in σοὶ mutavi cum Hdf. e codd. et sensu iubente. L. 20. Duo codd. παραλαβόντι. L. 21. καὶ ante τυγχάνει e 2. codd. addidi cum Hdf. L. 23. In nonn. σχιδόν τοι.

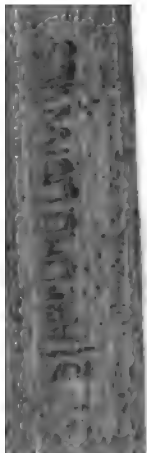
P. 40. l. 1. Etiam hic tres Codd. ἄλλο τι ἢ εἰ οὐ. Idem cum Bas. 2. διανοούμεθα, recte vulg. tuentibus H. et R. L. 4. Routh. maluit: εὐδ. ἴστω ἄρ' (cum Bodl.), ἄν — Imo post ἄρ' cogitando repetendum εὐδαίμων ἴσται. L. 10. Vulg. ἀπάντων Steph. in not. ἀπάντως si hoc dici possit, vel πάντως scribit. Id cum Hd. recepi. Find. e Stob. πάντως γὰρ ἄθλ. dedit. Heusd. maluit ἅπας πάντων μ. ἄ. recte adversante Buttm. Tum vulg. ἀθλιώτ. μὲν τοίνυν, quod e Stob. emendatum. L. 11. ὀδύκων (iniuriarum Fic.) temere dedit Find. L. 13. τε post θεῶν in 3. codd. om. L. 22. γὰρ ante οἷς e 3. codd. et Bas. 2. cum F. et H. addidi.

P. 41. l. 2. ἄδικως legendum coniecit Find. ob lin. 15. L. 7. καταποντιθῆ coniecit Corn. sed καταπιτ. defendunt Ro. et Hd. L. 8. Steph. marg. „Pr. edit. εὐδαίμων. Sed εὐδαιμονέστερος (ut in vet.) seq. comprobant. Verum malim, sic legendo, ἢ εἰάν reddere quam si.“ Nempe in Bas. 2. est Compar. in Ald. et cod. Reg. positivus, in 3. aliis codd. εὐδαιμονέστατος, et vulg. post ἴσται signum intert. L. 13. μορμολύττες Find., ut ubique Atticam formam restituit. L. 14. Tres codd. ἐξελέγγυς. L. 15. Interpuxi cum Buttm. (vulg. post σμ. comma) ne cum Schlegelm. legendum sit εἰ, εἰάν —

Haec *ἐὰν ἂδ.* *ἐπ. τυρ.* sunt verba, quae antea dixerat (*εἶπε*). Find. maluerat *ἐπιβουλεύοντα*. L. 19. Ad *εἶη* subint. *οὐδέτερος*. L. 20. s. Distinxisset Hd. *τί τοῦτο, ὃ Πῶλε; γελῶς; nisi γελῶν* cum Accus. occurreret. L. 21. Boell. cod. *ἄλλο οὖν εἶδος ἐλ. τοῦτο ἐστ.* Alii aut ita transponunt aut omittunt *τοῦτο*. L. 23. Post *μὴ* interr. notam Ro. et Hd. posuerunt pro puncto, ut al. L. 24. Find. coniecit: *ὅτι τὰ τοιαῦτα λέγους*. L. 27. Post *φυλῆ* temere e Meerm. (et Fic.) addidit Find. *ἢ ἐμῆ*. Dicebatur Antiochis.

P. 42. l. 2. *ὄπερ νῦν δὴ* — Haec ad p. 39. l. 18. spectant, et cum proxime sqq. iungenda sunt, neque tamen *ὄπερ* cum Find. legendum, nec cum Heusd. *ὄνπερ*. Heusd. mox coniecit: *παράδος καὶ πειρᾶσαι*, recte refragante Buttm. L. 3. Tres codd. *πειράσομαι*. L. 8. *ἐθελήσεις* pro vulg. *ἐθελήσαις* e 3. codd. et Bas. 2. dedit. L. 14. *δέξαι ἂν* e cod. Par. et edd. ante Steph., qui *δέξαιο ἂν* dedit, reposui. L. 16. *καὶ* ante *δεῖ* addunt duo codd. Sed *καὶ* in hac form. aequae additur quam omittitur. L. 22. Male in ed. Hd. ante *αἰσχρον* nota interr. Hic et mox pro *δαδ* nonn. Codd. *δέ*. L. 26. *καὶ* ante *κακὸν* e 3. codd. et Bas. 2. addidit Hdf.

P. 43. l. 4. *πρὸς τοῦτο*. Non *βλέπων* (quamquam id interdum additur, v. Find.), sed *καλὸν εἶναι* subintell. L. 14. Male artic. *τὰ* ante *καλὰ* deleri maluit Find. Est subiectum: *τὰ καλὰ τὰ κατὰ τ. κ. κ. τ. ἐπιτ.* Ante *ὀφέλιμα* recte Hdf. e. 3. codd. et Bas. 2. addidit *ἦ*. L. 17. *ὡσαύτως* scil. *ἔχει*. Mox cod. Par. *ὀρῶει*, pro *ὀρῶη*, quod recepi. L. 19. *καὶ* vulg. additum ante *τὸ αἰσχρὸν* quatuor codd. et vers. Fic. auctoritate delevi. *τῷ ἐναντ.* scil. *ὀριζόμενος καλῶς ὀρῶμαι*. *δυεῖν* ubique dedit

ψωμ. ρησιμω, quou no. et m. eius
14. τῷ ante κακῷ e Bodl. addidi. L. 21.
ἀλλ' ὅτι — L. 17. Tres codd. πρόσθι
Pro χρόνῳ Find. et Hd. maluerunt λόγ
men posse illud Hd. monet, si ἔμπρ.
πρόσθεν, ut in Phaed. p. 117. d. L. 11.
δέξαιο ἄν οὖν. L. 23. Post παρέχων d
suspicitur Steph., sed facile id subint. v.

P. 45. l. 3. ἔοικεν Find. interpretatu
rectius Hd. subint. εἶναι, etsi adversatur
malit οὐδενὶ ἔοικε. L. 10. Vulg. ἢ μή
quod hic nullam vim habet, auctoritate
Stob. recte omisit. Hdf. διδόναι in 2.
L. 11. Post ᾧμην alii plene interpungit
Stob. σκόπει δῆ — L. 23. Vulg. οὕτω
Ordinem mutavi auctoritate 3. codd.
Formam Att. κάει, κάεισθαι etc. hic iam
codd. reposuerunt. L. 28. οὕτω καὶ κ
Buttm. mavult Hd. Contra antea male
καὶ ἀλγ. et p. 46, 1. ὡς ἄν καὶ τὸ κῆρον κ

P. 46. l. 2. Vulg. τέμνει τε. ut et co

οὐν, recte adversante Buttm. Continent enim haec legitimam conclusionem.

P. 47. l. 1. Tres codd. *ὄρᾳς*. L. 2. vulg. interpungitur *τί δ' ἐν σώμ. κατασκευῇ*; Emendavit Hdf. qui *τί δέ*; scripsit. L. 9. Tres codd. *ἐλορηκα*. L. 12. Tres codd. *πάνυ γε*. L. 13. Tres codd. *εἰ δὲ* — quod recepit Find. At δὲ ita in continuato sermone est usitatus. L. 18. Cod. Bodl. *καὶ ἡ ψυχῆς σύμπ.* L. 19. Post *ἡμῶν* punctum loco signi inter. posui. Cod. Par. *ἡ ἀνιαρ.*, Meerm. *ἡ* cum gloss. *καθό,* et *ἡ* (quatenus), ut iungantur arcte *ἡ ἀν. ε. κ. ἀνία ὄπ.*, et *βλάβη* etc. ad *ὑπερβάλλον* pertineat; Hdf. putat (e Fic.) scribi posse: *οὐκοῦν ἡ, ἡ* (quia) *ἀν. ἔστι, καὶ* etc., sed ob p. 44, 2. nihil mutandum esse — L. 20. Steph. marg. „*γρὰι ὑπερβάλλον, τούτων ἀλοχιστόν ἔστιν.*“ Codd. Par. et Bodl. *τούτων* (ut Fic.) duo alii codd. *τῶν*. Sed *τούτο* recte tuetur Hdf. L. 21. Post *βλάβη* in 3. codd. male additum *ἡ λύπη*. L. ult. Bas. 2. *ὡς γε ὁ σ. λ.* probantibus F. et H.

P. 48. l. 5. post *ἔστι* vulgo et l. 18. post *ἀδικίας* ap. Hdf. signum interr. Posui punctum, quum ἔρα conclusionem indicet. L. 19. Verba *ὦν λέγεις*, a Fic. non expressa, iure suspecta habet Hdf., orta e seqq. Find. maluit: *ὦν λέγω*. Uncinis inclusi. L. 24. *ἔστι* pro vulg. *ἔστιν* cum codd. et Bas. 2. F. et H. L. 7. *ἀπαλλάττ.* scil. ὁ *ιατρευόμενος*. Male post *ἀπαλλ.* olim punctum.

P. 49. l. 1. *ὑγιᾶ* ex Att. pro *ὑγιῇ* iam reposuit Hd. Idem *οὗτος* e cod. Meerm. recepit. At *οὕτως* est, secundum ea, quae disputata sunt. L. 3. Artic. *τῆν*, qui vulgo ante *ἀρχήν* deest, e 2. codd. addidi, quamquam et sine articulo valet omnino. L. 8. Nonn. codd. ὁ ante *ἀπαλλάττ.* male repetunt.

P. 50. l. 4. Vulg. *ὡςπερ ἂν εἰ* — Steph. marg.

24. post τοῦ κακοῦ ἰστί
et post κακοῦ etiam S
Meerm. μέγιστόν τι. —

P. 51. l. 5. Tres co
tres codd. προσήκει δια
ἄ. ἄ. L. 14. ἀδικήσαι e
iussit Find. et dedit Hdf.
cura partt. ὅπως μὴ eu
etsi codd. ἀδικήσῃ — πε
peram λέγωμεν edidit F
μεν frequenter occurrit,
notam posuit Hd. et εἰπει
adversantibus Schl. et B
codd. om. L. 27. Pos
runt F. et Hd. Nam si
quentia interpretationem

P. 52. l. 1. duo cod
quod oratio sit suspensi
3. codd. et Bas. 2. cum
πρῶτ. κατήγ. ὄντα — M
toritate. Mox aut ἄλλ
iussit Fic. L. 13. Bas.
probum. L. 18. σοι re
pterea defendendum est. l
interpungitur. L. 22.

Mutavi collocationem e
τῆς vis inest. Verba τα
existimavit R. Imo ex τ
citat. L. 26. Vulg. διδ
correxerunt, correxit Hdf.

ribus codd. Optativum restituit Hdf. Contra l. Find. $\delta\acute{\omega}\eta$ in $\delta\tilde{\omega}$ mutavit. Idem malit δ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{o}\varsigma$ ri, ut glossema.

53. l. 3. $\alpha\tilde{\upsilon}$, e duobus codd. et Bas. 2. cum additum et $\acute{\alpha}\rho\omicron\theta\alpha\nu\epsilon\tilde{\iota}\tau\alpha\iota$ pro vulg. — $\eta\tau\alpha\iota$ codd. cum F. et H. datum. L. 9. $\acute{\omega}\varsigma$ redunputat Fic. sed est, siquidem nam, v. Hdf.

14. Pro $\omicron\iota\omicron\nu$ sine causa Corn. $\delta\epsilon\iota\nu\acute{o}\nu$ coniecit

L. 17. Post $\sigma\pi\omicron\upsilon\delta. \tau\epsilon$ in 3. codd. additur $\nu\tilde{\upsilon}\nu$ aecedd. male petitem. L. 18. Iungenda $\eta\mu\tilde{\omega}\nu$ $\tilde{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omega\nu$. In 3. codd. δ $\beta\lambda\omicron\varsigma$ $\eta\mu\tilde{\omega}\nu$ —

19. Steph. marg. „Malim $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\tau\omicron\iota\mu\epsilon\nu$, ut ercat cum praecedd.“ At $\acute{\omega}\varsigma$ $\xi\omicron\iota\kappa\epsilon\nu$ additur.

21. Post $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\delta\tau\acute{\omicron}$ Hdf. additum malit $\delta\nu$. L. 28.

ub. probante Valck. scribi maluit: $\tau\omicron\tilde{\upsilon}$ $\tau\omicron\tilde{\upsilon}$ $\Pi\upsilon\rho$. e monuit Hdf. articulum ad nomen propr. non necessarium. Lusus verborum est; nam Defuit Pyrilampis filius. v. Routh.

54. l. 1. $\delta\tau\iota$ — $\delta\upsilon\nu\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ enallage pro $\delta\acute{\iota}\nu\eta$.

Hdf. Pendent Genitivi ab $\alpha\iota\sigma\theta\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\iota$. Dico l. $\delta\pi\epsilon\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\phi\eta$ et mox pro $\delta\pi\omega\varsigma$ l. 2. unus cod.

L. 4. δ ante $\acute{\Lambda}\theta\eta\nu$. e 4. codd. inseruit Hdf.

Vulg. $\beta\omicron\upsilon\lambda\eta\mu\alpha\sigma\iota$. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] $\epsilon\tilde{\iota}\mu\alpha\sigma\iota$, quod malo.“ Ita cum F. et Hd. e. 3.

l. dedi. Ficinus in toto loco inde a l. 24. aliam tur habuisse cod. scripturam. L. 11. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\alpha$

codd. cum Hd. pro vulg. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\eta$. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\epsilon\iota\iota$ de-

F. Nonnemo $\tau\alpha\nu\tau\acute{\alpha}$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\nu$ maluit. L. 14.

et Bas. 2. dedit: $\delta\tau\iota$ $\epsilon\gamma\acute{\omega}$ $\sigma\omicron\iota$ $\tau.$ $\lambda.$ quod in marg.

h. erat. L. 17. $\acute{\alpha}\epsilon\iota$ e duobus codd. cum Hdf.

L. 23. s. $\kappa\alpha\kappa\tilde{\omega}\nu$ ex omnibus codd. et edd. pro

h. $\kappa\alpha\kappa\acute{o}\nu$ restituit Hdf. L. 28. Haec non recte

abent. Nam aut postulatur $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\rho\mu\omicron\sigma\tau\acute{o}\nu$ $\tau\epsilon$ $\acute{\alpha}$ -

aut $\acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\rho\mu\omicron\sigma\tau\acute{\epsilon}\iota\nu$ $\tau\epsilon$, quod dedit Hdf. et

„Hic aliter quam in loco proxime praeced. lego ὡς περὶ. Alioqui verbum deesse videri posset.“ Illud recepi cum Hdf. Maluit Find. ὡς περὶ ἂν εἴη & L. 5. Find. ex uno cod. dedit ἢ οὐ — L. 9. Tres codd. τοιοῦτόν τε. L. 23. Post δέλην δίδονται & 24. post τοῦ κακοῦ interrogandi signa posuit Hdf. et post κακοῦ etiam Steph. habet. L. 27. Cod. Meerm. μέγιστόν τε. —

P. 51. l. 3. Tres codd. μηδεμίαν. L. 5. Iidem tres codd. προσήκει διαπερὸντως ἀθλίω εἶν. καὶ & ἄ. ἄ. L. 14. ἀδικήσαι et l. 20. ποιήσαι reponiam iussit Find. et dedit Hdf. Nam legitima est ea constructura partit. ὅπως μὴ cum Fut. Ind. Itaque recepi, etsi codd. ἀδικήσῃ — ποιήσῃ servant. L. 20. Fesperam λέγωμεν edidit Find. Nam etiam πῶς λέγωμεν frequenter occurrit, v. Hdf. Post Ἡῶλε intertextam posuit Hd. et εἴπερ etc. ad seqq. traxit, reus adversantibus Schl. et Buttin.. L. 26. οὐδὲν nonn. codd. om. L. 27. Post τοῦναντίον comma posuerunt F. et Hd. Nam subint. χρήσιμον εἶναι et sequentia interpretationem horum continent.

P. 52. l. 1. duo codd. τυγχάνοι, probante Hd quod oratio sit suspensa. L. 4. τε pro vulg. δὲ 3. codd. et Bas. 2. cum Hdf. dedi. L. 11. Vulg. πρώτ. κατήγ. ὄντα — Mutavi ordinem 3. codd. & storicitate. Mox aut ἄλλων aut οικίωσιν male del. iussit Fic. L. 13. Bas. 2. ἐπὶ τοῦτο, sed et v. probum. L. 18. σοι redundat, neque tamen interea delendum est. L. 20. Vulg. post Ναὶ interpungitur. L. 22. Vulg. ἀδικῆται αὐτὸ Mutavi collocationem e duobus codd. et qui: τὸς vis inest. Verba ταῦτο μ. γ. εὐλ. ironic existimavit R. Imo ex rhetoris persona loquit crates. L. 26. Vulg. δίδω e cod. Bodl. et qui: sequitur, correxit Hdf.. L. 27. Vulg. δι

E tribus codd. Optativum restituit Hdf. Contra codd. Find. *δῶη* in *δῶ* mutavit. Idem malit *δ' ἐχθρὸς* deleri, ut glossema.

P. 53. l. 3. *αὐ*, e duobus codd. et Bas. 2. cum Hdf. additum et *ἀποθανεῖται* pro vulg. — *ἦται* e 4. codd. cum F. et H. datum. L. 9. *ὡς* redundare putat Fic. sed est, siquidem nam, v. Hdf.

L. 14. ; Pro *οἶον* sine causa Corn. *δεινὸν* coniecit leg. L. 17. Post *σπουδ. τε* in 3. codd. additur *νῦν* e praeced. male petium. L. 18. Injuncta *ἡμῶν* — *τῶν ἀνθρώπων*. In 3. codd. *ὁ βλος ἡμῶν* —

L. 19. Steph. marg. „Malim *πράττοιμεν*, ut cohaereat cum praeced.“ At *ὡς* *ἔοικεν* additur. L. 21. Post *τὸ αὐτὸ* Hdf. additum malit *ὄν*. L. 28. Casaub. probante Valck. scribi maluit: *τοῦ τοῦ Πυρ.* Recte monuit Hdf. articulum ad nomen propr. non esse necessarium. Lusus verborum est; nam Demus fuit Pyrilampis filius. v. Routh.

P. 54. l. 1. *ὅτι* — *δυναμένου* enallage pro *δύνη*. v. Hdf. Pendent Genitivi ab *αἰσθάνομαι*. Duo codd. *ὅπερ ἂν φῆ* et mox pro *ὅπως* l. 2. unus cod. *ὅπερ*. L. 4. *ὁ* ante *Ἀθην.* e 4. codd. inseruit Hdf. L. 8. Vulg. *βουλήμασι*. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] *βουλευμασι*, quod malo.“ Ita cum F. et Hd. e 3. codd. dedi. Ficinus in toto loco inde a l. 24. aliam videtur habuisse cod. scripturam. L. 11. *παύσει* e 3. codd. cum Hd. pro vulg. *παύση. παύσεις* dedit F. Nonnemo *παντὰ λέγων* maluit. L. 14. Hdf. et Bas. 2. dedit: *ὅτι ἐγώ σοι τ. λ.* quod in marg. Steph. erat. L. 17. *αἰ* e duobus codd. cum Hdf. dedi. L. 23. s. *κακῶν* ex omnibus codd. et edd. pro Steph. *κακὸν* restituit Hdf. L. 28. Haec non recte se habent. Nam aut. postulatur *ἀναρμοστὸν τε εἶναι* aut *εἶναι ἀναρμοστῆν τε*, quod dedit Hdf. et

ἐκφ. aut deleri cum 2. codd. aut post ἀνθρώπ. poni voluit Fi. L. 17. πλέον ἔχωσι. Sine causa τι excidisse conicit Fi. L. 24. In cod. Meerm. male οἰμαι post φύσις ponitur. v. Hdf. Steph. marg. „γραβ. ἀποφαίνοι ἂν αὐτὸ, ὅτι — in Bas. 2. ἀποφ. ἂ. αὐτῷ ὅτι. Cod. Reg. ἀποφαίνει αὐτὸ, ὅτι — unde probabiliter αὐτὸ inserendum.

P. 57. l. 4. Articulum τοὺς in 3. codd. omissum uncinis inclusi. Steph. marg. „For. ἢ ἄλλα μυροβ. ἂ ἂν τις. [quod refutarunt Ro. et Hdf.] At Fic. ita vertit, quasi leg. ἢ ἄλλοι μυρολοι οὖς ἂν τ. Fortasse etiam post ἢ sequebatur tertium exemplum: alioqui magis convenisset καὶ ante ἄλλα.“ L. 8. τιθεμ. πλαττ. pro τιθέμενοι πλαττομεν. L. 10. Heusd. post λέοντας addi voluit δέοντες, quia in Fic. vera. vincientes, quae interpretatio est. λαμβ. valet dum sumimus v. Butt. L. 15. Vulg. ὑμέτερα. E. 3. codd. correxit Hdf. L. 18. Steph. ὑμέτερος dedit. Ante eum in edd. ut et codd. ἡμέτ. quod Ro. et Hdf. restituerunt. ὁ δούλος est ille ad servilem conditionem depressus. ἂν φανεῖη et ἐκλάμψει legi maluit Fi. L. 20. de Pindari loco v. Fragm. in ed. Heyn. T. III, P. I. p. 76. a.

L. 22. Boeckh. ap. Schol. legit: οὗτος δὲ δὴ φύσει ἄγει — L. 23. Steph. marg. γραβ. βλαιον. Sed videtur consulto orationem Pindari mutasse Callicles. v. Ro. L. 24. ἀπριάτας scil. Γερύονου βοῦς ἡλάσαστο. Sunt et haec Pindari verba illo loco. L. ult. Codd. tres: εἶναι τοῦ βελτ. πάντα καὶ κρείττ.

P. 58. l. 10. Male pro εὐδόκ. tres codd. εὐδαμονα. L. 12. Verborum ordo: οἷς χρώμενον ἐν τ. ξυμβ. δεῖ ὁμιλεῖν et χρώμ. ὁμιλεῖν pro ὁμιλοῦντα χρῆσθαι v. Find. L. 20. Steph. marg. „Non stat versus ita legendo et in tertio videtur scribendum τυγχάνει, ut ἔνα sit pro ubi.“ At auctor versus

memoriter laudavit saepeque accominoda
unde etiam βέλτ. pro κρείττιστος dedi
autem pro — νῆ enim Hdf. dedi. De le
v. Fragm. Eur. T. II. Lips. Antior. n. 34
τὸν τῶν contra usum v. λοιδορεῖν. E
Bas. 2. correxit Hdf. L. 27. παιδιῆς (u
Callicles) scribi voluit Heusd. Sed v
15. s. refutat hanc coniecturam Buttin.

P. 59. l. 2. Vulg. male φιλοσοφῆ.
em. Hdf. L. 4. Pro ὄσπ. legi ὄσπερ ἰ
Fi. s. 2. codd. dedit ὁ θεὸς πρ. Hdf. φῶ
ζην legi mavult. L. 17. εἶναι in e
et post ἀνελευθ. Bas. 2. addit τινε
Homer. II. IX. 441. L. 27. τὸν τ

in τοῦ (sc. ἔνεκα) mutavit.
P. 60. l. 1. καὶ ante ἰκανὸν dele
son pro Nomin. habuit. Pro ἰκα
leg. νεανικόν. Heusd. mavult: ἰ
φθ. L. 2. καὶ ante φιλ. non re

L. 8. Vtrum pro διαπρέπεις sit δι
πρέπεις legendum, dubitat Hdf.
n. 35. De seqq. etiam verbis c
in fr. Eurip. p. 84. s. ubi ea in
laudantur Olympiodori verba,
eum legisse verba Platonis. ad

Pro προθεῖο Corn. coniecit
Tres codd. εἰκός ἂν καὶ πιδ.
λου. L. 15. Bas. 2. νυνὶ γάρ
των, vulgo omitta, addita iam
et Bas. 2. adiecit Hdf. L. 1
quod recepit Fi., vulg. tueti
finn. περιουλάσθαι — ζῆν
tur, quasi ab ἴθρη pendean
cum δίδοναι iung.

P. 61. l. 10. Duo codd.

Duo codd. οὐδὲν μοι δεῖ εἶναι. L. 18. Fic. legisse videtur: ὅτι, ἢ ἂν μοι — probante Hdf. L. 21. ἱκανῶς. Tres codd. ἀληθῶς. Iidem mox τρία ἔχειν δεῖ ἄρα. Codd. vet. δεῖν, probante Fi. L. 23. εὐνοίαν. Steph. marg. γράβ· εὐδοκίαν. Quatuor codd. δόξαν, ut Bas. 2. quod e Schol. ortum indicant Ro. et Hdf. L. 24. ἐμὲ post εἰσὶ ponunt duo codd.

P. 62. l. 13. Tres codd. male ἐπήκουσα. ἴπακούειν est auscultare, ἐπακούειν audientem se praebere. Hdf. Find. dedit μέχρι ὅποι, sed ap. Nost. saepe μέχρις ante voc. et ἄχρις poni docuit Hdf. L. 17. Tres codd. λήσητε. L. 18. Vulg. ταῦτα. E Fic. emend. Hdf. L. 23. Vulg. interpunctum: οὕτως· δηλ. Mutavit iam Hdf. L. 25. Duo codd. ἔσται ἱκανῶς ἡδη. L. ult. Steph. marg. „In pr. ed. [etiam codd.] παρουσίᾳ, sed rectius leg. περιουσίᾳ [Bas. 2.], quod opponitur praecedenti ἐνδείᾳ.“

P. 63. l. 5. Steph. marg. „γράβ· [Bas. 2.] ποῖον τινα ποτὲ χρή — quod Hdf., in vitis codd., recepit. L. 8. τοῦτο enim ἐξαμαρτάνω iungendum docet Hdf. L. 12. Steph. marg. „γράβ· κτησαίμην,“ ut quatuor codd. exhibent, quod, tanquam interpretamentum v. ἐργασαίμην repudiant F. R. Hdf. L. 14. βλᾶκα scripsit Hdf. L. 17. 18. Vulg. post Πινδ. comma, et τὸ κ. φ. cum seqq. iungitur. Hdf. deleto post Πινδ. commate, post φύσιν posuit, maluit tamen hic plene interpungi, et post φανλοτέρου commate. Certe τὸ κατὰ φύσιν ad δίκαιον pertinet. L. 19. πλεον pro vulg. πλείον scripsi. L. 27. καὶ τῷδε s. τοῖςδε coniicit Fi.

P. 64. l. 2. Vulg. ταντὸ — e duobus codd. emend. Hdf. L. 10. ἐπὶ τῷ ἐνὶ in usum unius, ut unus ille legibus obsequatur. L. 13. Post οὐκοῦν excidisse καὶ, ob Fic. vers. putat Find. Idem mavult: οἱ

γὰρ βελτίους κρείττους πολλῶ. L. 19. ὁλοῦ
psit Fi. L. 23. ὃ καλλ. mavult Hdf. L. 24
duo βεβαιώσομαι contra Tho. M. praecepta
Non passive hoc accipiendum monet Hdf.
δικαιον scil. νόμῳ μόνον.

P. 65. l. 8. Edd. vet. ἡμέτεροι, ἡμέτερον ut
etiam codd. Bodl. et Reg. L. 13. s. τῶν eum
iungendum: eo quod corpore firmo valent
aiant, scil. ea esse legitima. Hdf. maluit
ἄστα, ταῦτα z. v. probante Schl. Olim coniecit
ἂν οὗτοι γῶσαν, u. v. probante Buttm. Pseud.
ταύτους εἶναι τοὺς κρείττους, καὶ ἂ ἂν οὗτο
z. v. λ. (e Fic.) L. 17. Codd. nonn. τοιοῦτό τι
Codd. nonn. et edd. vet. ἐξαρχῆς. Pro vul
τίστοις, quod codd. et edd. tuentur, cum
Hdf. dedi, quod Corn. suavit, βελτίους.
etiam τίνας ποτε λ. sine causa idonea scrib
L. 27. Hdf. tacite edidit πρὸς ἐμέ. Mox etia
codd. βελτίστοις.

P. 66. l. 9. ῥήματι ed. Ald. et codd. no
9. Non suo loco legi verba et ὃ εἰς τ.
censuit Buttm. nisi post λόγον colon p
post ἀρχομ. comma (imo colon) ut haec
το — θηρ. per parenthesis interposita sint
stitui illam antiquam interpunctionem. L. 2
Tres codd. ἐκέλευ. At νέμειν h. l. non tri
re, sed, pro arbitrio distribuere,
ἀρχ. est διὰ τὸ ἀρχεῖν. L. 25. Tres codd.
non praeferendum cum Fi. L. 28. σὺ male
Reg. omittitur. Tres codd. τί δὲ οὐκ α. λ.
correctionem sapere videtur.

P. 67. l. 1. Tres codd. λατρείας. Idem l.
ἔγωγε habent val. L. 4. δῆ e 2. codd. (non
et Fic. dedit Hdf. At melius intell. λέγεις.
Bas. 2. ποίων δὲ ἱματίων, improbante Hdf.

δύλον ὅτι ed. Find. L. 9. φρονιμώτατον e Bas. 2. dedit Hdf. ob seq. Superl. Et sane antea et post in his saepe variatur. Recte tamen Ro. monuit, non opus esse mutatione. L. 19. ἀτέχνως (sine arte) legi iubet Schl. L. 22. τε post κρείττ. in nonn. codd. dcest. περί τίνων (pro περί τῆ) quia ad ἐρεῖς s. λέγων respicitur

P. 68. l. 2. ἀποκίμνωσι (pro vulg. ἀποκίμωσι) cum 2. codd. et Hdf. quia respondet praec. ὥσι) In aliquot codd. τῆς ante ψυχῆς omitt. L. 4. Post σοῦ interr. notam posuit Hdf. L. 5. σοῖ mavult Find. ut ad μέφομαι non ad κατηγορῶ referatur. L. 7. ποτὲ (pro vulg. ποτὲ) ob consensum 4. codd. et Bas. 2. dedi. L. 13. Steph. marg. „Al. [duo codd. et edd. vett. praeter Bas. 2.] φρονιμωτέρους· sequi autem deberet et ἀνδρειοτέρους.“ L. 14. Edd. vett. et cod. Reg. τούτους, quod vel exquisitius videri potest. L. 17. Vulg. Σω., τί δὲ αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἢ τί ἄρχοντας, ἢ ἀρχομένους; Kal. πῶς λ. Steph. in marg. „Sic et Fic. αὐτῶν iungit cum seq. Potius tamen cum his, τί δὲ αὐτῶν videtur subaud. ex praeced. πλέον ἔχειν προσήκει [probante Schl.]“ Sed praeterea edd. ante Steph. omnes et cod. Ang. et Reg. τί ἢ τί (quo et ducit τί ἢ ἢ τί in Meerm. et Bodl.) Tum verba haec in Schol. et codd. Bodl. Callicli tribuuntur. Hinc Fi. dedit: τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἢτοι ἄρχοντας ἢ ἀρχομ.; Kal. πῶς λ. Hdf. edidit: τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε; et seqq. ita maluit legi: αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἄρχοντας ἢ ἀρχομένων; K. τί ἢ τί; πῶς λ. Quod reposui, propius ad vet. lect. et Schol. accedere videbatur. αὐτῶν scil. ἀρχοντας λέγεις, quod e seqq. patet - τί prius, quid quo sensu, num ἀρχοντας an ἀρχομ.), secundum, quia ratione (κατά τῆ). L. 19. Codd. nonn. τοῦτον, unde Find. τοῦτον dedit, sed δεῖ etiam cum

ADNOTATIONES

Accus. occurrit. L. 22. ποιζέλον est, quod varie accipi potest ideoque fallax et ambiguū est. L. 24. Socratis definitio σωφροσύων a Callicle rideatur. L. 25. Vulg. πῶς γὰρ οὐ; et haec verba in edd. veti. ad Calliclis orationem anale referuntur. Malui οὐ, quod facile ex seq. οὐδὲς existere potuit, praerunte Fic., et iubente Ro., delere. L. 26. Steph. marg. ἡγοῦ. πάντα γε τοῦτο, ὁ Σώκρατες, ἀπόδρα (quod in τὸ εἶναι s. τῆ εἶναι mutari vult Fi.) ἀπόδρα. Hdf. mavult: πάντα γε τοῦτο ἀπόδρα, ὁ Σ. P. 67. l. 5. Ex edd. veti. et Reg. ἐνδρα (pro —εἶναι Steph. et all.) L. 10. Codd. noun. πρῶθεν. Post λέγον vulg. colon. Malui cum Hdf. δουλομενοι cum antecedd. iungi, quum desit particula γοῦ. ἐπεὶ οἷς γε. Cod. Reg. ἐπεὶ θεοῖς ἐξ ἀρχῆς. Hdf. mavult, ἐπεὶ οἷς γε. Cod. Reg. ἐπεὶ θεοῖς ἐξ ἀρχ. et in marg. ἐπεὶ τοῖς θεοῖς ε. α. L. 19. Ante μηδ. ἐμπ. (nonn. εἰς καὶ, quae verba potius post σωφροσύ. l. 18 ponenda sunt. L. 20. Codd. noun. ἐπύγουντο. L. 22. ὑπὸ του κ. maluit Fi. P. 70. l. 1. Artic. τὰ ante καλλωπ. abesse mavult. L. 6. ἀφείναι in Meerm. superscr. L. 10. ἐτοιμ. intell. δεῖν. L. 15. Cod. Reg. οὐ γὰρ τι θ. ἢ bante Ro. L. 16. λέγοι sine codd. edidit Fi., sine quamquam Opt. praecessit. L. 18. ἴσως in nonn. et Stob. omitt. Vulg. hic et mox ed. τε μεν. Hdf. τεθνάμεν. ὅπερ deest in Reg. et Fic. Bas. 2. et Stob. ἤδη γὰρ 'του quod in Steph. tur. Intell. Heraclitus. L. 20. ἡμῖν (pro μῶν) e 2. codd. et Stob. atque Fic. cum Hdf. 22. καὶ ante κάτω in nonn. codd. om. Po cominste interpunxit Hdf. L. 25. Codd. v

Bas. Σικελικός quam formam h. l. ex seq. Ἰταλικός ortam recte iudicat Buttin. κομιστός h. l. bono sensu, de philosopho. παράγειν propr. de nominum flexione et mutatione. L. 25. Codd. nonn. et Stob. πιστικόν. L. 26. Steph. marg. „γραβ. ἀνοήτων. Ita Bas. 2. duo codd. et Stob., et Fi. ἀμυήτων (quod Reg. habet) spurium existimavit et uncinis inclusit. αἰ ante ἐπιθ. cum Hdf. e 3. codd. et Stob. addidi. Tum Hdf. coniecit: διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ (scil. τοῦ ἐπιθυμητικοῦ etc. ut ante ὡς τετρ. intelligatur ἔλεγε.

P. 71. l. 3. Pro ἂν εἶεν Bas. 2. et Iambl. εἰσί. L. 5. Tres codd. ἄρα ἔρη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων. — Respici ad Danaidum dolium perforatum facile patet. L. 7. Post στέγειν intell. τι aut οὐδέν. L. 8. s. Codd. tres: ταῦτ' ἐπεικῶς ἐστὶν ἄτοπα ὑπὸ τι. Steph. marg. „Haec verba, ὑπὸ τι ἄτοπα, suspecta sunt, nec ὑπάτοπα pro illis satis convenire videtur, quum praecedat ἐπεικῶς“ Hdf. ἐπεικῶς interpretatur a dimodum, satis, ὑπὸ τι aliquateuus, quodammodo. L. 10. Vulg. ἐνδείξασθαι. E 4. codd. recepi Participium (pro ἐνδείξαι. σοι βούλομαι.) Pro μὴν tres codd. δέ. L. 14. μεταθέσθαι Bas. 2. μετατίθεσθαι codd. duo ap. R. L. 23. codd. duo ἄλλοι ἄλλων πολλῶν.

P. 72. l. 1. εἴη post πορβ. e Iambl. addidit Hdf. et καὶ ante νύκτα e 3. codd. L. 11. Steph. marg. „γραβ. πληρώση [Bas. 2. et cod. Reg.] L. 20. ἀπίστας deest 3. codd. L. 21. πληροῦν Steph. et cum eo Hdf. etsi omnes libri πληροῦντα habent, unde Hdf. coniecit olim fuisse: δυν. πληροῦν, πληροῦντα καὶ χαιρ. L. 25. Tres codd. κνήσθαι, dorica forma. v. omnino Buttin. h. l.

P. 73. l. 6. Codd. duo κνησιεῖ (quod) e vulgari κνησιεῖ exstitisse monet Hdf. qui κνησιεῖ vel po-

tius κνησιώη scribi vult. Tum vulg. *ἴτα τὶ, σὶ ἴγ.*
 Steph. marg. "Vel cum interr. post κνησιώη et post
 ἐρωτῶ et scribendo τὶ, hoc sensu: an te rogem, qua
 praeterea parte? At Fic. alteram lectionem sequi-
 tur." Rectius interpunxit Hdf. τὶ per euphem. ei
 αἰδοῖα dicit. L. 8. Hdf. monente Butim. scripsit
 καὶ, τὸ τοῦτ. τὸς ἀντιῶν κεφαλ., ὁ - L. 10. *ἴτα*
 codd. male ὁ δεινός - L. 15. Vulg. ἀνάδην. Cam
 Hdf. e Reg. et edd. vett. dedi ἀνέδην (ohne Zurück-
 haltung), quod lenius est. Illud tamen Fic. expres-
 sit et nonn. codd. habent, sed ubique mutandum
 esse ἀνάδην docet Butim. L. 20. ἀνομολογούμενοι;
 est, non secum consentiens. Duplicem verbi signi-
 ficatum, ex diversa origine ortum, illustravit Butim.
 L. 23. Edd. vett. ἐξέραιης. L. 25. s. Tres codd. ad
 τοῦτο ποιῶ.

P. 74. l. 2. Codd. duo: σὺ δὲ, ὃ K., τῷ ὄντι-
 L. 7. που post ἐπιστήμ. cum Hdf. e 3. codd. addidi,
 sed pro signo interr. in fine punctum posui. L. 8.
 Perperam Ro. coniecit: ἢ. τι εἶναι. L. 9. Codd.
 nonn. ἀλλ' ὅτιόν ἢ ὡς αἴτιον τὴν ἀνδρ. Post
 ἕτερον subint. ὄν, nisi excidit, auctore Hdf. L. 12.
 Haec vulg. ita distincta: τί δὲ; ἰδονήν δὲ x. ἐπ.
 ταυτῶν etc. L. 14. Codd. tres μεμνησώμεθα (par-
 tim e correct.) L. 17. Σωκρ. etc. Haec cum Schol.
 Callicli tribuit Schl. et οὐχ ὄμ. etc. Socrati, impro-
 bante Hdf. L. 25. Artic. ante ἀνθρωπος non de-
 lendus, qui modo additur, modo omittitur. L. 27
 Post νόσου interr. notam posuit Hdf. Mox ὄλε
 legisse videtur Fic. sed περὶ ὄτου est, de quacumq̄
 corporis parte.

P. 75. l. 2. γs male nonn. codd. deest. L.
 Hdf. ex uno Meerm. cod. recepit ἀπολλύεσ. N
 Ficin. (vertens, amittit) etiam vulg. expressisse
 deri potest, quod magis respondet verbo ἀπαλ.

τειν. L. 12. ἢ pro vulg. ἢ cum Hdf. 3 codd. L. 17. Vulg. δηλονότι, quod e 3. codd. cum Fi. et Hdf. correxi. L. 19. Cod. Bodl. ὑπερφυῶς ὡς ὄμ. probante Ro. L. 23. Verba τὸ μάντοι — ἡδὺ Callicli, ἔγωγε μανθ. etc. Socrati tribuit Schl. L. 24. Steph. marg. „γραὺ καὶ ἐγὼ μανθάνω [ita cod. Reg.]“ In Ald. μανθάνω, μανθάνω. Alii codd. pro ἔγωγε μ. habent ἐγὼ μανθ.

P. 76. L. 2. Duo codd. φῆς ἡδὺ, Bodl. ἄλλο τε φῆς ἢ ἡδὺ — L. 3. τούτου scil. τοῦ διψῶντα πίνειν, cuius partes sunt τὸ διψῶντα et πίνειν v. Hdf. L. 7. Vulg. (ex Steph.) διψῶντά γε φῆς λ. Steph. marg. „γραὺ [nescimus ubi] τὸν διψῶντα καὶ λυπούμενον; ut subaud. ex praeced. λέγεις. At in superior. ed. Διψῶντά γε, φημὶ λυπούμενον;“ δὲ e codd. cum Fi. et Hdf. dedi. Et φημὶ est in 4. codd. et edd. ante Steph. omnibus, sed utrumque φῆς et φημὶ ex interpretamento ortum, unde delevi. Nam ne ita quidem dici potuit: διψῶντά γε φημὶ λυπούμενον. Debat esse φημέν. L. 13. ἴστιν (pro ἴστι) cum Fi. e codd. L. 20. s. Verba ὅτι ληρεῖς ἔχων alieno loco posita et fortassis Callicli in proximis tribuenda censet Hdf.: οὐκ οἶδα, ὃ τι ἔχων ληρεῖς, tuetur Buttm. ita, ut per parenthesis inserta velit. Steph. marg. „Fic. quoque legit [ut Serr.] ἐκὼν ληρεῖς. Est alioqui participii ἔχων elegans in huiusmodi locis pleonasmus: frequentius tamen praefixi verbo ut supra p. 490. φλυαρεῖς ἔχων. „προσιέναι εἰς τὸ ἔμπροσθεν longius progredi. ὅς pro ὡς legi maluit Fi. L. 24. Male καὶ ante ἡμῶν in 3. codd. omitt. ἀλλ' (pro ἀλλὰ) ἀπ. cum codd. et edd. vet. dedi. L. 26. μικρὰ pro μικρ. cum 2. codd. Hdf. L. 28. Cod. Meerm. ἢ τιμὴ αὐτη. — τιμὴν partes disputantis Routh. interpretatur, Hdf. mulctam s.

damnum; nihil damni iude in te redundabit. (Es kommt nicht auf deine Rechnung, Schl.)

P. 77. l. 1. Unus cod. Reg. Σωκράτει, quod recepit Hdf. Equidem post ὑπόσχ. comma posui. L. 4. γε ante μεν. in nouis codd. om. L. 6. Tres codd. ἀπελπισες, sed et Imperf. ita adhibetur. 9. Hdf. Noun. codd. ἀπόκριται et ἦ vel ἡ οὐχ. - L. 8. 2. Vulgo καὶ ἡδονῶν docet. Steph. marg. „Ποῦ ἐπιθυμιῶν in vet. [Bas. 2.] est etiam καὶ ἡδονῶν quam lect. agnoscit Fic.“ Addidi cum Hdf. etsi tantum in Reg. a manu sec. addita. Nam ex ἡδονῶν non commode cum Ro. subintelliguntur. L. 11. τὸν ante κακῶν e 3. codd. cum Hdf. addidi. Iidem καὶ ante τ. ἄγ. adliciunt. L. 13. τί οὖν δὲ σοὶ tibi vis, hoc dicis? Hdf. διεγείρει τοῦτο intell. L. 17. Duo codd. κακῶς. L. 22. Non necesse ut τοῦ ante ἀφρονας addatur. L. 25. ἦδη in 3. codd. ut L. 27. ἀλλὰ τί τ. non ἐρωτᾷς sed διεγείρει iate Hdf.

P. 78. l. 8. ἀφορ. — μᾶλλ. ostendit, ipsum i bitare, utri magis laetentur. v. Routh. Vultus tibi subesse pntat Schl. L. 11. Tres codd. μὲν pro νον (e scrib. compendio). L. 24. verba οἱ ἀγὼ quamquam in omnibus libris lecta, spuria es contextui adversari viderunt Ro. et Hdf., und deleuit, ego uocinis inclusi.

P. 79. l. 9. Vulg. οἱ μὲν — οἱ δ' — οἱ δὲ (ἠροντες ἢ λυπούμενοι subiunt.) Cum Hdf. οἱ ἰ. 17. Post τὰ καλὰ in 2. codd. additur καται. L. 25. Post τῷ ἀγαθῷ vulg. interr. non rexit Hdf. Ad seqq. Steph. marg. „γραι· ἀγαθοῦ.

P. 80. l. 1. πάλαι τοι (pro τι) e 3. coi iubente Hdf. ad Phacd. p. 29. L. 5. Μαι χείρους interr. nota. L. 7. Noun. codd. 7

τὰ αὐτὰ, et in Reg. αὐ pro ταῦτα, Fic. nec ταῦτα nec ταυτὰ habuit. L. 9. Nonn. libri: κατ-αρχάς. L. 13. σὺ ante νῦν cum 3. codd. addidi. L. 14. τινες spurium censuit Ro., defendit Hdf. L. 21. ποιούσιν pro vulg. ποιούσασ cum Hdf. e 2. codd. dedi, ut ἔρα suam vim retineat (ueque enim interrogative ponitur) et apodosis ab αὐται μὲν — incipiat. Malit tamen Hdf. e Fic. (pro εἰ ἔρα) legere: ἔρα τ. Ita et Schl. Verba ἐν τῷ σώματι a 2. codd. absunt. L. 28. Stob. δῆλον γὰρ δῆ. Tum Stob. ἔνεκα γ. δῆ που et ei. cod. ap. R. ε. γ. δῆ δῆπου.

P. 81. I. 1. Stob. πρακτέα. L. 5. Tres codd. σύμφ. καὶ σὺ ἡμῖν εἰ. L. 16. Steph. marg. „Al. ἐκ τούτων. For. autem expungenda praep. ἐκ, ut τούτων iungatur cum σύμψηφος.“ Sed form. ἐκ τρίτων tuentur omnes codd. et usus loquendi. L. 10. Stob. ποῖα κακία. L. 12. Pro αὐ in Stob. et edd. vett. et cod. Bodl. ἄν. L. 13. Steph. marg. γράφ. γὰρ αὐ [in Bas. 2.] L. 14. μέχρη (pro μέχρως) e 2. codd. et Stob. cum Fi. dedi. L. 18. Verba κατὰ τὸ σῶμα, quae in 3. codd. et Stob. desunt, uncinis inclusi, ex interpretamento enata. Aliud glossema in 3. illis codd. est ὑποποιητικὴν inter μαγ. et ἐμπ. insertum. L. 21. s. Tres codd. τύχη vel τύχη unde τύχης leg. coniecit Hdf. In nullo libro μήτ pro μηδ' est. L. 22. Contra fidem omnium codd. et edd. vett. Steph. edidit αὐτὰ π. Veterem lect. R. F. et Hdf. restituerunt. L. 24. Duo Codd. εἰ-σὶν ἡμῖν—

P. 82. l. 6. E 3. codd. cum Hdf. addidi artic. τῷ.

L. 13. Fimd. legi voluit: τῆ μ. — θήρα, τῆ δὲ — L. 15. Vulg. ἢ μὴ συμφῆς; Emendavit Hdf sed συμ-φῆς reliquit. L. 17. ἐγὼ ante ἔδοξα duo codd. addunt. Iidem ἢ ὑποποιηκῆ. L. 22. Verba ἢ ἱατρικῆ male coniecit Fimd. non esse a Plat. profecta. Perspicui-

μη legi iussit, sed non commode ἐμπ. σωζομ.
μη dici potuit. A nonn. codd. aut μνήμη
μη σωζομ. absunt.

P. 83. l. 3. καὶ ante προμήθ. nonn. codd.
L. 6. Hdf. edidit αἴτη. In 2. codd. αἴτι
ψυχῆ referatur, probantibus Fiud. et Hdf.
Codd. nonn. μηδὲ σκ.

P. 84. l. 2. ἡ ante ἐν nonn. codd. deest. I
ed. τί δὲ ἡ τ. χ. — ποιήσεις; cum edd. vet
cod. Bodl. et Fic. L. 5. Malus erat Cinesis
dithyramb., et arte et moribus. v. R. et.
8. Steph. marg. „Vel τί δὲ; ὁ πατήρ αὐτοῖ
ἡ πρ. τ. β. Sic in seq. post τί δὲ, non po
σις, poni potest interrog. nota.“ Id non fa
esse, multa exempla Plat. ap. Hdf. docent.
δῆ, quod vulg. deest, cum Hdf. e 2. codd.
L. 16. Interr. notam post ποιήσεις sustulit l
21. ὅν post ὠφελιμον non necessario addend
docet Hdf. contra Phryn. L. 27. οὐν
codd. om.

P. 85. l. 2. E. lect. Bodl. ὑπερτα σον

Vulg. ταῦτ', quod e 2. codd. et Arist. mutavit Hdf. L. 24. ὃ ante ἐρωτᾶς omitt. Arist. probante Hdf. Duo codd. pro ἔτι habent ἔστι, quod et Fic. legisse videtur. L. 25. μὲν in 3. codd. deest.

P. 86. l. 2. καὶ ante αἰὲ omitt. et l. 3. λέγοντας exhibet Reg. L. 6. Tres codd. et Arist. τί οὐ — τί οὐχί etc. recte Hdf. reddit: quin tu eum mihi appellas? L. 10. Steph. marg. γραί· [nescimus tibi] ἀφ' ὧν δὴ ἐκείνος ἦρξ. L. 12. Etiam hic μὲν in 3. codd. omitt. L. 13. ἀκούεις in talibus semper ap. Nostrum pro ἀκήκοας ponitur. L. 17. Codd. tres ἀληθῆ ἀρετήν, τὸ — L. 19. Pro λόγῳ duo codd. χρόνῳ. L. 20. ss. Infinitivī absolute hic ponuntur, unde non εἶναι l. 21. in εἴη mutandum aut ἐφάνη, ὁμολόγηται vel tale quid cum Hdf. excidisse putandum, nec τέχνη τις cum Fi. in τεχνίας vel τεχνικῶς mutandum. L. 21. Steph. marg. γραί τοῦτω. Cod. Reg. cum Bas. 2. τοῦτο. L. 25. οὐτωςὶν e 2. codd. dedi cum Hdf. Vn. cod. ἀπρέμας. L. 27. Etiam hic tres codd. βέλτιον.

P. 87. l. 3. προσφέραι post ἐκλεγ. quod vulgo abest, e 2. codd. et Tho. M. cum Hdf. addidi. Pro αὐτοῦ codd. nonn. αὐτῶν. L. 4. αὐτῷ ante σχῆ in 2. codd. om. L. 5. εἰ βούλει etc. Apodosis latet in verbis ὥς εἰς τύξιν. L. 9. Codd. duo ἀρμόττων. L. 14. Bodl. cod. συνταττουσιν. L. 22. Duo codd. πρόσθεν. L. 24. s. Vulgo verba ὕγ. — λεγ. Socrati adhuc tribuuntur, et voc. ἔγωγε praefigitur ΚΑΑ. Mutavit Hdf., Ficinum et Coru. sequutus. L. 25. Vulgo post αὐ interrr. nota, post κόσμου nulla distinctio. Mutarunt Sn. Fi. et Hdf. L. 27. Vulg. ἐκείνο. Fi. ἐκείνου legi voluit e Fic. Dedi cum Hdf. ἐκείνω ob l. 23.

P. 88. l. 2. σὺ δὲ (pro δ' Steph.) cum codd. vet. et codd. Ro. et Hdf. L. 3. Bas. ἐμοὶ γὰρ. — L. 4.

τὸ ὑγεινὸν mavult Hdf. L. 7. τὲ post τάξιον et codd. cum Hdf. adieci. L. 12. αὐ ante βλάτων recte e 4. codd. addidit Hdf. L. 12. λέγη recte dedit Steph. quum in edd. vet. esset λέγοι, quod praefererat Fi. L. 21. Codd. tres et Iambl. ἢ οὐκ. L. 23. Vulg. ὀνήθη, quod Find. et Hdf. e 3. codd. et Corn. emendarunt — Vulg. ἰσθ' ὄτι. Steph. marg. „For. ἰσθ' ὄτι“ quod cum Fi. et Hdf. e Bodl. recepi, etsi Ro. vulgatum tuetur. L. 24. Hdf. dedit e Corn. coniecit. πλ. ἢ τὰν., ἢ κατὰ γὰ τ. δ. λόγον καὶ. Sed Schl. maluit (sine ἢ) κατὰ δὲ τ. L. 25. Verba ἢ οὐ Hdf. e 3. codd. et Fic. addidit. L. 27. Vulg. ζῆν καὶ. — Ordinem e 2. codd. et Iambl. restituit H. Tum vulg. ἢ οὐχ οὐ. L. 28. καὶ ante τ. ἐπιθ. auctoribus Corn. et Hdf. ex Ang. cod. addidi.

P. 89. l. 8. Tres codd. et Reg. a secunda manu δῆν, ut pendeat a τρόπος. L. 17. Tres codd. αὐτὸς οὗτος. Male post αὐτὸς ante Hdf. commata distinctum. L. 20. Tres codd. ποιήσωμεν, sed vulg. sanum est. L. 21. καταλύσομεν solus Steph. dedit, et in marg. „Γραβ' [in Bas. 2.] καταλιπόντες.“ Ald. et Bas. et cum Reg. καταλύομεν. Tres alii codd. καταλείψομεν, unde e Corn. coniectura dedi καταλείψομεν. Hdf. cum Buttm. dedit καταλίψομεν. L. 23. περιτῆ scil. ὁ μῦθος. L. 23. Bas. 2. ἐθέλοι. Duo codd. ἐθέλει, et μὴ γὰρ τ. Tum Bodl. καταλίψομεν.

P. 90. l. 3. Vulg. ἵνα μὴ et post γένωμαι par cum. Tres codd. in his Reg. μοι, unde recepi et i terpunctionem mutavi, etiam Buttm. auctore. Visus Epicharmi [Athen. VII. T. III. p. 128.) fuit:

τί πρό τοῦ δὲ ἄνδρες ἔλεγον, εἰς ἡ ἀποχρέω.

Reg. cod. πρό τοῦ. L. 5. Duo codd. τοῦτο, uterque superscr. οὕτως, ad quod intell. ποιεῖν

malit *άν ε. τοῦτο εἰ μ. οὔτω κ.* L. 7. Duo codd. *πάντα*, τὸ ante *ἀλ.* in Bodl. deest. L. 9. Duo codd. *ἀπασιν ἀγαθόν* - L. 10. *τὸν λόγον* legi mavult Hdf. L. 11, Duo codd. *μὴ δοκῶ τὰ ὄντα*. L. 15. Post *εἰδώς* Bas. 2. addit *πάνυ τοι*. Bodl. *ζητῶν*, ut Fic. Tum vulg. *ὁ λέγων ἀμφισβητῶν*, transposito articulo (cum 3. codd.) emendarunt Fi. Heusd. et Hdf. Hic e Bas. *ἔγωγε* recepit. L. 25. Duo codd. *διελιγ. ἔτι*. L. 27. *ἐξελέγξης* (pro vulg. *ἐξελέγχις*) e 2. codd. et Fic. dedi.

P. 91. l. 2. Vulg. *αὐτό*. Emendarunt Heusd. (qui *αὐτός* ita pro *οὐ* poni docet) et Hdf. cum 3. codd. et Fic. L. 4. Tres codd. *ταυτό εἰ*. Sermoni qui sequitur, Ald. et Bass. Calliclis et Socratis nomina interposuerunt, quae Steph. recte cum Fic. deleuit. L. 14. s. *οὔτως* in *ὄντως* mutari voluit Find. et *κἀλλ.* Ro. in *μάλιστα*, uterque sine causa. L. 17. *δὴ* in 2. codd. omitt.

P. 92. l. 1. et 2. Art. *ἦ* ante *τοῦν*. et ante *ἀκόλ.* in Bodl. deest. L. 3. Vulg. ante *πάνυ γε* legitur *ΚΑΛ.* (tum et in seqq. nomina addenda erant.) At sunt haec Socratis sibi respondentis, unde cum R. et Hd., praecunte Fic., deleui. L. 4. s. *πρώτη* et *σωφρονῆ* errores sunt noun. codd. L. 12. Vulg. *ἀλλά δεῖ*. Correxerit Hdf. L. 18. *πρώτη* (pro vulg. *πρώτοι*) e 4. codd. et Iambl. recepi; definite enim dicitur: quaecumque faciat. L. 27. Post *παρασκευαστέον* e Stob. addidi *ἐαυτόν*, nam ita *παρασκευάζειν* active dicitur.

P. 93. l. 1. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] *πολιτης*, sed perperam. Invenitur autem et alibi vox *πόλις*, apposita illi *ιδιώτης*, ubi plures uni opponuntur.“ Perperam *πολιτικός* legi iussit Find. L. 2. Duo codd. *μέλλη* Bodl. *μέλλοι*. L. 4. *εἰς τοῦτο* iungendum cum *ὅπως κ. τ. λ.* L. 8. *ἀγγι. κ.* pro *ὅπερ ἔστιν*

ἀνην. κακόν. L. 15. Verba καὶ τὸ δλ. — ἐπιπρ
 parentheseos notis inclusi, ut pateat, quo pertinetur
 sqq. οὐκ. ἀκ. οὐ. ἀκολ. (pro quo Arist. ἀκωβίη).
 L. 23. ἄθλιος vulg. semel tantum legitur. Emen-
 davit Hdf. L. 24. Vulg. τίνα τ. ξ. Corrupti e i
 codd. probante R., Hdf. L. 27. Vulg. αὐτοῦ.

P. 94. l. 1. Duo codd. ἐπὶ τούτῳ. L. 5. Steph.
 e correct. sua dedit δαῖν, pro quo e Reg. cum Hdf.
 ἔδει (quod v. ἦν respondet) dedi. Duo alii cum
 Quintil. et edd. vet. δαῖ. In Aug. dēerat hoc ver-
 bum. L. 7. Steph. edidit τίνα, sed edd. vet. et
 codd. τί, quod Fi. et Hd. restituerunt. L. 10.
 Vulg. οὐδὲ τῶν οἰκ. quod Fi. et H. emendarunt.
 L. 12. Comina post ἄτιμοι recte deleuit Hdf., subint.
 εἰσὶ, sicut in cuiusvis potestate. L. 13. Vulg. τοῦτο
 τοῦ σ. λ. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] τοῦτο τὸ τοῦ
 σ. λ. [quod cum Hd. recepi]. Perinde est autem ac
 si dixisset ὡς σὺ νεανειωμένος ἔλεγες, supra vide-
 licet, p. 486.“ L. 19. Duo codd. εἴρηται ἦδη. L.
 20. Vulg. αἰσχιστόν τ' εἶναι. Steph. marg. „For-
 αἰσχιστόν τι εἶναι.“ Cum Hdf. τ' auctoritate 5.
 codd. deleui. L. 21. Nonn. codd. βαλάντιον. L.
 25. αἰσχ. κ. κακ. scil. τῷ ἀδικούντι, negligentius
 praemittantur. v. Hd. L. 26. Tres codd. καὶ αἰ-
 σχιον καὶ κάκιον, ut antea. L. 27. Pro ἀνὸ ἐκὸ
 Find. coniecit ἀνωτέρω. Hic quoque πρόσθε in
 2. codd.

P. 95. l. 1. καὶ εἰ pro εἰ καὶ L. 3. οὐτωςὶν (pro
 vulg. οὐτωςί) iam Fi. et Hd. dederunt. L. 11. Tres
 codd. cum Bas. 2. τὸν ἀδικούντα, quod recepit Find.
 At τὸ refertur ad μείζον, idque melius. L. 14. Recte
 nonn. libb. ἄρα. L. 15. Nonn. codd. πολὺ et ἔ-
 χειν pro εἶναι. L. 16. Vulg. post βοηθ. comma.
 Find. post αἰσχιστόν posuit, recte sustulit Hdf.
 Breviter dictum pro ἀνάγκη αἰσχιστόν εἶναι μὴ

δύν. ταύτ. τ. βοηθ. v. Routh. L. 19. οὕτως pro vulg. οὕτω Find. et Hdf. dederunt. L. 21. αἰσχύνην legi mavult Hdf. L. 22. Tres codd. οὕτως ἢ ἄλλως probante Hd. L. 24. τὲ e 2. codd. recte pro γε vulg. (quod tuetur Find.) recepit Hd. L. 28 Tres codd. τὴν ἀπὸ omittunt.

P. 96. l. 5. Inter τοῦ et ἀδικεῖν excidisse μὴ putabat Find. Formam loquendi ill. Hdf. L. 7. Duo codd. ἐπὶ τοῦτου sed cum corr. L. 8. Find. coniecit: ὥστε ἂν — ἀδικήσιν. Recte vulg. tuentur Hdf. et Bu. et hic ὡς interpretatur, ita ut. L. 9. Find. coniecit τί οὖν αὐτῷ et ἀπεκρίνω posterius, ut Platoni frequentatum, cum Hdf. pro ἀπεκρίνου recepi, cum eodem γέ μοι (pro vulg. γε ἔμοι) L. 11. Steph. marg., γράμ. [in Bas. 2. codd. Aug. et Mcerm. et marg. cod. Reg.] ὁμολογεῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις ἐγὼ τε x. Haec verba vulgo omissa cum Hd. (praeceunte Fic.) addidi. L. 14. duo codd. ἴσως pro οὕτως. L. 17. Vulg. ἀδικήσωμεν Steph. marg., Scrib. puto ἀδικηθῶμεν, quae lectio cum proxime seq. convenit. Retinet tamen alteram et Fic. Vulg. tuentur R. et Fi., sed e grammaticis rationibus cum Hdf. dedi ἀδικήσομεν. L. 21. Vulg. ἦδε Mutavi, monente etiam Buttm. Vulg. δεῖ. E 3. codd. emendavit Hdf. Idem καὶ τυραννεῖν e 2. codd. dedit. Sed ἀρχεῖν et τυραννεῖν differunt, et codd. illi habent ἢ καὶ τυρ. et ἢ καὶ τῆς ὑπ. L. 26. ὄνπερ scil. λόγον aut τρόπον.

P. 97. l. 2. τοῦτω scil. τῷ τυράννω et ad δύναιτο intell. ὁ βελτίων. L. 5. Bas. 2. οὐδαμοῦ οὕτος. Vulg. sanum. Int. φίλος τῷ τυράννω δύν. γεν. L. 12. Steph. marg. γράμ. [Bas. 2.] ἀφ' οὖν εἴτις ἐνν. L. 14. Vulg. ἀδικοῖ, ἢ αὐτῇ — Correxit Hdf. E 2. codd. dedi ὁδὸς αὐτῷ pro vulg. αὐτῷ ὁδὸς ἐ. L. 17. Codd. ante Steph. ὅτι μάλιστα.

L. 24. Vulg. οὐτως. Emendarunt F. et H. L. 2. Cod. Maerim. τῶ οἰὸν τε εἶν.

P. 98. l. 1. ὅση pro vulg. ὅποι cum 2. codd. scripsi. v. Herm. ad Vig. p. 769. Edd. vet. ἀρ-
φοῖς. Duo codd. τοὺς λόγους ἐκείστοις. L. 3. ὁ
μιμοῦμ. scil. τὸν δεοπότην. L. 6. γ' post unq.
deest 2. codd. L. 10. τὶ ἄγαν. legi maluit Find.
L. 11. Steph. marg. „γραῖ [in Bas. 2., marg. cod.
Reg., etiam Fic. adscitiente] ὡς ὁ σοὺς λόγος α.“
Sed legitimam esse form. ὡς ὁ λόγος σημήνῃ, do-
cet Hdf. L. 12. Duo codd. πλείστον ζῆρ χρ. L.
16. Duo codd. βουλεύων, unde Συμβουλεύων Schl.
et Hdf. legi iusserunt. At Συμβουλεύων respondeat
anteced. κελύεις et modestius dictum est pro π-
λεύω, quod in cod. Reg. superscriptum. L. 20. Duo
codd. τοὺς ἀνθρ. ἐκ θαλάτου. L. 28. Cod. Maerim.
ἂ τ. διαπραξιμένη, quod praefert Hdf. προσοικα-
μένη est, ad moderationem composita, ἰσοχηματισμένη,
studiose ornata.

P. 99. l. 2. Find. maluit καὶν πάμπ. Ad τὰν δὲ
intell. σώση, ad τὰν π. autem πρῶτηται, et π-
σαιου etc. respondent verbis τὰν δὲ σώση et expli-
cationem verborum τὰν τ. μεγ. εὐεργ. continent.
Ita Buttin. bene locum expedit. ἰπρόξατο est: exi-
gere solet pro mercede. Verba τὰν πάμπ. — ἐπι-
γισ. Fic. non vertit; in cod. Reg. punctis notata et
parenthesi inclusa, ac sec. manu τὴν σώσαιου scrip-
tam. Tuentur illa R. et Hdf. L. 4. Steph. marg.
„Ante καὶ γυναῖκας Fic. quoque ponit καὶ χρη-
ματα.“ Imo καὶ γυναῖκας posuit ante haec v.
Routh. et Hdf. qui vulg. ordinem alio loco defendit.
L. 15. Non abundare οὐκ ante ἀπόθ., contra Find.
docuit Hdf. Pertinet et ad hanc et ad sequ. perio-
dum, unde interr. notam post σώζη recte Routh. et
Hdf. viderunt, praesente Corn. tollendam, quae et

in Ald. non est. L. 18. Pro δὲ βιωτ. Find. διαβιω-
 τέον (sc. εἴη) legi et ἐστὶ in ἔτι mutari voluit. L. 19.
 αἴρ post ὀνήσειεν (Bass. νοήσειεν) non necessario
 addendum esse, vidit iam Hdf. L. 27. Vulg. post
 εἶραι punctum. Steph. marg. „For. δοκῆ. Alioqui
 interrogative legenda haec sunt.“ Ita legunt R. et Hdf.
 (cum cod. Reg., Fic. et Corn.) Sensus: non tibi vi-
 detur caudico equiparandus (non pluris faciendus)?
 Non post μὴ part. copulandi aut concludendi deest.

P. 100. l. 2. Duo codd. ἐπὶ τῷ δ. γ. τοὺς μυχ.
 L. 3. Aut ὄντα aut εἶραι exspectaverat Hdf. L. 4.
 Ed. Steph. καταφρονοῖς. Emendarunt ex edd. vett.
 et cod. Meerm. Find. et Hdf. L. 13. Comma, quod
 vulg. fui, post τὰ ἑαυτοῦ recte sustulerunt Fi. et
 Hdf. sed sine necessitate ἐτυχε Find. mutavit in ἐτυ-
 χε. ὄντα iung. cum αὐτὸς et τὰ ἑαυτοῦ adiectum
 velut in parenth. L. 17. Duo codd. ἦ τὸ σώζειν.
 Edd. vett. ante Steph. ὅπόσον δὴ χρ. L. 19. Edd.
 vett. et cod. Reg. ἑατέον, verum εὐκτέον, quod Fic.
 vertit, Corn. coniecit; Steph. recepit, tuetur Hdf.
 sed Schl. et Buttm. quem offendit coniunctio part.
 μὴ et οὐ in eadem periodo, ἑατέον legi et ille ἐστὶ
 in ἦ, ut μὴ pendeat ab ὄρα, hic μὴ γὰρ in καὶ
 γὰρ mutari vult. Neutrum probamus. Recte μὴ —
 εὐκτ. quia hoc in cogitatione versatur, οὐ φιλοψ.
 quia in facto. L. 23. Cod. Reg. μέλλοι, probante
 Hdf. ob seq. βιώη. L. 24. ἄρα ἔξομ. pendent a
 σκεπτέον, unde post οἰκῆ recte interr. notam in co-
 lon mutavit Hdf. L. 25. ἄρα pro vulg. ἄρα scripsi;
 pendent haec quoque a σκεπτ. sed interr. notam vulg.
 post πόλει cum R. et Hdf. mutavi. Codd. tres: δὲ
 ἂν ἄρα — L. 28. εἰ σοὶ (pro vulg. εἴ σοι) cum Hdf.
 ob seq. ἐμοὶ dedi (non antea δεῖ σὲ —).

P. 101. l. 1. Vulg. πεισώμεθα. Emendavit Hd.
 ex lege, de qua Matthiae Gr. gr. p. 738. L. 2. Vulg.

Οικυλικίς. E 2. codd. et Bas. 2. emendarunt Fi. et Hdf. Sagae istae Thessalicae in suum damnum (cum oculorum et pedum iactura) Iusam dedebant. Colon post *Θεῶν*. posuī; recte enim Routh. vidit seqq. sciungenda esse. *οὐκ τ. φίλι*. est: cum damno eorum, quae carissima sunt. Hdf. *οὐκ* maluerit. L. 7. *βουλεύει* Bass., *ἦν* od., ut semper, dedit Find. L. 11. *Ποσειδ.* scil. *δήμῳ*. L. 13. *πολιτικός* cod. Meerm. deest, probante Hdf. L. 14. Edd. vet., et nonn. codd. *αὐτῶν*. At recte vulg. se habet: quisque laetatur iis, quae suis moribus convenienter dicta sunt. L. 16. *λέγομεν* maluit Hdf., quo non opus. L. 18. Perperam Find. sine codd. *δοκοῖς* dedit. L. 20. Duo codd. verba *ὃ* *Κυλλ.* *πον* *ἴρω* ponunt. L. 21. *ἴσω* aut ad *ἀλλὰ* aut ad *πεισθήσοι* (— *σι* Find.) pertinet. L. 22. Male in ed. Hdf. *ταῦτα ταῦτα* — L. 24. *ἐκάστον* Steph. Antiquam lect., codd. confirmatam, R. et Hd. restituerunt

P. 102. l. 2. Vulg. *εἰ βούλει σὺ, οὐδ'.* Ex Ald. et cod. Reg. et usu loquendi Plat. emendarunt Hdf. In Bas. 2. est: *ἴστω σοι ταῦτα, εἰ βούλει, οὕτως.* L. 5. *ἑτέρα* scil. curat (*θεραπεύει*). L. 6. Steph., haud dubie ex ingenio edidit: *τὴν πόλιν καὶ τοῖς πολίταις &*. Veterem omnium edd., codd. et Arist. lectionem restituerunt Ro. Fi. et Hdf. Duo codd. *τῇ τε πόλει*. Ante *θεραπ.* intell. *ὥστε*. L. 15. Repetitionem loci similis in Laeete [p. 186. f. Steph.] animadvertit Schl. L. 14. Duo codd. *πράξοις*, Reg. *πράξαντες*. Ad Genit. sqq. intell. *τι*. L. 16. Duo codd. *πότιρα*. L. 17. Find. coniicit Plat. pro *ἡμ.* *αὐτ.* scripsisse *ταυτοῖς* quia hoc pro *αὐτοῖς* in 2. codd. legitur. Bis *ἠπιστάμεθα* pro *ἔπιστ.* Hdf. ob *ἴδει* scribi debuisse monet, sed et *ἴσθι* sequi. L. 20. *ἔν* pro *αὐ* mavult Find. L. 26. Edd. Bass. et Steph. *ἰδίῃ ἡμ.* quod ex Ald. et cod. Reg.

correxerunt R. et H. L. 28. *νουνεχόντως* (c vcrs. Fic. et Serr.) legendum coniecit Find. Ad *δικα.* intoll. *ἡμῶν.*

P. 103. l. 2. *καὶ* ante *μηδ.* *ἄ.* in Meerm. cod. omitt. L. 7. *ἐπιχειρήσοντες* edidit Hdf. quia p. 101, 14. *πράξοντες* fuit. L. 8. Steph. ed. *ἐπισκεψόμεθα*, et in marg.: „Pro *ἐπισκεψόμεθα*, quod est in praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] legi etiam posset *ἐπισκεπτόμεθα* vel *ἐπισκεψοίμεθα*.“ Find. recepit *ἐπισκεπτόμεθα*, quia Imp. praecedit et sequitur: equidem malui cum R. et Hdf. sequi duo codd. et ed. Bas. 2., praesertim quum Plat. usus addicat. L. 9. Vulg. *ἔγωγε σὲ* — E 2. codd. correxit Hdf. L. 10. Duo codd. *πρ. ὕγ. τ. σ.* L. 11. Offendit Hdf. interrogatio directa in obliquam statim mutata, unde legi mavult: *ἢ ἤδη τις ἄλλ.* L. 13. *εὐρίσκοιμεν* legendum aut *ἄν* excidisse putat Hdf. L. 17. *ἀνθρώπους* deleri iubet Hd., tuetur Buttin. L. 21. *καραμύαν* cod. Reg. ut Schol. ad Lach. p. 187. b. St. Proverbium dicitur in eos, qui elementis artis cuiuscunque neglectis ad maiora statim provehi volunt. L. 23. Vulg. *δοκῆ.* E Reg. cod. emendavit Hd. *δοκοίη* malebat Find. L. 25. Duo codd. *ἄρχη ἄρτι.* L. 27. Vulg. post *ἀλλήλ.* interr. nota et tum *τίνα* legitur. Correxerunt, cod. Reg. favente, Hd. Cod. Meerm. *πεποιήκει τῶν πολιτῶν βελτίω;*

P. 104. l. 4. Steph. marg. *γραβ* [nescio ubi]· *ἐξελέγγη.* L. 6. *τοιόνδε* Reg. deest, sed margini adscriptum. L. 11. Post *ἡμῖν* vulg. colou. Plene interpunxit Hd. Cum eodem *ἢ* pro *ἢ* scripsi. Schl., commate antea posito, maluit *εἰ* legi. L. 12. Edd. ante Steph. et Hd. h. l. divisim *ὅτι βέλτ.* — *ἢ* ante *ὅπως* in 2. Codd. omitt. L. 22. Pro *δηλονότι* cum Find. dedi *δηλον ὅτι.* L. 24. Pro *ἔπολες* duo codd.

et Bas. 2. *ννί*. L. 27. Vulg. *δέ*. E 2. codd. *εμει-*
δανί Hd. L. 28. *τί οὐν δὲ* scil. *τοῦτο διαφέρει*.

P. 105. l. 1. *μοι* in 2. codd. *δεστ*. L. 6. Duo
 codd. *μισθοφορίας*. Non de militari tantum, sed
 quovis stipendio publico, iudiciali mercede in pri-
 mis, interpretatur Routh. L. 7. Intell. Spartani, qui
 cum gymnasticis exercitationibus admodum essent
 dediti, aures contusas ut athletae habuerunt. L. 12.
 Vulg. *ἐγεγόνεισαν*. Atticam formam *γεγόνεισαν* e
 Meerm. recepit Hd., in Aug. *γεγόνεισαν*. L. 18.
αὐτοῦ; post *λακίς*, e cod. Reg. addidit Hd. An-
 tea super *ἄν* in Meerm. scriptum *τίς*. L. 20. *ἢ* pro
 vulg. *ἦ* e cod. Meerm. Hd. L. 22. Duo codd. *ἰστο-*
δεῖξοι.

P. 106. l. 4. Non diserte Homerus dixit, sed Od.
 6, 175. 8, 153. huc referri possunt. L. 6. *ὃ* dedit
 Steph., *ὅν* quod in edd. et codd. est, (pro *εἰς ὃν*)
 revocavit Hd. L. 12. Vulg. *ὁμολόγησε*. Cum Hd.
 e cod. Meerm. et Fic. dedi Praesens. In Reg. utrum-
 que est. L. 18. Duo codd. et Reg. a manu rec. *δὴ*
αὐτὸν τ. πρ. Intell. epistata prytauum. v. Routh.
 Post *ἐνεπ.* *ἄν* loco puncti cum Hd. posui iuterr. no-
 tam. L. 20. *Οὐκ οὖν* pro *Οὐκοῦν* reposuit iam Find.
 L. 21. Edd. vett. *καταρχάς*. L. 25. Vulg. *ἦ δ.* E
 2. codd. emendavit Hd. L. 27. Cod. Meerm. *ὅς*
οὐδένα —

P. 107. l. 1. Vulg. *ἐξίσου*, quod Hd. mutavit
 L. 4. *ἐκπίπτειν* non est, gratia populi excidere, sed,
 e civitate eiici. L. 7. Bas. 2. *ἐργάζηται*. Obser-
 vandum *ὅς βούλει* plane ut Lat. quivis dictum.
 L. 11. Ante *μεταβιβ.* male *τὸ* excidisse aut subin-
 telligi censuit Find. Pendet a *δοκοῦσι*. L. 22. Duo
 codd. et Bas. 2. *ἔγωγε οὐν*. Cod. Reg. a manu sec.
ἔγω γάρ — L. 26. *εἶναι* non redundat, sed muta-
 tur orationis forma. L. 27. *ὄργῳ* (Bass. *ὄργῃ*) At-

lice pro *φίγοι*, *ρίγοι*, v. Butt. h. l. et in Mus. Antiq. stud. latine scripto vol. I. fasc. I. p. 235 ss. L. 28. *τάλλα* edidit Hdf., Fic. versionem sequutus.

P. 108. l. 1. Vulg. *ἐξέπ. δέ σοι*. Ad δὲ in 3. codd. et Bas. 2. omissum delevit cum Ro. Hdf. L. 6. *ἐστίν* in 2. codd. deest. Steph. dedit *δόξαι τε* — at *τε* in ceteris libris omnibus deest, unde deleverunt F. R. et H. L. 9. Vulg. *ἢ δὴ* — quod Hdf. correxit. L. 10. Duo codd. *τούτων ἄρχειν προσήκει*. L. 14. Vulg. *διὸ δει* — e 2. codd. mutavit Hdf. Seimo redditur obliquus. L. 18. *τανιὰ* etc. Pendunt ab *ὅτι λέγω* (ubi male Find. correxit *ὅ τι λέγω*, e codd. 2.) L. 27. *ὅτι* post *σπουδάζων* e 2. codd. addidi. Steph. *ἀρτοποιός*, ut Bas. 2. et cod. Reg, haud dubie etiam Aug. et Meerm. et in marg. Steph. „In praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] *ἀρτοκόπος*, sed alteram illam lect. confirmat quod sequitur *ἀρτους παρασκευάζων*.“ *ἀρτοκόπος* idoneis de causis restituerunt R. et Hdf., quos sequutus sum. Find. e Tho. M. maluit *ἀρτοπόπος*.

P. 109. l. 1. *θαυμαστοὶ* mavult Hdf. L. 2. Cod. Meerm. *ἄρτ. παρασκ. θαυμαστούς*. L. 7. Duo codd. *περὶ ἱαντῶν*. Male antea Bas. 2. *παρασκ. τοὺς ἀνθρώπους*. L. 8. Comma post *τύχῳσιν* sustulit Find. Idem l. 9. s. edidit: *ἐπαιν. ἐπ' αὐτ. πρὸς* (insuper), *ἀπολλ.* — Duo codd. *πρὸς αὐτῶν* sed in uno *ἐπ'* superscr. L. 11. Vulg. *οἱ δ' οὖν*. E 3. codd. et Bas. 2. emendavit Hdf. *οἱ δ' οὖν* scripsit Ro. L. 14. Hdf. posito post *ξυμβ. τι* commate, edidit *ἔταν δὴ* — et haec omnia iunxit, minus commode. δὲ habet h. l. explanandi vim. L. 20. Duo codd. *τούτοις. ἐργάζεσθαι* h. l. pro *ποιεῖν*. L. 21. Pro *τοιούτους* Fic. legit *τούτους*, probantibus R. et H. L. 28. *αὐτῆ* est haec, quam antea dixi.

P. 110. l. 2. Cod. Meerm. *ἐγκωμιάζουσι* ut et

p. 109. 19. L. 12. Quum hæc subita interrogatio cum responsione offendat, mavult Hdf. legi: — τῆν πόλιν πεποιημέτους ἄρα (ita cod. Meerm. et receptis Find.), ἄδικ. — ἀπολλ., ὡς ὁ τ. λ.; τὸ δὲ ὁ. ψ. ἔστι. L. 14. Scriptum a Plat. putat Hdf. ὑπὸ ταύτης τ. π. L. 20. ss. Aristippum peti, qui primus a discipulis Socr. mercedem petierit, existimat Schd. L. 22. Hdf., sine codd. auctoritate, dedit κατὰ τοῦτον τ. λ. L. 24. ἔξαιρ. ἄδικ. iniustitia liberatos. L. 25. Edd. ante Steph. σχόντες, 2. codd. ἔχοντας, Steph. lectionem firmat cod. Reg. ἀποκρίσθαι Reg.

P. 111. l. 3. Hdf. punctum loco signi interr. post ἀποκρ. posuit, ut hæc ironice dicta sint, probante Buttm., quos sequutus sum. Duo codd. εὐν γὰρ — Reg. εὐν γ' οὖν. L. 4. Hic quoque 2. Codd. ἀποκρίσθαι. L. 7. ἴππια pro ὄμως. L. 9. Duo codd. ἐνθράπιονος παιδεύειν. L. 10. s. in Protagoram et Prodicum hæc a Callicle dici censet Hdf. L. 11. Hdf. coniicit: τί δ' αὖ — λέγεις (quod postremum in cod. Meerm. sed cum correct.) L. 15. Vulg. μακίρι' ἔστιν α. E cod. Meerm. emendavit Hdf. L. 23. Cod. Aug. ᾧ αὐτοῖ et in Meerm. superscr. lectioni οἱ ᾧ, ex Attica ratione, sed Plato saepius mavult structuram vulgarem sequi. L. 24. ἦ — κατηγορεῖν scil. δεῖν.

P. 112. Vulg. ἀφαιροῖ. E. 3. codd. emendavit Hdf. L. 9. Vulg. ἀλλ' ἢ μόνω, ubi durius intell. οὐτός ἔστι. E 2. codd. emendarunt Find. et Hdf. Cod. Reg. ἀλλ' ὁ et ἀλλὰ ὁ superscr. Pro ἀσφ. ταύτ. in Meerm. ἀσφαλειστάτην. L. 12. Ante ἄρα Reg. addit ἔστιν. L. 17. Atticam form. διοικοίη pro vulg. διοικοῖ (Reg. διοικεῖ) e Meerm. restituit Hdf. Antea edd. vet. et Reg. αὐτοῦ. L. 18. μὴ φάναι scil. τινα. L. 23. Cum Hdf. artic. ὁ, vulg.

omissum, addidi et *ἀντενπείσεται* (prob. Schl.) pro vulg. *ἀντ' εὐ πείσ.* scripsi. Prius linguae ratio, posterius oppositum *ἀντενποιεῖν* postulat. Sed qua ratione Schl. *εἰ* ante *ὁ εὐ π.* deleri voluerit, nescio.

P. 115. l. 1. Interr. notam loco puncti post *ὁμιλ.* posui. L. 4. Ante *κολακεύσ.* excidisse *ὡς*, suspicatur Hdf. L. 6. Steph. in marg. „Mendosus est hic locus et fortassis voces aliquot desunt; Cornar. emendavit ita: *εἰ μὴ σοι Μυσῶν* (ita cod. Corn.) *ἡδίων γίγνεσθαι λείαν, ὃ Σ.,* melius, probantibus etiam Routh. et Hdf., Casaub.: *εἰ μὴ σοι Μυσῶν γε ἡδίων εἶναι λείαν* — Ita huc pertinebit Timaei Lex. p. 174. Recipi Cas. emendationem iussit Buttm. Codd. tamen non favent. Sānum esse locum existimant Find. et Heusd. nisi quod hic *μὴ* post *εἰ* inseri recte posse censuit. Schl. maluit: *ἡ σοι Μυσῶν γε ἡδίων καλεῖσθαι*; Neque enim opus esse ut *λείαν* ad proverbialem locutionem (de qua Suid. vid.) addatur. Post *ποιήσεις* (ubi vulg. interr. nota) interruptionem esse Calliclis sermonem (sequi debebat: gravissima pericula tibi imminerunt) viderunt R. Heusd. et Hdf. Cum hoc posui lineolam. *γε* in Meerm. deest, probante Hdf. Ad *ὡς* Find. iussit *καλέσους* e *καλεῖν* repeti, sed maluit *ὡς* scribi. l. 10. Hic *καὶ* in tribus codd. deest, unde uncinis inclusi. L. 14. Steph. marg. „Quidam vet. [nescimus, qui] *καὶ κακῶς.*“ Fic. *καὶ αἰσχροῦς* legisse videtur. L. 15. Steph. ed. *πιστεύειν*. Edd. vett. lectionem restituit Hdf. post Find. Cod. Reg. *δ. μ. δοκεῖ, ὃ Σ., πιστεύειν*. Mox Corn. coniecit *εἰσαχθείης*, quod recte a R. et H. repudiatur. Pro *οἰκῶν* duo Codd. *οὐκ ὦν*. L. 20. *ἄν* ante *τύχοι* cum Hdf. addidi, quod usus Plat. postulat. L. 21. Steph. *κινδύων* ut codd. Aug. et Meerm. *κινδυνεύων* ex edd. vett. et Reg. et restituerunt R. et H. Pro *ὄ* de-

dit Hdf. *ὅν*, ut ad *τούτων* non *ταυος* referatur, *ταυος* sed codd. abdicunt. L. 23. Duo codd. *πονηρός μίσαις*. L. 25. Reg. *εἰσαγάγοι* prob. R. L. 26. Meerm. *εἶποι σοι*.

P. 114. l. 2. *σὺν* Reg. om. L. 8. Duo codd. *τοῖς τοιοῦτοις ληφθ*. L. 10. Vulg. post *ὄν* *εὐλον*. recte deletit Hd. et *καὶ αὐτ*. ad antecedd. traxit. L. 11. Steph. cum edd. vet. *ἐχθαίνων* et in marg. „Rectius *ἐσθθαίνων*: licet aliqua illius etiam scripturae exempla afferantur.“ Hoc e 3. codd. et Bas. 2. restituerunt F. R. et Hd. L. 12. post *πικρότατα* additum *τε* malit Hdf. Male Meerm. *πέμματα*. L. 12. Non *ἐδάχαῶν* reponendum esse, vulg. illustrans docet Hdf. Bas. 2. *τί οὖν οἶσι*, unde *τί οὖν ἐν οἶσι* conici potest. L. 16. Vulg. *ἢ εἶποι* Steph. marg. „For. *ἢ εἰ εἶποι*, ut ante *ὀπόσον* [ubi vulg. punctum] ponatur tantum hypostigme.“ Receperunt Fi. et Hdf. In 2. codd. erat *εἰ* pro *ἢ* atque ita R. legi iussit. L. 20. Duo codd. *ὃ τι χρῆ ποιεῖν*. L. 27. Non *κακηγορεῖν* legendum esse Hdf. docet.

P. 115. l. 1. Meerm. *ταῦτα πόντα*. L. 2. In Steph. post *πράττω* comma, ut verba *τὸ ὄμ. δ. τ.* absolute ponantur, sed comma quod in edd. vet. deest, nec Fi. habuit, recte deletit Hdf. L. 7. Vulg. *ὑπάρχει*. Optat. reposuit iam Fic. et e Reg. Hdf. Idem *ἐν* deleri mavult. L. 9. Duo codd. *περὶ* ante *θεοῦς* om. L. 12. Duo codd. *ἐξελέγχει*. L. 15. Meerm. *ἀποθνήσκων*. L. 17. Duo codd. *ἐν με ἰδοίς*. L. 19. Vulg. *ἄλογος*. Steph. marg. „*γὰρ ἀλόγιστός τε*. Hoc e 3. codd. et Bas. 2. cum Hdf. recepi. L. 20. Debebat proprie esse: *τὸ δὲ ἀδικοῦντα ἀποθνήσκειν*. L. 25. Plat. et Stob. *φυσῆ*, male, v. Hdf. L. 26. Plat. *μῦθον* post *οἴμμι* melius ponit. Euseb. et Stob. *ἐγώμμι* usu

Plat. Homori locus est II. XV, 187. ss. γὰρ in Meerm. om.

Γ. 116. l. 3. Plut. καὶ ἐπὶ Κρ. prob. Hdf. ἔτι in 2. Codd. deest. L. 5. Reg. ἐπειδ' ἔν et saepe. L. 7. Vulg. τίσσεως τε καὶ δίκης. Ordinem, Plut. praeeunte, recte invertit Hdf. Pro τίσσεως Theod. κρίσεως. L. 9. Plut. οἱ δίκ. et in cod. quodam Plut. καὶ ante ἐπὶ Κρ. additur. L. 10. Post νεωστὲ vulg. comma, quod recte deleuit Hdf. Sensus enim est: recenti adhuc Iovis imperio. L. 11. τῇ ante ἡμ. cum Hdf. e Plut. addidi. L. 12. Male ol. ὄτα — Antea in Plut.: ἐπειτα αἱ δίκαι πῶς οὐ καλῶς ἐκρίν. L. 13. οἱ ante ἐκ μακ. e Plut. addidit Hdf. Malui ἐκ μ. κ. λ. cum ἔλ. iungi. L. 14. t. σφίσι. L. 15. Duo codd. τοῦτο παύσω. L. 18. Plenius Plut. πολλοὶ μὲν οὖν ἴσως — L. 24. αὐτῶν Plut. Ex eo τε post ὀφθαλμ. cum Hdf. inserui. L. 25. Steph. marg. „γραὶ [in Bas. 2.] ὄτα καὶ ὀδόντας καὶ ὄλον τὸ σ.“ In Reg. καὶ ὀδόντας superscr. Male. L. 26. Plut. ἐπιπρόσθεις, quod reponi voluit Corn. (ἐπιπρόσθεις srib. Tour. docuit). Vulg. recte tuetur Hdf. L. 27. Vulg. αὐτῶν, quod iam Hdf. (praeeunte Meerm.) mutavit. L. 28. μὲν 2. Codd. om.

Γ. 117. l. 2. αὐτῶν quod in 2. Codd. et Plut. deest, uncinis inclusi. Non enim recte additur. In Reg. αὐτὸ om. L. 7. Plut. ἔρ. ἀπάντων — καὶ ante καταλ. vulg. omisit e 3. codd. Bas. 2. et Fic. etiam Eus. reposuit Hdf. In κατάλ. generis mutatio non infrequens est facta. ἐπὶ γῆς Euseb. utrumque usitatum. L. 8. Eus. ἵνα δὴ δίκ. L. 10. Ἀσίας. Inde enim materauit genus ducebant. L. 14. Duo codd. εἰς τὸν τύρτ. L. 17. Vulg. ἐὰν ἢ ἀπόρητον (Ruhnk. ἀπορον maluit) τε τῷ ἑτέρῳ. In Plut. ἐὰν ἀπόρη. τε ἢ τ. εἰ. Findex e Meerm. recepit: ἐὰν ἀπορητὸν τῷ ἑτέρῳ. Hdf. praeterea τε e vulg. addidit, quem

sequitur cum. Vitium admodum antiquum est. L. 18. Meerm. ἢ ἢ κρίας. L. 21. τι post τοιοῦδε e 2. codd. addidit Hdf. Ante ὁ θύει. Plut. adiciā ὅτι. L. 26. a. Post τὸ τε σῶμα Heusd. deesse aliquid ratus addi voluit καὶ ἡ ψυχὴ — sed Hdf. iudicat, ea contineri verbis p. 118, 12.

P. 118. l. 2. ἀποθανοι duo codd. L. 3. Vulg. αἰτίας. Correxit e Bas. 2. Hdf. L. 5. Euseb. ἡ ματαιότης et mox ἡ καταγωγή. L. 6. οὐλὰς de glossemate suspectum est Hdf. L. 8. Vulg. μέγ. Steph. marg. γράφ. μέλη. Hoc e 3. codd. et Euseb. reposuit Hdf. L. 9. Steph. marg. γράφ. ταῦτα ἰσθλα. Expressit hoc Fic. Sed et mox est ταῦτα πάντα. L. 11. Vulg. ἦν, sed Imperfecto hic non est locus; dedit cum Hdf. ἦ π. L. 25. Duo codd. ἐξομόρξατο. Post σκολιὰ tres codd. καὶ habent ante ὑπό. L. 26. Male post εὐθὺ vulg. colon. Verba διὰ τ. α. α. τειρ. non ad sequentia, sed ad antecedentia pertinent. Viderunt R. et Hdf. L. 28. Tres codd. ἀκρωτίας.

P. 119. l. 6. Ante ὄντας ap. Suid. additur τῶ ὄντι — Steph. marg. γράφ. [Bas. 2.] παραδείγματι. Ap. alios auctt. haec laudantes παραδείγματι sine τί. Forsteri et Heusd. coniectura, παραδείγματι non opus est. L. 8. Vulg. πάσχοι E. 4. codd. et all. libr. emendavit Hdf. L. 9. Find. praecunte Fic. dedit ὠφελούμ. τί. L. 11. Duo codd. ἁμαρτήσεων. L. 12. Euseb. et Theod. οὐδὲ γὰρ — L. 14. τι ante τοιαῦτα e 2. codd. et Bas. 2. addidit Hdf. In Suid. ἀντατοι πάμπαν γίνονται. L. 18. τοιαῦτα ante ἁμαρτ. addit Suid. et τὰ μεγ. καὶ om. τὰς μεγίστας Euseb. et Theod. L. 22. ἴσα om. Euseb. sed et additur et omittitur in talibus. L. 26. Βετ. τοὺς τῶν παραδ. Duo codd. τοῦτων τοὺς τ. 2 Verba τῶν πυρ. suspecta habet Hdf.

P. 120. l. 3. Hom. Odys. XI, 581. sq. L. 5. οὐδείς scil. nec Homerus nec alius quis. L. 10. γε post σφ. e. 2. codd., Arist. et Eus., addidit Hdf. γιγνομ. pro ol. vulg. γινου. etiam Bodl. L. 16. Theod. ἦν τοι δικαίως διαχειρίζονται. Tum codd. ἔπιτρέπει, un. — ποι. L. 17. s. Vulg. γέγονεν εἰς — Quod cum R. et H. dedi, est in 3. codd. Bas. 2. et Arist. atque Eus. Stephanus etiam in marg. notaverat. L. 28. ψυχὴν, quod vulg. deerat, ex Euseb. addidit Hdf. Non commode vocabulum, ut putabat R., subintelligi potuit.

P. 121. l. 5. δὲ abest Reg. et Euseb. Sed totum locum, qui sequitur, alienum et antiquitus interpolatum censet Hdf. L. 4. Tres codd. ρηβδούχον ἔχων. L. 6. Hom. Od. XI, 568. L. 7. Edd. Hom. νεκί-
εσσιν. Tres codd. Plat. νέκυσσιν. Ita et Euseb. L. 11. τὰς ante τῶν in Bodl., Eus. et Theod. deerat. L. 12. Eus. et Theod. ἀσκῶν, quod vulg. σκοπ. praefert R. non assentiente Hdf. Etiam antea in Reg. cod. et σκοπῶ et ἀσκῶ legitur. L. 15. καὶ σὲ pro vulg. καὶ σε dedit Hdf. καὶ in nouu. libris deerat Reg. ἄρτι παρακαλῶ male. L. 16. Vulg. τούτων, quod e codd. et edd. vett. emendarunt F. R. et H. L. 18. In his quae sequuntur Socrates respondet iis, quae Callicles p. 486. B. Steph. dixerat. L. 20. Post δικαστήν Eus. et Theod. addunt ἐκείνον. Iidem l. 22. καὶ σὺ ἐκεῖ. L. 23. ἐπὶ κόφρης de glossemate suspectum habet Hdf., tnetur Buttm. L. 24. Eus. et Theod. ταυτέ. In codd. ταῦτά σοι δοκ. μῦθ. λέγ. L. 25. Steph. marg. „γραί [Bas. 2.] ὡς περ ὑπὸ γραός“ ut etiam Eus. et Theod. L. 27. Theod. εἰ ἐπιζητούντες.

P. 122. l. 4. Post συμφέρων commate distinxit Hdf. L. 10. τὸ δεύτερον legi iubet Hdf. L. 15. Duo codd

9
loco puncti posui ob sqq. Vulg. πάντα
Heusd. ita defendit, ut reddat: sine te ve
scil. Medii, quod refutavit Buttm. Step
„Scribo παράξαι, ut subaud. ἴασον, e
Intelligit autem παράξαι ἐπὶ κόφῳρης,
Idem voluerat et Corn. et dedit e 3. codd.
autem Corn. pro σύγῃ θ. legi iussit ἐπὶ
L. 22. ἦς e 3. codd., Bas. 2., iubente e
F. R. et H. dederunt. L. 23. ἡμῶν post
Bas. 2. adiecit Hdf. L. 24. Hic ἡμῶν e
Fic. cum Hdf. addidi.
P. 123. l. 4. καὶ ante τὴν δικ. addu
Bas. 2.

IN IONEM.

P. 124. Ex consilio dialogi non satis ap
mento, ordine, tractandi res modo et o
quibus omnibus Platonis ratio et ars saepe
tur, concludit Schleierm. (T. I. P. II. F
discipulum quemdam Platonis auctorem es

For. L. 13. Steph. marg. „For. post πῶς male
a est interr. nota in praeced. edit. sicut et post

Posse etiam καὶ πρὸς τι ἤγ. legi suspicantur
Equidem τι hic abesse malim. L. 16. Steph.
„For. νικῆσωμεν, et subaud. aliquod verbum
ἢ πῶς.“ Illud male e Ven. recepit Müll. L. 17.

125. l. 7. Ante ῥαψωδός Ven. ἀγαθός ex interpre-
nto inseruit. L. 17. Temere Sydenh. legi μα-
λαῦκος, ut Reginus intell. L. 21. γε post ἄξιον
. Ven. addidi cum Müll. L. 27. δευτὸς εἶ. sc. λέ-
quod ex antecedd. repetend. L. 27. γὰρ Ven. om.

126. l. 16. ἦ pro vulg. ἧ scripsi. L. 17. s. Vulg.
λλὰ δ. L. 23. Vulg. καὶ θεῶν κ. ἦ. E cod.
mutavi, ne nimis frequenter καὶ redeat.

127. l. 2. ᾧ φ. κεφ. Ἴ. Male haec ex Homer.
ρε φ. κ. expressa, rectius in Phaed. Φαίδρα
quia metro convenientius, censet Schl. L. 9.

Ven. hic λέγει. L. 11. s. Edd. vet. ἦ αὐτός.
5. Male et contra omnium edd. consensum γι-
κεις ἄν ed. Müll. Mox malim ἴοικα.

128. l. 14. Post ὄλον vulg. colon. Malui totum
n interr. accipi. L. 16. Cod. Ven. ἴσται. At
etiam εἶται σκέψιν legitur. L. 21. Vulg. οὐ
ριταί. Delevi artic. auctoritate cod. Ven. Nam
i sunt ῥαψωδοὶ et ὑποκριταί. L. 27. γὰρ post
εὐχὴ Ven. om.

129. l. 7. ἄν ante ξυμβάληται e Ven. non ad-
quia mox ante εἴπη deest. L. ult. Cod. Ven.
at non h. l. ipse aliis rhapsodis opponitur.

130. l. 2. Ven. ἄρχομαί γε non improbb. Bipp
insolentius est ἴρχομαι ἄπ. ut et Schl. vidit.
nec ἄρχομαι ἄπ. commodius dicitur. L. 3. Pro
Ven. δέ. L. 6. s. Vid. de lapide hoc Chr.
; Schwarzii Comm. Theophr. septima de

scil. Mediū, quod
„Scribo *narūzas*,
Intelligit autem
Idem voluerat et C
autem Corn. pro
L. 22. $\frac{7}{8}$ e 3. cod
F. R. et H. dederu
Bas. 2. adiecit Hd
Fic. cum Hd. addi
P. 123. l. 4. *
Bas. 2.

P. 124. Ex con
mento, ordius,
quibus omnibus
tur, concludi
discipulum quae
tamen dialog
cum ad quos

Lapide Heraclio et octava de Magnetide lapide Theophr. a recentiorum magnete plane diverso, Gorb. 1807. et 8. 4. ubi tamen huius loci mentio non est facta, et Buttmann. in Comm. de nonnullis lapid. (Museum der Alterthumswiss. II, 1, 3. ss.) ubi p. 8. s. hic locus tractatur. Locus Eurip. est in Fragm. Oenei n. 5. L. 11. Ven. ὥστ' αὐτὸν ἐντορε - L. 15. Steph. marg. „Pro ἄλλων Fic. videtur legisse ἄλλους, ut ἐνθους. active sumatur. Alioqui intell. ἄλλων ἐνθουσιάζοντων διὰ τῶν ἐνθίων τ.“ L. 21. Ven. οὕτω μὲν καὶ αἱ μ. L. 23. καὶ ante κατεχ. nunciis inclusit Müll. aut totum καὶ κατεχ. deleri voluit, tamquam e superioribus male repetitum, probb. Bipp. At Schl. observat voluisse auctorem scribere καὶ κατέχ. ἔθουσι. Hoc verbum propter longiorem qui sequitur locum omisit.

P. 151. l. 1. δρεπόμ. τὸ μέλι male coniecit Sydeah. L. 7. πᾶν (pro ὅτιοῦν) offendit Schl. L. 9. Ven. πολλὰ λέγοντες - L. 18. τὸν ante νοῦν cum Müll. i cod. Ven. addidi. L. 27. s. In edd. vet. εὐρήματα quod et Fic. expressit. Recte divisit Steph.

P. 152. l. 6. Male Bas. 2. omisit διαά. L. 7. ἢ pro vulg. ἦ scripsi, usu constanti. L. 9. μου πος Ven. L. 17. Ad Odyss. XXII. init. et in seqq. ad II. XXII, 511. ss. respicitur. L. 25. Ven. οὖσα (quae ἐνθουσιάζουσα praecesserat.)

P. 153. l. 1. Müll. e Ven. dedit ὄταν δὲ — probb. Bipp. sed restitui, quod in vet. edd. est. L. 3. τότε εἶναι Ven. L. 5. τ' post κλαίη postulat in seqq. καὶ φοβήναι (ubi edd. vet. φοβῆναι). L. 7. Ven. φίλους. L. 8. Vulg. ἦ ἀδικ. e Ven. mutavi. L. 9. Male edd. ante Steph. τ' ἀληθής. L. 16. Rectius fuisset καθίσας aut etiam κατιδών, quo ducit καθίσει in Ven. Edd. Bass. καθίζω.

P. 154. l. 7. Bas. 2. *κατέχει*, Attica forma ideoque male a Bipp. repudiata. L. 8. Steph. marg. „Vel deest Accus. vel subaud. *μέλος* ex sequentibus.“ L. 9. et 11. Edd. vett. male *λέγεις*. L. 15. Edd. ante Steph. *κατέχονται*. Malim a verbis *ὡςπερ οἱ*, addita copulandi part., novam inchoari periodum, cuius apodosis sit *οὕτω κ. τ. λ.* L. 23. Ven. *Ἐὺ μὲν λέγεις* - L. 24. Ven. et Bas. 2. *οὕτως εἰ* - L. 26. Post *λέγοντος* Ven. inserit *τι*, quod tamen recipere non sum ausus.

P. 135. l. 1. Ven. *Ὅμ. εὖ λέγει*. Tum vulg. *λέγεις*. Recepi Corn. coniecturam *λέγεις* hoc sensu: de quonam eorum, quae Homerus canit, bene dicis. Neque enim, quid Homerus recte dixerit, sed quid rhapsodus, quaerebatur. Habet et marg. Ficium, improbant Steph. et Sydenh., probant Mü. et Bipp. expressit Schl. L. 3. Ven. et edd. vett. *περὶ οὐδενός ὄτου οὐ* - ubi Steph. recte *οὐδενός* delevit. L. 7. Ven. *πολλαχού Ὅμηρος*. L. 11. *περὶ* ante *τῆς καμπῆς* om. Ven. L. 13. Iliad. XXIII. 335. s. (cf. Heyn.) ubi primus versus ita legitur: *Αὐτός δὲ κλυθῆναι ἔϋπλέκτω εἰ. δ. et ἔϋπλέκτω* etiam hic Ven. sed supra scr. *ἔϋξέστω*. L. 17. Steph. marg. „Apud Hom. II. Ψ. (unde sunt hi versus) legitur: *ὡς ἂν τοι πλ.*“ Et sic restitui voluit Corn., sed v. Heyn. ad Hom. loc. L. 22. Vulg. sine commodo sensu: *ταῦτα ἔχει*. Recepi e. Ven. *ταύτην*, quia hanc artem tenet. L. 24. Pro *οἶα*, etc. Ven. *ὃ ἴσται εἶναι γιγνώσκειν*. *οὐ γὰρ δήπου* - unde *δήπου* praefertendum videtur. L. 28. Ven. *καὶ τὰ πασῶν*. Bas. 2. *κ. περὶ π.*

P. 136. l. 10. Vulg. *ἐπ' ἄμφ.* Steph. marg. „Lego *ἄπ' ἄμφ.* quam lect. sequitur Fic.“ Recepi cum Mü. e Ven. Mox Ven. *ἔγωγε γιγν.* L. 21. *ἔχει* Ven. male.

P. 137. l. 3. s. Ven. *πολλάκι ἦν* (ut antea *ἦ* esse debuerit) *κυκλώνα πειῖν* etc. L. 4. Hom. II. XI.

659. s. L. 6. Steph. marg. „Apud Hom. post *χαι-
κίην* legitur: *ἐπὶ δ' ἄλκιμα λευκά παλυνε.* Ni-
mirum alterum hemistichium, quod ap. Plat., est
Hom. II. XI, 629. In Ven. *ἐπὶ* pro *παρὰ*, ut in
Hom. Edd. vett. *κρόμμνον*. L. 11. Hom. II. XXIV,
80. ss. L. 13. Steph. marg. „Rectius *ἠμνηστῶν*
ἐπ' ἰχθύοι ut apud Hom. ubi et *κῆρι φέρασσα*
[ut et Ven. h. l.] Item *ἄρουοιεν* in fine primi versus
et *ἠμπερβανία* in fine secundi.⁶ L. 14. Vulg. *καὶ*
εἶτε κ. Cum Ven. deleui *καὶ*. Nam non duae enu-
ciationes hae esse potuerunt. L. 16. Hanc contri-
sionem dialogi, ex qua Socrates ipse colloquii par-
tēs suscipit, reprehendit Schl. tamquam ineptam.
L. 24. *πρὸς* ante *μνηστ.* deest Ven. L. 25. Odyss.
XX, 551—57. ubi pro *δαιμα* est *ἃ δειλοὶ*—et v.
554. noster omisit. L. 28. Ald. *Ἰδούλων τε*—

P. 138. l. 3. *καὶ* alterutro loco in Ven. deest.
Antea *ἐπὶ* deleri malunt Bipp. Hom. II. XII, 200. ss.
(qui liber ab enarrata murorum Πύι expugnatione
τιχομαχία dictus.) L. 4. Ven. *ἰγκάμβυαλ'* ut in
Hom. codd. et edd. vett. nonn. *ἐνὶ κάμβυαλ'*. L. 12.
Ven. *πέτετο* ex Hom. L. ult. Edd. vett. *ἠνιοχῆς*.

P. 139. l. 2. *ἑτέρι γνώσ.* Bas. 2. L. 12. Pro *οἷς*
ἀλλὰ Ven. *οὐ κάλλιον*, aberratione ad antecedi-
L. 14. Vulg. *κάμνοντι* sine sensu, quod e cod. Ven.
emendavi. L. 21. *πρέπειν* edd. vett. L. 23. *Πρ*
ναὶ Ven. et Bas. 2. *νῆ* habet. L. 25. Vulg. *ἄφ.*
Debeat certe *ἄφ'* esse, sed recepi Sydenh. coniectu-
ram *ἄν.* Tum Ven. *ἰγώγε*.

P. 140. l. 3. Ven. *ἀπεκρίνω*. L. 9. Ven. *ἐμοὶ δ'*.
L. 11. *τὴν* ante *στρατηγ.* cum Müll. e Ven. addidit.
L. 20. s. Vulg. *στρατηγικός*, ὃ *Ἰ.* Mutavi et reli-
qua loci oratione et cod. Ven. iubentibus. L. 25.
Male in Ven. post *στρατηγός* additur *ᾧν*.

- l. 141. l. 1. ὑπὸ Ven. om. L. 7. Ven. Φανσοθέ-
L. 9. Vulg. ἦδη. Dedi e Ven. ἦδε, ob ἄγει. L.
Ven. γὰρ οὐ —
l. 142. l. 3. Ven. εἶναι ἀνὴρ. L. 4. Post ᾧ Σώκρ.
l. addit θεῖος ex interpretamento.

IN PHILEBVM.

- l. 143. Dialogus in gravissimis et difficillimis
etur. Oeconomiam eius copiose persequutus est
Ieiern. T. II. P. III. p. 128. ss. Commentariis
clus et Marinus illustrarunt. Verba ἡ περὶ ἡδ.
e Diog. L. III, 58. accesserunt. Veteres sim-
iter Φιληβον laudant. L. 8. πρὸς τίνα τὸν
(τῶν) emendat Schl. Nam unum tantum erat
retum, quod Socrates opposuerat Philebo, ut non
λόγων dici potuerit.
l. 144. l. 5. Steph. marg. „γραὶ· περὶ τούτων
αὐτῶν.“ In nulla vett. edd. hoc est. L. 8. s.
legit: ἡμῶν ἐκάτερος, probante Sydenh. quod,
ἄτων retineatur, longe ex antecedd. repetendum
λόγων. L. 15. Male edd. ante Steph. ἡδονή μ.
Bas. 2. φαίνεται. L. 28. Pro vulg. ἡμεν Atti-
εἶμεν iubente Heind. ad Theaet. p. 298. re-
ui.
l. 145. l. 3. Steph. coniecit, Ficinum legisse post
ᾧ additum ἀρξαμένοις. At ille sensum potius
ressit. L. 9. Vulg. ταύτην. Recepi Steph. con-
uram, quum ταύτη ad ὄπη referatur. L. 15.
ex Attica ratione scribi iussit Fisch. L. 16. ἀν-
σοποι ap. Galen., qui h. l. laudat, deest. L. 21.
g. φαίνεται ἐνδ. E Gal. emendavit Fi. L. 25.
vin. coniecit male κατὰ τοῦτο αὐτ., ut paulo
t legitur. L. 26. Heind. Spec. Coni. in Plat. post
ματι colon posuit. Subintell. ὁμοιότατον ἂν εἴη
LAT. OP. TOM. III. A a

Rectius post δαιμόνιε distinguitur. L. 27. τοῦτο αἰδὲν pro vulg. τοῦτ' αἰδὲν e Gal.

P. 146. l. 11. Steph. marg. „Abundare videtur γήσομεν, quod tamen agnoscit Fic. qui vertit: Abū (sic dicamus) nomine vocas.“ Recte docuit Fi., interponi ita verbum γημί. Sydenh. haec interrogative accipit. Alii pro ἐτέρῳ legi ὁμοίῳ aut ἐξ ἑτέρῳ voluerunt. Sine causa. v. Heind. ad Lys. p. 15. et Baumg. Cr. p. 22. qui προσαγορεύσει coniecit L. 26. Vulg. ἡδονή. Accus. cum Fi. ex utraque Bas. recepi, probante etiam Schl. L. 28. Sydenh. coniecit δῆτα γὰρ λ. (Ald. δὲ τὰ λ.)

P. 147. l. 9. Sydenh. conī. εἰς τὰς ὁμοιότητας vel potius εἰς τὰ ὅμοια probb. Bipp. Tuctur vulg. B. C. p. 24. ita ut ad ἡμ. intelligat λαβίεζ. L. 24. Verba τὸ γε μὴν — διάφορον Protarcho tribui mavult Schütz, non adsentiente Schl., probantibus Hsm. et B. C. L. 26. Edd. ante-Steph. γιννέσθον.

P. 148. l. 2. Steph. marg. „Locus hic depravatus est, ac fortasse quaedam desunt. Videtur tamen et Fic. ita legisse et qualemcunque potuit sensum et his conatus esse eruere.“ Fisch. coniecit Fic. legisse: τλῶμεν, ἂν τινες ἐλεγχόμενοι μηνύσωσιν, Cornar. maluit, probb. Steph. in Annoti., τλῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἂν τινες μηνύσωσι. Utramque repudiat Schl. et proponit: τολμῶμεν, ἂν πη ἐλεγχομένη (sc. ἡ διαφορότης) μηνύση. Post τολμ. certe comma posui. Sequentia eodēd. opem exspectant. Baumg. Cr. p. 25. τολμῶμεν ἐλεγχόμενοι, ἂν πη μηνύσωσιν καὶ διαφορότητες. L. 5. Vulg. τοῦτο δ' ἡμ. deleui ὁ sensu et Heind. Kleuk. Schl. iubentibus L. 9. βεβαιωσόμεθα leg. L. 15. Ald. Bas. 1. ὁποτέρου. Bas. 2. ὁπότερον οὖν. L. 19. Vulg. τῶν θιμίων, quod, sensu postulante, praecautibus Heind., Schl. et Hdf. (ad Soph. p. 397.) correcti.

Alia intacta reliqui, nisi quod post εἶναι (loco colī vulg.), ἀλλήλοις et μικροῦν commata posui. Nam Heusd. voluit: καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ — sed Hdf. πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ — B. C. omnino vulg. ita accipit: τοὺς, ἐμὲ κ. ἐν. ἀλλήλοις, τὸν αὐτὸν, τιθεμένους nempe μέγ. κ. σμ. etc. L. 24. Schütz. maluit: καὶ οὐ σφόδρα, adversante B. C. p. 27. s. prob. Hsm. L. 28. Vulg. διομολογησάμενος, ἕλ. Steph. marg. „In quodam vet. [nescimus quo] διομολογησάμενῳ, ut referatur ad λόγῳ. Legitur et [Bas. 1. 2.] διομολογησάμενον, quam lectionem sequitur Fic.“ Probb. Fi. et Schl. recepi.

P. 148. l. 5. Expectabam τούτον τὸν λόγον. L. 12. καὶ ante μ. διαρ. inserit Schl. L. 13. Edd. ante Steph. male γίνεταί. L. 17. B. C. p. 31. βεβαιότατα coniecit leg. L. 19. Steph. marg. „Al. [Bas. 1. 2.] διεσπαιμένην“ quod et Fic. expressit. Sed vulg. recte Steph. in Ann. tuetur duobus locis sect. 12. Contra διεσπαιμ. praefert. B. C. L. 20. Edd. vet. αὐτῆς. L. 21. s. Schl. docet, sententiam et usum Plat. postulare, ut scribatur: ταυτὸν καὶ ἐν ἅμῃ εἶναι καὶ ἐν πολλοῖς γίνεσθαι. L. 23. Expunctis verbis ἐν καὶ πολλὰ, e gloss. natis, Schl. scribi inbet: ταῦτ' ἴσθι τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' οὐκ ἐκ. Male vulg. post πολλὰ punctum. L. 25. Subint. εἰπορίας αἴτια, καλῶς ὁμολογηθέντα.

P. 150. l. 5. Vulg. φαρμέν ποι, quod mutandum duxi. L. 13. Duplicem form. κινεῖν λόγον interpretationem proposuit B. C. p. 34. Est, omnem disputationem excitare. Debebat deinde sequi τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα, sed mutavit noster orationem. L. 21. Codd. ante Steph. male ἐπὶ βαρβ.

P. 151. l. 15. Ex Ald. Bas. 1. cum Fi. reposui φανος. pro vulg. φανωτάτω, nam prima vocab. syllaba longa est. ἐμοὶ, quod antea sollicitavit Schütz.

et in α $\mu\eta$ mutari voluit, inetur recte B. C. p. 39. L. 17. $\tau\eta\nu$ ante $\sigma\eta\mu\epsilon\nu$ addidi ex ingenio. L. 18. $\delta\omega\tau\omega\nu$ deleri, punctum post $\epsilon\chi\acute{o}\nu\tau\omega\nu$ tolli et $\delta\alpha$ scribi vult Schütz. L. 19. s. Steph. marg. „Fic. quoque ita vertit, quasi legeretur, $\delta\epsilon\iota$ $\eta\mu\acute{\alpha}\varsigma$, posita tantum hypostigme post $\epsilon\chi\acute{o}\nu\tau\omega\nu$.“ Nou male. L. 20. Scripsi hic quoque $\delta\epsilon\iota$, ut antea, pro vulg. $\epsilon\sigma\tau\iota$. L. 22. Edd. ante Steph. $\mu\epsilon\tau\alpha\lambda\acute{\alpha}\beta\omega\mu\epsilon\nu$. Steph. $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda.$ e Fic. versione (comprehendamus) haussisse videtur. L. 23. Fic. legisse videtur: $\tau\omega\nu$ $\epsilon\nu$ $\delta\omega\tau\omega\nu$ $\epsilon\kappa$. Schl. maluit: $\tau\omega\nu$ $\epsilon\nu$ $\delta\omega\tau\omega\nu$ $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\epsilon\iota\omega\nu$. Schütz. $\tau\acute{o}$ $\epsilon\nu$ $\epsilon\kappa$. — Locum explicat B. C. p. 42.

P. 152. l. 6. Aut $\tau\acute{\alpha}$ $\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\alpha}$ (plerumque) aut eam Schütz. $\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\omega}$ legendum monet Schl., ne quis $\epsilon\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\alpha}$ iungat. Explicando locum iuvat B. C. p. 43. Schl. etiam $\beta\eta\chi\upsilon\tau\epsilon\rho\omega\nu$ ut Schü. legit. L. 9. $\epsilon\mu\pi\alpha\lambda\iota\nu$ legi iubet Heusd. L. 14. Steph. marg. „In praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] $\pi\rho\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\sigma\iota\nu$.“ Correperant iam Corn. et Bas. 2. et in marg. quoque Bas. 1. legitur $\gamma\rho\acute{\iota}\mu\mu$. L. 18. Steph. marg. „For. $\sigma\iota\delta'$ $\epsilon\tau\epsilon\rho\omega$ $\gamma\epsilon$ τ . Nam et Fic. vertit: Neutro horum docti efficimur. Intell. autem: horum quae sequuntur.“ Recte adversantur Fisch. et Bipp. L. 25. Schl. cum Heind. maluit: — $\tau\acute{\epsilon}\chi\eta\eta\nu$ $\epsilon\sigma\tau\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\sigma\tau\iota$ $\mu\iota\alpha$ $\epsilon\nu$ $\alpha\upsilon\tau\eta\eta$.

P. 153. l. 13. $\tau\epsilon$ post $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ positum, ac si sequatur: $\kappa\alpha\iota$ $\delta\tau\alpha\nu$ —

P. 154. l. 4. $\pi\lambda\eta\theta\omicron\varsigma$ $\epsilon\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\omega\nu$ cum Heind. legit Schl. L. 11. Ald. $\mu\epsilon\nu$ $\delta\nu$, inde in Bas. 1. marg. $\delta\nu\tau\alpha$, quod Gesn. in marg. Stob. inter $\mu\epsilon\nu$ et $\omicron\upsilon$ inseruit. Locum non esse sanum pronunciat B. C. p. 47. et legi $\phi\omega\nu\eta\varsigma$ $\mu\epsilon\nu$, $\omicron\upsilon$ $\phi\theta\acute{o}\gamma\gamma\omega\nu$, aut $\phi\theta\acute{o}\gamma\gamma\omega\upsilon$ δ' $\omicron\iota$. iubet. L. 14. Bas. 1. marg. Stob. male $\delta\iota\eta\rho\eta\tau\alpha\iota$. L. 15. $\mu\acute{\epsilon}\chi\rho\iota$ pro vulg. $\mu\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\varsigma$ e Stob. L. 21. Stob. $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$. L. 24. $\kappa\alpha\iota$ ante $\pi\rho\acute{o}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda.$ inserui,

quod τε postulat. Plenius Schl. mavult legi: *αὐτὰ τε καὶ αὐτὰ καὶ πρ.*

P. 155. l. 24. τοῦ ἐναντιοῦ Scil. quod ἐναντιοῦ est τῷ ἐνὶ, igitur ἄπειρον. v. Schl. L. 28. δευτ. ὁ πλοῦς. Haec bene contra Hüls. exposuit B. C. p. 48.

P. 156. l. 10. Verba τὸ προσρηθ. ὀρθ. recte se habere et cum ἀγαθοὶ esse iungenda docet B. C. p. 48. Nam Schütz. expungi voluit haec et verba κτᾶσθαι δεῖ ἂ. οὐ. ἐκεῖνα. L. 13. Vulg. δεῖ. In-
finit. postulabat antec. φῆς. Poterat et, commate post ξυγγ. posito, ἂ κτ. δεῖ scribi. Colo post τέχνην posito δεῖ retinet B. C. L. 14. Vulg. ἀμφισβητήσεων qui Plur. e seqq. existit. Iubente etiam SchI. mutavi. L. 24. Male edd. Bass. οἰόμεθα.

P. 157. l. 4. Steph. marg. „Artic. τὸν nullum hic usum nec locum habet, et alius fortasse vocis sedem occupat.“ Schütz. τὸ κατ' ἐμὲ aut τό γ' ἐμοὶ maluit. Vim articuli post Heind. et Matthiaeum bene explicuit B. C. p. 49. L. 5. s. Schütz. coni. φόβον τοῦ οἴον τ' εἶναι πέρι. Sana sunt vulg. L. 17. In Ald. et Bas. 1. verba ὁ λόγος desunt, unde Corn. legi iussit: προῖων δ' ὁ λόγος ἐτι σαφ. δ. In Bas. 2. est, quod editur. Steph. se ex vet. libris adiecisse ea verba, aptius autem ante ἐτι positum iri, ait, hand dubie Corn. sequutus. L. 24. Edd. ante Steph. διαφέρει, quod et Fic. expressit et praefert Fisch. ut ἀνάγκη repetatur, sed id remotius est. L. 25. Anacoluthon ὡς οἶμαι — εἶναι post Heind. illustrat B. C.

P. 158. l. 6. Vulg. πρότερον. Corn. et Steph. coni. πότερον, quod recepit Fi. probante etiam Heind. ad Charm. p. 104. et B. C. Dedi ὀπότερον, ut paullo post. L. 15. Edd. ante Steph. ἔχεις. L. 17. Verba αὐτῶν μ. ὀρᾶν τι, varie tentata, bene exponit B. C.

p. 51. si quid mutandum sit, scripturus δοξίῃ. L. 22. Edd. vett. ἀληθῆ ad antecedd. trahunt. Tuetur vulg. distinctionem B. C.

P. 159. l. 5. Ex edd. vett. cum Fisch. reposui ἀσπερίων, pro quo St. dedit ὀσπερίων, quod est Subst., non Adiect. quod quidem hic postulatur. L. 6. Ald. et Bas. 1. πρὸ ταῦτα, quod revocavit Fi. At recte Bas. 2. et St. πρὸ τ. contra haec. L. 11. μεταβαλόντες legi iussit Bast., non improhante B. C. p. 52. L. 23. Steph. κελῶν. Fisch. κελίων. Malui plene scribere. L. 24. Steph. marg. „Post haec verba οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὐ aliquid subaudiendum relinquitur, nisi quid deesse dicendum sit. Sic. vertit: Neque unus optabit quidem, alius minime: sed idem omnes pariter expetent.“ Scil. ἀρήσεται repetendum. Locum exposuit Schl. L. 25. Cum Basa. et Fisch. ὅτι pro vulg. ὅτι dedi.

P. 160. l. 11. Malim ταυτὰ τ. ἰ. Baumg. C. p. 55. ταυτὰ ταῦτα τ. ἰ. Schütz. ταῦτα ταῦτα. L. 19. Vitiose Steph. τῷ μ. ἀγαθῷ. L. 21. Edd. vett. πότερον αὐτ., quod Steph. mutavit. L. 25. ὅτι (pro ὅτι St.) cum F. ex edd. vett. restitui. L. 27. ἡδονῇ contra Bast. qui ἡδονῆ postulari dixit, tuetur B. C. p. 53.

P. 161. l. 8. Edd. ante Steph. αὐτεῖς. L. 15. F. τῶν λόγων. L. 17. Deleto post λοιποῦ colo, (Steph. comma habet) Fisch. legi iubet ῥαδίου, aut hoc probat Schl. aut τὸ νῦν scribit; nihil mutandum ostendit B. C. p. 53. Nam saepe haec scripta sunt, ut in familiari sermone dicuntur. In Ald. et Bas. 1. οὐδὲ ante ῥαδ. deest. L. 19. delevi comma post πορευόμε. Iungenda δὲ ἔχειν οἷον βέλῃ ἄλλης μηχανῆς — L. 25. Ἀναλάβωμεν Schl. cum Hdf. legit. L. 28. πέρας ἔχον legi iubet Schl. ut paulo post, p. 24.

P. 162. l. 8. Edd. ante Steph. *πέμπτον*, quod hic praceunte Fic. correxit. Ad *δυναμένου* aut suppl. aut subint. *ποιῖσθαι*. L. 11. *βίον* uncinis inclusi, quum nullo modo ferri possit, quidquid etiam Hsm. dicat. Deleri iussit Schü., Schl. *πέμπτον τι ὄν* scribi: certe *πέμπτον τι* postulatur. L. 13. Steph. coniecit *εἰς πολλὰ*, sed saepe ita *πολλὰ simpl.* L. 23. Plato docet τῷ ἀπειρώ multas subesse species. *θερμότερον*, *ψυχρ.* etc. hos comparativos non valere, calidius etc. sed calorem infinite crescentem, infinitatem frigoris *μᾶλλον*, *ἥττον*, id quod infinitum augetur vel minuitur, Schü. observat, et B. C. explicat, quod non habet definitam caloris, frigoris, mensuram etc. L. 28. *αὐτῷ* scil. τὸ *μᾶλλον καὶ ἥττον*.

P. 163. l. 1. Vulg. *εἴτε*. Correxī cum Schl. Sane expectabatur postea *ἐνείκαι*. L. 4. *τοῦτω* ad τὸ *θερμ. κ. ψυχρ.* pertinet. L. 10. s. τὸ *σφοδρότ.* et *ἡσυχάλτ.* ea indicant, quorum interna etiam mensura, i. e. vis ac vehementia capere potest incrementa. v. B. C. p. 59. L. 13. Comma cum Schü. non post *ἐλέχθη*, sed post *νῦν δὲ* posui. B. C. maluit *νῦν δὲ* cum seqq. iungi.

P. 164. l. 8. Fisch. e Fic. legi mavult *φύσιν· ἢ μέμνησαι* — adversantibus Bipp. et Schü. Platoni usitatius esse *ἢ οὐ μέμν.* monet B. C. sed F. ipse in Add. vulgatum defendit. L. 26. Socratis nomen, quod in vulg. deerat, ex Bass. et Fic. recte addidit Fisch.

P. 165. l. 4. Malim: *αὐτοῦ τοῦ πέρ. γ.* L. 8. Atticam formam *δράσει* ex edd. vet. pro *δράση* ap. Steph. reposuit Fisch. Fortassis metuit Steph. ne quis *δράσει* pro tertia pers. Fut. Act. haberet. Butt. ap. Schl., hoc consentiente, coniecit: *δράσεις, εἰ-* Tum Steph. marg. „For. *τούτων γὰρ ἀμφ.* vel *τού-*

των δὲ ἀμφ. (c. Fic.)“ L. 9. Vulg. ποῖ. Scripsi Scd. iubente ποῖαν, cui respondet seq. τὴν τοῦ ἰσοῦ etc. L. 10. s. Recte hic se habere ἔγγυνομένη monst. Schl. sed quia L. 23. ἔγγυνομένη sequitur (scil. κατοική) existimat, periodorum ordinem esse mutatum et hanc ἐν δὲ ὄξισ etc. positam demum post hanc Οὐκοῦν ἐκ τούτων etc. L. 27. Vulg. post ζυμμιχθ. punctum. Steph. marg. „Interrogative etiam legi haec possunt.“ Ita feci.

P. 166. l. 2. Ante ὑβριν γὰρ excidisse aliquot periodos, quibus Socrates, quae dixerat, ad voluptatem, moderatam scil. et legitimam, transtulerit, tum l. 4. pro οὔτε ἡδονῶν legi iussit Sch. οὔτε κενώσεων. Adversatur locumque explicat Bauing. Crusius p. 62. s. qui per αὐτῆ ἢ θεός intelligit Ἀρμονία, non ut Schü. Ἰδονή. L. 6. Steph. marg. „γρῶλ· [nescimus ubi]· ἀποκνατεῖν“ [quod ap. Tim. occurrit.] Est autem i. q. διαφθελεῖν. L. 14. Verba τῆς γενέσεως e glossem. existisse censet Schütz. quod Plato τρίτον interdum γένεσιν dicat. Imo varii sunt modi quibus tertium illud existat, variae eius γενέσεως. v. B. C. L. 18. ὡς aute πολλὰ inseri iussit Schü. Tum scribi debuerat: οὔτε, ὡς πολλὰ εἶχεν, ἑδυσκ., οὔτε, ὡς οὐκ - ut bene observat B. C. p. 61. L. 20. Vulg. quos. Steph. marg. „γρῶλ· αἰσθά με λέγειν“ [fortassis e Serr. vers. nosti]. Corn. coniecit ἴστω s. ἴσθε, haud dubie e Fic. vers. Plures viderunt γέθθι scrib. v. B. C. et Faehs. Syll. p. 371. eoque etiam alludit cod. Vind. ap. Bast. ad Plat. Symp. p. 154.

P. 167. l. 20. Steph. dedit: λέγω. ἀρα μ. πλημμελομένη. Sed Bas. 1. λέγων, ἀρα- (ut Fic.) et omnes edd. vet. πλημμελομένη (Att. forma). Vtrumque cum Fisch. recepi. L. 25. Bas. 2. οἶν ὡς νῦν, ut ὡς redundet Attice, prob. Fisch.

P. 168. l. 6. Artic. ὁ ante δυοῖν offendit Schl. nude ὁ — μικτὸν ἐκείνο et ὁ ξυμπ. legi vult, sed opem potius a codd. expectandam esse. Schü. corrigi: οὐ γὰρ δυοῖν τίνων ἐ. μικτὸν ἐκείνο, ἀλλὰ ξυμ. L. 13. Vulg. verba λέγε μόνον Protarcho tribuuntur. Philebi nomen ex Ald. Bas. 1. Fic. reposuerunt Fisch. et Bipp. L. 14. Vulg. ἐστίν. E Bas. 2. et Fic. recte Fisch. emendavit. L. 15. Τῶν etiam hic addidit e Bas. 2. Fisch. L. 18. Male Schü. inserta negandi part. legi iubet: ὡς οὐκ ἄλλο τι. Idem l. 19. ὃ παρέχεται coni. Sed iam Steph. marg. „Pro ὡς Fic. quoque legisse ὁ videtur.“ L. 20. Quod vulgata non habeant, unde pendeant, Schü. legit: καὶ τούτων δὴ σ. τ. ἅ. γένους ὁ σὸς βλος ἔστω. Fic. sane legisse videtur: ἐκ τούτων δὴ ἅπ. οὗτος ὁ σὸς βλος ἐ. L. 26. σεαυτοῦ (pro σαντοῦ vulg.) scripsi, ut mox.

P. 169. l. 6. In vers. Fic. et Bas. 2. verba πειστίον — ἐπιτάττ. Philebo, quae sequuntur ἀλλ' etc. Socrati tribuuntur. L. 12. ὄντως ap. Euseb. (quo et ὄντας in Bas. 2. ducit) σεμνύν. praefert Schl., at ortum illud e l. 2. L. 21. Bas. 2. καὶ τὸ ὄπη ἔτ. prob. Fisch.

P. 170. l. 3. Edd. ante Steph. ξυμφήσομεν. Ἄντεα δμολογούμενοι legi iussit Schl. L. 28. Verba ἅπ. ἔσχει ταῦτα Fic. in vers. non expressit.

P. 171. s. Vulg. ταῦτά γ' ἂν ἐρ. Euseb. ταῦτά γὰρ ἐρ. prob. Schl. ταῦτά certe recepi. L. 12. Steph. marg. „For. ὀρθότατα.“ Ita certe usus Atticus et Platon. postulat. L. 26. Schl. coniecit: ἐνὸν, ἐν μὲν τ. π. ἢ. εἶναι ὄν τοῦτο μὲν ψυχ. — L. 27. Vulg. post παρέχον comma, non post σῶμα. Monente Fisch. mutavi interpunctionem. Ita non videntur plura mutanda esse. Steph. marg. „Legendum puto σωμαστικῶν una voce. Fic. tamen alteram lectionem

sequitur. "σωμαστίαν uicice praefert Schl. Cornarius pro σιάν malebat legi ὕγισαν. Schütz. corrigit: ψ. τ. πυρ, καὶ αἷμα, καὶ σωμαστίαν ἐμποιοῦν. Quod saepe praefendum videtur.

P. 172. l. 1. Edd. ante Steph. συντεθέν. Sed sensus Activum reponere Steph. iussit. L. 25. Voc. γαιούστης corruptum putat Schl. (vitium tamen antiquum esse debuerit, quum Grammatici, ut Elym. Hesych. Suid. illud habeant) inde ortum, quod quis aut τούτου τοῦ γένους aut τῆς πάντων αἰτίας cogitaverit. In Francof. ed. γένος τι.

P. 173. l. 1. Post Νῦν δήπου excidisse νοῦς (quod tamen ex antecedd. commode repetitur), aut scrib. esse: Νοῦν δήπου- censet Schl., nisi cum Schütz. voluit Νοῦς δήπου- nam νῦν redundat. Sed similiter infra p. 175, 16. s. ἴνους et ἴστιν ὅτε iuncta. L. 12. Vulg. post ἡμῶς nulla interpunctio, sed plena post ἡδονήν. Steph. marg. „For. καὶ ὡςπερ τὸ γένος, vel ὡςπερ τε τὸ γένος.“ Cornar. coniecit: καὶ ὡςπερ τὴν ἡδονήν, ὡςπερ τὸ γένος αὐτῆς, πρ. εἰμα. Fisch. verba πρῶτον τὴν ἡδ. pro glossemalibet, et dein (c Fic.) scribit: καὶ ὡςπ. τ. γέν. τῆς ἡδονῆς πρ. Emendata interpunctio nulla opus est mutatione. L. 15. Edd. ante Steph. δυνάμειθα. L. 16. s. Nomina Protarchi et Socratis ante ἀλλ' et εἶψ' in Ald. et Steph. omissa cum Fi. e Bass. et Fic. restitui. Fuchs. ignoravit, id iam a Fi. factum. L. 25. Verba ὁ μετὰ- vulg. Socrati et l. 27. κέλυσί- εἰπ. Protarcho tribuuntur. Mutavi cum Fisch. auctoritate Bass. et Fic. probante Schl.

P. 174. l. 4. Edd. ante Steph. ἀνίης. L. 10. Vulg. interr. nota post λύπη. Cum Fisch. punctum posui. L. 11. Male Schl. corrigit: ἐδωδῆ δὲ πλ. (per cibum). L. 13. Verba καὶ λύσις perperam e superioribus repetita censet Schl., recte. L. 16.

Heusd. emend. δ' ἢ πάλιν - probabiliter. L. 19. E Stob. legi Schl. iubet πάλιν δ' εἰς τὴν αὐτῶν (St. αὐτῆν) φύσιν ἄπ. At Stob. lectio interpretamentum continet. L. 21. Aut ἐκ τοῦ ἀπειροῦς aut ἐκ τῆς ἀπειροῦς legit Schl. et l. 22. κατὰ φύσιν ἐμψύχων, quod dure dictum sit ἐμψυχον εἶδος.

P. 175. l. 10. Comma post ἀμικτοῖς sustuli, recte iubente Schl. L. 18. Steph. marg. „Quidam vet. [Bas. 2.] διαπορευθῆναι. Ac Fic. ita legit. Proxime autem sequentia sic vertit, ac si legeretur τὸν τοιαῦτα μεταδιώκοντα.“ (Fic. vertit: oportere sic incedere, qui talia perscrutatur.) L. 22. s. Vulg. περὶ τίνα - Steph. marg. „Praepos. περὶ nullum hic locum habere videtur.“ In not. legit St. ἐννοήσω- μέν πη τίνα. Fisch. ex edd. vett. περί scripsit et interpretatur σφόδρα, πάνυ. Equidem περί ad διαφθ. et ἄνασ. pro περί, retuli.

P. 176. l. 12. Steph. marg. „γραβ. οὗτος ἂν ἐκ.“ (In Bas. 2. antea οὗτος ἐξόφ., auctore Fisch.) οὗτος praefert Schl. ut ad τοῦτον τὸν βίον referatur. L. 14. Vulg. Οὐκοῦν εἰκός - Ex Fisch. sententia dedi Οὐκοῦν (non igitur) quod Socratis responsio postulat. L. 25. Steph. marg. „Recte legitur αἰσθησιν, repetendo ἀναληπτέον et iungendo πρότερον cum μνήμης.“

P. 177. l. 16. s. Quia antea non λήθην dixit, non nemo ap. Schl. coniecit: ἵνα μὴ λήθην καλῆς, quod ipse Schl. audacius esse iudicat. L. 18. Vulg. Τῷ Corn. emendavit, quem sequutus est Fi. non recte tamen τὸ ad γιγνόμ. referens, quod ad κινεῖσθαι pertinet. Ante τὴν ψυχὴν inseri περὶ aut κατὰ voluit Steph. in Annot., sed ea praepos. adiecta sensum perverti docuit Schü.

P. 178. l. 9. Vulg. ἵνα μὴ - quod veritati repugnat. πη reponendum monuerunt Schü. Heusd. Heind. ad

Theaet. p. 411. Heusd. praeterea καὶ ante σώματος inseri vult, ut χωρίς absolute ponatur.

P. 179. l. 5. Edd. ante Steph. κερσῶται. L. 18. Edd. ante Steph. πῆ. L. 22. Vulg. ἐπιλορότι. L. 28. Schol. habet διακρίει, sed alteram lect. μηνίω memorat.

P. 180. l. 11. Vulg. βουλευέσθαι δηλοῦν. Emendarunt, praesente Fic., Heusd. et Heind. ad Crat. p. 67. L. 15. Non putat eius, quae sequitur, periodicam lectionem sanam esse Schl. quia responsio ἴσται ταῖτα interrogationem expectari iubet, et pro καὶ εἰ τις potius εἴπερ τις. L. 20. Steph. marg. „For. καὶ παύεται μὲν τῆς ἄλγ. Et paulo post malim ita legi: τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν etc.“ (Posterius, unice verum, dedi pro vulg. τί τότε φῶμεν, ἢ- L. 24. Heusd. putat Ficinum legisse: Μὴ χαίρονται, μὰ Δί', ἀλλὰ- Explicuit potius vulg. quod optime se habet. μὰ Δί' ἀλλὰ est imo, et negationem proxime antecedentis includit.

P. 181. l. 12. τόδε pro εἰς τόδε. L. 18. Steph. marg. „Non vacat part. ἔν, sed fertur ad εἶεν, quod ex praecedd. subauditur, ut paulo post, cum οὐκ ἔν repetendum συγχωροῖην.“ L. 28. Vulg. αἰεὶ-

P. 182. l. 2. Steph. marg. „Fic. ita verit, quasi legerit αἰ μὲν ψευδ., talis tamen et alibi harum vocularum est omissio.“

P. 185. l. 3. Vulg. ποῦ ἄτια. Steph. marg. „Pro ποῦ ἄτια, non pro ποῖα; ideoque fortasse rectius scrib. ποῖ' [imo ποῖ'] ἄτια. Paulo ante autem magis novum ὁποῖα τις (in praec. editt. ὁποῖά τις) pro ποῖα τις.“ L. 8. Vulg. καὶ σφόδρα ἐκείτωραι γῆρ. siue sensu. Corn. in Ecl. iam, (praesente Fic.) legi iussit, quod dedimus. Idem in vers. expressit Schl. et ex quodam vet. libro (fort. Cornuar.) se annotatur.

reperisse dicit Steph. in Ann. L. 18. Post *δοξάζουσα* male vulg. interr. nota.

P. 184. l. 5. Vulg. *ἀνοίας*. Quod dedimus, legendum esse Corn., Steph. in Ann. Schl. docuerunt, legit Fic. L. 9. Vulg. *πῆ δὲ δὴ* — emendarunt Heusd. Heind. Schl. ut edidi et Fic. hoc expressit, male vulg. tuetur Hsm. L. 10. Post *ἀληθῆς* vulg. interr. nota. L. 14. Steph. marg. *γραμ.* [Bas. 2.] *τὸ δοξάζειν*. Iungenda *τὸ ἐγχωρεῖν διαδοξ.* L. 24. *τοιαῦτ' ἄττα* ex edd. vett. pro Steph. *τοιαῦτα ἄ. dedi.*

P. 185. l. 4. Scripsi *αὐτὸν* pro *αὐτὸν*, monente etiam Faehs. Syll. p. 372. L. 9. *αὐτῶ* pro *αὐτῷ* scripsi. L. 14. *ταῦτα τὰ παθήμ.* iungo cum Schl. non *ἐκείνα τὰ παθ.* Intelliguntur autem, quae alia eo pertinent, ut aliquid percipiamus. L. 22. *οὕτως* pro *οὕτω* ob seq. *ἀποδέχου dedi.* L. 25. Schl. iungit *γραμματα. τῶν λεγ. et εἰκόνας τούτων*. Imo *οὗτοι* sunt hi, in quorum animis imagines procreantur.

P. 186. l. 11. 12. Vulg. *αὐτῆς* deest. Steph. marg. „*γραμ. ψυχῆς αὐτῆς ἡδ.*“ Ita Bas. 2. et Fic. Reperi.

P. 187. l. 2 et 4. Interr. notas vulg. post *γέμει* et *ὀνομάζ.* sustuli, ob *μὴν*. L. 8. Etiam hic *αὐτὸν* scripsi, nam *αὐτὸν* ad *χρυσὸν* referetur. L. 10. Vulg. *ὡςτοπολὺ* iunctim. L. 16. Vulg. *ταπολλα.* L. 10. Schl. pro *οὕτως* legit *ὄντως*. Mox vulg. *ἐποῦσι — ἐπιγεγονόσι — ἐπισομ.* Steph. marg. „Scribendum puto *ἐπ' οὔσι* itidemque *ἐπὶ γεγονόσι* et *ἐπ' ἐσομένοις.*“ Ita edidi. L. 25. Edd. ante Steph. *ἐπεργαζόμενα.*

P. 188. l. 10. Verba *ἀληθεῖς καὶ* vulg. desunt. Corn. et eo non nominato Steph. *ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς* scribi iusserunt. Sed Fic. legit, uti dedi, ut chiasmus existat. Schl. maluit verba *καὶ χρηστὰς*

deleri. Ita ψευδείς sufficit, ob ea, quae seqq. L. 28. Edil. ante Steph. ἔπωμεν.

P. 189. l. 2. Vulg. ὅτι δεest. Steph. marg. ὅτι ἄρα τότε. Alioqui scrib. vid. διεκλήφθαι.⁴ dedi quum facile excidere illa part. potuerit 17. Vulg. ἴς — κρέουθαι. Scripsi τίς — κρή etiam cum Schl. L. 18. Vulg. πῆ δῆ — recepi sp. Schl. coniecturam. L. 19. Steph. marg. legisse videtur et Fic. qui vertit: Nonne pro in hoc iudicio nobis est etc.⁴ Non assentitur L. 22. μᾶλλον inter plura adiectiva offendit Sel

P. 190. l. 1. s. In Ald. et Steph. ὡς Σὺ ἐναντ. δῆ — Σω. τὸ ποῖον λ. Πρω. τότε μὲν — etiam ante ἀληθέστ. Protarchi nomen. E. Fic. verum ordinem, probatum etiam Steph. in restituit Fisch. L. 15. Vulg. ἐκότερον. Schl. praeuente. L. 16. Scripsi οὔτι' pro οὐδ'

P. 191. l. 15. Steph. ξυμβάλει. Lectioni vet. reposuit Fisch. In fin. pendet ab ἀρα 28. Vulg. δῆ μου Steph. marg. „Scribendum δῆ που aut δῆπου, coniuncte.“ Hoc cum recepi.

P. 192. l. 8. Vulg. ἡ' κείνωσ. L. 20. τὸν τε Antisthenem intelligi censet Schl.

P. 195. l. 5. Pro οἴονται Schütz. ob seqq. legi vult λέγουσι. At ex iis ipsis, quae seqq. manifestum est, οἴονται esse retinendum. Na quia Prot. γασὸν non οἴονται responderat, repud. Socrates. L. 10. Pro γούν Bas. 2. γε ἦν. l. Steph., num recte γούν post καὶ μὴν non p. L. 15. Pro ἐρωτ. Corn. legi inssit αἰρώμεθα l. 10. praecessit, probante Fisch. qui praeter ἄφ' scribi maluit. Steph. aut utroque loco ἐρωτ. αἰρώμεθα aut αἰρώμεθα. Non est mutationis iusta

L. 23. Ald. et Bas. 1. *πεισεσθαι*. L. ult. s. Edd. ante Steph. *ἡδονή*.

P. 194. l. 3. Steph. dedit *ἄν γ. μ. δοκῶσι*. Cum Fisch. et Schl. revocavi, quod est in edd. vet. et Fic. expressit. L. 6. Edd. ante Steph. *μεταδιώκομεν*. L. 9. Vulg. *εὐ βούλη, θείημεν*. Vidit Heusd. haec coniungenda esse, sed expressit iam lat. versio: si unius cuiusque naturam cognoscere velimus (volumerimus); eodemque modo Schl. Ita et l. 17.

P. 195. l. 1. *προγίγνεται* legi iubet Schl. Alia tamen ratio est c. 23. L. 2. *Ἄρ' οὖν ὅτι*— Ita Bas. 2. prob. Schl. et inde pendent omnia usque ad *ξυγγίγν.* Ald. et Bas. 1. *Ἄλλ' οὐχ ὅτι*. Hinc Steph. *Ἄρ' οὖν οὐχί*— L. 6. Vulg. *ἦ τ.* Steph. marg. „Ante verbum *ῥηθὲν* puto deesse verb. *ῥηθῶς* sicut sequitur *ῥηθῶς φαινοίμεθα λέγοντες*.“ At illud inest in *πάνν.* L. 15. Steph. marg. „Scribendum puto *δεῖν*. Alioqui ante et post *γαμὲν* est interpungendum [quod ol. non factum], pro quo et Fic. legit *ἔφαμεν*. Item paulo post *ἀποκρίνου* pro *ἀποκρινῆ* ab eo quoque legitur.“ Posui cum Fi. ante et post *γαμὲν* incisa. Pro *τίνα* Schl. legi iubet *τι*. L. 18. Vulg. *δειξίς*. Heind. et Schl. coniecturam recepi. Intell. *ὁ λόγος*. Schl. praeterea offendit *οὐχ ἦττον*. Idem coniecit *ἀπόκριναι*. Futurum tuetur Fisch. ex urbanitate eius usum repetens. L. 19. Post *ἡδονάς*, post *λέγω* (loco puncti vulg.) et post *ὑπέρεχ.* commata posui, post *βίω* interr. notam loco puncti.

P. 196. l. 1. Steph. marg. „*γαῖα* [Bas. 2.]· *ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρετῇ*. L. 13. Steph. marg. „*γαῖα* [Bas. 2.]· *Σύμμικτον*“ prob. Fisch. L. 22. s. Vulg. τὰς δ' αὐτῆς ψ. Mutavi, etiam Schl. iubente, quocum et colon vulg. post *μιχθίλους* in comma mutavi. L. 26. Steph. marg. „In praeced. edit. *διαφορῶ*, sed Fic. quoque lectionem illam [*διαφορῶ*] agnoscit,

ADNOTATIONES

hanc. Vertit enim: in restitutione vel
 rruptione." Bas. 2. iam διαρθορῆ habet.
 P. 197. l. 3. pro ξύστασιν Schü. mavult legi σί-
 σιν ob. l. 22. L. 11. Vulg. αλήθει. Reposui, in-
 ente Hensd. et Schl. κήσει, quod ne intellexisse
 eundem Hsm. videtur. Tum vulg. τὸ δ' ἐστ. ubi
 cum Schü. scripsi τὰ δ' - nam etsi a τῆς recte transi-
 tur ad Plur. φέρονται, tamen non bene verbis τὸ δ'
 ἔ. respondet αὐτά. L. 15. Vulg. ἡδοναῖς συνα.
 Emendavi praeunte Schü. et Schl. L. 19. Artic. τὸ
 ante τοιαῦτα e Bas. 2. addidit Fi. L. 21. Vulg. αὐ-
 τῆς. Emendavit Schl. L. 24. Vulg. ἀπιγυζόμενα.
 Correxit Butt. Ita respondet praec. ἐκπεχράσειον.
 Pro hoc Bas. 2. habet ἔγκυμμένον, ut Fic. infusa,
 probante Fi. L. 26. Vulg. καὶ λέγειν τε. Steph.
 marg. „ἦρα. καὶ περὶ ἄλλου, ὡς—“ In Bas. 2. est:
 P. 198. l. 9. Haec sana esse negat Schl., cum de
 sola voluptate corporis et corporis. Hinc cum Butt.
 de coniuncta animi et corporis. Hinc cum Butt.
 legit: περὶ τε τῶν ἐν ψυχῇ καὶ σώματι, ὅταν ψυχῇ
 σώματι. τ. ξ. L. 20. Vulg. ποῖα φ. Steph. marg.
 „For. ποῖαν φῆς.“ Quod dedi. Nam incommodum
 est, etiamsi interpungatur ποῖα, φ. L. 21. Steph.
 marg. „ἦρα. [Bas. 2.] σύγκρασιν.“ Voc. σύγκρ-
 ασις non ferri posse monet Schl., et cum Butt. li-
 git συγκεράσασαν. L. 22. Steph. marg. „ἦρ-
 [Bas. 2.] πῶς οὖν δὴ τοῦτ' ἄ. λ.“ quod proba-
 27. Steph. marg. „Platonem scripsisse puto: ἵ
 μνησκειοθαί τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς
 ὅς τ' ἐφέηκε πολυφρ. π. χ. Ὅς τε πολὺ etc.
 autem haec, ὅς τ' ἐφέηκε, est ap. Hom. καὶ
 versus initium. Iliad. 6.“ Cornar. legi iussit: ἵ
 ὑπομ. τὸ, καὶ χόλας ὅς τ' ἐφ. πολ. π.

Ὅς τε
 ἦρ.
 κίπρ.
 ut sa
 uons
 quo
 ante
 M.

198
 6.

"Ὅς τε π. — λειβ. et sane verba τοῖς θυμοῖς καὶ τ. ὄργ. e gloss. euata atque etiam art. τὸ ante πολύφορ. euiciendum cum Fi. iudico, unde uncinis inclusi. Bipp. ea censent interpretationis causa a scriptore, ut saepe sit, interposita. At grammatica iis ratio non constat. Non opus autem est, ut καὶ χόλος addatur, quod facile e notissimo versu (Hom. II. 18. 108.) subintelligitur, ut v. postremus loci (110) non additus est. Meliorum codd. opem expectari iubet Schl.

P. 199. l. 2. καὶ τὰς etc. pendent ab anteced. ὑπομνήσκουσαι — ἐν αὐτῇ λύπαις abesse malim. L. 6. Vulg. post μέμνησαι interr. nota. L. 19. Edd. vett. ἄνοια, et in marg. Bas. 1. ἄνοια ἢ ἄγνοια, quod postremum reponi iussit Corn. et dedit Steph. improbante Fisch., quum ἄνοια comprehendat ἄγνοϊαν et ἀβελτ. ἕξις addatur. At hanc ipsam ob causam ἄγνοϊαν praefendum est. L. 21. ἰδὲ ex Att. ratione scribi iussit Fi. L. 25. Verba λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γρ. et fortassis etiam δηλονότι spuria existimo. Debuerat certe esse τῇ λεγομένῳ — Schl. coniecit: — γινώσκουσαι οὐ τὸν λεγόμενον ὑπ. —

P. 200. l. 4. Vulg. λέγω deest. Steph. marg. γραβ [Bas. 2.]· λέγω, καὶ δέομαι γε πρ. Ita et Stob. Recepi. L. 8. Steph. marg. „For. πλουσιωτέρους. At sing. pertinet ad ἕκαστον.“ L. 12. Vulg. αἰτῆς. Steph. coni. αὐτοῖς, quod e Stob., probante Schl. Jedi. Ante ἐν τ. ψυχ. I. 14. idem deesse putabat τό. τούτων suspectum ei fuit, et ἀρετῇ legi voluit, ut est ap. Stob. sed Schl. totum locum constituit ita: πολὺ δὲ πλ. γ. οἴμ. περὶ τὸ τρ. εἶδος τούτων (aut, τὸ τῶν) ἐν τ. ψ. διημαρτήκασιν, ἀρετὴν δοξ. β. ἐ. etc. L. 16. Edd. vett. ἄρ' — Cornar. ἄρα καὶ σοφίας — Melius Steph. τῶν δ' ἀρετῶν πέρι (ut Fic., quantum ad virtutes attinet) ἄρ' οὐ σοφίας τ. π. ἀντ. Nam ἀντέχεσθαι non cum περὶ construitur, unde hanc praep. uncinis inclusi. L. 19. πᾶσιν pro

ορισμα υειει.

P. 201. l. 5. Pro *ισχυρούς* Schütz. et
iussit *αισχυρούς*, sequuto enim Schl., et
l. 7. pro *αισχυρά* substitui *ισχυρά* ma
verius. L. 6. Steph. marg. „In praec.
ἄνοια itidemque aliquando post *ἄνοια*
γνοια. Supra autem [p. 199. 19.] in i
κακὸν μὲν ἄντα [imo, auctore Fisch. l
1. *ἄνια*. Bas. 2. *ἄνοια*] ubi *ἄγνοια* prim
mutatum, deinde in *ἄντα* fuit deprava
et Fic. ubique lectionem, quae hic est
L. 7. Suadente Heusd. *αὐτῇ τε* pro *αι*
Verba *βλαβερὰ* — *εἰσὶν* parentheses n
St. L. 20. Bas. 2. *Σω. τὴν οὖν τῶν φ. δ*
Fic. expressit. L. 23. Vulg. *ὅποσα μὴ ἔθ*
„Legit et Fic. *ὅποσα ἢ ἔθ*.“ prob. Fi
quod Schl. reponendum vidit.

P. 202. l. 14. Steph. marg. „*γρῶ* [B
„At *πάντη* (h. e. *πάντως*) accommodatius
λογεικοῖ monet Fi. L. 21. Steph. marg.
θάνομεν vel *μανθάνωμεν*. Praecede

λου; περί legendum videri posset.“ Fisch. monet nihil esse mutandum, esse genitivum partitivum, qui pendeat a subint. ἐκείνο. L. 9. Vulg. αἰεί. L. 10. κινήσεων pro vulg. κινήσεων e conii. Heusd. probata et Schl. dedi. L. 11. Transponi ita maluit Schl.: καὶ χρώματα δῆπου τούτου τὸν τύπον καλὰ καὶ ἔχοντα ἡδονάς. L. 19. Steph. marg. γράει [Bas. 2.] ἦττον μὲν τούτων θεῖον. L. 22. ἐκείναις (quod ad μισθ. ἡδονάς referatur) maluit Schl. L. 23. Schütz. λέγομεν ἡδ., Hdf. prob. Schl. λέγομεν τῶν ἡδ., malunt.

P. 205. l. 1. Vg: πληρωθεισῶν nullo modo ferri potuit. Nescio enim quid hic sibi cum suis Genitt. absolutis voluerit Hsm. Proxime accedebat Schütz. et Schl. πληρωθεισῶν, quod recepi, deleto commate post πληρ. Fachs. aut πληρωθεις, ὧν ἐὰν ὕστ. (ita ὧν ἐὰν incommodum est), aut quod iam Heusd. suaserat πληρωθεις τις, ἐὰν — L. 4. Pro μαθηματος dedi παθ., e Fic. versione probata Fi. et Schl. L. 6. καὶ post αὐτὰ suspectum est Schl. L. 17. s. Ficinum legisse putat Schütz.: καὶ τὰς τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ ἡρέμι, καὶ τὸ μέγα καὶ μικρὸν καὶ τὸ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις δεχομένας τοιαύτας τοῦ ἀπειρου — Schl. maluit: καὶ τὰς τὸ μικρὸν καὶ ἡρέμι δεχομένας καὶ τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ πολλάκις etc. Hdf. et Buttm. καὶ τὰς τὸ μικρὸν καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ τὸ ἡρέμα δεχομένας καὶ πολλάκις etc. Nituntur haec omnia versione Fic., qui sane locum auctiorem habuisse videtur. L. 18. Steph. marg. „Artic. τῆς nullum hic locum habere videtur.“ Vincinis inclusi. L. 23. Vulg. διαθετέον. Recepi Heusd. emendationem unice veram. L. 26. Hdf. probabiliter coniecit: καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανὸν (ita ut ἱκανὸν ad πρὸς ἀληθ. εἶναι referatur) Schütz. eodem consilio καὶ τὸ ante ἱκανὸν deleri iubet (utrum igitur dicamus ad

ab ἄκρατος h. e. ἀμιγής. L. 16. Vυ
κὸν et λευκοῦ commata. At μμιγμ.
Genitivi absoluti, sed a λευκότερον
Steph. versionem reprehendens docuit
Ante μεγάλης excidisse μμιγμένης
putant. scil. structura est: ἡδονή σμ
καθ. λύπης (hinc post πολλῆς distinx
γ. ἄν μεγάλης καὶ πολλῆς, nempe
Schl. etiam hanc periodum totam inter
pit. L. 27. Etiam hic vulg. αἰεί.

P. 207. l. 7. Vulg. λέγε τι σ. Steph.
λέγ' ἔτι." Ita dedi, sensu iubente;
debebat: σαφ. τι. L. 9. post αὐτῶν s
posuit Sch. Obest που. L. 12. Pro ἐτ
voluit σωτήρι, ut alludatur ad proverb
Plat. lectum: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι,
mutandum esse docet Schl. Iocatur e
ut seq. verbum ἐρεσχελεῖν h. e. διαπε
L. 25. Steph. marg. „Haec quoque a S
tur apud Fic. (qui εἴν πυνθάνη a p
seimpoit et tertit: au possitid?) Idem

post legitur.“ καταγελᾷ. Fut. Atticum, tuetur Fisch.

P. 209. l. 12. Male Steph. putavit, scribere Platonem debuisse: πολλήν τινα ἄλογον ξ. γ.

P. 210. l. 8. s. Iungenda esse τὸ μὲν αὐτῶν recte monuit Schl., sed idem male ἐν in ἔστι mutandum duxit. Cohaerent enim ἐν ἐν ταῖς χειρῶν. L. 12. Steph. marg. „F. ἐκίστην“ probante Fi. Vulgatum retinuit Schl., dum vertit: also haben wir wohl diejenigen, welche ihnen zur Regel dienen, erst von den einzelnen abzusondern, L. 21. Aut ἀπειρογασμίταις (scil. δυνάμει) aut ἀπειρογασμίνας, quod Fic. habuisse videtur, legi mavult Schl. L. 25. Quum αὐλητικὴ hic sensu careat, Heusd. aut legi iussit ξυμπ. αὐτῆς αὐ λυρικὴ aut ξ. α. αὐ πληκτικὴ quod posterius (die Kunst die Instrumente zu schlagen) etiam praetulit Schl.

P. 211. l. 4. Pro τὰ ante πολλ. Schütz. maluit scribi ταῦτα (scil. instrumenta). L. 8. Fic. legisse videtur ξυλουργικῆς κανόνι οἰμαι— L. 9. Ol. προαγωγῶ. E Schol. et Grammat. vett. iam Fi. προαγωγῶ reposuit. Hü. non recte vertit Hebebaum Schl. universe expressit (Werkzeug). διαβήτην h. l. esse non circinum, sed libellae eam partem, quae gnomon vocatur, ostendit Fi. σταθμὴ est perpendiculum, κανὼν regula, τόρνος vernac. Rundhobel. L. 23. Steph. marg. „For. τὴν μὲν ἄλλην. Talis autem videtur esse omissio cum alibi, tum supra p. 56. (cap. 21.) ut in marg. ann.“ Nilul mutandum v. Fi. Fic. legisse videtur ἄλλην καὶ ἄλλην.

P. 212. l. 5. Signum interr. post τί δὲ posui. L. 6. Vulg. μετρικὴ quod emendandum esse monuit Schl. L. 7. Steph. marg. „Hi certe Genitivi poscere videntur verbum διαφέρει, quod fortasse reliquit subaudiendum ex praeced. nomine διαφορὰν.“ L. 16. Steph. marg. „For. ζήτησιν ἀντίστοροφον, ut vi-

delicet ἀντιστρ. τ. ἡδον. vocet ἀντιστροφον τῆ ἀπὸ τῶν ἡδονῶν ζητήσαι. Heusd. maluit aut ζητῆσαι, aut πῶς προβεβλημένοι (ita enim vulg.) σκοπίω- legi. Equidem recepi Schl. coniecturam προβεβ- κίμαι [huc progressivum esse] pro vulg. προβεβληκ. Mox perperam Schl. legit: σκοπῶν ἄρα [ita edd. ante St.] ἔστι, τίς ἔτ. — L. 21. Vulg. ἀνευρίσκω. Postulari imperfectum vidit Schü. idemque expressit Schl. Subint. ὁ λόγος.

P. 213. l. 3. σαφήνεια clara et certa intelligentia dicitur, et εἰς ante σ. est quod attinet ad. L. 5. Male ante καὶ εἰρ. in Ald. et St. est Σω. et. l. 9. ante ἔστω ib. Πρ. Emendavit Fi. L. 11. Steph. marg. Legitur et ἀποκρινοῦμεθα. Edd. ante St. ἀπο- κρινόμεθα. Tum Steph. marg. „γχαὶ [Bas. 2. et Schol.] ἀκοή.“ Quod praefert Schl. L. 12. Post ἀρεθρητικαὶ inserendum καὶ δύο μετρητικαὶ censet Heusd., adversante Hü. L. 25. Steph. marg. „Quid- dam vet. τοῦτο non πάντως, ante ἔγωγε. Nimi- rum in Bas. 2. est περ. τοῦτο.

P. 214. l. 7. Ante βουληθεὶς interpunxi, quia haec βουλ. εἰπ. interiecta sunt. L. 12. Steph. marg. „Aut deesse aut subaudiendus relinqui videtur λαῶν. εἶπαι cum his Nominativis. In praec. edit. [Abl. Bass.] μελίστη καὶ ἀρσίτη in Dativo.“ L. 14. 1. Vg. κἴν εἰ σμ. καὶ μὴ σμ. ὁ. Recepi Corn. coniecturam (etiam a Fic. expressam.) Nam μὴ sensui adversatur et id est in κἴν. Tum Ald. et Bas. 1. ὀνίσκου, quod Steph. correxit. Bas. 2. ὀνήσασα.

P. 225. l. 5. Commatibus οἶμαι, tamquam inter- sectum, erat a reliquis separatum. L. 6. Schl. con- iecit: περὶ τὰ ἐπιπύθω. L. 8. Vulg. εἶτε καὶ — Mutavi sensu et Schl. inventibus. Antea Heusd. ξυ- τεταμένως omni studio et intentione legi- missit. L. 29. Vulg. Οὐκοῦν. L. 25. Hüls. τὸν διμμεστ. legit. At seq. τὸ πῶς postulat τῆδε.

P. 216. l. 1. Steph. marg. „Aut δέύτερον scribe aut aliquid cum δέυτερος deesse dicendum est. Et nisi ὅτι iungatur cum μάλιστα (in qua signif. cohaerere etiam potest cum μάλιστα) scribendum ὅ, τι.“ Ita et Fi. legi iussit: δέύτερον — ὅ, τι. Recte Schl. monuit, δέυτερος breviter pro δείτερος πλοῦς proverb. dici et ad ἐκείνων suppl. περὶ ita: ἢ δέυτερος, περὶ ὅ τι μαλ. ἐκ. ἐ. ξ. Itaque post δέυτ. comma posui et ὅ τι scripsi. L. 15. Vulg. δὴ δημ. Steph. marg. „For. δεῖ δημ.“ Ita iam Corn. coniecerat, et, probante Fi., dedi. L. 21. De proverb. locutione, ad quam alluditur, v. Suid. Δὶς ἐπτά, et Fi.

P. 217. l. 1. Vulg. sine commodo sensu: τοῦτο ὄρθ. τεθὲν ἔχειν. Recepi Heind. coniecturam, probatam Schl. τούτω refertur ad δύο ὀνόματα. L. 2. Vulg. τότε τὸ ἀγ. Sed τότε non habet, quo refertur. Scripsi igitur: τό τε ἀγ. Heind. totum locum ita scribit: Σωκρ. δ. πρ. μὲν ἐν οὐ φ. (at τοῦτο εἶναι est, hoc verum esse, scil. esse unum idemque bonum et iucundum) — καὶ τό τε ἀγαθόν — L. 10. Etiam hic, ut p. 215, 13. vulg. αἰεί. L. 11. Edd. vett. διατέλους. L. 20. Fic. legisse videtur παρανήθη μὲν τις τότε — at vulgatum tuetur Heusd. L. 23. Steph. marg. „Pro οἱ (id est, sibi) in ed. Ald. scriptum οἷ perperam. In Germ. [Bass. 1. 2.] autem mutatum fuit in ἦ. Paulo post Fic. legisse videtur εἰ μήτε δοξ.“ Fic. h. l. legisse monet Fisch. (qui et de οἱ consulendus est) ἦ οἱ ἢ ἄλλω. Scribendum οἱ s. οἷ iam vidit Corn. L. 25. Vulg. ἦ μήτε ἀλ. δοξ. quod praeceuntibus Fic. et Corn. mutavi (εἰ est siquidem).

P. 218. l. 17. Edd. vett. καταρχάς. L. 25. s. Vulg. καὶ μὴν, καθ. ἦ. οἱ τ. παρεστῶσι κρῆναι, μέλιτος — Emendavi cum Fisch. ex Athen. X. p. 23. παρεστῶσι est adstant, adsunt, et antecedd.

ita capienda: ἡμῶν καθ. οὖν τ. tum ad μελιτος — ἰδοτος intell. κρήνη.

P. 219. l. 2. πρότερον in πρότερον mutari voluit Corn. recte improbante Fisch. L. 5. τοῦ καλῶς scil. ξυμμιγνύμαι. L. 7. Vulg. ἀληθῶς. Mutavi cum Schl. Inngenda μᾶλλον ἀληθῆς. L. ult. Verba κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις spuria censet Schü. At τοῖς ἄλλοις tuetur voc. κανόσι, etsi de his antea non erat dictum.

P. 220. l. 5. Pro κοινῇ Schü. legi iubet ἐπιτοῦ, scil. τέχνη de qua ante dictum. L. 19. In voc. μισογαλ. respicitur ad Hom. II, IV, 452. ubi τ. In-tp. et Fi. h. l. Propr. de valle, in quam confluant torrentes, de colluvie ipsa, dicitur.

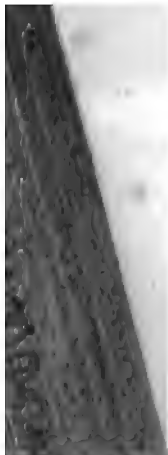
P. 221. l. 16. Bass. edd. δεξασθε. Voluptates et sapientiam tamquam personae inducit Socrates et cum iis colloquitur. L. 24. Vulg. αὐτὴν ἡμῶν — Recepi Schl. emendationem (jede von uns selbst) et comina post ἡμῶν delevi. Cuiuscumque αὐτὴν ἐκίστην, et τετ. ἐς δύν. cum γίγν. inngendum. Heusd. scribi maluit: καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν (cognoscere et alia omnia et se ipsam quod eius fieri potest, unamquamque nostrum). Seqq. ita constituit Heusd.: ἐκίστην· καὶ καλῶς γε εἶρ. τ. φήσομεν. Πρω. Ὁρθῶς. Σω. Πάλιν — L. ult. Edd. ante Steph. προσδεῖσθαι, quod ille praceunte Corn. correxit.

P. 222. l. 1. καὶ ante αὐτὴν iubentibus Corn., Steph. in marg. et Fi. addidi. L. 2. Vulg. φαῖμεν. Prae-euntibus Heind. et Schl., sensu iubente, correxi. Heusd. plura mutavit, nam primum post ξυγκο. legi iussit: εἰ φαῖμεν αὐτὴν, τὸν νοῦν τε κ. τ. φρ. ἄν., ποίων, φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; deinde maluit: φήσομεν αὐτὴν, τὸν νοῦν τ. κ. τ. φρ. ἄν., ποίων φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; certe verba ποίων ἡδονῶν a Mente et Sapientia dici, quae in seqq. etiam

snam a voluptatibus aversionem produunt. L. 3. *ἔσται* legi iussit Steph. L. 12. Vulg. *ἄλλας τε ἤδ.* Iam Fic. legit δὲ, probb. Fi. Heusd. Schl. L. 14. Vulg. *πρὸς ταύτας.* Steph. marg. „For. *ταύταις,* [quod, etiam Fi. probatum, recepi.] At haec verba (l. 17.) *ταύτας μινύοντας* abundare videntur: retineri tamen possit *ταύτας,* aliam vocem ei subiungendo pro *μινύοντας* (siquidem *μειμιγμένους* scribi posse videtur) deinde legendo *τάς δ' αἰεὶ* etc. „[quae quidem e Fic. et Corn. verss. latt. petita esse ostendit Fi.] Vulg. post *σωφρονεῖν* comma, post *ἀρετῆς* colon. Mutavi interpunctionem Heusd. iam praecunte. Sensus: et quotquot universae virtutis, veluti deae, comites ipsam sequuntur. L. 16. s. Vulg. *πάντη ταύτας μινύοντας δ' αἰεὶ μ.* — Fisch. scribendum censuit: *πάντη. ταύτας δὲ μινύοντας τὰς αἰεὶ μ.* Recepi faciliorem emendationem Heusd. probatam etiam Schl. L. 23. Steph. marg. „Suspicio Platonem scripsisse *νοννεχόντως,* aptissime utentem hoc adverbio ex nomine *νοῦς* composito, quum *περὶ τοῦ νοῦ* loquatur. Sed *ἑαυτὸν* abundare videtur. Conatus est tamen et Fic. ex altera lectione aliquem sensum eruere, quasi *ἐχόντως* dici posset.“ *ἐχόντως ἑαυτὸν* (quod Fic. vertit: et tanquam sui comitem) tuentur Fi. et Heusd. Posterior *μνήμης* inepte cum *δόξης ὀρθῆς* iungi ratus, pro illo substituit *ἐπιστήμης.* Nescio tamen an vulgata defendi possit.

P. 223. l. 1. s. Mar. St. *χαῖ* [Bas. 2.] *οὐδ' ἂν ἔν γενόμ.* L. 15. Vulg. *προσφύες τε καὶ οἰκ.* Recepi emendationem Heusd., probatam etiam Schl., ut p. 67. A. L. 17. Edd. ante Steph. *τοῦτο γὰρ ἔστιν ε. τ. κ. ἢ. ἔστι ξ.* Steph. prius *ἔστιν* delevit. Pro altero legi maluit Corn. *ἔσται.*

P. 225. l. 7. Corn. legi iussit *ὡσαύτως* adsentiente Steph. Sed vulg. eodem sensu acceptum,

ἄρ' οὖν
sensu recipi iussit.
videtur Fic. legisse.
P. 226. l. 2. Vulg. εἰρησθα loco
habet. Heind. probante Schl. εἰρησθα
εἰρησθα; malui, quod propius
quod et Schl. in mentem venit.
gisse Fic. putat Fisch. L. 17.
Fr. 15. p. 473. ed. Herm. Plut.
θυμόν. L. 26. Edd. vet. Τοτρίτε
P. 227. l. 3. Ald. et Bas. 1.
Bas. 1. γε ὁ ποῦς. Bas. 2. γε
τι τούτων — nam et mox indefin
του — L. 9. s. Vulgatis sensu
Corn. coniecit legendum: καὶ
των ἰκανώτατον κατιδῶν τῶν
τερον ἰκανὸν ἐφάνη. Vidit S
κατιδῶν ἐφάνη. Ipse corrigi
νώτατον τῶν τῶν (scil. εἶπο
nulla mutatione est opus. I
colon. Steph. marg. „Post δ
videtur.“ Ita feci. Schl.
πρώτον δέ γε c

P. 230. l. 13. Vulg. τοσοῦτον. Scripsi τοσοῦτον, legitima structura v. δέω. Monnit Bu. L. 20. ἢ pro vulg. ἢ scr. L. 21. Vind. γινώσκει, quod pro vulg. γινώσκη iam reponendum vidit Hdf. L. 23. Post τῶν. τούτων posui interr. notam cum Bu. Perperam a Ged. locum sollicitatum esse, monnit Heind. ad Charm. 33. p. 94. L. 27. malim ἄλω τω.

P. 231. l. 5. μὴ ante βούλει deest Vind. L. 18. Vind. αὐτῆς τὴν οἰκίαν (F. αὐτῆς.) L. 23. Steph. εἶσι.

P. 232. l. 1. Gedik. coniecit παρὰ σοῦ κινουμένων s. κεινημένων (a te excitatae) e Plut. de amic. mult. T. II. p. 93. B.) sed recte adversatus est Heusd. p. 110. s. add. Wyttenb. ad Plut. T. VI. p. 640. — Bipp. maluerunt κείμενον ut referatur ad σιμῆνος, a Schleierm. recte repudiatum. L. 19. Ed. Steph. ἢ οὐ μ.

P. 233. l. 1. καὶ ante ἀνδρός delendum esse recte vidit Buttm. p. 67. τε proprie post ἀνδρός poni debuerat. L. 5. Steph. edidit. εἶναι, ἢ ἰσχύς, — et in marg. haec: „In praec. edit. ἢ ἰσχύς, sed rectius ἢ ἰσχύς, ut hic, i. e. quatenus robur. Fic. quoque ita videtur legisse, qui vertit: quae robur. Malim etiam, οὐδὲν διαφέρειν.“ Tacite Biest. pristinam lect. restituit, sed recte nam non dici idoneo sensu potuit πρὸς τὸ εἶναι, ἢ ἰσχ. add. seqq. l. 7. L. 6. Etiam h. l. Steph. ἢ δοκεῖ —

P. 234. l. 6. Quis Dat. οἶω τε non habeat, quo referatur, Wolf. legi maluit οἶω τε, Buttm. οἶω τε aut potius οἶου τε ut ad solum servum referatur. Ged. quem ἄρχειν τοῦ δεσπότου offendit, scribi ἀντὶ δεσπότου iussit. L. 10. Steph. marg. „Interpungi potest ante μὴ, sive iungatur cum προσθήσομεν sive cum οἶόν τ' εἶναι. Sive hoc sensu: non (vel nonne) addemus illuc (i. e. ad illud, quod dixisti)“

P. 235. l. 3. *προβιβάσαι*.
 In Steph. post *σχημά* et *inter*
προσαν. σε Vind. *προσαν*
ἢ. ἄν in ed. Biest. punctū
 Steph. marg.: „Cum *μη* ve
 relinquitur aliquod verbum
 quod repetatur et ante illa
 Alioquin pendet oratio. Sic
 auditur verbum post *μη*,
σὺ, ὃ Σώκρατες.“ L. 25.
 interrog. voluit Ged. Cum
 posui, loco commatis, quo
 interr. notam, loco coli.
δὲν inseri *ὃ (καθ' ὃ)* voluit
 vim habere docet Bu.

P. 236. l. 16. Vind. *βα*
 21. Male *δὴ* in Biest. exci
μα deleri iussit Schleiern
 Ged. coniecit *σώματι*, refut
 que rectius Corn. *χρῶμα* pr
 ἵ. 24. *εἶν* Socrati nou

ut *τι* sit **interr.** et iungatur cum praeced. Ibidem interpung. post *οἰοι*, sed *τι τοιόνδε* pro *τοιόνδε τι* (quod magis usitatum est) videtur dictum. Sic autem statim post, *καλεῖς τι* enclit. For. et *λέγων* magis conveniret, continuando interrogationem.“ L. 16. Pro τὸ τοιοῦτον legi *ταυτόν τι* iussit Ged. recte adversante Bu. *πεικίλον* de subdolo, eo, quod fallit, deludit, dicitur. L. 25. Pro *πράγματα* Ged. coniecit *παραιντικά*, adversantibus recte Bipp. et Bu. qui *πράγματα* de molestia accipit.

P. 238. l. 1. Steph. marg. „Al. *κατακεκαλυμμένως*, sed alteram illam lect. sequitur Fic.“ L. 18. E carmine Pind. in laudes Hieronis. v. Fragm. Pind. Heyn. p. 13. Empedoclea de colore et visu explicuit Sturz. in Empedocle II. 349. s. 416. ss. L. 22. Steph. marg. „Al. *ὅ, τι*. Sed *ὅτι* magis convenire videtur.“ L. 27. Posui post *πέθω* minorem interpunctionem, iubente etiam Bu. Ita ad *ἀλλ' οὐκ ἔστιν* e seqq. trahetur *βελτίων*. L. ult. *δόξιν* olim coni. Ged.

P. 239. l. 2. In *μνηθείης* alluditur eo, quod Meno Thessalus pridie Socrati dixerat, sibi abeundum esse ex Attica ante mysteriorum celebrationem. L. 11. Atticam formam *ὑγιᾶ* reposuit Biest. v. Moer. p. 365. L. 14. Lyricum poëtam quemdam laudari putat Schl. Steph. marg. „Nisi cum *δύνασθαι* subaudiatur praecedens verbum *χαίρειν* (ut intelligatur *δύνασθαι χαίρειν καλοῖσι* is cui ea suppetunt,) videri poterit esse pro eo, quod dicitur statim *δυνατὸν εἶναι πορῆσθαι*. Sed et sequendo priorem illam subaudit., dici fortasse possit, *δύνασθαι χαίρειν* esse, τὸ *δύνασθαι πορῆσθαι οἷς χαίρει*. Durinscule tamen dictum hoc fuerit.“ Recte monet Schl. *δύνασθαι* ab ipso auctore explicari per *δυνατὸν εἶναι πορῆσθαι*. L. 20. Steph. marg. „Menonis responsio affirmativa interiecitur

inter ἀγαθῶν et οὐ πάντες ap. Fic.⁴ L. ult. αὐτῶν
vulg. αὐτῶ cum B. dedi.

P. 240. l. 1. Ad ἡγοῦμαι. ex antecedd. suppl.
ἐπιθυμῶ κακῶν. L. 11. Reineri hic scriptum
λανόντι potuit, neque in δῆλον ὅτι mutari d
v. Butt. Ind. ad h. dial. L. 23. Vind. εἰπ
βούληται. L. 24. Vind. ἀθλιος εἶν. ἢ ἐπι
κακῶν. Posterius ferri possit, nisi antea semj
κακὰ dicta fuerint.

P. 241. l. 1. Adieci, Schl. iubente, artu
vulgo omissum, qui abesse recte nequit: nar
sunt hi Genitivi consequentiae. L. 17. Vi
Menonis maiores tum quam Thessali Xerxem i
contra Graecos suscepto adiuverant, regis Per
hospites facti esse, quod irridendi eius causa h
moratur. L. 18. Steph. marg. „Si vocula
vocat, (ut certe durus videtur hic fore illius pl
mus) sensus erit: utrum addis aliquid huic e
randi rationi? (videlicet) inste etc. Perpera
tem in praeced. edit. τοῦτο pro τοῦτω (si
Fic. legit) post τε scriptum est. Sic et paul
legitur τοῦτω τῷ πόρῳ. Alioqui suspicarer ser
Plat. τε τοιοῦτο.“ Recte iam Bu. vidit, i
x. ὅσ. explicationis causa adiectum esse.
αὐτῶ legi maluit Schaeid. L. ult. Steph. ed.

P. 242. l. 9. Bist. tacite edidit πρὸς ἐμέ.
loco puncti cum B. interr. notam. L. 17.
πράττοις. Cum B. mutavi. L. 27. Vulg.
ἀφενή. ἢ μ. μ. Steph. marg. „Pro ἢ Fic. eti
git εἰ absque interrogatione.“ Recepti εἰ, pr
etiam Bu., interr. notam servavi. L. 19. Ve
οὐν — λέγω Heusd. Spec. p. 87. non Menon
Socrati tribuit, qui ita sibi et quaestionem p
nere et respondere etiam alibi solet. Schl.
monuit, fieri hoc tantum, ubi applicatio prop
nis cuiusdam sit facienda, quae nihil ad rem

videatur. Coniicit igitur legendum: *τι οὖν δὴ, εἰ ταῦτα λέγω;*

P. 243. l. 14. Perperam post *ἔρωτις*. punctum, post *λέγεις* interr. nota posita, et deinde ἡ scriptum in St. Non scribendum esse *οὔσης ἀρετῆς* docuit Bu. L. 25. Intell. Raia torpedo, qui piscis in mari mediterr. frequens est.

P. 244. l. 1. Vind. *ἀποκρίνομαι*. Vulg. post *σοι* punctum. L. 7. Ged. *ποιοῖς* Schneid. *ἐπολεῖς* maluit. Neutro opus. L. 26. Biest. ed. *ὅτι τοῦτο* — L. ult. pro *κατὰ γεις* Bu. in Add. *παρά γεις* maluit legi.

P. 245. l. 2. Vulg. *γε ὃ οἶδα*. Recepti *ὃ γε* e Stob. L. 4. Exciderat in St. et Bip. Menonis nomen. Tum pro vulg. *Οὔκουν* scripsi cum B. *Οὐκ οὖν* et post *ὃ Σώκρ.* posui interr. notam. L. 19. ss. Petita haec ex Threnis Pind. quomodo metricae sint constituta, vid. in ed. Heyn. Tom. III. P. I. p. 36. s. *οἶσι* pro *παρ' ὧν*. Cum Herm. l. 20. dedi *ἐς* pro vulg. *εἰς*, quia *ἐς* l. 23. sequitur. Schneid. e Stob. *δέξεται* recepit. L. 21. Herm. *ἔτει*. Mox Vind. cod. *ἂν διδοῖ ψ*. L. 22. Steph. marg. „In superior. edit. leg. *ἐκτᾶν* coniuncte, adnexum praecedentibus. Fic. autem ita vertit, quasi legerit: *ἐς τ' ἂν* et *αὐξωνται*. Est autem *ἀντιδοῖ* pro *ἀνατιδοῖ*.“ *αὐξονται* scribi voluit Schneid. Negat Schleierm. hoc fragmentum certo tribui posse Pindaro, neque ea, quae insunt, omnia esse pythagorea censet; caeterum haec et in praeced. locum quemdam cum Phaedro Nostri convenire.

P. 246. l. 1. Malim *οἶαν τε* — sed et vulg. defendi potest. L. 7. Vulg. *Οὔκουν*. L. 10. *ὄδα* nempe *ὁ ἔμος*. Mox in *ὅ πιστεύω* duplex verbi constructio est coniuncta. L. 13. Stob. *ἀλλὰ πῶς λ*. non improbante Ged. *ἀπλῶς* est simpliciter, sine exceptione. L. 24. Vind. *προσκάλεσαι*. Et Activo et Medio hic

ADNOTATIONES

est; hoc tamen exquisitius. L. 21. Xenon advocasse servum, δειρο φησ. marg. „Ante οἰκογενῆς videtur Filium legendum censuisse part. zul.“

P. 247. l. 3. Socrates, dum cum Melite loquebatur, figuras in arena delineavit. Tell. lineae ab uno latere ad oppositum quadratum ductae, unde maius et minus existunt. L. 11. Vulg. εἰ ἐν ταύτῃ. F. coniecturam, prob. Schl. L. 12. Post didi ἢ quod vulg. οἰο., e Vind. in quod ἢ ἅπασι ἂν, ἢ δ. π. L. 19. Steph. maius οὐτόδε scribatur, talis omnino erit scribis et in τοιόδε.“ L. 25. Schl. maluit τοῦ recte adversante Bu.

P. 248. l. 4. ed. Biest. ἡῆς. L. 10. F. coniecit. Vulg. recte tuitus est Bu. L. 26. Vulg. τέταρτον. Cum F. Schl. et Bu. dedi τετράπων, quo opus Bu. ἡμίσεος pro vulg. ἡμίσεως dedi. L. 27. Corn. ita mutavit, non recte, Corn. ita scribens τάπων εἰ τοῦδε μὲν διπλ. εἰσι τοῦτο οὐκ ἀπὸ μὲν μετ. ε. ἢ τ. γρ., ἀπ' ἐλασσησδ; ἢ —

P. 249. l. 6. s. Etiam hic Corn. legi ξάποδος χ. γρ. μ. μ. ε. τ. τῆς τρίποδ L. 14. Vulg. post primum τριῶν et post nata. Mutavi interpunctionem, praecuravit Corn. Temere autem Corn. l. 15. legi 1. 16. τριῖς δὲ δις et εἰς pro ἐντέα scribit L. 22. In toto episodio non obstetriciae artes Socrates exhibere voluit (ministravit enim artes) sed ostendere, notiones, quas tam perspiciat, non nunc demum menti invocari. L. 25. Vind. ἢ τοῦ ὑκτώποδ

sse videtur τῷ ἀναμνησθῆναι, sed τοῦ pendet ad pro quo tamen malim οἷ, quo.

P. 250. L. 11. ἄν in Vind. deest. L. 17. Schl. divisim legi maluit: ὅ τι καὶ ἀνευρ. L. 20. Vind. τὰς τούτων δόξας. L. 26. Pro τόδε maluit Ged. τῆδε. Sed Bu. monuit τόδε poni pro adv. hic. Vulg. Ἄλλ' ὁτιοῦν. Correxī cum Bu. nam Corn. coniecerat ἄλλο τι οὖν ἢ γένοιτ' — sed solet interdum ἢ omitti.

P. 251. l. 4. τινὰ ferri non potest, sed incertum est, utrum cum Corn. scribatur τέμνουσα (quod tamen ob adiectum τέμνουσα non placet) au cum Wolf. γραμμῆ ἢ ἐκ. γ. ε. γ. τέλει. Sed potest etiam τινὰ e correctione additum videri et suppleri γεγραμμένη aut tale quid. Uncinis igitur inclusi. L. 11. τῆς λικαυῖτα nempe trigona. L. 13. Ne abruptus nimis sit sermo, putat Schl. aliquid excidisse post διπλάσια nempe: Σ. τόδε οὖν ποσαπλάσιον γίνεταί τούτου; Π. διπλάσιον. Σ. τοῦτο δὲ τὸ τετράπουν χωρίον ἦν. τόδε οὖν ποσάπουν γίνν. L. 14. Vind. ὀκτώπουν. L. 17. Hodie diagonalis linea appellatur. L. 27. Ne tautologia existat, ante περὶ τούτων inseri Ged. voluit ὡςπερ τούτῳ (servo). Nihil esse mutandum docuit Hdf.

P. 252. l. 3. πολλαχῆ legi iussit Wolf., quia hic non de modis, sed de locis dicitur. L. 15. Pro πάντα Ged. maluit ταῦτα scribi. L. 21. οὐκ, quod vulg. ate ἦδες additum est, quum sensui adversetur, iuncte Bu. delevi. L. 24. Vulg. ὅταν ἢ χρ. Correxī cum Corn. quem cum B. sequutus sum: ἢ ante καὶ inseri iussit Hdf. L. 26. Vulg. sine sensu: αἰ ἐρωταις ἐπεγεροθῆσαι. Corn. coniecit: αἰ ἐρωτήσε-ἐπεγ. probb. Ged. et Schl. Sed propius ad vulg. If.: αἰ ἐρωτήσεῖ ἐπ. quae, sciscitanda (ut Ficlit) excitatae. Id cum B. recepi. L. 27. ἄρ' οὖν nonne igitur, nec οὐ inserendum.

253. l. 7. Cum B. post Μένων punctam pro

commatt. vulg. posui. Tum Steph. marg. „In superiorib. edit. κατὰ μὲν γε ἄλλα, iungendo haec praecedentibus, sed rectius vet. καὶ τὰ etc. Post ἐμοὶ autem subaudio εὐ δοκῶ λέγειν ex praecedentibus (quia secunda pers. δοκεῖς hic non itidem conveniret.) Sicut enim dixerat Meno: Recte dicere mihi videris, Socr., ita Socr. respondet: Et ipse quidem mihi (recte dicere videor.) Paulo post autem pro εὐ οἰόμεθα legendum videtur, εἰ οἰόμεθα.“ [quo non opus]. L. 21. Vulg. τινὲ, quod cum B. cortexi.

P. 254. l. 2. Ged. in prima ed. coniecit: εἰ δὲ μὴ τί οὖν; sed in altera ed. reiecit. Hensd. maluit: εἰ μὴ τι οὖν ἄλλο, σμ. etc. At ἄλλο subint. L. 7. ss. Locus hic varie tentatus est. Ged. in prima ed. coniecit: χωρὶον τετράγωνον (pro τρίγ.), l. 12. παρατέμνοντα (pro παρατείν.), l. 13. περιλελειμμένος (pro παρατεταμ.) In sec. ed. παρατεταμένον retinuit. Schl. tantum παρὰ l. 11. in περὶ mutari et post παρατείν. addi τὸν κύκλον vult. Vertit probabiliter: si hoc trigonum tale est, ut, si quis circum lineam eius datam, quae basin efficit, circulum ducit (extendit), talis remaneat circulus, qualis est circumductus, tum, opinor, aliud quid eveniat et aliud, si hoc fieri nequit. De alijs conatibus locum emendandi et explicandi vidd. Schl. p. 517. ss. et Exc. 1. add. tertiae ed. Biest. p. 70. s. L. 21. Schl. plenius legi iubet: εἰ ὁποῖόν τι ἔστιν ἢ οὐκ ἔστι τῶν — L. ult. s. Vulg. δηλονότι.

P. 255. l. 8. Vulg. post ἀρετὴν interr. nota, post αὐτὸ εἶναι punctum. L. 16. post ὠφελίμον et post ὠφελ. ἔστι vulgo puncta. L. 26. Steph. marg. „In praeced. edit. βλάβη et ὅταν τι utrobique exelidit, sed scrib. est βλάβεις, ut ὠφελεῖ, et τί interrog. Perinde est enim, ac si ita loqueretur: τί ἔστιν ὅσοι ὅταν ἐκάστου τούτων ἡγήται, ταῦτα ὠφελεῖ ἡμῶς καὶ τί ἔστιν ὅπερ, ὅτι. ἰ. τ. ἡ. ταῦτα θύκτοι

Sic autem et alibi vocula *τί* utitur.“ Hinc post *βλάπτει* interr. notam posui.

P. 256. l. 1. Steph. marg. „Sic et Fic. vertit: Aliquid vocas? legens *τί*, non *τί*, ut in praec. edit.“ [Et Steph. videtur *τί* dare voluisse, sed legitur ap. eum et Bipp. *τί*.] L. 5. Vulg. post *ἐπιστήμης* punctum (aut ut B., comma) et *ἢ, οὐχι π.* legitur. Eimendavi Hdf. praeunte, qui tamen non recte interr. signum (peudeus ab *ἄττα δοκεῖ*) tolli iussit. Mox Fic. legisse videtur: *οἷον ἀνδρία εἰ μὴ ἔστι φρόνησις; ἢ* (aut *ἢ*) *ἀνδρία ἄλλοῖον ἢ θάδδρος τι*, recte improb. Ged.

P. 257. l. 20. Male Ged. *διαφθεῖροι* legi iussit. *διεφθειρεν* refertur ad *ἐφυλάττομεν*, ut *γίγνοιτο* ad *ἀφίκοιντο*. L. ult. Aor. *ὠμολογήσαμεν* tuetur Bu., quamquam *μὴ* in sensu cavendi, timendi, fore cum solo Perf. Ind. iungitur (ut *ὠμολογήκαμεν* legendum videri possit). Sed praesens etiam ita partem *μὴ* additur.

P. 258. l. 12. *εἰεν* pro *εἴεν* ἄν accipit Bu. L. 25. Schl. et Bückh. ad Plat. Min. p. 46. intelligunt Ismeniam Thebanum, qui fuit e numero illorum sex Graecorum, inter quos Tithraustes L. talenta argenti distribuit, ut bellum in Graecia Spartanis concitarent (Xen. Hell. 3, 5, 1.) Ol. 96, 1. vel 2., ita ut Plato etiam hic existimetur anachronismum commisisse et Socratem dicere iussisse, quae post eius mortem evenerint, Polycratis autem opes omnino de magnis dictae sint. Bu. autem hoc repudiat, quod *Πολυκράτους χρήματα* sexta pars 50. talentorum vix dici potuerit, et ad aliud nobis ignotum factum respici putat. Offendere potest *νῦν νεωστὶ* et alteram e gloss. existisse videtur.

P. 259. l. 1. s. Vind. *ἔπειτα τοῦτον ἔθρεψεν ὁ πατεῖρ δηλαδὴ* (quae verba e Schl. profecta) π. *ἐπαιδ.* l. 25. Pro *τὰ αὐτὰ ταῦτα* Vind. *τὸ τοιαῦτα*.

P. 260. l. 1. ζητοῦντα referendum ad πέμπτην τε αὐτόν, ita ut verba ἄλλ. δ. τ. πρ. παρέχειν in parenthesis accipiantur. L. 3. τοῦ ante μαθήμ. addidi. L. 5. Pro ἀμαθία legi Corn. iussit μαρία, quod ἀμαθία non plus sit quam ἀλογία. At recte Bu. monet ἀλογίαν esse hominis, qui rationem non adhibet, ἀμαθίαν eius, qui expertus est omnis liberalioris eruditionis, barbaricit stupidi. L. 8. male in St. post Μέρωνος intert. nota. L. 12. s. Verba καὶ πολίτας — ἐπίστανται suspecta sunt Schleiermachero, quod ita gravioribus postponatur. B. comma post ἐπίστ. sustulit, at verba αἱ ἀνδρ. αἱ. ad praeced. omnia refero. L. 14. Steph. marg. „For. διὰ ταύτην etc.“ At est accusativus absolutus: quod ad hanc virtutem attinet. L. 26. Steph. marg. „Vel οὗτοι λώβη ἐσσι pro οὗτοι εἰσὶ λώβη [hoc verum] vel hoc ipsum εἰσὶ reponendum est.“

P. 261. l. 7. Hdf. legit: Φειδ. τε ut referatur ad καὶ ἄλλους. Equidem cum vi quadam γε poni putat. L. 11. Vind. cod. ἐξασκούμενοι.

P. 262. l. 2. Ged. olim maluit ἐπιτρέποντες τοῖς προσήκοντας, sed recte postea vidit in appositione addi οἱ πρ. et ad ἐπιτρ. intelligi τοὺς νέους. L. 10. Verba καὶ εἴην γε sunt nostra: und mag ich es auch immer seyn: concessive, non optative. Hdf., prob. Bu. coniecit: καὶ αἰεὶ εἴην γε. L. 14. Edd. vet. ἐκων. Sed ante coniecit Wolf. οἷοι εἶσιν prob. Bu. At mox etiam dicitur τοὺτους τίνας εἶσιν. Debet igitur potius οἵτινες legi. L. 27. Non αὐτὸς legendum esse, sed αὐτῷ recte se habere, docet Bu.

P. 263. l. 1. ἄν ante ἐντύχη deest in ed. B. et in Add. p. 210. hoc assertur in exemplis, unde patet ἄν ita omitti. L. 7. Vind. ἂ αὐτοὶ οὐκ ἐξέμυθον. L. 8. Bu. legi πρότερον et comma non habuit. vult, ut iungantur τῶν πρότερον cessarium est. L. 9. Corn. πο. καλοὶ τε putavit, adsentientibus

στὸ πολὺς praemittitur adiectivis ut sit: et qui-
em. L. 12. Ged. legi iussit: οὐχ ἥτιον ἢ ἔτι εἶναι.
καὶ ἐστὶν est insuper, praeterea.

P. 264. l. 4. Ex Ged. Lecapeni Gramm. ap.
Matth. lect. Mosq. p. 60. dedit Bu. ἀκούεις. Verum
et ἀκούεις (de Praeter.) et ἀκήκουας ap. Att. usur-
patur et fortassis non e cod. illa lectio ap. Lecap.
fluxit. L. 6. Vulg. ἐπέμονε. Steph. marg. „Rep.
ἐπέμεινε, ut seq. imperf. ἠκόντιζεν, item ἐργάζε-
το.“ Cum B. e Bas. 2. et Vind. restitui ἐπέμενα.
v. Fisch. ad Aesch. Socr. L. 4. L. 9. ὅσα διδ. εἴ-
χετο est: quae a magistris pendebant, h. e. tradi
poterant. L. 17. Vind. τὸν αὐτοῦ υἱόν. L. 22.
Etiam hic τῶν πρότερον legit Bu. L. 23. Λυσιμά-
χου sc. πατέρα. Lysimachus hic et Melesias Thucy-
didis filius in Lachete Plat. fatentur ipsi, se parenti-
bus esse deteriores. L. 25. s. Vind. τὸν αὐτοῦ υἱόν
Λυσίμαχον. L. ult. Vind. καὶ σὺ γέγονας.

P. 265. l. 9. Ged. olim coniecit: ἔνα δὲ μὴ τοὺς
μὴ ὀλίγους (optimates, qualis Thucydides fuit) καὶ
τοὺς φιλοδήμους (qualis Pericles) ἄθ. ἄδυν. probb.
Bipp., improb. Schl. Explicavit vulg. bene in Ind.
Bu. φανλοτάτοι sunt ignobiles. L. 14. Vulg. Ἐνο-
δώρω. Quod dedi cum B. est in Vind. L. 17. Vind.
τοὺς αὐτοῦ. Vulg. οὐ μὲν et l. 19. οὐ δὲ — Ex
Aesch. Socr. I, 6. emendavit B. οἱ est i. q. εἰς ἃ s.
εἰς ὅ. οὐ tamen retinuit, hunc locum tractans, Hdf.
ad Gorg. 144. p. 225. L. 20. Vulg. ταῦτα δὲ — Ex
eodem loco Aesch. correctum est, iubente Ged. L.
22. πιστοὶ φίλοι coni. Ged., non assentiente Bu. Post
συμμίχῃ cum B. interr. notam posui loco puncti.
L. 25. Ap. Aesch. ἐξεῦρεν ἄν.

P. 266. l. 5. Vulg. ῥάδιον. Emendavi suadentibus
Bu. et Hdf. ad Phaed. 41. p. 66. L. 12. Vulg. ἡ-
μῖν quod sensus in ἡμῖν mutari iussit. L. 13. Vulg.
ἢ διδ. ἄρ. Recepi Wolf. emendationem. L. 21.

Vulg. *οἱ σοφ. σοὶ (tui) οὐτοι* — Correxī cum B. Vind. *οἱ σοφισταὶ σοῦ*.

P. 267. l. 4. Vulg. *ὅτι ταῦτα*. Steph. marg. *γρὰς* [Bas. 2. cum Fic.] *ὅτι ταυτὰ ταῦτα*, quod cum B. recepi. L. 6. Locus Theogn. est 33. ss. (T. I. Poet. Gr. min. Gaisf.) L. 7. Theogn. Gaisf. *καὶ μετὰ τοῖσιν π. κ. ε. καὶ μετὰ τ.* Ed. Brunk. et Bekk. posteriori loco *παρὰ τοῖσιν* habent. *τοῖσιν π.* (pro vulg. *τοῖσιν πῖνε*) cum B. recepi. L. 8. Vulg. *ἦα*. L. 9. Vulg. *ἄπ'*. Ed. Bekk. *κικοῖσιν*. L. 10. Vulg. *Συμμιγῆς*. Quod dedi, Bekk. e cod. Mut. Theogn. recepit. All. edd. *συμμιχθῆς*. Butt. *συμμιγῆς* comēcit. L. 14. V. 435. Gaisf. et Bekk. unde *τε* post *ποιητῶν*, quod vulg. deerrat, addidi. L. 16. Est v. 434. L. 18. V. 436 — 38 *Οὐ ποτ'* et *οὐ ποτε* dederunt Gaisf. et Bekk. — Steph. marg. „In praeced. edit. *ἔγένετο*, sed ap. Theog. *ἔγεντο*, ut poscit versus Metrum. Hic autem proxime sequitur illum: *εἰ δ' ἦν ποιητῶν καὶ ἑθνεῶν ἀνδρῶν νόημα*, sive *ποιητῶν τε*, ut apud illum legitur. Male autem in quibusdam Plat. edit. *ἑθνεῶν* pro *ἑθνεῶν*.“ L. 24. Steph. marg. „For. *περὶ ἄλλου* etc.“ *ἄλλου* etc. est partitivus genit. Mox *οὐχ ὅπως* non modo non, unde non recte Fic. vertit ac si *οὐχ ὅπως* legisset.

P. 268. l. 15. Vind. *ἐσκέμεθα*. L. 22. Vulg. *γε τῷ*. Steph. marg. „Malim *τῷ* enclitice pro *τιτ*. At Fic. vertit: Hoc uno modo.“ Recepi cum B. *τῷ* L. ult. Steph. marg. „For. *διαφεύγειν*.“ Ged. mavult *διαφεύγοι*. At Inf. *διαφεύγειν* pendere, mutata structura, ab *ἔλαθεν* monuit Bu. Quod ~~εἰ~~ postea durius esse animadvertisset et deesse *ἔν*, praetulit *διαφεύγοι ἔν*, aut servata anacoluthia *κἄν διαφεύγειν*. Verbi *εἰ μὴ τοῦτο δολήμεν* male parenthesescos notis olim inclusa.

P. 269. l. 8. φρονιμος scil. ὁ ἠγούμενος. L. 10.

Corn. emendavit: πῶς μὴ ὀρθ. λέγ., Ged. οὐκ post δὴ excidisse putat. B. putat ad prius (ὀρθῶς ἡγεῖσθαι) referri vulg. posse. Imo sensus est: quo sensu illud recte dicitis? L. 12. Vulg. ὅποι βούλει. E Vind. recepi Optativum. L. 14. εἴη αὖτε δοξ. quod vulg. deest, e Vind. addidi. L. 24. Corrupta putat Bu. Itaque corrigi vult: τὸ δὲ ἄρα (cum tamen) καὶ δόξα (scil. ἡγεῖται), ἣν ἀληθείης. Simplicius puto in vulg. ad τὸ δὲ intelligi ἡγούμενον. Hdf. vulg. interpretatur: cum tamen exstaret etiam opinio vera, sc. cuius ope illud fieri potest.

P. 270. l. 2. Vind. οὐκ αἰεὶ τυγχάνει, ἕως περὶ ὀρθῶς δοξάζου. L. 5. Vulg. διότι. Correxit B. L. 7. Vind. θαυμάζουσι. L. 11. Pro verbis ἐὰν μὲν μὴ δεδ. — παραμ. in Vind. tantum: ἐὰν ἢ δεδεδεμένα, παραμένει. L. 14. ἐστὶ post ἄξιον in Biest. excidit. E. 19. Stob. ἀπεργάζονται. L. 26. τιμιωτέρα Stob.

P. 271. l. 3. τοῦτο εἰκάζων Vind. L. 14. Corn. pro ἐπειδὴ legi iussit ἐπειτα. At Socrates abruptit orationem auditorus, an Meno scientiam aut veram opinionem pro natarac donis habeat. Vnde post ἐπίκτητα lineolam posui, abruptionis signum. L. 18. s. Verba οὐτ' ἐπίκτητα spuria censet Corn., et ad marg. adscriptum olim fuisse ἀλλ' ἐπίκτητα, id autem cum in texta reciperetur, mutatum esse in οὐτ' ἐπ. Ged. maluit legi: ἀλλ' ἐπίκτητα, Steph. marg. „Suspecta vox haec esse non debet, quoniam ad duo praecedentia referatur perinde ac si dixisset: οὔτε δύο ταῦτα ἐπίκτητά ἐστι.“ Schl. refert ad virtutem rectamque, qua illa utitur, opinionem, ita ut Socr. in ἐπίκτητα sermonem interpretari existimetur. L. 19. Vulg. ἢ δοκ. Correxī cum B.

P. 272. l. 10. Steph. marg. „Pro ᾧ Fic. quoque videtur legisse οἷς hoc quidem certe, non illud, interpretatur. Ferri tamen fortasse potest ᾧ, habitacione sequent. nominum δόξα et ἐπιτήμη sigilla.

tim, non illorum duo iudicia veluti si ita vertat id per quod homo est dux ad rectum, est opinio et mulque scientia." Nimirum absolute ponitur ψ. L. 13. Vulg. *ἐπιστήμη δὴ λαίγυρες ἢ ἀρ.* Est Schli coniectura, probata Bu., quam recipi; nam legis ita videtur Fic. (virtus — aequaquam scientia — nec quaesto fuit, utrum per scientiam virtus adquiratur; sed utrum scientia sit. L. 23. Vulg. *ἐπιστήμη*. Steph marg. „Maliori *ἐπιστήμη* in dandi casu et *εὐδοξία* in recto. Nam *ἐπιστήμη* est quod dicitur δι' *ἐπιστήμην* quod autem sequitur, perinde est ac si diceret *εὐδοξία δὴ λαίγυρες*." *ἐπιστήμη* sensu postulante, suadenibus Schli. et Bu. recipi, sed *εὐδοξία* iudem recte positum monent, etsi proprie Nomin. esse debuerat, quia refertur ad *ἢ χρώμενοι*.

P. 273. l. 3. Bu. coniecit: *κατορθοῦσι δὲ ὡν* — at vulg. valet: multa et magna eorum quae faciunt et dicunt, recte constituunt. L. 4. *οὖν* ante *καλοῦμαι* e coni. Bu. addidi, iuvante Fic. vers. Traicitiones part. *τε* exemplis firmavit Bu. L. 13. Casaub. a Athen. 8, 16. p. 631. Laconicum *σεῖος ἀνήρ* (e Aristot. Eth. Nicom. 7, 1.) reponi voluit, probant Fisch. ad Aesch. I, 13. etsi ibi forma *θεῖος* servat est. Et suadet hoc additum *φασίν*, unde recipi. L. 25. Hom. Od. X, 495. ubi legitur: *Ὀλω πεπνύσθω τοῖ δέ, σκ. ἄ.* L. 27. Perperam vulg. post *σκιά* comma: nam iungenda *ὡσπερ παρὰ σκιάς ἀληθὲς πρᾶγμα*, sed *ἄν* ad utrumque membrum pertinet.

P. 274. Non absoluta est omnis quaestio. Xeno phonteus autem Socrates ad virtutem tria requirit ingenium (*φύσιν*), disciplinam (*μάθησιν*) exercitiationem (*ἄσκησιν*).

Stanford University Libraries

3 6105 018 742 697

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD AUXILIARY LIBRARY
STANFORD, CALIFORNIA 94305-6004
(650) 723-9201
salcirc@sulmail.stanford.edu
All books are subject to recall.
DATE DUE

